Ейдриън Ибънс

Завръщането на Илия

Ейдриън Ибънс

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ИЛИЯ

Утешавайте народа Ми

В памет на моята баба Беси Смит
Жена на куража и убеждението

Заблудата се разпространява от точката от която започва.
Първата и най-основна заблуда приета от човечеството
била представената на Адам и Ева – "Никак няма да умрете".

Тази заблуда твърди, че човекът може да продължи да съществува
без Бога и че силата му е самосъществуваща, независимо от нейния произход. Това
невярно твърдение поддържа същината на всяко
фалшиво учение. Който има уши да слуша, нека слуша.

Завръщането на Илия

Copyright © Adrian Ebens, 2019
Издадена за първи път през 2007 г.

Всички права запазени. Без да се ограничават правата съдържащи се в резервираното по-горе авторско право, никаква част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана, архивирана или въвеждана в база данни, възстановителна система или пренасяна под каквато и да е форма или чрез каквито и да е средства (електронни, механични, фотокопирни, звукозаписни или др.) без писменото разрешение на собственика

НАШЕСТВИЕТО НА СПИРИТИЗМА ВОДИ ДО ЗАБЛУДА

“Сатана дълго се е подготвял за своя последен опит да заблуди света. Основата на делото му е била положена с уверението дадено на Ева в Едем: "Никак няма да умрете." "В деня, в който ядете, ще ви се отворят очите и ще бъдете като боговете, познаващи доброто и злото." Бит. 3:4, 5. Малко по малко той е подготвял пътя за своя шедьовър на измамата, чрез развитието на спиритизма. Още не е достигнал пълното осъществяване на плановете си, но ще го достигне в последния остатък на времето. … С изключение на онези, които са пазени от Божията сила, чрез вяра в Неговото Слово, целият свят ще бъде завлечен в редиците на тази измама.” (*Великата борба* с. 561, Гл. 34, Параграф 26)

СПИРИТИЗМЪТ УНИЩОЖАВА ВЯРАТА В ИСУС КАТО СИН НА БОГА

Техните принципи и вяра са "по първоначалните човешки традиции, по първоначалните учения на света, а не по Христос." Исус не ги е учил на тази философия. Нищо от този род не се намира в Неговите учения. ***Той не е насочвал умовете на бедните смъртни към тях самите, към сила, която те притежават. Той винаги е насочвал умовете им към Бога, Създателя на вселената, като Източник на тяхната сила и мъдрост.*** Специално предупреждение е дадено в стих 18. "Никой да ви не отнема наградата с измама, чрез самоволно смиреномъдрие и ангелослужение, като наднича в неща, които не е видял и напразно се надува с плътския си ум, "Учителите спиритисти ще се представят по приятен и заблуждаващ начин, за да ви измамят и ако слушате техните басни вие сте заблудени от врага на правдата, и със сигурност ще изгубите наградата си. ***Щом като веднъж очарователното влияние на архи-измамника ви победи, вие сте отровени, и неговото смъртоносно влияние подправя и унищожава вярата ви в Христос като Син на Бога,....*** (*Духовни дарби*, т. 4, част Б, с. 81, Параграф 1)

СЪНЯТ НА МИЛЪР

Сънувах, че Бог с невидима ръка, ми изпрати интересно изработено ковчеже дълго около десет инча и широко шест, изработено от абанос и с чудно вложени в него перли. Към ковчежето имаше прикрепен ключ. Веднага взех ключа и отворих ковчежето, и тогава за мое учудване и изненада, аз открих, че е пълно със скъпоценни камъни от всички размери и видове, диаманти, скъпоценни камъни и златни и сребърни монети от всякакви размери и стойности, красиво подредени на техните места в ковчежето; и така подредени те отразяваха светлината и славата, която се равняваше само с тази на слънцето. (*Ранни писания,* с. 81, Сънят на Уилям Милър)

* “Ковчежето“ представя великите истини на Библията, отнасящи се до Второто Пришествие на нашият Господ Исус Христос, които бяха дадени на брат Милър, за да ги представи на света.
+ „Прикрепеният ключ“ бил подходът на тълкуване на пророческото Слово – сравнявайки текст с текст – Библията е сама тълкувател на себе си. С този ключ брат Милър отворил пред света „ковчежето“ или великата истина за Пришествието. Джеймс Уайт, Настоящата истина, май 1850 г. № 10

Ключовете, които отключват скъпоценностите на адвентизма и премахват спиритичните тълкувания

> Онези, които са ангажирани в прогласяването на тройната ангелска вест изследват Писанията по същият план, който използвал старейшината Милър. В малката книга със заглавие "Възгледи за пророчествата и пророческата хронология," старейшината Милър дава следните прости, но интелигентни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията: "1. Всяка дума трябва да отдаде своя принос по дадената тема, която е представена в Библията; 2. Цялото Писание е необходимо, и може да бъде разбрано, чрез старателно приложение и изучаване; 3. Нищо, от това което е разкрито в Писанието не може и няма да остане скрито от онези, които молят с вяра, без да се колебаят; 4. За да се разбере едно учение, съберете всички текстове по темата, която искате да изучите и тогава нека всяка дума има своето подходящо влияние; и ако можете да оформите вашата теория без противоречие, не можете да сте в заблуда; 5. Писанието трябва да обяснява себе си, тъй като то е правило за себе си. Ако аз завися от учител, който да ми го разясни и той трябва да гадае какво е неговото значение, или пък желае да го представи с разбиранията на своето сектантско вероучение, или пък за да бъде считан за мъдър, то тогава неговите предположения, желания, вероучение или неговата мъдрост стават мое правило, а не Библията. "Това са част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията всички ние ще направим добре ако сме послушни на представените принципи" (*Ревю енд Херълд*, 25. 11. 1884 г.).

Съдържание

Съдържание 6
Предговор 1
Оригинален предговор 2
Увод 6
Част първа – Дефиниране на двете ценностни системи (мирогледи) 9
1. Източник на живот 9
А. Две царства 9
Б. Резултати от Сатанинското царуване 10
В. Корени и философия на Сатанинското царство 11
Г. Реалността на Божието царство – Бог е източникът на целия живот 13
Д. Пълна зависимост от Бога; физическа, психическа и духовна 14
2. Ценностна система 18
А. Моят любим Син 18
Б. Небесната ценностна система разкрита в любящите мисли на Бога към нас 20
В. Има ли нещо нередно в изпълнението? 21
Г. Отношенията се фокусират върху невидимото 21
Д. Най-ясното откровение за Божието царство 22
Е. Луцифер отхвърля небесната ценностна система 23
3. Защитаване на Божия източник на живот и ценностна система със закона 26
А. Защитаване на отношението с нашия Баща/Ключът за източника на живота 26
Б. Отношение защитено от правилното идентифициране на членовете на отношението 27
В. Десетте заповеди идентифицират и защитават отношението на членовете 28
Г. Десетте заповеди като ключ за живот, идентичност и стойност 32
Д. Десетте заповеди – център на сатанинската атака 33
Част втора – Основаното на изпълнение въздействие върху Библията 35
4. Извращението на егоцентризма 35
А. Въздействието на отделянето от Бога 35
Б. Затворът на егоцентризма 36
5. Същите богове с различни имена 40

А. Една радикална трансформация 40
Б. Старият живот умира трудно 41
В. Пробойната между вяра и действие 42
6. Как четеш? 45
А. Контекстът е всичко 45
Б. Вярвания основаващи се на няколко мисловни нива 46
В. Пример за слоеве в мисленето 47
7. Не си вече слуга 53
А. Върховната жертва 53
Б. Спасителният план прекъсва цикъла на малоценността 54
В. Конфликтът в пустинята има основополагащо значение за делото на кръста ... 55
Г. Вярата в синовността възстановява идентичността и прекъсва цикъла на малоценността 56
Част трета – Доктринални изводи от основаващото се на изпълнение мислене 60
8. Въздействие върху доктрините 60
А. Централният стълб и основа на нашата вяра: Светилището 60
Б. Умилостивение / Финално умилостивение / Изследователен съд 61
В. Естеството на Христос 70
Г. Съвършенство на характера 74
Д. Старейшинство и ръкополагане 76
Е. Словото на Бога и образованието 79
Ж. Съботата 80
Част четвърта – Въздействие върху методологията, базирано на изпълнението 81
9. "Доказване", че съблюдаването на Съботата е законничество 82
10. "Доказване", че Съботата не е законничество, използвайки същата логическа последователност 86
11. Сравняване на двете предпоставки 88
12. Общият знаменател 90
13. Изгради къщата си на Скалата на Истината 93
Част пета – Основаващото се на изпълнение мислене и доктрината за Бога 95
14. Триединството 95

15. Прилагане на тринитарната предпоставка 100
16. Кратко проучване на Арианската позиция 106
17. Използване на основаващо се на силата основно предположение (скрито допускане) 107
18. Същинският проблем 108
19. Използване на основно предположение базирано на отношение 111
20. Не искаме този Човек да царува над нас 116
А. Синът на Бога – център на Великата борба 116
Б. Лъжата в Едем ни откъсва от истинския Син на Бога 118
В. Персоналностите на Отец и Сина са доктрини от типа гранични камъни 119
Г. Отношението между Отец и Сина дефинира всички отношения в царството 119
Д. Основаното на отношение равенство на Отец и Сина, чрез един източник на живот, установява канал на благословение 120
Е. Ключ за разбиране Човешкия син на база разбирането на Божия Син 122
Ж. Отношението Отец-Син е ключово за Праведността чрез вяра 124
21. Какъв вид мерителна пръчка имаш в ръката си? 126
А. Акредитации за поклонение 126
Б. Възприемане на Христос от светска гледна точка 127
В. Релационно срещу базирано на изпълнението измерване 128
Г. Поробени на базираното на изпълнение измерване 129
Д. Ортодоксалността изключва алтернативното измерване 130
22. Духът на Бога 132
А. Реката на живота 134
Б. Диханието което произлиза от Христос 136
В. Тайнствената стълба 138
Г. Утешаващото всеприсъствие на Христос 140
Д. Неверни допускания и обвинения 144
23. Познаване на Бога 145
А. Идентификация на характера 145
Б. Гръцката мисъл прави Бога напълно непознаваем 146
В. Библията представя Отец и Сина като познаваеми идентичности 148

Г. Триединството представя всички членове на Божеството като такива, които представят някого – но кого? 149

Д. Триединството е една драма, която отрича ясния прочит на Писанието 152

Е. Дай ни цар, за да бъдем като другите църкви 153

Ж. Не осъждане, а лично убеждение 154

24. Същият вчера, днес и завинаги 155

А. Релационният критерий е от изключително значение за отношенията 155

Б. Триединството обърква/унищожава основания на отношенията критерий 157

В. Вечното евангелие изисква непроменима критерийна рамка за Бога, закона и евангелието 158

Г. Без релационни промени при въплъщението 160

25. Изграждане на една солидна платформа 163

А. Когато ясните изявления на Писанието се поставят под съмнение 163

Б. Развитието на всяка основна адвентна доктрина било буквално и реално 164

В. Пионерите се установили върху буквален възглед за спасението, обкръжени и атакувани от спритуалистични възгледи 166

Г. Спиритуалистичната атака през ранната част на 20то столетие 171

Д. Семената на спиритуализираната Ежедневна на Даниел и Прескот изявени във В. В. Д. относно Отец и Сина и естеството на Христос 173

Е. Падането на Вавилон 179

26. Израствайки на солидна платформа 182

А. Дадената голяма светлина на пионерите относно личността на Христос 182

Б. Ако възгледът на пионерите за Христос е бил погрешен в същината си, цялата система е погрешна 183

В. Буквалното светилище изисква буквален Син на Бога 183

Г. Израстване в разбирането ни за Божеството 185

Д. Възгледът на пионерите за Христос наистина имал нужда от рафиниране както става ясно от вестта от 1888 години 186

Е. Триединството е напълно противоположно, а не рафиниране на платформата на пионерите 189

27. Допуснато като факт 192

А. Триединството е основа за всички други доктрини 192

Б. Връзка между Триединството и Неделята 193

В. Триединството е учение прието на база допускане 194
Г. Три личности в едно тайнствено единство или в една тайнствена субстанция? 194
Д. Различен но същият 195
28. Седем популярни метода за защитаване на Триединството 197
А. Един духовен възглед за Отец и Сина в противовес на буквалната позиция (За това се говори в 23, 25 и 26 глави) 197
Б. Една промяна в идентичността на Христос при въплъщението (За това става дума и в 24-ра глава) 201
В. Обърквање относно понятието тайна (За това се говори в 23-та глава) 203
Г. Базирано на изпълнението измерване за Божественост (Разглеждано в 21-ва глава) 207
Д. Осъществяване на дискусия с понятията на Никейското и Атанасиевото кредо 209
Е. Правене на допускания (Разглеждано в 27-ма глава) 209
Ж. Насилвани от предпоставката твърдения на ЕГУ за подкрепа на Триединството (Обсъждано в 15-та глава) 213
29. Христос като Автор или Представител 214
А. Превръщането на „Аз“ в „Ние“ и на „Мен“ в „Нас“ 215
Б. Основаното на сила равенство предизвиква объркване 216
В. Отец е Източник, а Христос Извършител 217
30. Запечатани с името на Отец 219
А. Притчата за девиците 219
Б. Познаването на Младоженеца идва чрез нашия Утешител Исус 220
В. Поразителният пример на Израил в поклонението на фалшиви богове 221
Г. Не можем да бъдем запечатани в поклонението на един фалшив бог 222
Д. Фалшивото поклонение излага вярващите на унищожение 223
Част шеста – Илия възстановява основаното на отношение мислене 225
31. Направени по Неговия образ и подобие 225
А. Определения за образ и подобие 225
Б. “Наше подобие” – Отец говори на Сина 226
В. Връзката съпруг - съпруга създадена по образ на връзката Отец - Син 228
Г. Божеството може да бъде разбрано 229

Д. Отношението съпруг-съпруга е един отговор на Сатанинското предизвикателство срещу Христос 230
Е. Извращаването на Божеството се отразява в извращаването на отношението съпруг-съпруга а това извращава евангелието 231
Ж. Разбирането на Божеството е съществено за разбиране на равенството, властта и базата за отношения 233
З. Защитаването на източника на живот зависи от правилната семейна структура 235
32. Възстановяване на славата на децата чрез идването на Илия 237
А. Физически и духовен канал на благословение 237
Б. Ролята на бащата като благословител 238
В. Атакуване ролята на бащата 240
Г. Апел към съпруги и майки 241
Д. Обещанието към Авраам изпълнено в семейната структура 242
Е. Ролите на семето и отхранването 243
Ж. Унищожителното въздействие на тринитарната концепция върху семейната структура 245
З. Апел за възстановяване на семейната благославяща структура 246
33. Структури на живота – индивидуални, семейни, църковни, обществени 249
А. Поток на живота/благословението през индивидуалния канал 249
Б. Поток на живота/благословението чрез семейната канална структура 249
В. Църквата и обществото зависят от семейната структура 251
Г. Благословение получено чрез покоряване на главата 253
Д. Когато ръководителите се провалят 255
Е. Когато сме освободени от властта на установеното ръководство 256
Ж. Предложение за процес при църковни членове 258
З. Ранният дъжд възстановява структурите на семейството/обществото и подготвя за късния дъжд 260
34. Осеменяващи/отхранващи властови структури 261
А. Властовите структури идват по две 261
Б. Отношението семе – отхранване между Библията и Духа на пророчеството 262
В. Промяната към Триединство повлиява авторитета на Духа на пророчеството 263
Част седма – Как да отговорим? 264

35. Моето лично преживяване 264
36. Обръщение към моите колеги пастори и администратори 270
37. Обръщение към църквата и адвентните вярващи по света. 274
38. Падането на Вавилон 276
Част осма - Отговорът 280
39. Библейски изследователски комитет към Южно-океанската дивизия 280
40. Моят апел 287
41. Отговор на дивизията 292
42. Последният ми отговор към Дивизията 297
43. Апелът ми към Конференцията на австралийското обединение (AUC) 299
44. Отговорът на AUC и моят последен отговор 303
45. Писмо във връзка с анулиране на ръкополагане 305
46. Извинение и изповед 306
Част девета – Резултатът 310
47. Изповядване на родения Син 310
48. Прелюдия преди изключването 313
49. За любовта ми към Божия Син 318
50. Размисъл 323
51. Свобода 325
ПРИЛОЖЕНИЯ 328
Приложение А – Изявления на пионерите за Триединството 328
Приложение Б – Интересни изявления на Е. Г. Уайт 329
Приложение В – Поставяне на привидно тринитарни изявления на ЕГУ в контекст 330
Приложение Г – Правилата на Милър за тълкуване на Библията 331
Приложение Д – Една най-скъпоценна вест 333
Приложение Е – Писма отнасящи се до кризата с Келог 337
Приложение Ж – Тримесечни Съботно училищни уроци от 1936 г. 339
Приложение З – Фундаментални изявления за вярванията – 1872 г. 346
Приложение И – Верска изповед на Валденсите от 1544 г. 347
Приложение Й – Обобщение на моите възражения 348

Предговор

Когато бил на земята, Исус ни е казал:

> Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират. Матей 7:13-14

Това е един от библейските текстове, които не бих искал да са истина. Копнея всички хора да познаят любовта, радостта и благословението на евангелието. В тази книга изложих своите причини за истината на действителния единороден Син и защо тя е толкова важна за семейната клетка и отхранването на църквата.

Значително намалих приложенията в края на книгата, тъй като те са представени по-добре в други творби на които съм се позовал. На тяхно място включих отговора на адвентната църква спрямо тази книга и последвалите събития.

Въпреки, че тази книга ми струваше моята кариера и членството ми в адвентната църква, аз не съжалявам. Това което спечелих далеч надхвърля загубеното. Преживяването ми в църквата ще остане като едно свидетелство за любовта ми към родения Син и аз се моля то да напомня на църквата затова как тя е оставила първата си любов каквато е била намерила в истинския Божи Син.

Минаха дванадесет години откакто за първи път написах тази книга в ръкописна форма. Бе радостно отново да премина през страниците й, съживявайки трепета от откритието, което направих, когато я написах. Измъчвах се докато преминавах през кореспонденцията между мен и църквата, която доведе до отстраняването ми, но нека Господ Исус бъде прославен в свидетелството ми за Него. Нека Духът на Исус да ви благослови и ръководи докато размишлявате върху изводите от тази книга.

Ейдриън Ибънс
Юли 2019 г.

Оригинален предговор

През изминалите години, станах все по-загрижен за проблемите свързани с църковното управление и по-специално за въздействието, което ръкополагането на лица, независимо от пола им, оказва върху семейните структури за благословение, посредством отнемане водачеството на мъжа. Когато изучавах тази тема, стигнах до разбирането, че моето проучване е следвало описания от В. Орсков Нолсън път:

> Винаги когато възникне църковен проблем, той трябва да бъде разрешаван в светлината на теологията, Христологията, пневматологията и сотериологията, защото църквата не е една човешка организация или институция, нито трябва да се администрира като такава, но като жив организъм – тялото на Христос.[1]

В старанието си да разбера семейните и църковните структури, бях доведен до разсъждения относно теологията, (науката за Бог) Христологията, (науката за Христос) пневматологията (науката за Светия Дух) и сотериологията (науката за спасението). Когато бях в състояние да свържа една обща нишка през всички тези дисциплини, преживях удивително разкриване на истината и нещо наистина дълбоко.

За онези, които до този момент са чели книгата, преобладаващият отговор стои в сферата на теологията и Христологията, но трябва да се разбере, че макар да предизвиквам концепции в тези области, моята гледна точка е била предимно църковна, а влиянието й сотериологично. По тази причина заглавието на книгата е „Завръщането на Илия“, черпейки своето вдъхновение от Малахия 4:5, 6. В сърцето на Илиевата вест се намира реконструирането на семейното (както аз го възприемам) църковно ръководство – обръщането на сърцата на децата към бащите и на бащите към децата. Ако читателят се опитва да оценява книгата, без тези мисли в ума си, основната цел ще се изпусне напълно и тя няма да бъде разбрана. Наистина е отделено доста време за изясняване на Христологията и по-специално естеството на синовността, но смятам, че д-р Олсън е описал спешността на моето търсене и изследване, когато казва:

> Разбирането за естеството на църквата и формирането на всяка църковна структура и нейното служение – за добро или зло – е един изпит за изразяването на нечие разбиране на Христос и библейското откровение.[2]

Ако това, което д-р Олсън твърди е правилно, тогава трябва да е ясно, че настоящото раздвижване в деноминацията по посока одобряването на женското ръкополагане за пасторска служба, а така също и ръкополагането на жени за старейшинство – за добро или зло – трябва да означава една промяна в разбирането ни за личността на Христос. Затова трябва да се забележи, че всяко усилване на предприетите промени в църковната структура и управление трябва автоматично да предизвика начина по който възприемаме Христос.

---

[1] В. Норсков, Олсън. Митологична и истинска църква, свещенство и ръкополагане (Университет Лома Линда, Ривърсайт Калифорния, 1990 г.) с. 3

[2] Пак там

Признавам, че живях щастливо като тринитарен вярващ в продължение на повече от 20 години, и никога не съм усещал нужда от систематично проучване основите на това учение; Разбирането ми беше, че гарантираната от Триединството божественост, беше единственото средство за съхраняване на жертвеното умилостивение на Христос. Когато се повдигаха трудни въпроси, аз доволно се осланях на неговата тайнственост. Именно усилващият се призив за промени в църковното управление ме доведе лице в лице с въпросите: "Кой е Исус Христос? Дали Той е истински Син на Бога или втората Личност на Божеството, на която се приписва/става доброволец за ролята на Син?" Въздействията на тези въпроси върху еклезиологията (науката за църквата) са обширни и далеч простиращи се. Структурата Отец/Син/Дух се подписва във всички структури, защото всички структури, които работят ефективно и доброжелателно действително трябва да са едно отражение на Бога.[3]

Намирам за интересно, че възхода и нарастването на движението срещу Триединството започна някъде по същото време, когато елементите на църквата настояваха за ръкополагане на жените за пасторска служба на Сесията на Генералната Конференция през 1995 година. В продължение на поне едно поколение църквата е била относително мълчалива по темата за Триединството до началото на 90-те. Това случайно ли е? Не, то е просто едно потвърждение на връзката между църковната теология и Христология. Макар че не го твърди направо, изглежда Фред Алабак инстинктивно е направил тази връзка с издаването на неговата книга "Няма нови ръководители, няма нови богове" през 1995 г., и макар, че не бих подкрепил много от изявленията в тази книга, както по отношение на теологията, така и във връзка с църковното ръководство, връзката си струва да бъде забелязана.

Във връзка с нарастващото движение против Триединството в църквата, бих казал следното. Наблюдението ми е, че много адвентисти поддържат един анархичен възглед, когато споделят какво вярват, че е истина и важно за църквата. Бях свидетел на това как няколко души се опитваха да раздават материали в църковна обстановка, които са извън установената позиция на църквата. Водачите на църквата се заобикалят и фокусът е към нови членове. Убеждението ми е, че онези, които се опитват да представят един възглед за Христос като истинският Син на Бога, но не зачитат учредената от Него властова структура, въобще не познават Божия Син. Христос прави всичко с приличие и ред. Като народ, ние трябва да се движим като тяло, а не всеки да представя собствените си възгледи независимо от църковното управление.

На тази база, трябва ясно да заявя, че всеки, който се опитва да използва материала в този ръкопис, за да подкопава или дестабилизира увереността на членството в ръководството на адвентната църква, действа неправилно и без мое съгласие.

Други в църквата са ме обвинявали, че не се покорявам на ръководството като представям този документ преди да търся ръководство. Такива не успяват да разберат напрежението между принципите на протестантизма и евангелския ред. Трябва да се движим заедно напред като тяло, но съвестта на никой не трябва да бъде притъпявана, когато той идва при Словото. Ако някой е отговорен за моделирането на мислите на друг относно Писанието, никой от тях не може да бъде смятан за протестант. Трябва да изучаваме, да се провокираме и да се увещаваме едни-други относно истините на Библията. Покорството на църковното

[3](Колосяни 1:17-18) И Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи. И Той е главата на тялото, тоест на църквата; Той е Началото, Първородният от мъртвите, за да има първенство във всичко.

управление не означава да се съгласиш да бъдеш мъртъв мозък. Затова аз поддържам тези принципи в напрежение – една твърда решимост да се покорявам на евангелския ред в комбинация с ревностно желание да изследвам цялата истина на Божието Слово.

А сега във връзка с някои лични коментари.

На тези от вас, които ме познават и споделят общата ни връзка на любов в Христос казвам: моля ви да проучите тази разработка с отворено сърце. Ако откривате неща, които смятате, че не са правилни според Писанието, в името на Исус Христос, молете се за мен, елате при мен с дух на любов, нека заедно и на колене открием Божията истина. Моля не изхвърляйте приятелството си с мен като ми обръщате гръб и отказвате да разговаряте с мен, разпространявайки слухове за моето име и характер, както някои вече направиха. Следвайте принципите от Матей 18-та глава и елате при мен. Докато пишех тази разработка не очаквах част от мен да вика към Господ – не, нека не съм аз, но бях принуждаван да пиша от безподобното очарование на Христос, което открих в тази вест.

На тези от вас, които не ме познават добре, или въобще казвам: Моля ви, молете се за мен Бог да ръководи ума ми, за да не причиня безчестие на любимата Му църква. Моля се също да сравнявате текст с текст и горещо да помолите Бог с думите – "Така ли са тези неща?" Бъдете като беряните, изпитвайте всичко и дръжте това, което е добро. Със сигурност не твърдя, че всичко в разработката е правилно, и може да е необходимо някои от нещата, които съм написал да бъдат изразени по-различно, за да се избегне объркване. Позволете ми да се ползвам от човешката слабост и неспособност да изразя точно нещата, преди да подскочите, вярвайки, че поддържам определени заключения, когато всъщност това може и да не е така.

Докато четете, моля разберете, че представям пред вас, както обективни, така и своите субективни отговори за проучване. Някои читатели са предположили неправилно, че емоционалните ми отговори са показателни за това, че умът ми повече не е възприемчив за съвет или дискусия. Това е абсолютно невярно. Субективните елементи са подчинени и са част от доказателството. Моля имайте предвид това докато четете.

До всеки, който се захваща с тази дискусия, бих казал, че на мен ми беше напомнен един много важен съвет:

> Нищо не ме плаши повече от това да виждам как духа на различието се изявява от братята ни. Ние сме на опасна почва, когато не можем да се срещаме заедно като християни, и с учтивост да изследваме спорните точки. Чувствам се сякаш искам да избягам от мястото, за да не би да бъда оформяна от онези, които не могат да изследват доктрините на Библията по един честен начин. Онези, които не могат безпристрастно да изследват доказателствата на една позиция, която се различава от тяхната, не са подготвени да преподават в който и да е клон на Божията кауза". *Избрани вести,* том 1-ви, с. 411, Гл. 65, Подзаглавие: Йоан призован за важно дело - Параграф 6

В края на 2006 г., имах голямата привилегия да пътувам в Съединените Щати и да посетя много от домовете на пионери като Уилям Милър, Джоузеф Бейтс и Елън Уайт. Застанах във фоайето на Генералната конференция на Адвентистите от седмия ден, разхождах се из помещенията на първия етаж на Университета Дж. Н. Ендрюс и

благодарях на Бога за Църквата на адвентистите от седмия ден. Какво благословение беше тя за живота ми. Обичам много тази църква и съм благодарен за много от нейните верни ръководители, които вярно са споделяли Тройната ангелска вест. Смятах за най-висока чест да съм назначен за един от пасторите на църквата и приемам сериозно възложената ми заръка да бъда страж на стената на Сион и да храня стадото на Бога.

В противовес на някои, които са атакували църквата във връзка с проблемите разглеждани в тази разработка, и които в някои случай са наранявали Божието стадо, показвайки своето предполагаемо превъзходство, моето сърце и мотивите ми са за съграждането на Божията църква и подбуждането й към изследване на този въпрос във връзка с жизненоважната тема за оправданието чрез вяра. Много от нас се молят за късния дъжд и копнеем за завръщането на Исус. Някои от нас са объркани от снижаването на библейските стандарти и умоляват нашия Спасител да се намеси и да спаси Своята църква. Вярвам, че проблемите, които се съдържат в тази книга са директно свързани с това как можем най-накрая да преживеем изливането на късния дъжд. Както древният Израил бил предизвикан да изясни своето разбиране за Бога на който служи, така и аз моля всеки член на Църквата на Адвентистите от седмия ден да изучава и да си изясни позицията по този въпрос, така че, с обединена и усърдна молитва, да можем да видим как могъщите енергии на Светия Дух слизат върху нас и ни подготвят за великата жетва.

Ваш в блажената надежда,
Пастор Ейдриън Ибънс
Редовен служител на Църквата на адвентистите от седмия ден

1-ви август, 2007 г.

Увод

Ако Бог ни казва, че Неговите мисли не са като нашите (Ис. 55:8), как може да сме сигурни, че, когато четем Библията, приемаме Неговите мисли, а не ги изопачаваме за наша погибел? Мислите на човечеството се основават на първата заблуда към човека, че никак няма да умре, и, че притежава вроден живот или източник на сила.[4] Когато тази лъжа остава незабелязано всадена в нашето мислене ще изопачава всичко, което ни казва Бог.

Библейските учени често заявяват уверено, че в тяхното изследване на истината са прилагали най-строги екзегетични принципи сякаш екзегетиката ще попречи на заблудата да се промъкне в нечия разработка. Но въпросът е: на какво се основава екзегетиката? Адвентизмът израснал от един много конкретен метод за изучаване на Библията – този метод бил даден на Уилям Милър и той бил ключът, чрез който били разкрити истините на адвентизма. Както ясно заявил Божият пророк за това: "Онези, които се захващат с прогласяването на третата ангелска вест, изследват Писанията според същия план, който бил възприет от отец Милър."[5] Този метод за изучаване на Библията не е преподаван в нашите училища и колежи; като цяло, това наше наследство е забравено.

Както казва Урия Смит:

> Целият изказ на Писанието трябва да се възприема буквално, освен ако не съществува положителна причина (даден текст) да се смята за символичен; а всичко символично трябва да се тълкува чрез това, което е буквално.[6]

Ето така се е зародил адвентизмът. Хората изучавали вярно Писанията според изложените от отец Милър правила. Когато не можели да продължат нататък, Духът на пророчеството им показал къде били неправилни техните предположения и върху какво трябва да съсредоточат вниманието си. Такава била адвентната екзегетика – фактите от Писанието били изследвани и били поставени върху един правилен набор от допускания чрез Духа на пророчеството, който потвърждавал факта, че истината идва чрез откровение; истината идва към нас в нашия стремеж за едно реално отношение с Бога. Истината не може да бъде измъкната, чрез волята на човека и, чрез неговите научни методи независимо от онзи копнеж да се познава Бога и той да ни бъде разкрит.

Заех се да оформя това изследване според този метод – един буквален метод за тълкуване, който събира всички факти на Библията в едно хармонично единство. Там където имаше трудности, търсех обяснение от Духа на пророчеството. Това е в хармония с нашите бащи основоположници.

---

[4]Е. Дж. Уагонър, Ривю енд Херълд, 25-ти ноември, 1897 г. "Този който приема Исус Христос като Животът, няма да прекъсне живота, който е в Него, чрез баснята на старата змия в Едем: "Никак няма да умрете." В светлината на Божието присъствие в неговото Слово смирената душа ще признае своята греховност, а оттук и смъртност, и ще гледа само към Исус Христос като Източник на правдата и вечния живот за вярващия сега, и Дарител на безсмъртие при неговото идване."

[5]ЕГУ. Ривю енд Херълд, 25-ти ноември, 1884 г.

[6]Урия Смит. Мисли върху Данаил и Откровение (Ривю енд Херълд, 1897 г.) с. 123

В този ръкопис излагам рамка, която е извлечена от библейските принципи, които трябва да ръководят човешките предположения. Всички протестанти са съгласни с принципа "Библията и само Библията". Ние вярваме в принципите на божественото откровение и запазването от Бога на Неговото Слово. Тези неща са даденост. Въпросът ми е: от какви допускания тръгвате, за да тълкувате фактите на Писанието? Нека в този ръкопис ви представя като пример един основен проблем. Когато казваме, че Исус е равен на Отец, как тълкуваме думата ***равен***? При думата ***равен*** човек ползва личностната си ценностна система, за да направи оценка. Тя изисква от нас да извадим своите измерващи инструменти и да извършим едно изчисляване. Настоявам, на това че повлияно от лъжата на змията, човешкото сърце има фалшива ценностна система, която се отразява директно на нашето тълкуване на думата ***равен.*** Тази фалшива ценностна система е така дълбоко насадена, че дори не осъзнаваме как я използваме.

Ако не извлечете нищо друго от това изследване, ще бъда доволен, ако, като читател сте в състояние да оцените достатъчно собственото си мислене във връзка с това как разбирате думата ***равен.*** На разбирането ни на тази дума виси самата сърцевина на вярата ни в Бог, а също и разбирането ни за това какво определя човешките отношения в семейството, църквата и обществото. Върху тази малка дума (която е направена достатъчно спорна от Сатана, когато той заявил, че ще бъде като [или равен на] Всевишния) лежи ключа за отключване на основните елементи на великата борба.

Искайки от вас да оцените разбирането си за думата ***равен,*** аз искам да оцените внимателно вашата ценностна система във връзка с това дали тя издържа теста на Писанието. В този ръкопис поставям в контраст една основаваща се на отношенията **ценностна** система с друга, която се основава на изпълнението. Не поставям в контраст един фокус към отношенията с фокус към изпълнението – това е един напълно различен въпрос. Мнозина от хората с постижения са съсредоточени много във взаимоотношенията – нуждаят се от тях, за да успяват. Бизнесмени, продавачи и мрежови търговци – всички те се нуждаят от отношения, но те ги използват, за да се сдобият със стойност от техните изпълнения и постижения. Моля обърнете внимание на разликата, понеже това изглежда е било пропускано от някои читатели.

Ръкописът има следното изложение:

Първата част на тази книга разкрива една библейска рамка, която поставя в контраст основополагащата лъжа "Никак няма да умрете" с библейската основа, че получаваме живот единствено, чрез една връзка с Бога. Реалността от съзнанието, че животът идва само от Бога има дълбоко въздействие върху начина по който възприемаме себе си и света.

Втората част се отнася за това как една основаваща се на *изпълнението*[7] *ценностна система,* или старозаветното мислене, изкривява и изопачава способността ни да прочитаме Писанието така както то е било замислено. Строгостта на екзегетиката не я имунизира от това изопачаване. Това е изключително важна идея. В опита ни да разкрием това изопачаване, ще разгледаме няколко слоя, които повлияват човешкото мислене и резултатите от

[7]Използваната от автора английска дума е *performance.* Тя има следните значения: производителност, изпълнение, работа, извършване, действие, проява, подвиг, постижение, представление, забава, концерт, номер, характеристика, експлоатационни качества, коефициент на полезно действие.

изследването. Тази част е изключително важна, за да бъдат разбрани съдържащите се в ръкописа предложения. На тези, които не желаят да се съгласят с моите предложения, аз ви моля първоначално да се въздържите възраженията си срещу тези две първи части докато не стане ясно, че разбирате какво предлагам.

Третата част разглежда въздействието на *основаващото се на изпълнение мислене* върху различни адвентни учения. Ще наблюдаваме как тези основни адвентни доктрини не могат да стоят в лицето на една *ценностна система на изпълнението*. Ако желаете можете да пропуснете тази част, но тя ви помага да видите как използвам *основаващите се на отношенията* и *основаващите се на изпълнението* ценностни парадигми в един и същ спектър на адвентното учение.

Четвъртата част се занимава с логическите проблеми или методологията на Писанието. Тази дискусия обхваща проблема с изпитването на дадена предпоставка чрез Писанието, трудностите, и неправилното тестване на една предпоставка, дължащо се на скрити допускания, които са свързани с *ценностните системи на изпълнението,* които, макар и да са естествени, ще доведат до изопачени резултати. Надълго и широко в тази част представям как допусканията могат да доведат до погрешни резултати и как това може да се случи, без дори да бъде осъзнато. Тази част също се опитва да демонстрира фалша на нечие упование в това, което се възприема като чисто екзегетично, когато допусканията на човека не са само-осъзнати.

Петата част насочва нашата дискусия към *ценностните системи* и логическите проблеми в дебата за Божеството. Изпитваме предпоставката за три Личности на Божеството според *ценностните системи* на *изпълнението* и *отношенията,* за да преценим коя система ще хармонизира най-добре твърденията от вдъхновението. Основните проблеми, които се разглеждат тук са ***идентичност, равенство*** и ***авторитет*** и как нашата ценностна система повлиява тези думи.

Шестата част прилага принципите на моите открития към проблемите на човешките отношения и отново разглежда проблемите свързани с разбирането на ***идентичността, равенството*** и ***авторитета.*** Отношението Отец-Син е основното отношение, чрез което човечеството дефинира собствените си концепции за отношение. В тази светлина става явно, че възгледът ни за Бога оказва дълбоко влияние върху семейните, църковните и обществените ценности. Представянето на Бога като източник на живота полага основата за заключенията относно оправданието чрез вяра и подготовката за късния дъжд, и разкрива защо настоящите разбирания имат потенциал да причиняват изопачаване на правдата чрез вяра и по този начин предотвратяват изпълнението на обещаните благословения.

Опитах се стила ми на писане да има колкото се може по-малко технически термини, особено в първите две части, за да подсигуря колкото се може по-голям обхват за достигане на тези, които могат да бъдат заинтересувани от дискусията.

Скъпи Господи, нека Твоят Дух бъде с читателите, когато четат тази книга.

Част първа – Дефиниране на двете ценностни системи (мирогледи)

1. Източник на живот

А. Две царства

В продължение на четиридесет дни Исус бил в пустинята, общувайки със Своя Баща, подготвяйки се за голямата битка с Неговия стар враг, Сатана. Сблъсъкът на тези двама царе[8] сега бил доведен до своята фронтална позиция. Виждайки една възможност, Сатана идва при Христос с опит да попречи на Неговата мисия. Мисията на Христос била да възстанови изгубеното господство, за което сега Сатана претендирал.[9] Положеният пред Христос път за възстановяване на загубеното господство на човешката раса бил пътят към кръста.[10] Сатана се старае да Го отклони от този път и след два такива опита, той стига до своето последно изкушение.

> Мат. 4:8-10 И дяволът пак Го заведе на една много висока планина, показа Му всичките царства на света и тяхната слава и Му каза: [9] Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш! [10] Тогава Иисус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш.“

Сатана завежда Исус на една обиколка из всички царства на света. Показва Му тяхната слава и сила и след това казва: “Знам, че искаш да ми отнемеш света и вместо да минаваш през всички мъки, умирайки на кръст, аз ти предлагам по-добър план. Ще ти го дам в замяна на една малка услуга. Става въпрос за следната дреболия: само ми се поклони и можеш да имаш всичко това.”

Но какво предлагал всъщност Сатана на Христос? Исус не искал сатанинското царство, не искал неговата система на управление и неговите начини за извършване на нещата. Освен очевидното богохулство в молбата на Сатана Исус да му се поклони, какво е щяло да се промени за човешката раса само чрез една размяна на господарите й от Сатана към Христос? Сатана предлагал на Христос света като една придобивка, за която би скочил всеки земен цар, ако имаше шанса да я притежава. Но за разлика от Сатана, Христос не бил заинтересован от събирането на придобивки;[11] той искал сърцата и умовете на мъжете и жените да бъдат с

---

[8]Откр. 12:7-9. “И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха срещу змея; и змеят и неговите ангели воюваха”

[9]Йоан 12:31. “Сега е съдба на този свят; сега управителят на този свят ще бъде изхвърлен навън.”

[10]Лука 9:51. “И когато беше дошло времето Му да бъде възприет горе, Той твърдо насочи лицето Си да отиде в Ерусалим…”. Мат. 16:21. “Оттогава нататък Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим, да пострада много от старейшините, главните свещеници и книжниците, да бъде убит и да бъде възкресен на третия ден.”

[11]Йоан 18:36. “Исус отговори: "Моето царство не е от този свят. Ако царството ми беше от този свят, служителите Ми щяха да се бият, за да не бъда предаден на юдеите; но сега царството Ми не е от тук.” Мат. 16:23 “Махни се, Сатана! Ти си ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, но за човешките.”

Него. Искал да възстанови едно царство с напълно различна *ценностна система;*[12] една напълно различна система на взаимоотношения.[13]

Сатана претендирал, че светът е негова лична придобивка – нещо, което го карало да се чувства могъщ. Но какво е състоянието на неговите човешки „придобивки“, поробени под сатанинското владичество, в сравнение с това да бъдат деца на Царя - Христос? Какво предлагал всъщност Сатана на Христос?

Въпреки, че Сатана най-вероятно е показал на Христос величествените храмове и дворци на света, аз съм сигурен, че той не Му е показал истинското състояние на своите поданици. Опитал се е да скрие от погледа окаяното състояние на човечеството.[14] Смъртта, унищожението и болестите, които поробвали телата и умовете на хората били внимателно държани извън полезрението.[15]

Нашият Спасител напълно отхвърлил Сатана, неговото царство и богохулните му молби, като директно му казал: “Махни се” или просто НАПУСНИ! Не искам да имам нищо общо с твоята система на управление; ще възстановя своите поданици чрез пътя на кръста.”[16] Слава на Бога!

Б. Резултати от Сатанинското царуване

Нека разгледаме малко по-отблизо състоянието на човешката раса след 6000 години господство на почти световното сатанинско владичество.[17] Виждаме ли доказателство за едно славно и сияещо царство?

В нейното уводно обръщение директорът на Световната здравна организация генерал д-р Гро Харлем заяви: *"...първоначални изчисления показват, че около 450 милиона души днес страдат от психически или неврологични разстройства...Голямото депресивно разстройство сега е водещата глобална причина за инвалидност."*[18]

Опитайте да схванете колко огромен е проблемът, чрез следните статистики от 2011 г.:

---

[12]Лука 12:15. “И им каза: Внимавайте и се пазете от всякаква алчност, защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му.’

[13]Лука 17:20, 21. “…Божието царство не идва така, че да се забелязва; нито ще кажат: Ето, тук или там – защото, ето, Божието царство е сред вас.”

[14]1 Йоан 5:19 “Знаем, че сме от Бога, и целият свят лежи в лукавия.”

[15]Дан. 2:40; 7:7. “И ще има четвърто царство, силно като желязо; също както желязото разбива и смазва всичко, и то, като желязото, което стрива, ще разбие и стрие всички тези.” Дан. 7:7 “След това гледах в нощните видения, и ето, четвърти звяр, страшен и ужасен и изключително силен. И имаше големи железни зъби, ядеше и смазваше, и стъпкваше остатъка с краката си. Той се различаваше от всичките зверове, които бяха преди него, и имаше десет рога.”

[16]Йоан 12:24. “Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод.”

[17]Откр. 13:3, 4 “…И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена, но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя се удивляваше след звяра; и се поклониха на змея, защото даде власт на звяра; и се поклониха и на звяра, като казваха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него?”

[18]*Играта на ума* – Филип Дей

- 1 милион самоубийства всяка година
- Една смърт на всеки 40 секунди или 3000 на ден
- Най-малко 20 души правят опит да отнемат живота си, което прави 60 000 опита на ден.
- Световният ръст на самоубийствата се е повишил с 60% през последните пет десетилетия – главно в индустриализираните нации.
- 60% от всички самоубийства се случват в Азия. Китай, Индия и Япония отбелязват 40% от всички самоубийства, според СЗО[19].

Какво става? Кое е толкова депресиращо в живота, че милиони хора избират да умрат, вместо да се изправят срещу поредния ден. Какви са основните елементи на Сатанинското царство, които причиняват тази реакция в човешката раса? За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем там откъдето всичко е започнало. Трябва да се върнем обратно на мястото, където за първи път Сатанинското царство е било представено на човешката раса в Едемската градина.

В. Корени и философия на Сатанинското царство

Изведнъж Ева се озова взираща се в забраненото дърво. "Защо Бог ни забрани да ядем от това дърво", чудеше се тя.[20] Плодът изглеждал така привлекателен и канещ. Изведнъж тя чула глас, който идвал от дървото. Виждайки своята възможност, Сатана я изкушил чрез посредничеството на една змия; "Наистина ли каза Бог 'Не трябва да ядете от никое дърво в градината'?"[21] Сатана едновременно обвързва Ева чрез спор и внушава съмнение в ума й относно буквалността на Божието Слово. В областта на дебата и логиката, Ева не може да се състезава със Сатана. Добавете към това и непознатите оръжия на измамата и тъмнината, и съревнованието ще бъде опустошаващо кратко, в случай, че Ева сигнализира за своето желание да участва в него, отваряйки устата си.

"Можем да ядем от плода на дърветата в градината, но Бог каза: 'Не трябва да ядете от плода на дървото, което е в средата на градината, и не трябва да го докосвате, иначе ще умрете.'"[22] Ева приема предизвикателството, повтаряйки изговорените от Бог думи, но сега тя е здраво загазила. Нейното любопитство, в комбинация с откритото предизвикателство на Сатана, я правят неподготвена за следващото му супер-изненадващо твърдение, "Никак няма да умрете. Защото Бог знае, че в деня, когато ядете от него, очите ви ще се отворят и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото."[23] Какво всъщност казвал Сатана на Ева с това твърдение?[24]

---

[19]https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php

[20]"Плодът беше много красив, и тя се питаше, защо Бог им го отказваше." *Патриарси и пророци*, с. 54, Гл. 3, Параграф 8

[21]Бит. 3:1. "И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината?"

[22]Бит. 3:2, 3

[23]Бит. 3:4, 5

[24]"Тук бащата на лъжите представил своето твърдение в директно противоречие с явното слово на Бога. Сатана уверил Ева, че е създаден безсмъртна и не е възможно да умре." *Конфронтация*, с.13

Помня, че бях на около осем години, когато сестра ми беше получила една кукла за Коледа, която плачеше, смееше се и дори пиеше мляко. Изискваше се само да поставите няколко батерии в гърба й и всичко започваше. Това осигуряваше цели часове на забавление за сестра ми. Аз исках да нахраня с нея кучето, защото след известно време тя започна доста да ме дразни, но се колебаех, защото не исках да слушам как сестра ми плаче в продължение на час. Това бебе имаше живот само чрез поставянето на две батерии на гърба му, и точно това е идеята, която Сатана се опитвал да прокара на Ева. Ева, няма нужда да се притесняваш за това, което казва някой си – ти имаш живот в себе си. Можеш да правиш какво си искаш и няма да ти се случи нищо, защото ти имаш живот в себе си. Със сигурност няма да умреш!

Бихте ли могли да си представите как едно 18 месечно бебе казва на родителите си. Мисля, че вече мога да се справя само. Тъкмо говорих с гнома от градината в двора, и той казва, че аз имам в себе си сила, която ще ме поддържа живо и ще осигурява всичките ми нужди, така че не се нуждая от това да бъда зависимо от вас повече. Не ме търсете. Аз ще ви потърся. Точно това се случило с Адам и Ева в градината. Концепцията „никак няма да умрете“ снела усещането им за пълна зависимост от техния небесен Баща. Тя атакувала самите основи на това кои били те като личности.[25] Тя объркала усещането им за *идентичност*[26] и в последствие тяхната *стойност* като Божии деца.[27][28]

Обърнете внимание на предложението на Сатана, че, когато ядат от този плод, очите им ще се отворят за едно по-висше състояние на съществуване. Намекът тук е, че вие не само имате сила в себе си,[29] но и материалната вселена съдържа мощни предмети, които щом веднъж бъдат овладяни, могат да ви направят дори още по-могъщи. В Битие 3:4, 5 Сатана е в пълен евангелизационен режим, за да спечели личности за своето ново утопично царство. Той предложил едно царство, което обещава сила и задоволство на всички, които го възприемат. Това царство се основава на два основни принципа:

---

[25]Пс. 11:3. “Когато основите се разрушават, какво може да направи праведният?”

[26]Римл. 1:21, 22 “Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха…”

[27]Мат. 6:30-33. “Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, няма ли много повече да облича вас, маловерци? И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?; или: Какво ще пием?; или: Какво ще облечем? Защото към всичко това се стремят езичниците; понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.”

[28]Лука 12:6, 7. “Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета.”

[29]“Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскърбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. Той ги убеждавал да не я (силата) приписват на Бога, сякаш били щастливи чрез Него, но да вярват, че собствената им смелост им е спечелила това щастие. Той също постепенно превърнал управлението в тирания, като не виждал друг начин да обърне хората от страха към Бога, освен като ги води към една постоянна зависимост от неговата сила..." Юдейски древности, книга 1, Глава 4, Параграф 2

“Душата на човека е безсмъртна и непогиваща. – Платон”;

Ведическият (Хинду) възглед за света вижда един истински божествен принцип, който се себе-проецира като божественото слово, 'раждайки' космоса, който ние познаваме от монистичната Хиранияrарба или Златната утроба. http://www.0rig.in/cosmology/cosmology.htm

“Можем да докажем, че душата на човека е безсмъртна, защото интелигентните действия на човека са духовни; следователно, неговата душа трябва да бъде едно духовно същество.” www.truecatholic.org

1. В себе си имате живот, който ви прави напълно независим от всеки външен благодетел и всяка власт, а това се проявява в отхвърляне на авторитета.[30][31]
2. В нашата среда има хора, обекти и неща, които, ако бъдат притежавани, или с които ако се свържем, могат да ни направят по-могъщи, по-просветени и по-пълноценни в живота. Това се проявява в безкрайното преследване на богатство, сила и притежания.[32]

Важно е да се помни, че, когато Адам и Ева яли от плода на дървото, в самото него не се съдържала отрова, която да ги направи страхливи, грешни и бунтовни. Библията ни казва, че плодът бил добър за храна (Бит. 3:6). Отровата се съдържала в думите, които Сатана изговорил на Ева. Отровата са принципите на неговото царство. Забележете как Елън Уайт идентифицира двата основни принципа на отхвърлянето на авторитета и преследването на всичко, което желаем – копнежът за различни неща:

> "В самия плод нямаше нищо отровно и грехът не се състоеше само в ***отдаване на апетита***. (преследването на неща) Недоверието в Божията доброта и в Неговото Слово и ***отхвърлянето на авторитета Му*** (само-определяне), бяха нещата, които направиха първите ни родители престъпници, и това внесе злото в света. ***Това е което разтвори вратите за всякакъв вид лъжа и заблуда***." *Възпитание*, с. 25, Гл. 3, Параграф 7

Някои хора задават въпроса: „Защо трябва аз да страдам, когато Адам и Ева са яли от плода? Аз не съм ял от това дърво." Истината е, че всеки път, когато действаме независимо от Бога, ние ядем от това дърво по същия начин, както Адам и Ева, защото сме погълнали отровата на сатанинското царство.

Г. Реалността на Божието царство – Бог е източникът на целия живот

Идеята, че бихме могли да живеем отделно от Бога, може да не изглежда толкова странно за много хора, но в следващата глава ще научим, че този начин на мислене е самоубийствен. В Колосяни четем следното за Исус:

> Колосяни 1:16, 17 Защото чрез Него беше създадено всичко, което е на небесата и земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи.

---

[30]Принципите на Сатанинското царство кристализират в често цитираната максима: "Прави каквото желаеш и това е обобщението на целия закон" www.dowhatthouwilt.com; en.wikipedia.org/wiki/Thelema

[31]Римл. 1:30. "клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си,…"

[32]Ез. 28:16 ""От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши;"; Лука 12:18, 19. "И каза: Ето какво ще направя: ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичките си жита и благата си. И ще кажа на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години. Успокой се, яж, пий и се весели."; Марко 4:19. "…но светските грижи, примамката на богатството и пожеланията за други работи, като влязат, заглушават словото и то става безплодно."; Лука 18:24. "И Иисус, като го видя, че много се наскърби, каза: Колко трудно ще влязат в Божието царство онези, които имат богатство!"

Всичко, което виждаме и възприемаме и дори нещата, които не можем да видим, са били създадени и сега са поддържани от Исус Христос.[33] Обърнете внимание на думите на последното изречение. И *в Него* всички неща се крепят или сплотяват. Текстът ясно ни казва, че източникът на живота, който идва от Божия Син, държи в едно цялата вселена. В книгата Деяния на апостолите, Павел казва това по различен начин:

> Той е Богът, който е направил света и всичко що е в него, тъй като Той е Господар на небето и на земята, Той не обитава в направени от хората храмове, нито човешките ръце могат да послужат на нуждите Му, защото Той няма нужди, понеже сам Той дава на всички и живот и дишане и задоволява всяка нужда; От един човек Той създаде всичките народи по цялата земя. Той определи предварително кога ще се издигнат и ще паднат, и определи границите им. Неговата цел беше народите да търсят Бога и може би да почувстват пътя си към Него и да Го намерят – макар че Той не е далече от който и да е от нас. Защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са казали: "Ние сме Негово потомство" Деяния 17:24-28. Нов буквален превод

Тук виждаме един Бог, Който е интимно ангажиран с живота ни. Павел започва с голямата картина, след което свежда нещата до личното и интимно ниво:

1. Той е определил времето и мястото на всеки народ.
2. Не е далече от *всеки един* от нас.
3. … и накрая Павел отива в сърцето на проблема и казва, че ние живеем, движим се и съществуваме в Него.

Д. Пълна зависимост от Бога; физическа, психическа и духовна

Ако живеем *в Него*, то тогава простата логика ни казва, че ние не можем да живеем без Него.[34] Като божествен представител на Бога, Исус, Синът на Бога, казва: "…отделени от Мене, не можете да направите нищо." (Йоан 15:5)[35] Моля, разберете, че това означава, че ние не можем да направим нищо - нито физически, нито умствено или духовно без Него. Ние сме напълно и изцяло зависими от Бога и Неговия Син за всичко, точно както малкото бебе зависи от неговите родители. Забележете следното:

> "Отпечатъкът на Божеството се вижда върху всички сътворени неща. Природата свидетелства за Бога. Когато възприемчивият ум се докосва до чудесата и тайните на вселената, не може да не признае действието на една безпределна сила. Земята не ражда изобилието си чрез вродена енергия, нито продължава година след година въртенето си около слънцето. Една невидима ръка управлява планетите в техния небесен ход. Един тайнствен живот прониква в цялата природа, който поддържа безбройните светове в безкрайността; който действа в мъничкото насекомо, носено от летния ветрец; който прави лястовичката да хвърка и храни малките писукащи гарванчета; който прави

[33]"Защото всичко е от Теб и от Твоята ръка Ти даваме." 1 Летописи 29:14

[34]В. Норсков, Олсън, с. 8. Д-р Олсън говори с езика на завета на живота.

[35]"Физическият организъм на човека е под надзора на Бога; но той не е като един часовник, който е пуснат в действие и трябва да се движи от самосебе си. Сърцето бие, пулс следва друг, дишането следва дишане, но цялото същество е под надзора на Бога. "Вие сте Божие домочадие, Божие здание (1 Коринтяни 3:9). В Бога живее, движим се и имаме нашето съществуване. Всеки удар на сърцето, всяко вдишване, е по вдъхновението на Този, който вдъхна в ноздрите на Адам диханието на живота – вдъхновението на всеприсъстващия Бог, великият АЗ СЪМ." *Избрани вести*, том 1-ви, с. 294, Гл. 42, Подзаглавие: Природата не е Бог - Параграф 5

пъпката на цвят, а цвета на плод. ***Същите велики закони, направляващи както звездите, така и атома, ръководят човешкия живот***. Законите, управляващи сърдечната дейност и регулиращи жизнения поток в тялото, са законите на мощния Разум, Който има власт над душата. Той е източникът на всеки живот. (Ударението е мое) *Възпитание*, с. 99, Гл. 10, Параграф 1

"Както чрез Христос всяко човешко същество има живот, така и чрез Него всяка душа получава лъч от Божествена светлина. Във всяко сърце съществува не само умствена, но и духовна сила, чувство за правда, желание за добро." *Възпитание*, с. 29, Гл. 4, Параграф 4

"Творението принадлежи на Бога. Пренебрегвайки човека, Господ би могъл да прекъсне дишането му изведнъж. Всичко което е той и всичко, което има, принадлежи на Бога. Целият свят е Божий. Къщите на човека, личните му постижения, всичко ценно и ярко е Божие дарование. Всичко е Негов дар, който трябва да бъде върнат на Бога, спомагайки за култивирането на човешкото сърце." *Вяра и дела,* с. 22

Вдъхновението ни казва, че целият живот (духовен, физически, психически) протича директно от Бога – изворът на живота.[36] "В Него живеем" (Деяния 17:28). Но Сатана ни казва, че той е вроден в нас, просто част от биологичния процес, който притежаваме като наша собственост - "никак няма да умрете" (Битие 3:5). Тази лъжа запушва извора на живота/светлината за нашите души. Когато изворът е запушен, остава само тъмнина и животът умира. По-късно ще обсъдим причината заради, която продължаваме да живеем, но засега искаме да проумеем този фундаментален проблем за това как притежаваме живот. Той или протича от Бога или идва от самите нас."[37]

Има много християни, които се опитват да заемат средна позиция по този въпрос и казват: "Да, Бог е направил всичко, но то е като един навит часовник. Той го е стартирал и го е оставил да работи." Сякаш по някакъв начин Бог е направил батерии и ги е поставил в нас. Библията не ни учи на тази идея. Ние сме тясно свързани и напълно зависими от Него всяка стотна от всяка секунда от всяка минута от всеки час от всеки ден. Бог активно, съзнателно и с любов ни осигурява електрическия заряд, който поддържа ритъма на сърцата ни. Той активно и преднамерено вдъхновява нашия творчески, мисловен процес и активно и целенасочено се опитва да изпълни сърцата ни с любов, радост, търпение и доброта.

Отдаваме ли постоянно творческата способност на Бога?[38] Нека се пренесем в обстановката на един концерт. Публиката е смаяна докато на сцената една талантлива, млада дама с бързина, грациозно и впечатляващо движи пръстите си нагоре-надолу по клавишите на грант пианото. Тя буквално кара пианото да пее, чрез докосването на майсторска ръка. След това

---

[36]"Естественият свят няма в себе си друга сила освен тази, която предоставя Бога." *Избрани вести*, том 1-ви, с. 293, Гл. 42, Подзаглавие: Природата не е Бог, Параграф 1

[37]„Защото у Теб е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина." Пс. 36:9

[38] Човекът на изкуството получава своята интелигентност от Бога. Той може само да оформи своята творба във всяка съвършена линия от материалите, които вече са подготвени за тази негова творба. В своята ограничена сила той не би могъл да създаде материалите си и да направи така, че те да служат на целта му, ако преди него не беше великият Дизайнер, и не беше открил преди това във въображението му самите идеи за съвършенство. Господ Бог заповядва на нещата да дойдат в съществуване. Той бил първият дизайнер. Той не е зависим от човека, но благосклонно приканва вниманието на човека, и сътрудничи с него в прогресивни и по-висши проекти. След това човекът взема цялата слава за себе си, и е въздиган от съчовеците си като някой много забележителен гений. Той не поглежда по-високо от човека. Единствената първопричина е забравена. . . . *Избрани вести,* том 3-ти, с. 311, Гл. 38, Подзаглавие: Бог – Творец и Създател, Параграф 2

тя развива кулминационната част, и ние усещаме, че е настъпил краят. Бихме искали да продължи – но произведението приключва и тълпата избухва в аплодисменти, възхитена от една такава елегантност и грация съчетана със страст и интензивност. Младата дама се покланя и вдишва аромата на прославата, след което си тръгва от сцената.

В този познат сценарий се разкрива нещо. Всеки път, когато се случва нещо такова, публиката трябва да извика: "Слава на Бога от когото протича всяко благословение" или нещо подобно. Аплодисментите трябва да бъдат насочени към Бога, който е дал способността и мъдростта. Сърцето на пианистката трябва да прелива от любов и благодарност към Бога за дадената от Него дарба, но такова нещо се случва рядко. Ако наистина го направим по този начин, ние няма да бъдем главозамайвани от успеха, или пък обезсърчавани от провала; защото способността да изпълняваме не произлиза от нас, а щом не произлиза от нас, тогава не можем да трупаме точки, когато успяваме или да преживяваме "дебит", когато се проваляме. С това не желаем да кажем, че не искаме да насърчаваме човека, когато разкрива дадените му от Бога творчески дарби. Насърчението е част от благославящия процес, което Бог ни дава, за да го даряваме един на друг. Но действителният талант и изпълнение трябва да бъдат отдадени на Бог, който е първопричината на тези дарби.

Ето тук се намира проклятието на вярата в дяволската лъжа "Никак няма да умрете". Представете си един млад човек, който преживява тръпка от първо шофиране на автомобил. Вълнението и силата, които идват от карането с висока скорост действат опиняващо. Младежът започва да се чувства като непобедим. Колкото по-убеден става, толкова повече увереност добива да кара по-бързо и да преживява мощта на предполагаемата свобода. Колкото по-поробен става на силата, толкова по-сигурен става неуспехът на шофьорските му умения и неизбежното унищожение. Така и, колкото повече възприемаме лъжата за нашата непреодолима вродена сила, толкова повече в последствие се повишава нивото и честотата на пораженията, когато „ударим на камък". Колко удари вече сте получили? Колко още можете да понесете? Струва си да се помисли за това.

Нека отидем на друго ниво. Разгледахме изводите свързани с физическата и психическата зависимост, но какво да кажем за духовната и моралната зависимост от Бога.

Библията ни казва, че „Бог е любов" (1 Йоан 4:8). С това ни се казва, че Бог е източникът на любовта. Свързано е и с това, че Бог е Бог на надеждата (Римляни 15:13). Тази идея е разгледана подробно в Галатяни:

> Галатяни 5:22-23 А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, вярност, кротост, себеобуздание; против такива няма закон.

Нека анализираме този текст за минута. Всички тези атрибути идват, когато имаме Божия Дух. Това просто означава, че, без Божия Дух, не можем да имаме любов, радост, търпение, благост и т. н. Един ден размишлявах за тази библейска истина докато се разхождах в парка край едно езеро. Беше тихо и спокойно. Изведнъж забелязах как една майка люлееше дъщеря си на люлка. И двете се смееха и очевидно се наслаждаваха на компанията си. Любовта, която тази майка изпитваше към дъщеря си, беше вдъхната от Бога. Мисълта да бъдеш любяща, добра и нежна към дъщеря си

не произлизаше от сърцето на майката, но от сърцето на Бога, и беше дадена на тази майка, която избра да я изрази, и тя стана майчина любов. В този смисъл това въобще не е майчина любов, а Божия любов, която се изразява, чрез майката. Тази любов стана част от майката, защото тя откликна на Божия Дух и я изрази. В най-истинския смисъл, няма такова нещо като любовта на една майка към децата й, или любовта между съпруг и съпруга, която да произлиза от сърцата на мъжа и жената. Човешките същества не могат да създадат любов, те могат само да я изразят под влиянието на Бога.

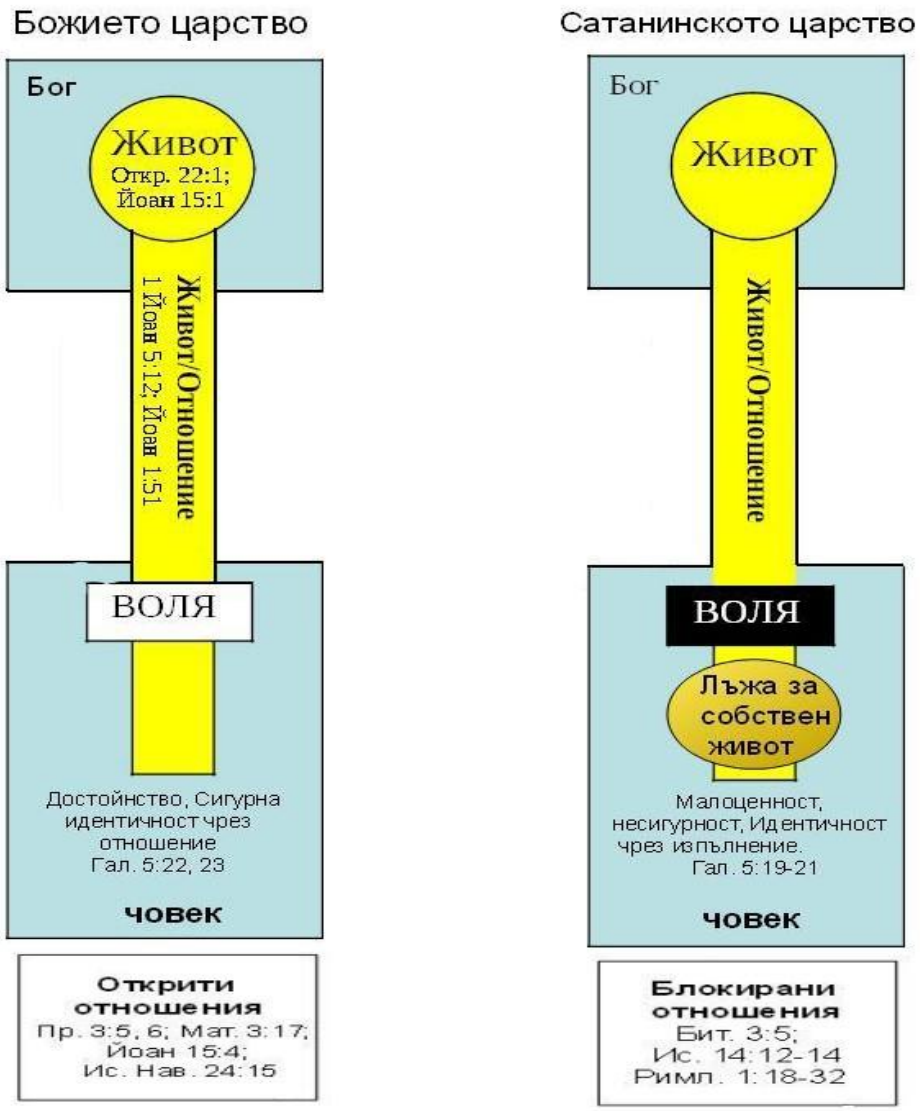
Много пъти представях тази идея, когато проповядвах или говорех на семинари, и беше интересно да се види реакцията на аудиторията. Лицата на някои хора изглеждаха така сякаш току що бях атакувал самата основа на човешката раса. Понеже всичките милиони любовни песни, които някога са били изпълнявани и милионите обещания на брачния олтар от рода на: "Обичам те и ще те обичам винаги", нито едно от тях, никога не може да бъде спазвано, ако Бог не излива Своята любов във възприемащи души. Нека поставим качеството любов в края на едно бънджи. Защо толкова много хора престават да обичат? Човекът, който вярва, че любовта произлиза от собствената му душа, често може да се събужда сутрин и да не се „чувства" влюбен в своя партньор. Той/тя започва да се съмнява дали тази личност вече е подходяща за него/нея и често започва да търси някой друг, за да му/й върне това чувство. Такъв е плодът на змийската отрова, и винаги ще бъде. В много случаи, когато преставаме да обичаме, това всъщност е, понеже сме престанали да обичаме нашия небесен Баща – Единственият, който може да създаде любов.

А какво да кажем за искрения мъж, който действително е вярвал в своите клетви да обича съпругата си завинаги, а след това изведнъж се улавя, че следва друга жена. Той може и да не иска да се чувства по този начин, но просто "не може да направи нищо"[39], любовта е сбъркана със страст, и съществува съмнение в почтеността на човека. След това той започва да се отдръпва от своята партньорка, защото чувството на вина, идваща от това поведение, му пречи да повярва, че все още може да обича. Мисли си, че би могъл да продължи да създава любов от сърцето си, но сега бънджито го тласка в основата на Дървото на познанието, откъдето е започнал, и бракът му приключва. Чудно ли е тогава, че намирането на щастие в брака е така неуловимо за повечето хора? Човешките същества не могат да създават любов; могат само да я изразяват, чрез отворената им връзка с Бога – Източникът и Фонтанът на любовта.

Онези от вас, които се чувствате така сякаш бракът ви не струва повече, помнете, че любовта произлиза единствено от сърцето на Бога и тя е безплатна и достъпна за тези, които я искат от Него. Ако усещате, че сте загубили тази любов към вашия партньор, искайте от Бог да ви я върне. Той ще го направи – обещал е.

[39]Активното търсене на връзка с личност извън брака е всъщност едно блокиране на Божията любов. Извършването на прелюбодейство нарушава Божия закон, а това прекъсва притока на Божията любов към нас.

И каквото и да поискате в Мое Име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое Име, ще го направя. Йоан 14:13, 14

2. Ценностна система

A. Моят любим Син

Носехме се надолу по автострадата с много висока скорост. Контракциите на Лорел се развиха в един постоянно поддържан ритъм. Не искахме да бъдем хванати насред пътя и затова се бяхме устремили със скорост към болницата. Всичко беше така ново и вълнуващо;

всеки момент щеше да се роди първото ни дете. Набързо се качихме до родилното отделение и сестрата хвърли бърз поглед върху нас и каза: “Вие сте твърде щастливи, трябва да се разходите малко.” Е, това охлади набързо ентусиазма ни. Като се върнахме след 45 минути, сега вече Лорел не се смееше. След още 30 минути ние се озовахме точно в средата на родилното. Да, няма друга по-подходяща дума за описание на това отделение – труд, тежък труд (на английски думата за родилно отделение [labour] идва от тежък труд). Опитахме да си припомним всички техники от пред родилните курсове, но беше трудно да се концентрираме. Тези контракции се явяваха изведнъж като удар от товарен влак. Едва си се съвзел от едната и следващата веднага те връхлита. Накрая, след 11 часа получихме първородния си син Майкъл.

Има една наистина интересна снимка на Лорел и мен точно след раждането. Абсолютно удивителна. Тя е застанала там, сияеща, така сякаш всичко е било нищо и никаква работа, а аз се люлея от вятъра, изглеждайки така, все едно ще колабирам всеки момент. През този ден развих ново и дълбоко уважение към жените. Дами, трябва да ви кажа, че да наблюдаваш как жена ти ражда, е наистина тежка работа. Когато спрете да се смеете, ще си довърша идеята☺ . Емоционалният стрес, който преживяваш, наблюдавайки този, когото обичаш да търпи такива болки, е невъобразим. Защото като мъже, ние обикновено имаме разрешение за даден проблем, но този път нямах отговори и това беше болезнено. Аз само се молех: “Боже, знам, че има някаква причина за всичката тази болка, но точно сега не мога да я видя.” Бях много радостен, когато всичко това най-накрая приключи.

Когато поех моя син за първи път, това беше вечен момент. Погледнах надолу към очите му, а той гледаше право към мен и беше удивително. Като продължих да гледам надолу с благоговение и учудване, ме обхвана дълбоко чувство на страх. Знаех, че синът ми има същото естество като моето, естество, което се държи предизвикателно към авторитета, което естествено клони по-скоро към бунт, отколкото към послушание. Знаех, че имам отговорността да ръководя тази воля и да го обучавам в дисциплината на истинската любов, доброта, несебелюбие и послушание. След всичко това се замислих дали той би бил мой приятел? Може ли нещо да дойде между нас и да ни раздели? Просто се помолих, както бях там: “О, скъпи Татко небесен, не допускай нещо да застане между мен и сина ми. Нека винаги да сме близо и Те моля, той да може да разбере кой съм аз и да бъде мой приятел.” Силата на тази молитва е все още в мен. Аз често я чувствам и все още често се моля така, вярвайки, че Бог ще я направи реалност.

Четири години по-късно аз прекарвах един тих съботен ден, разхождайки се и разговаряйки с Господ, далече от шумотевицата на живота. Мислех си за моя Небесен Баща, за Неговата любов и за това, колко скъпоценна е тя. Изведнъж ума ми се върна назад към раждането на сина ми и отново си спомних това силно желание никога да не бъда отделен от него и той наистина да ме опознае. Сцената отмина и в тишината чух тих и тънък глас дълбоко в ума ми, който казваше: “Точно това е начинът, по който и Аз се чувствам относно теб.” Не знаех дали да се смея или да плача, струваше ми се изключително трудно за приемане. “Но Господи,” - казах аз - “Ти знаеш какъв съм аз, знаеш, че съм правил и съм казвал много погрешни неща” и така продължавах да се боря. Бях наистина изненадан от себе си. Аз съм човек, който е приел Христос за свой Спасител и вярвам, че греховете ми са простени, но когато Бог дойде така близо до мен и ми каза как се чувства относно мен, това се оказа трудно за приемане. Накрая аз просто се разплаках: “О, благодаря Ти, благодаря Ти за това, че ме

обичаш и благодаря за всичко, което Си направил за мен. Обичам Те много." По един много реален начин аз се чувствах така, все едно бях държан от Него на ръце и не можех да бъда по-щастлив от това. Осъзнах, че моят Отец в небето ме обича толкова много, че Той не иска нищо да застава между нас. Боли Го, когато си помисли, че бихме могли да се разделим и Той прави всичко възможно, за да не допусне това да се случи.

Б. Небесната ценностна система разкрита в любящите мисли на Бога към нас

В това преживяване чудните привилегии да си част от Божието царство ми бяха разкрити на едно сърдечно ниво. Скоро след това събитие бях привлечен от библейски пасажи, които наистина отвориха очите ми и ме накараха още повече да хваля Бога. Моля се значимостта на този текст да загори и във вашите сърца и това преживяване никога да не ви напусне. Ето един много чист прозорец към Божието царство:

> Лука 12:6, 7 Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте *по-скъпи* от много врабчета.

Исус обяснява принципите на Своето царство. В тези стихове ние имаме формула за онова, което прави хората значими в това царство. Какво ги прави да *струват* нещо, какво ги прави да *имат някаква стойност*, какво ги прави ценни? Този текст в комбинация с опитността на раждането на сина ми изясни мисленето ми по отношение на това, че моят център наистина е в небесния ми Баща. Бях вярвал това с ума си в продължение на години, но до сега цялото ми познание върху писанието не беше проникнало през ценностната ми система на изпълнението[40]. Сега започнах да добивам една по-ясна картина за истинските проблеми, които стоят пред човешката раса.

Исус представя *цената* на две врабчета според човешките мерки. Един *асарий*[41] се равнявал средно на заплатата за един ден. С два асария можете да си купите 5 врабчета. По този начин, в земен смисъл тези врабчета имат някаква *стойност*. След това Исус прави един контраст и казва: "Но нито едно от тях не е забравено от Бога." Тук контрастът[42] е, че, понеже Бог помни врабчетата, те са много скъпоценни в Божието царство. Исус разширява този принцип като сравнява колко много Бог мисли за нас, в сравнение с това колко мисли за врабчетата. "Наистина, и самите косми на главата ви са всичките преброени." Ако това не е 'прямо, близко и лично', тогава кое е? Познавате ли някой, който иска да знае толкова много за вас, че дори е проучил броя на космите на косата ви? След това идва поантата: "Не бойте се; вие сте по-*ценни* от много врабчета." Успявате ли да видите как се добиват *достойнство* и значимост в Божието царство. Идват от простото осъзнаване, че Бог мисли за нас постоянно

[40]Ценностната система на изпълнението е родена от лъжата "никак няма да умрете", и тя е самото сърце на спиритуалистичната философия. Виж *Великата борба,* с. 561, Гл. 34, Параграф 26

[41]Конкорданс на Стронг: от латински произход; един асарий, или като римска монета: - фардинг. Тайер: асариум или асарий, името на монета, която се равнява на 1/10 от драхмата.

[42]Стронг: Ср. Род, мн. Число на гр. 243; собствено други неща, т. е. (наречитативно) обратно, напротив.

с любов.[43] Ние определено сме в ума Му: Той ни дава живот, прави сърцата ни да туптят, и активно излива любовта Си и благословението Си в живота ни, за да можем да се радваме на живота; и ни дарява богато дарове, таланти и способности за наше задоволство, радост и за служба на другите.[44] Ето я тайната на Божието царство – тайната на значимостта. Това е ключът, който отключва поробващото царство на малоценността и депресията. Този принцип на стойността, чрез едно отношение с нашия небесен Баща, в противовес на стойността чрез сила, позиция и изпълнение е изяснен в следните стихове:

> „Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.“ Ер. 9:23, 24

Тук се разкрива един ясен контраст; не се слави, хвали или не намирай стойност в мъдрост, сила или богатства, но се слави, или намирай стойност в познанието и разбирането на твоя небесен Баща. Този принцип е представян отново и отново в писанието. В евангелието на Матей историята за това, че сме по-ценни от птиците се разширява в една цяла поредица от изявления, чиято кулминация е известният текст в Мат. 6:33, в който сме увещавани да търсим първо Божието царство и да не се притесняваме за *нещата* от живота. В 27-ми стих Исус казва: “Кой от вас може с грижа да добави лакът към ръста си?” Думата ръст може да се отнася за височина или за дължината на живота, но също може метафорично да се отнася за достигането на състояние, което ви прави подготвени за нещо. В основаващата се на изпълнение ценностна система има едно постоянно недоумение за това дали човек е достигнал дадено ниво. Исус познава човешкото сърце и как то е било повлияно от лъжата на Сатана за самосъществуване и стойност чрез постижение. В 28-ми стих Исус говори за проблема със сигурността, чрез притежания и за това колко безполезно е да се разсъждава по този начин. В Лука 12:15 Исус го казва по този начин:

> “…животът на човека не се състои в изобилието на нещата, които притежава.”

В. Има ли нещо нередно в изпълнението?

Тук някой ще попита: “Да не би да казваш, че изпълнението е нещо лошо?” Няма нищо погрешно само по себе си в изпълнението и постижението. Бог е установил една рамка за човешкото съществуване, която изисква от нас да използваме силата Му, за да изпълняваме (различни неща) всеки ден. Не изпълнението е проблемът, а желанието, или практиката да се добива стойност от това, което постигаме или притежаваме, което показва, че сме били съблазнени от лъжата на змията.

Г. Отношенията се фокусират върху невидимото

Това ударение върху доверието в нашия небесен Баща и Неговата грижа се изразява също и в това да бъдем загрижени повече за невидимото, отколкото за видимото.

---

[43]Това е силата на благословението. Благословението, че някой близък и значим за нас, мисли за нас по един любящ начин. Срв. Псалм 8:4.

[44]Яков 1:17. “Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна.”

Лука 17:20, 21 “А когато беше попитан от фарисеите кога ще дойде Божието царство, Иисус в отговор им каза: Божието царство не идва така, че да се забелязва; нито ще кажат: Ето, тук или там – защото, ето, Божието царство е сред вас.”

2 Кор. 4:18 „които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.“

Евр. 11:1 „А вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.“

Йоан изяснява разликата между двете царства в 1 Йоан 2:15:

1 Йоан 2:15 Не любете света, нито каквото е в света. Ако някой люби света, любовта на Отца не е в него.

Любовта към света и нещата в него идва директно от желанието да се “добави височина към ръста ви“, чрез притежаването и контролирането на сила, богатства и слава. Такива желания не се намират в сърцата на онези, които се доверяват в любовта на техния небесен Баща. Те не са управлявани от амбицията да бъдат по-добри от другите и от желанието на тях да се гледа като на хора, които са постигнали много. Те имат способността да оценяват другите повече от себе си, защото нямат нужда от одобрението на света.[45]

Д. Най-ясното откровение за Божието царство

Най-ясното и най-проникващото изявление на Божията ценностна система се разкрива в първия случай, когато е записано, че Отец говори на човешката раса. До онзи момент, цялото общуване между небето и земята се е осъществявало, чрез Христос – Божието Слово. Но сега говори Отец, и думите, които изговаря извеждат самите принципи на Неговото царство.

Мат. 3:17 и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Отец определя параметрите на стойността. Защо е добре да слушаме Исус? Отец отговаря: защото Той е моят Син. Стойността на Христос се разкрива **в отношението Му с Неговия Баща**.[46] Отец не казва: “Слушайте този божествен Вестител, защото Той е вашият Създател и заема най-висшия пост в небето, макар, че това е било вярно.[47][48] Отец разкрива Неговата стойност, чрез семейното отношение. Толкова е просто и същевременно така могъщо в своите разклонения за нас. Христос е пътят към Отец и тук виждаме как се разкрива платформата на този път; чрез едно отношение на доверие към небесния Баща.

Интересно е да се забележи, че в първия случаи, в който говори Сатана и в първия в който говори Отец, се разкрива сърцевината на техните царства. Сатана казва в Бит. 3:5 – “Никак

[45]Фил. 2:3. “Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но със смирение нека всеки счита другия за по-горен от себе си.”
[46]Евр. 1:3. “…който бивайки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговата личност.”
[47]Йоан 14:6. “Исус му каза: "Аз съм пътят, истината и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.”
[48]Този принцип е представен по-подробно в 21-ва глава

няма да умрете", а Отец говори в Мат. 3:17, казвайки – "този е моят любим Син". Контрастът на ценностните системи е очевиден и ясен.

Прекрасно е да знаем, че Бог копнее да бъде в отношения с нас и ЕГУ казва в Копнежът на вековете, с. 113, Гл. 11, Параграф 16, че "Гласът, който говори на Исус, говори на всяка вярваща душа: Това е моето възлюбено дете, в което аз благоволя."[49] Прекрасно е да знаем, че нашият Баща винаги мисли за нас и иска да бъде близо до нас. Както казва псалмистът:

> Псалм 40:5 ГОСПОДИ, Боже мой, много са чудесата, които си извършил и Твоите мисли за нас не могат да се изредят пред Теб. Ако бих поискал да ги разкажа и за тях да говоря — те са твърде много, за да бъдат изброени.

Ако *стойността* ни се определя от любящите мисли на Бога към нас, тогава този текст ни казва, че ние сме безценни, понеже се казва, че мислите и плановете Му за нас са повече отколкото могат да бъдат изброени. Какво е усещането да си безценен? ***Но това е дотолкова добро, доколкото вярвате в истината, че Бог ни обича толкова много, независимо от това колко добри или лоши сме.[50] Можете да възприемете тази истина само, ако позволите на извора на живота да извира от Отец, а не от вас***. Това е прекрасна новина и аз съм толкова благодарен за нея. Затова всеки път, когато сте изкушен да се съмнявате във вашата *стойност*, просто погледнете към врабчетата, вярвайте и се съпротивете на изкушението да държите своето *съкровище* или *стойност* в себе си.

Е. Луцифер отхвърля небесната ценностна система

Можете ли да си представите, когато Бог създал първо Луцифер и прегърнал нежно своя нов син? Бог бил споделил с този ангел самото си сърце и самата си душа. Не му бил показал нищо друго освен любов и му дал привилегията да служи в най-високите нива на Неговото семейно управление. Луцифер поддържал своята *стойност,* чрез своето *отношение* с небесния си Баща. Но, чрез тайната на нечестието, той отхвърлил *ценността,* която намирал в Отец и започнал да бълва думи на гняв и бунт. Движейки се в сенките на измамата и лъжата,[51] той отровил умовете на много други деца на Бога. Можете ли да си представите мъката? Луцифер, който бил създаден толкова съвършено, сега бил изпълнен с омраза и убийственост. Той бил решен да убие вечния Син на Бога, защото Исус разкрива, че Сатана

---

[49]*Ривю енд Херълд,* 28-ми юни, 1892 г. "Този, който отваря Писанията и се храни с небесната манна, става участник в божественото естество. Той няма живот или преживяване отделно от Христос. Той чува гласа на Бога да говори от небето: "Този е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение." Този глас е уверение за него, че той е приет във Възлюбения."

[50]Римл. 4:5. "а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда."

[51]Луцифер внушавал, че святостта е нещо вродено в ангелите, което щяло да ги води, без да им е необходим Божия закон. Вижте това твърдение: "Напускайки мястото си на непосредствена близост с Бога, Луцифер започна да сее сред ангелите дух на недоволство. Стремеше се, прикривайки и маскирайки с привидна почит към Бога истинската си цел, да ги настрои срещу законите, управляващи небесните същества. Убеждаваше, че те налагали ненужни ограничения. Тъй като естеството им било свято, ангелите трябвало да изпълняват само внушенията на собствената си воля." *Великата борба,* с. 495, Гл. 29, Параграф 9

е убиец от началото[52] Реалността на това чувство била изложена на Голготския кръст, където Сатана се надявал да елиминира Исус.

Изключително важно е да се помни, че в Божието царство *идентичността* и *стойността* на личността са свързани с нейното *отношение* със Създателя Бог – нашият небесен Баща. Това се дължи на факта, че *стойността* или *съкровището* на дадена личност е там, където е нейното сърце или център[53] Ако сърцето ни е съсредоточено в Бога, *стойността* или *съкровището* ни идва от Него. Ако сърцето ни е съсредоточено в аза, нашата *стойност* или *съкровище* идва от нас.

Когато Луцифер отстъпил от това *отношение*, той блокирал светлината на Божията любов и причинил един потоп от мрачни емоции.[54] Ако сте питали Луцифер, преди бунта му – "Кой си ти?" Със спокойна увереност и сигурност той щеше да ви каже: "Аз съм един син на Бога и Той ме обича." Неговото сърце или център бил неговият Баща и затова *съкровището* му било там. След като Луцифер отхвърлил своя Баща, ако му бяхте задали същия въпрос: „Кой си ти Луцифер?" Какво би могъл да каже той? Той е загубил истинското си *съкровище* и *идентичност* като син на Бога. Луцифер сега бил съсредоточен в себе си, но той нямал *източник на живот,* който да изпълва сърцето му с радост и любов. Той бил блокирал този извор, когато продал *съкровищата* си и каквато и *идентичност* да се опитвал да си създаде оттук нататък, никога повече нямало да може да запълни тази празнота и чувство на загуба, които преживявал заради нарушаването на тясната *връзка* с неговия небесен Баща.

Луцифер, сега Сатана, останал сам. Нямало кой да го прегърне, да го обича и място, което да нарече дом. Сатанинският извор е една спукана цистерна, чиято вода не е хладна и освежаваща, и не може да му даде усещане за спокойствие и сигурност, идващи от *стойността,* която Отец влагал в него. Сега той е оживяван от всичките емоции на малоценността: несигурност, страх, ревност, гордост, себе-оправдаване, арогантност, гняв и авторитарен дух.[55] Той изтъргувал извора на любовта, светлината и истинското *достойнство,* за един извор на омраза, мрак и безполезност.

Сатана вече не познавал пътя нагоре. Той е трябвало да предефинира това кой е и по някакъв начин да облекчи тези чувства на празнина, малоценност и нищожност, които усещал в себе си. Като всяко дете, което се чувства малоценно, Сатана носи всички белези на несигурност, страх, лабилност и отчаяна нужда от одобрението на всеки, от когото би могъл да го получи. Той жадува за внимание, и, за да задоволи тази празнота, неговото покварено естество копнее

[52]Йоан 8:44. "Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща."

[53]Мат. 6:21. "Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви."

[54]Колкото повече Луцифер гледал на себе си като източник на сила, толкова по-малко благодарен ставал: "Гордостта от собственото величие разпалваше желанието му за върховенство. Оказаните високи почести не бяха оценени като дар от Бога и не събудиха никакво чувство за благодарност към Твореца." *Великата борба,* с. 495, Гл. 29, Параграф 8

[55]"Сатана остана удивен от новото си състояние. Щастието му си беше отишло. Погледна към ангелите, които някога бяха щастливи, както и той, но сега, заедно с него, бяха изгонени от небето. Преди падението им, нито сянка на недоволство не помрачаваше блаженството им. Сега всичко изглеждаше променено. Израженията, които бяха отразявали образа на техния Създател, бяха мрачни и обезнадеждени. Всред тях имаше борба, дисхармония и горчиви взаимни обвинения." *Духът на пророчеството*, том 1-ви, с. 27

да бъде обожавано, прославяно и да получава поклонение – въобще всичко, което да премахне болката, самотата и малоценността.

Понеже Сатана бил отхвърлил Бог като свой Баща и заместил това с една вяра, че има живот в себе си, той усещал, че не се нуждае от *отношение* с Бога, за да има живот или *стойност*. Той вярвал, че всичко това идва от него самия. Една такава лъжа изисква постоянни опити да доказваш, че имаш свой собствен *източник на живот*. Той трябвало постоянно да използва демонстрации на сила, за да уверява наново себе си и своите последователи, че лъжата му е истина. Но откъде идвал този негов живот, за да може да прояви такава сила? Бог продължавал да му дава живот, за да му позволи да демонстрира принципите на новото си царство[56], за да даде възможност на всеки да реши кое царство е по-добро.

Обобщавайки накратко:

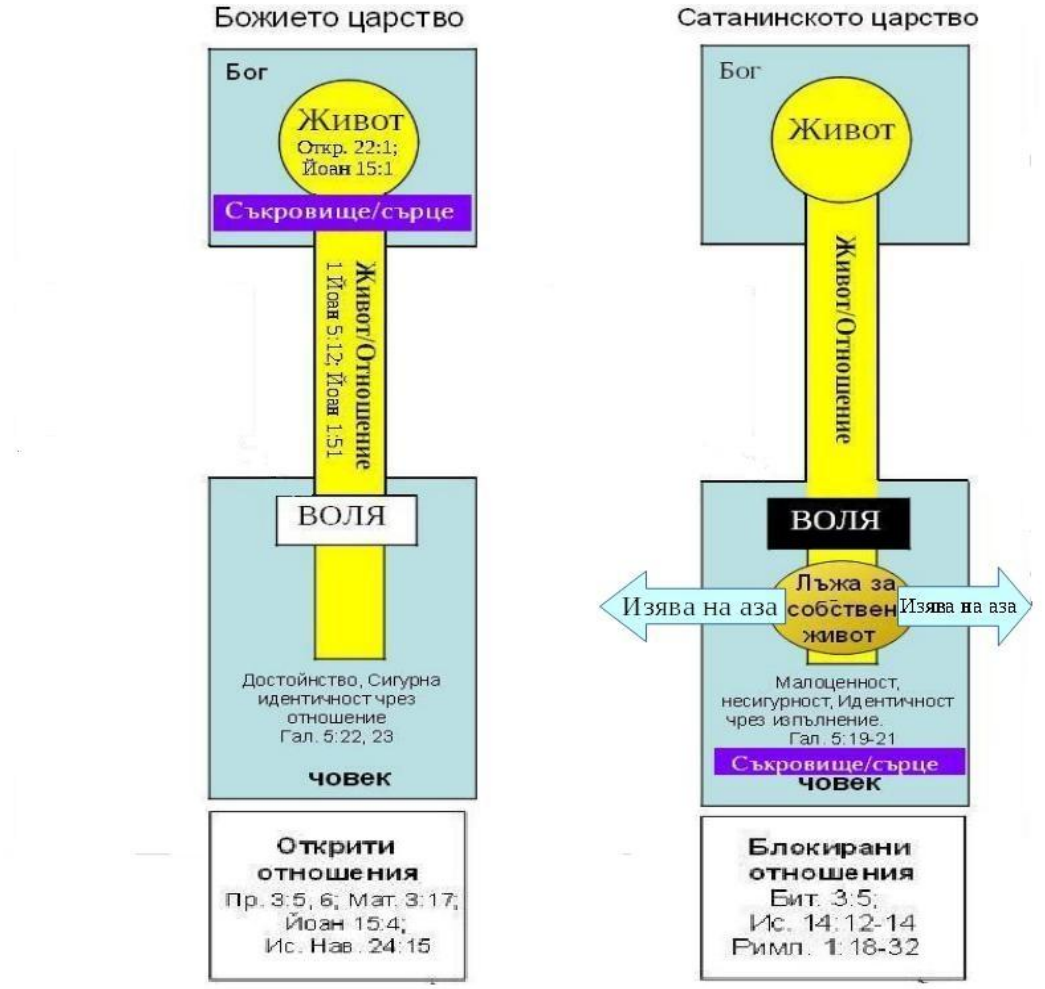
1. Бог е източникът на живот – физически, психически и духовен. Всичката ни любов, радост, творческа способност и щастие протичат от Неговия трон към сърцата ни.
2. Нашата *стойност* или *съкровище* е там, където е *сърцето* или *центърът* ни.

3. Луцифер отхвърлил Бога като свой център и пренесъл този център в себе си. Опитал се да премести извора.
4. Пренасянето на центъра унищожило *съкровището* в намирането на нашата *стойност* във *връзката* ни с Бога.

5. Сатана представил на Адам и Ева концепцията, че всеки има живот в себе си, и, че това е нашият център и *съкровище*.
6. За да се справи със загубата на истинския извор на живот и светлина и да поддържа жива лъжата за вродената сила, Сатана основал своето царство върху принципите на намиране на стойност, чрез проява на сила и *изпълнение*.
7. Затова Сатана успял да всади в човешката природа: (1) една вяра, че човекът има живот в себе си, и (2) една *ценностна система,* която се основава на доказването, че този живот съществува, чрез *изпълнение* и проява на сила.
8. Способността да се проявява сила се дължи единствено на факта, че Бог ни дава Своя живот, за да ни осигури време да видим дефектната природа на сатанинското царство. Затова, в действителност, добиването на *стойност* от нашето *изпълнение* представлява използване на Божия живот, настоявайки, че той е наша собственост. Това си е чиста кражба.

[56]"В мъдростта Си Бог позволи на Сатана да продължи делото си, докато духът на недоволство назрее в открит бунт. Плановете му трябваше да бъдат развити напълно, та всички да видят истинската им природа." *Великата борба,* с. 497, Гл. 29, Параграф 12

9. Тези, които живеят в Божието царство със сигурност изпълняват и постигат. Ключът е в това, че те не добиват стойност от това изпълнение и постижение.

3. Защитаване на Божия източник на живот и ценностна система със закона

А. Защитаване на отношението с нашия Баща/Ключът за източника на живота

Осъзнаем ли, че всичко, което притежаваме: любов, дарби и живот - всички те идват от нашия небесен Баща,[57] повече от всякога осъзнаваме нуждата да съхраняваме *отношението*

[57]Яков 1:17 "Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна."

ни с Него. Целият ни живот се завърта около това отношение.[58] Молитвата, изучаването на Библията и споделянето на вярата ни вече не са неща, които се опитваме да напаснем на нашата работа и разпускащи дейности, а по-скоро последните стават второстепенни спрямо това да оставаме свързани с нашия Баща.[59]

Б. Отношение защитено от правилното идентифициране на членовете на отношението

Тогава как защитаваме тази *връзка*? Първото нещо, което трябва да направим в едно *отношение,* е да решим точно кои са двете страни в него; когато знаете с кого общувате, това ще диктува съдържанието и начина на общуване. Ако двете страни не са ясно разпознати, общуването ще прекъсне. Нека илюстрирам това с една история, която прочетох преди известно време.

Две съюзнически групи общували по радиото по време на войната – едната американска, а другата канадска. Това е записът на провелата се между тях радио трансмисия:

КАНАДЦИ: Моля променете вашия курс 15 градуса на юг, за да избегнете сблъсък.
АМЕРИКАНЦИ: Препоръчваме ви да смените вашия курс 15 градуса на север, за да избегнете сблъсък.
КАНАДЦИ: Отказ. Вие ще трябва да смените курса си с 15 градуса на юг, за да избегнете сблъсък.
АМЕРИКАНЦИ: Говори капитанът на военноморски кораб на САЩ. Повтарям, сменете ВАШИЯ курс.
КАНАДЦИ: Не, Аз повтарям, вие сменете ВАШИЯ курс.
АМЕРИКАНЦИ: Тук е Самолетоносач USS LINCOLN, вторият по големина кораб в Атлантическия флот на Съединените щати. Придружени сме от три Изтребителя, три Кръстосвача и голям брой поддържащи плавателни съдове. НАСТОЯВАМ да промените курса си с 15 градуса на север. Повтарям, едно-пет градуса на север или ще бъдат предприети ответни мерки за подсигуряването на безопасността на този кораб.
КАНАДЦИ: Тук е фарът. Ваша воля.

Американският кораб не си давал сметка за истинската идентичност на канадците. Между двете групи почти избухнал конфликт и чак в последната минута американците разбрали истинския характер на канадците. Светлината от канадския фар им изглеждала като кораб, който се движи срещу американския военен кораб, въпреки че неговата истинска функция била да осветлява пътя на корабите, за да ги предпази от разбиване в скалите.

Тази история илюстрира по един добър начин трагедията, която се случила, когато човешката раса възприела лъжата на Сатана, че никак няма да умрат. Тя променила чувството на човека за това кой наистина е той, превърнала *идентичността* му в един фалш. Променила и начина

[58]Деян 17:28 "защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме."

[59]Йоан 15:4 "Стойте в Мен, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не стои на лозата, така и вие не можете, ако не стоите в Мен."

по който той възприемал Бога.[60] Лъжата на Сатана накарала човека да вижда Божия характер в лъжлива светлина. Накарала го да Го вижда като някой, който служи на себе си и се страхува от това някой да не намери достъп до силата Му. Тази лъжа унищожила също концепцията на човек за Бога като извор, неговото *съкровище* и центъра на живота му. В това ужасно състояние човекът не можел повече да общува ефективно с Бога, защото той бил загубил идентичността на двете страни: своята и тази на Бога.[61]

В. Десетте заповеди идентифицират и защитават отношението на членовете

Дали Бог разполагал с нещо, което да попречи на човечеството да загуби усещането за *идентичност,* както по отношение на Бога, така и на самото себе си? Да, разполагал е! Това нещо са десетте заповеди. Псалм 119:93 ни казва, че ние получаваме живот, чрез Божиите правила. Римляни 7:10 ни казва, че заповедите са били наредени за живот. 1 Йоан 3:4 заявява, че грехът е престъпване на закона, а Римл. 6:23, че заплатата на греха е смърт. Следователно заповедите са дадени, за да защитят живота ни. Това означава, че щом заповедите защитават живота ни, а той идва чрез общуването ни с Бога, тогава заповедите трябва да разкриват истинската *идентичност* на Бога и на човека, а също и да показват границите на това общуване. Говорят ли ни заповедите за Божията *идентичност*? Забележете следното:

Божият характер		**Божият закон**	
1. Духовен	Йоан 4:24	1. Духовен	Римл. 7:14
2. Любов	1 Йоан 4:8	2. Любов	Мат. 22:37-40
3. Истина	Йоан 14:6	3. Истина	Пс. 119:142
4. Праведен	1 Кор. 1;30	4. Праведен	Пс. 119:144, 172
5. Свят	Исая 6:3	5. Свят	Римл. 7:12
6. Съвършен	Мат. 5:48	6. Съвършен	Пс. 19:7
7. Добър	Лука 18:19	7. Добър	Римл. 7:12
8. Справедлив	Вт. 32:4	8. Справедлив	Римл. 7:12
9. Чист	1 Йоан 3:3	9. Чист	Пс. 19:8
10. Непроменим	Яков 1:17	10. Непроменим	Мат. 5:18
11. Остава завинаги	Пс. 90:2	11. Остава завинаги	Пс. 111:7, 8
12. Пътят	Йоан 14:6	12. Пътят	Мал. 2:7-9
13. Велик	Пс. 48:1	13. Велик	Осия 8:12
14. Очиства	Мат. 8:3 Пс. 57:2	14. Очиства	Ез. 22:26

Има много места в Библията, които описват Бога със същите качества като Неговия закон. Това е много полезно за идентифицирането на Божията истинска личност. Елън Уайт казва,

[60]Римл. 1:23 "И размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини."

[61]Ис. 59:1, 2 "Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува."

че “Божият закон е копие на Неговия характер. Той въплъщава принципите на Неговото царство.“ *Притчи Христови*, с. 305, Гл. 23, Подзаглавие: Църквата днес, Параграф 36

Нека разгледаме по-отблизо всяка от заповедите и да видим какво имат да ни кажат те за Бога. Докато разглеждаме всяка от заповедите, искаме да си задаваме въпроса: „Какво ни казва това изявление за неговия автор?”

Божият характер	
1. Аз те изведох от робството. Да нямаш други богове освен мен.	Изкупител и Спасител. Единствен източник на благословение.
2. Да не си правиш ваяни изображения.	Фокус навътре към *отношенията* вместо съсредоточаване върху материалното и външното.
3. Да не взимаш напразно името на Бога.	Честност и прозрачност в *отношенията*.
4. Помни съботния ден, защото за шест дни Господ направи небесата и земята.	Създател на всичко. Източник на живот и благословение.
5. Почитай баща си и майка си.	Семейна структура на благословение. Уважаване на властта.
6. Не убивай.	Животът е скъпоценен, *отношенията* са завинаги. Аз съм източникът на живота.
7. Не прелюбодействай.	Валидните интимни *отношения* са завинаги.
8. Не кради.	Фокус върху *отношенията* / духовното, вместо върху материалното.
9. Не лъжесвидетелствай	Честни и прозрачни *отношения*.
10. Не пожелавай.	Разкрива Бога като източника на живота и благословението. Пожелаването на придобивки и притежания отрича тази реалност.

Първата заповед ни казва, че Бог е извел Израил от египетско робство, което ни говори, че този Бог е Изкупител и Спасител. Когато Той иска от мен да нямам други богове освен Него, това ми казва, че Той иска едно близко приятелство с мен.[62]
Втората заповед ми казва, че Бог иска едно отношение на сърце със сърце. Поклонението на идоли не е едно поклонение на сърце със сърце. Нито идолопоклонството е духовно поклонение, т. е. връзка между дух и дух, ум и ум.[63]
Третата заповед ми казва, че Бог е прозрачен в отношенията Си, ако влезем във връзка с Него. Той не иска да се преструваме в отношенията си и по този начин да ги правим

[62]Пр. 18:24 “Човек, който има приятели трябва да покаже, че е дружелюбен, и има приятел, който се държи по-близо от брат.”
[63]Пр. 23:26 “Сине мой, дай сърцето си на мен и нека очите ти внимават в моите пътища.”

безполезни и безсмислени.[64]

Четвъртата заповед е много специална, защото тя ни казва, че Бог е изворът на живота – че Той е създал всичко.65 Тази заповед има много голямо въздействие върху начина по който Го възприемаме и повлиява много отношението ни към Него. Важно е да се забележи, че съботната заповед съдържа повече думи от която и да е от останалите заповеди.

Петата заповед също е специална, защото тя ни казва как Божият живот протича, чрез земни канали.[66] Ще проучим този детайл в „славата на децата“ и в „идването на Илия.“ Тази заповед ни обещава дълъг живот, ако почитаме родителите си. Тя ни казва по един конкретен начин, че родителите ни ни казват нещо много специално за Бога, и, когато почитаме тях, ние почитаме Него.

Шестата заповед ни казва, че за Бог животът е скъпоценен. Казва ни също, че Бог желае отношенията да траят вечно.[67]

Седмата заповед ни казва, че някои отношения са опасни, а във връзка с Бога, тя е едно отражение на първата заповед – да нямаш други богове. Тя е едно напомняне, че Бог е нашият извор на живот.[68]

Осмата заповед ни казва, че Бог ще се погрижи за нуждите ни и за нас самите. Казва ни също, че Бог не се съсредоточава върху нещата, но върху отношенията.[69]

Деветата заповед е едно отражение на третата. Бог иска прозрачност и почтеност в отношенията. Лъжливият свидетел унищожава идентичността на едната, или на двете страни, и унищожава общуването.[70]

По отношение на Бога, десетата заповед ни напомня, че Той е изворът на живота. Няма да ни липсва нищо, когато вярваме това.[71] Тя също ни говори отново за релационно72-духовния ум на Бога. Заповедите от 5 до 9 могат да бъдат видени и проявени, но тази заповед е въпрос свързан със сърцето. Тя е невидима. Така че тази заповед е от изключително важно значение за разбиране естеството на Божието царство.

---

[64]Ис. 1:13-15 “Не принасяйте вече лъжливи приноси! Тамянът е гнусота за Мен, новолунията, и съботите, и свикването на събранията; беззаконие заедно с тържествено събрание не мога да търпя. Душата Ми мрази новолунията ви и празниците ви; досада са за Мен, дотегна Ми да търпя. И когато простирате ръцете си, ще крия очите Си от вас; даже когато принасяте много молитви, няма да слушам. Ръцете ви са пълни с кръв.“

[65]Ис. 40:12-18 “Кой е премерил водите с шепата си и измерил небесата с педя, побрал в мярка пръстта на земята и претеглил планините с теглилка и хълмовете — с везни? Кой е измерил Духа ГОСПОДЕН и като Негов съветник Го е научил?... Ето, народите са като капка от ведро и се считат като ситен прашец на везните... Всичките народи са като нищо пред Него, считат се пред Него за по-малко от нищо и празнота. И на кого ще уподобите Бога? И какво подобие ще сравните с Него?“

[66]1 Кор. 11:3 “Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.”

[67]Откр. 21:4 “Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина.”

[68]Мат. 6:24 “Никой не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона.”; 3 Царе 18:21 “Тогава Илия дойде при целия народ и каза: Докога ще куцате на две страни? Ако ГОСПОД е Богът, следвайте Него; а ако е Ваал, следвайте него! Но народът не му отговори нито дума.”

[69]Мат. 6:33 “Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.”

[70]Пр. 11:9 “Лицемерът погубва ближния си с устата си, а праведните ще се избавят чрез знание.”

[71]Фил. 4:11-13 “Не казвам това поради оскъдност, защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да съм. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; навсякъде и във всичко съм посветен в тайната да мога да живея и сит, и гладен, и в изобилие, и в оскъдност. Всичко мога чрез Христос, който ме укрепва.“

[72]Понятието релационен в книгата се използва в смисъл на „основан“ или „свързан с отношенията.“

И така, в обобщение, десетте заповеди ни казват, че Бог е:

1. Изворът на живота
2. Той е Създателят
3. Той е нашият Изкупител
4. Той иска *отношения* на сърце със сърце
5. Той се грижи за нас като Баща и осигурява всичките ни нужди.

Жизнено важно е да се знаят тези неща, за да се схване една истинска картина за Бога, която ще ни помогне да общуваме ефективно с Него. Това ще ни накара да Го уважаваме и да Го почитаме заради всичко, което Той прави. Това ще ни помогне да установим нашето общуване под формата на думи на упование, че Той ще извърши най-доброто за нас.

Сега знаем малко за това какво ни казват заповедите за Бога, а какво ни казват за нас самите?

Нашата идентичност	
1. Изведох ви от робство. Няма да имате други богове освен Мен	Изкупени, покланяме се на един Бог
2. Да не си правите никакви ваяни изображения	Фокус към духовното и *отношенията*
3. Няма да вземаш напразно името на Бога	Почтеност, прозрачност, основани на *отношенията*
4. Помни съботния ден, защото в шест дни Господ направи небето и земята	Създадени, животът идва от Бога, *основана на отношенията*
5. Почитай баща си и майка си	Съсредоточена върху семейството/*отношенията,* родителска
6. Не убивай	Животът е скъпоценен, *отношенията* са завинаги, всеки е собственост на Бога
7. Не прелюбодействай	Валидните интимни *отношения* са завинаги
8. Не кради	Фокус към духовното/*отношението,* а не към материалното
9. Не лъжи	Почтеност, прозрачност, характерна за *отношенията*
10. Не пожелавай	Бог се грижи за всички нужди

1. Първата заповед ни казва, че Бог е извел Израил от египетско робство, което е символ на робството на греха. Тя ни казва, че сме изкупени.
2. Втората заповед ми казва, че Бог иска да имам с Него *отношения* на сърце със сърце и ум с ум.
3. Третата заповед ми казва, че трябва да бъдем прозрачни в нашите *отношения* и да не се преструваме.

4. Четвъртата заповед ни казва, че сме създадени. Казва ни, че сме отговорни пред една по-висша от самите нас власт. Кани ни да си почиваме в обятията на Бога и да му се доверим.
5. Петата заповед ни казва да уважаваме семейната власт.
6. Шестата заповед ни казва да смятаме живота за скъпоценен. Казва ни също да смятаме *отношенията* за вечни.
7. Седмата заповед ни казва, че някои *отношения* са опасни, и, че семейната структура не трябва да бъде дестабилизирана, в противен случай, това ще повлияе на благословението и живота, които протичат от Бога чрез нашие родители, или от нас към децата ни.
8. Осмата заповед ни казва да не се съсредоточаваме върху нещата, а върху *отношенията*.
9. Деветата заповед защитава *отношенията* ни от срив на общуването и ни напомня за благословенията от честността.
10. Десетата заповед ни предупреждава срещу празнотата на егоцентричността и ни говори за щастието, което намираме в уповаването на Бога. Казва ни също, че трябва да бъдем духовни, защото това е единствената заповед от последните шест, която е невидима за човешкото зрение.

И така, в обобщение, разбираме, че *идентичността* ни се дефинира по следния начин:

1. Бог е наш Създател. Ние нямаме живот в себе си.
2. Бог е наш Изкупител.
3. Той осигурява каквото е необходимо за всичките ни нужди – физически, психически и духовни.
4. Ние сме същества на *отношенията* с един копнеж за интимност – сърце със сърце и ум с ум.

Г. Десетте заповеди като ключ за живот, идентичност и стойност

Със сигурност можем да кажем заедно с Давид, че заповедта е твърде широка.[73] Заповедите играя жизнено важна роля при ясното идентифициране, както на Бога, така и на човека, като по този начин запазват интимното общуване между двамата. За нас не може да има живот, без закона. На базата на това, което разгледахме, обърнете специално внимание на следната последователност:

1. Законът ни разкрива истинската *идентичност* на Бога.
2. Законът дефинира нашата истинска *идентичност*.
3. Понеже общуването между две страни изисква тяхното ясно идентифициране, законът защитава *отношението* между Бога и човека.
4. Тъй като законът идентифицира ясно и Бога и човека, той дава сигурност, че човекът ще намери своето *съкровище* и център в Бога, а не

[73]Пс. 119:96

в себе си. Замислен е да го предпазва от егоцентризъм.
5. Понеже Бог е изворът на живота, законът защитава живота ни.[74]
6. Тъй като законът ни центрира в Бога, тогава значи законът защитава нашата *стойност*.
7. Следователно законът е самата основа на Божието управление.

Успявате ли да видите защо тогава Библията казва следното за закона?

- Божията заповед остава завинаги (Пс. 111:7, 8).
- Божиите заповеди са святи, праведни и добри (Римл. 7:12).
- Божиите заповеди са целта на Новия завет (Евр. 8:10).
- Божиите заповеди са Законът на свободата (Яков 2:12).

Можете ли да видите защо Исус казал, че нито една йота или чертичка не може да се премахне от закона? (Мат. 5:17, 18)

Д. Десетте заповеди – център на сатанинската атака

Затова всеки път, когато някой казва, че Божият закон е бил променен или премахнат, той всъщност казва – не мога в действителност да познавам Бога и себе си и не мога да имам истинска *стойност* и *достойнство,* и съм обречен да умра и да бъда откъснат от извора на живота.

Как някой би могъл да иска да промени или да премахне закона? Как може някой да казва, че спазването на закона е законничество? Разбира се, вярно е, че, когато не успяваме да схванем значението му, ние действително можем да станем законници в опита си да го спазваме. Затова следващите глави ще се фокусират върху това как сатанинската ценностна система променя напълно значението на закона и го превръща в нещо страшно и поробващо. Но засега ние представяме идеята, че законът на Бога защитава отношението ни с Него.

Понеже Сатана е отхвърлил това отношение, сърцето на Сатана със сигурност би отхвърляло закона. И той иска да накара и нас да прави точно това. Така ще видим, че системата на послушание, която налага на онези, които той не може да накара направо да отхвърлят закона е в действителност една система на непослушанието, маскирана като послушание.

Забележете следния изключително важен текст:

[74]Йоан 12:50 “И зная, че Неговата заповед е вечен живот.”

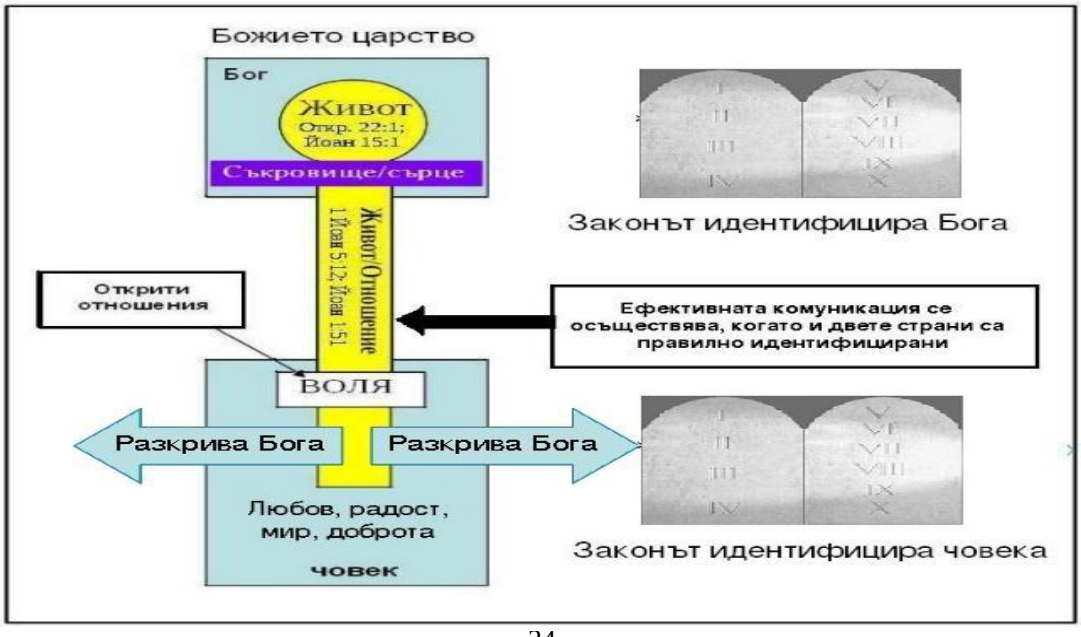
Римл. 8:7 Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

Плътският ум е един ум, който е всаден в лъжата на егоцентризма или притежаването на живот в себе си. Един такъв ум ще изпитва презрение и ще мрази Божия закон, който изисква концентриране в Бога. Щом случаят е такъв, то тогава навсякъде, където законът е атакуван или се правят опити за промяната му, там ние виждаме ръката на Сатана. Данаил 7:25 ни казва, че силата на малкия рог ще замисли да промени времена и закон. Въпреки че всички заповеди са от жизнено значение, най-важната е четвъртата – тази, която идентифицира по един най-ясен начин нашия истински *източник на живот*. Ето защо тази заповед е била така яростно атакувана. Много хора са щастливи да признаят девет от Десетте заповеди, защото е по-лесно да се поддържа едно ниво на егоцентричност, но Съботната заповед позволява това много по-трудно. Има още много, което бихме могли да кажем по тази тема, но засега нека славим Бога за Неговия закон. Законът защитава нашата връзка с Бога, а една такава връзка ще отвори Божията сила към нас, така че да бъдем като Него – това е вяра, която действа чрез любов. Можем ли да кажем заедно с Давид:

"Колко обичам Твоя закон! Цял ден той е размишлението ми." (Псалм 119:97).

Блажен човекът, [на] който... наслада̀та му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! (Пс. 1:1, 2)

В предишната глава забелязахме, че Сатана променил мисленето на човека от такова, което е центрирано в Бога, към такова, което е центрирано в човека, като ни казва, че имаме живот в себе си. В следващата глава ще проучим малко повече резултатите от вярването в тази лъжа.

Част втора – Основаното на изпълнение въздействие върху Библията

4. Извращението на егоцентризма

А. Въздействието на отделянето от Бога

В първа глава дискутирахме философията, която възприемали Адам и Ева, когато яли от онова дърво, а във втора глава обсъждахме трагичната смес от емоции, която накарала Сатана да стъкми концепцията, че можем да живеем без Бога и да оформим своя собствена *идентичност,* чрез това, което постигаме. Още докато стомашните сокове на Адам и Ева смилали плода, един противен облак на малоценност и вина бавно обхванал умовете им и прекъснал онази прекрасна, щастлива и радостна *връзка* между Бога и човека. Проклятието на змийската лъжа било започнало своето коварно дело и за един кратък период от време Адам и Ева били погълнати от чувство на вина и страх. Заедно със Сатана и ангелите му, те извършили душевно самоубийство. Приписали на Бога една жестока и тиранична идентичност. Избрали да вярват, че Бог не би им простил и затова трябва да дръзнат да се изправят срещу последиците на греха.[75][76]Да се извърши грях означава да се вярва нещо за Бога, което не е вярно. Следователно това е престъпване на Неговия закон, който е копие на Неговия характер.

Адам и Ева били загубили своята *идентичност* и *стойност*, чрез вярата, че Бог бил някой различен от това в което действителност бил. Дотогава докато вярвали в лъжите за Него, нищо не можели да направят, което да им върне техните идентичност и стойност. Не можели да възстановят себе си в благоволението на Бога, Когото смятали за тиранин. Били разкъсали истинската *връзка* и само Бог можел да я възстанови. Този факт се доказва от самосебе си, дори, когато го сравним с нашето лично преживяване. Ако някой оскверни *връзката* си с нас, силата за възстановяването на тази *връзка* лежи в незасегнатата страна; онази, която познава истината. Засегнатата страна се е отказала от претенцията си за тази *връзка,* като в ума си е променила в нещо невярно идентичността на другата личност.

Тук е важно да си припомним какво разгледахме в първа глава. Бог е източникът на живота, мъдростта и радостта. Адам и Ева сега откъсват себе си от този източник като вярват в

---

[75] Тогава могъщият бунтовник заяви, че той познавал Божия закон, и... че сега той, а също и те са отишли твърде далече, за да се върнат, и че щял да се изправи срещу последиците; защото не желаел никога да почита с робско поклонение Сина на Бога; че **Бог не би простил** и сега те трябвало да отстояват свободата си и чрез сила да спечелят позицията и властта, която не им била предоставена чрез доброволно споразумение. (Духът на пророчеството, том 1, с. 20)

[76] Христос погледна нашия свят, преди да дойде в него и видя, че силата на Сатана се упражнява върху човешкото семейство. И поради прегрешението на Адам той претендираше за цялото човешко семейство. Посочваше бедствията и болестите им и ги отрази към Бога. **Каза, че Бог няма да се смили над тях и те също могат да бъдат под негов контрол**. Исус бе решил да даде собствения Си живот за спасението на хората. Той остави настрана царската Си роба [и] кралската Си корона, за да може да облече човечеството с божественост. Стана бебе във Витлеем. Любовта Му отново беше упражнена за подчиняване на човешките същества под силата Му, за да не последват примера на Адам. {Ръкопис 16-1893.3}

лъжата, че притежават всичко това в себе си. Разумните им сили повече не могат да бъдат използвани по един несебелюбив и обективен начин. Умовете им са напълно в хармония със Сатана. Нямат способността да демаскират лъжите, които им казва Сатана. Той започва да ги изпълва с фалшиви теории за Божия характер. В същото време казва на Адам и Ева, че са лоши. Казва им, че заслужават да умрат и че са едни безполезни личности. Сатана все още е отдаден на това да унищожава чувството ни за *идентичност,* и той прави това като ни казва лъжи за Бога и за нас самите. Докато вярваме в лъжите за Бог и за нас самите, никога не можем да се надяваме да имаме трайни отношения с Него. Защото, тъй като тези лъжи удрят в самото сърце на закона Му, самото вярване в тях означава да го нарушаваме и да отричаме дефинираните в него отношения.

В Едем, Сатана, непознатият, разделил най-добри приятели. Когато Бог идва да ги посети и ги вика по име, гласът, който те някога смятали за най-сладкия във вселената, сега ги карал да се крият от страх и отчаяние. Сатанинското програмиране си е свършило работата!

Представете си, че се прибирате след работа у дома, очаквайки радостно щастливия ритуал, който сте установил с детето си. Всеки следобед детето ви идва, тичайки през външната врата и пеейки "Тате, тате", след което се хвърля в ръцете ви за нежна прегръдка. Докато приближавате дома, разбирате, че вашето любимо дете не е дошло да ви поздрави. Объркан влизате през вратата и чувате писък на ужас и стъпките на малките крачета, които бързо тичат да се скрият в градината. Нещо е нарушило *връзката*. Там където има любов, няма страх. Никой истински баща не се радва, когато децата му бягат от приканващия звук на гласа му. Това е болезнено. Трагично е, че грахът е в състояние да ни накара да се страхуваме от най-любящата, щедра, търпелива и обичаща свободата Личност във вселената.

Бог е изправен пред една много сериозна дилема. Как сега да подходи към тези, които слушат друг глас? Всяка дума, която Бог изговаря, сега се тълкува в негативен смисъл. Това щяло да има резултат и влияния върху човешката раса, когато по-късно в историята Бог им даде Библията. Адам и Ева знаят, че са виновни, но сега те нямат чувство за сигурност и *достойнството* да приемат, че са сгрешили, възприемайки погрешни идеи за Бога – източникът на живота и мъдростта. Контролирани от един дух на вина и несигурност, те са станали предизвикателни и непокорни. Загубили са способността да разсъждават честно.

Удивлявам се на Божията любов, изявяваща се в Неговото търпение. Бог вика Адам: "Къде си?" не защото не е знаел, а за да позволи на Адам да се изправи пред проблема. Къде е умът ти Адам? Какво се случи с твоята *идентичност?* Физическото винаги представя духовното, и физическото скриване на Адам и Ева разкрива ясно скриването, което се осъществява в умовете им. Те са облекли себе си в измама и заблуда, за да не могат да се изправят срещу истината, която им изглежда толкова страшна. Бог се опитва да им помогне да диагностицират проблема, за да може да им осигури блаженото разрешение.

Б. Затворът на егоцентризма

Адам отговаря на въпроса като казва на Бога, че се страхува, понеже бил гол. Тази изповед е интересна в светлината на Битие 2:25: "Човекът и жена му бяха голи, и не се срамуваха." Адам бил гол преди да яде от плода, но не се срамувал. Намекът тук е, че сега Адам се срамува. Еврейската дума (буш) означава също *объркан и разочарован*. Адам бил пълен с

объркване, вина и разочарование. Бил объркан във връзка с това кой бил той и изпитвал вина за това, което бил направил. Сега Бог се опитва да постави пръста Си върху силата на Адамовата болка. "Кой ти каза, че си гол?" Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?" Бог не пита Адам: "Как знаеш, че си гол?" Пита го: "*Кой то каза,* че си гол?" Бог се опитва да посочи на Адам автора на казаните му лъжи. С други думи: "Кой те кара да бягаш от мен?" "Кой е застанал между теб и мен?"

Обръщението към Адам е прямо: "Яде ли от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?" Това е прост въпрос, който изисква прост отговор: да или не. Сега, когато умът на Адам си представя Бога като себичен и отмъстителен, а себе си като глупав негодник, той събира две и две в ума си и получава 64. Адам „*знае",* че, каже ли „да", ще го загази, а каже ли „не", ще го загази двойно повече – веднъж за това, че е ял от дървото и втори път за това, че лъже. Знаейки, че няма изход, Адам си слага боксовите ръкавици и излиза от ъгъла готов за бой с юмруци (както прави всяка несигурна личност) опитвайки се да нанесе няколко удара на Бога. Както се казва в поговорката: "ако ще падаш, може поне да го направиш биейки се."

"ЖЕНАТА, която ТИ ми даде, ТЯ ми даде да ям от дървото, и аз ядох" обвинява той.

Адам вярвал, че бог иска да го убие за това че е взел от плода. Затова се скрил в градината. Обвинявайки Ева, той я принасял в жертва, а обвинявайки Бога, ние имаме доказателството за убийствеността, която съществува в Адамовото сърце. Това сече щяло да се изяви 4000 години по-късно в смъртта на Христос.

Можете ли да си представите шока на Ева от този мъж, който малко преди това се е вричал да посреща с нея всичко, което би се случило, но още при първото препятствие, той пада по лице! Грехът не може да произведе героични личности, които се отдават несебелюбиво в помощ и подкрепа на другите. Той винаги води до *всеки за себе си*.

Не искаме да изпуснем осъществяващия се тук процес. Реакциите на Адам са продиктувани от неговото чувство на вина и несигурност, в комбинация с една фалшива концепция за характера на Бога – и всичко това омесено с голяма доза гордост, идваща от лъжата за независимия *източник на живот*. Голямата мъка на греха е тази: по какъв начин Бог показва на Адам, че има невярна представа за своя Баща и, че не е глупав негодник? Как е възможно на Адам да се даде една истинска преценка на ситуацията му, когато той е загубил силата си да разсъждава обективно? Бог е единственият източник на истинска мъдрост, а Адам се е откъснал от този източник. И дори, когато Адам разсъждава, как разсъждението му може да бъде освободено от неговата нова *основана на изпълнението ценностна система,* която отхвърля яростно всичко, което отразява истината. Адам не може да понесе Бог да му казва, че той е сбъркал, дори и това да бъде направено с любов към него, защото егоцентризмът му контролира неговия разсъдък.

Много хора са ме питали: Как е възможно да имаме една Библия, съдържаща една и съща вест, и в същото време да има хиляди различни църкви, всички изповядващи, че имат истината на тази книга. Цялото това нещо ни връща обратно в градината при отровата на змията. Човешката природа възприела един модел за *източника на живота* и една *ценностна система,* които естествено изопачават всичко, което казва Бог. Бог ни говори от едно царство, което има самия Него за единствен източник на живота и наш единствен

източник на *стойност*. Човечеството подхожда към Библията с представите на човека, който има свой собствен *източник на живот* и една *ценностна система основаваща се на изпълнение*. Тази *основаваща се на изпълнението ценностна система* е изопачила всяко учение на Божието Слово. Истината на Бога е превърната в лъжа (Римляни 1:25). Ето защо Бог ни казва:

> Ис. 55:8-9 Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли.

А Павел го казва по този начин:

> 1 Кор. 2:14 Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно.

Основаващото се на изпълнение мислене или плътската природа, вижда всичко през очилата на вътрешната сила. То влече една планина от гордост[77], когато успяваме, а ни хвърля в долината или в канавката на отчаянието, когато се проваляме. Кара ни да задаваме погрешни въпроси като: "Кой е най-големият в Божието царство?" (Мат. 18:1) и "Какво трябва да ***направя,*** за да наследя вечен живот?" (Марк 10:17) или "Как този Човек е грамотен, като не се е учил?" (Йоан 7:15). Забележете следната диаграма:

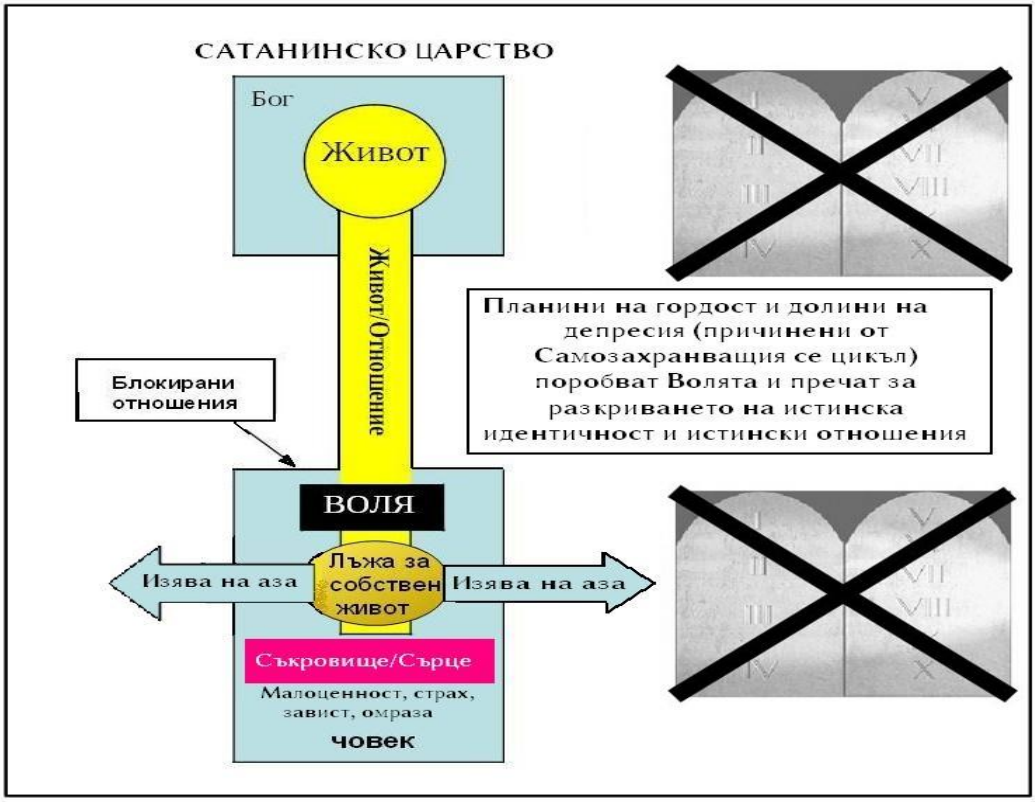

[77]В древността, когато някой цар трябваше да пътува през рядко населени области от своето владение, пред царската колесница се изпращаха група хора, за да изравнят стръмните места и да попълнят ямите, за да пътува царят безопасно и без мъчнотии. Пророкът използва този обичай, за да илюстрира делото на евангелието. "Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши." Когато Божият Дух с Неговата чудна събуждаща сила докосва душата, Той снишава човешката гордост. Тогава светски удоволствия, ранг и власт се виждат без стойност. "Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието за Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа" (2 Кор. 10:5). *Копнежът на вековете*, с. 135, Гл. 14, Параграф 13

Тези *основаващи се на изпълнението* очила винаги ще превръщат истината на Бога в лъжа. Забележете следното:

> 1 Кор. 8:1-2 А относно идоложертвеното: Знаем, че ние всички имаме знание! Знанието възгордява, а любовта изгражда. А ако някой мисли, че знае нещо, той още не е познал нищо така, както трябва да познава.

В *системата основаваща се на изпълнение* знанието за истината всъщност ще възгордява. То ще влече човека нагоре към планината на гордостта. Това е същинският проблем при лаодикийската църква. На нея й е била дадена толкова много истина, че тя се чувства богата, замогната, и не чувства нужда от нищо (Откр. 3:17). Когато виждаме как другите в църквата участват в служба и извършват велики дела за Бога, често в нас могат да нахлуят чувства на неадекватност и усещане за отчаяние. Всичко това идва от *основаното на изпълнение мислене*. Този проблем е толкова важен, че аз бих искал да посветя на него следващата глава, защото *основаващото се на изпълнение мислене* никога не умира напълно; когато сме кръстени за първи път и влизаме в църквата, то често продължава да живее десетилетия наред в живота на изповядващите се за християни. Наистина, обръщането е процес, в който се учим как да мислим, и то предизвиква един друг процес на самостоятелно разкриване на Христовата неотпадаща любов, предложението на Неговата правда и необхватните дълбини на собствената ни гордост, за да се научим да гледаме към Него и да зависим от Него, вместо да уповаваме на себе си. Точно защото не успяваме да проумеем това, толкова често сме обземани от вина и страх, които ни водят към центрирани в нас самите поведения.

5. Същите богове с различни имена

А. Една радикална трансформация

Стаята е оживена от дейност, смях, музика и вълнението на младите. В средата на стаята има две тонколони, бълващи музиката на последните рок групи. Организирах парти, за да празнуваме с група приятели – е, поне се опитах. Отивам в единия ъгъл на стаята, където един тийнейджър оживено описва сцена от последните филми. Сядам и се опитвам да се потопя в атмосферата, но нещо просто не е както трябва. Ставам и отивам в преддверието при задната част на къщата и се присъединявам към едни млади Ромеовци, които обсъждат своите последни подвизи в пленяването на жените на своите мечти. Не,.. аз просто не мога да се радвам и на това. Какво става с мен? Музиката започва да ми лази по нервите и аз хвърлям поглед към стаята, и виждам една сцена от видеото, която намирам за много противна. Една мисъл ме удря като товарен влак - мразя тези неща!

Мислите ми се ускоряват за възможния сценарий. До този момент това е определението ми за забавление, а сега повече не го искам. Нещо е обхванало сърцето ми и за мен е невъзможно да се наслаждавам. Някъде от бездната идва тази неприятна мисъл, че забавният ми живот е приключил и че никога повече няма да мога да изпитвам наслада. Страхът е толкова голям, че преживявам силно изкушение да престана да се покорявам на моя Спасител и да се върна в стария си живот. За щастие Исус търпеливо ме превежда през това и ние продължихме да ходим заедно в любов.

Няколко седмици след моето преживяване „по пътя към Дамаск“ с Исус, животът ми се обръща с главата надолу. Никога не бях чувствал толкова мир в живота си и Библията просто започна да оживява. Аз я „изпивам“ цялата и преживявам свобода, която ми беше напълно непозната преди това. Когато Исус дойде в моя живот, промените бяха внезапни. Изведнъж започвам да осъзнавам, че някои от думите, които използвам, не са подходящи, че някои от шегите ми са доста вулгарни и че определени аспекти от стила ми на живот не са съвместими с новата посока, която съм поел. Отправях се на пътешествие към новото царство. Това е като да отиваш към една напълно непозната страна и да учиш на прима виста нейния език и обичаи. Искам да ги науча, защото обичам Господаря на това царство, но бях обучен в друго царство и щеше да отнеме време, за да се настроя.

Чак в нощта на това парти осъзнах колко радикална трансформация се случваше. Тъй като Исус беше пленил сърцето ми със Своята любов, аз не можех да се съпротивлявам на Неговия призив. Затова в нощта на партито, когато аз правех онова, което смятах за нормално, усетих, че Той ме призовава да напусна този начин на живот. Тъй като не познавах нищо друго, аз започнах да се страхувам, че това, което ще го замести, може да не е толкова добро. Толкова е лесно да се страхуваме от непознатото дори тогава, когато знаем, че то е правилно. За щастие, аз избрах да се доверя, че Исус ще се погрижи за мен и че е по-добре да се доверя на Него, а не на своите чувства.

Когато Го приех за мой Спасител, аз сякаш летях в продължение на седмици. Усещах една специална близост с Него, която е останала с мен и до този ден. Исус ми беше отворил вратите на небето, но сега трябваше да ми помогне да премахна семената на *основаващото*

се на изпълнение мислене. Трябваше да ми помогне да изкореня тази философия за живота, която правеше моето *изпълнение* и *постижения* център на *ценностната* ми *система*. Това е пътуване, което всяко дете на Адам трябва да предприеме. Единственият начин, по който можем да успеем, е като държим погледа си фиксиран към светлината на кръста и дръзновено следваме стъпките на нашия Спасител към принципите на новото царство.

Започнах да посещавам една молитвена група при моите приятели. През тази първа нощ, когато коленичихме заедно, аз усетих сладкия Дух на Бога около нас, но имаше и друг дух от стария ми *основан на изпълнението* живот, който ме тормозеше. Докато се молехме в кръг, ми дойде една мисъл. „Не мога да се моля със способността на тези хора, те са толкова красноречиви.“ Умът ми сякаш бе блокиран от тази мисъл и когато наближаваше моят ред в молитвения кръг, сърцето ми започна да бие все по-бързо. Скоро щях да бъда пред „прожектора“ и всички щяха да ме чуят. Но, чакай малко, казах си аз, това беше молитвено събрание за Исус, а не за мен!

Б. Старият живот умира трудно

Ето го проклятието на *основаващото се на изпълнение мислене*. Въпреки че бях предал сърцето си на Исус и се опитвах да Го следвам, принципите на стария ми живот все още бяха готови и желаеха да ме завлекат обратно към това, отново да направя себе си център на всичко, да създам проблем от *представянето ми в молитвата,* който бе в противовес на *отношенията* ми с Бога в молитвата.

Когато за първи път започнах да изучавам Библията, често се чувствах неадекватен, защото макар да бях възпитан в християнска среда, осъзнавах, че по отношение на Библията не бях завършил все още и детската градина. Обичах да слушам това, на което бях учен, но там някъде подсъзнателно нещо все още ме човъркаше: “Как намират стиховете с такава лекота, аз никога не бих могъл да правя това.” Аз се мотаех, опитвайки се да намеря правилната книга и стиха, и само се молех да не съм последният, за да не се налага всички да ме чакат. Колко неудобно бе това! Обучението, което бях получил през годините - да сравнявам себе си с другите, започна да изплува на повърхността на новото ми християнско пътуване. Беше лесно за Духа на Христос да ме убеди относно моя език и стила ми на живот, но щеше да отнеме време да осъзная колко дълбоко достигаха пипалата на *основаващото се на изпълнение мислене*.

Докато продължавах своето пътешествие, започнах да развивам все по-дълбока любов към Библията. Това беше един от най-добрите начини да науча за моя герой, който е дал живота Си за мен. Аз просто обичах да изучавам за Исус и това беше такова благословение, но старият ми живот се спотайваше и бе готов да ме впримчи. Започнах да забелязвам, че хората около мен имаха далеч по-малко познания от мен върху библейските истини. Растящото ми библейско познание ми даваше все повече увереност да говоря и скоро аз организирах малки групи, а по-късно и големи групи за библейско изучаване. Това отново се оказа такова благословение за мен и хората около мен, но бавно и стабилно се придвижвах назад към *ценностната система на изпълнението*, вместо към *ценност*, чрез *отношенията*. Това ставаше бавно и неусетно, но наистина се случваше. Присаждаме християнската вяра в *основания на изпълнението* корен.

Ако разгледате таблицата долу, може да се убедите колко е лесно да се вярва в Библията, но да се живее като света. Нямам предвид буен стил на живот, става въпрос за добиване на *ценност* чрез това, което правиш.

В света	В църквата
Образование	Библейско познание
Атлетични способности	Способност за говорене пред публика
Музикални/артистични способности	Музикално служене
Професионален статус	Църковна служба
Притежания	Духовни дарби
Физически данни/външен вид	Парад на църковната мода
Националност	Консервативна/Либерална теология

При много от нас, ходенето с Исус е похитено от коварната сила на змийската лъжа. Когато се огледам в църквата днес, виждам, че боговете от които сме се опитвали да избягаме в света, са ни намерили в църквата. Те са облекли себе си в дрехи на светлината и ние сме ги прегърнали като добри приятели. Неизбежният резултат е гняв, горчивина и борба в църквата.

В. Пробойната между вяра и действие

Толкова е лесно да изглеждаш набожен в църквата, но какво да кажем за човека, който стои от другата страна на църквата, който не иска да разговаря с вас, защото сте казали нещо за него зад гърба му и това е стигнало да него? Какво да кажем за пианистката, която е отишла в друга църква, защото й е било казано, че нейното свирене е под стандарта? А какво да кажем за доктриналната полиция, която снове насам-натам в църквата, търсейки онези, които не се вписват в тяхната дефиниция за ортодоксалност, така че да може да ги изгонят от църквата? А какво да кажем за онези „прогресивните", които се опитват да похитят съвета по богослуженията, за да наложат на всички своя нов стил на поклонение и горко на онези, които посмеят да не го одобрят? Списъкът е безкраен и големият враг на душите ни знае, че дотогава, докато може да ни кара да танцуваме на тази мелодия, ние по същество все още сме поданици на неговото царство. Може да вярваме в ученията на Христос, но все още живеем като дявола с едно *мислене основано на изпълнението.* Хванати сме натясно.

Най-силното доказателство, че все още сме в парализа заради принципите на сатанинското царство е високото ниво на разединение и липсата на християнска любов в църквата. Ако зачитахме нашите *отношения* по начина по който Бог зачита Своите, би имало много повече любов в църквата и много повече грижа за това как се отнасям един друг.

Много е интересно това, че този тънък трансфер на богове от света към църквата в нашето лично преживяване се е случил също и в общото църковно преживяване. През четвъртото столетие, когато император Константин `прегърнал` християнството, настъпила цяла поредица от промени в християнската църква. Един момент, който е особено интересен, е, че много от наредбите на езическите божества, които били в Пантеона, били прехвърлени в християнската църква. Имената им били сменени с тези на библейски герои като Мойсей, Давид и Петър. Същите богове, но с други имена! Няма значение как ще го облечеш, то си остава езичество, а какво да кажем за днес? Едно е да атакуваш цялата църква за нейното отстъпничество от апостолската истина, друго нещо е да виждаш същите принципи как работят в собствения ни живот. Нека бъдем сигурни, че се занимаваме с гредата в нашето око преди да се опитваме да премахнем съчицата от окото на брат си.

Интересно е да се изучава пътуването на най-страстните последователи на Христос – Неговите ученици. Проблемът с властта и позицията често надигал своята глава. Нека обърнем внимание на няколко пасажа от Писанието:

> Мат. 18:1 В същото време учениците дойдоха при Исус и казаха: „Кой е най-голям в небесното царство?“

Причината, учениците на Христос да зададат този въпрос е една едничка – личният интерес. Учениците вярвали, че Исус е Месия, Христос. Те се вълнували много и влагали много страст относно тяхната вяра в Него, някои дори искали да умрат за Него, но точно както, когато аз се приготвях да се помоля и умът ми се променяше от *отношения* към *изпълнение* в молитвата, учениците се придвижили от техните отношения с Месията към тяхната позиция в Неговото ново царство.

> Марко 10:35-37 Тогава при Него се приближиха Яков и Йоан, Зеведеевите синове, и Му казаха: „Учителю, желаем да ни направиш, каквото и да Ти поискаме.“ А Той им каза: „Какво желаете да ви направя?“ Те Му казаха: „Да ни дадеш да седнем – един от дясната Ти страна, а друг от лявата Ти страна в Твоята слава.“

Богът на позицията и статуса така бил надмогнал над принципите на новото царство, че Яков и Йоан решили да поискат от Исус да им разреши да седнат от лявата и дясната Му страна в Неговото царство. За щастие, Исус никога не се уморявал от техните постоянни провали в изоставянето на принципите на старото царство. Той разбирал, че се изисква време, за да осъзнаем колко дълбоко наистина са вкоренени принципите на сатанинското царство. Проблемът, пред който сме изправени, е, че, когато позволим на старите принципи да вземат надмощие, се случва следното:

> Марко 10:41 А десетимата, като чуха това, започнаха да негодуват против Яков и Йоан.

Когато позволим да ни владеят принципите на старото царство, резултатът винаги ще бъде раздор. Това, което Яков и Йоан направиха, разгневи останалите ученици. Защо? Защото те изпращаха вестта: "Ние сме по-добри от вас." Те може и да не са имали намерение да правят това, но такъв е почти винаги резултатът. Исус използва тази възможност, за да се опита да разшири тяхното разбиране за това, как Божието царство се различава от онова, в което те бяха израснали. Те трябваше да се научат да мислят по различен начин.

> Марко 10:42-45 „Но Иисус ги повика и им каза: Вие знаете, че онези, които се считат за владетели на народите, господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане велик между вас, нека ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, нека бъде слуга на всичките. Защото и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина."

Нека тези думи постоянно да звучат в ушите ни! Ако искаш да бъдеш велик в Божието царство, тогава, научи се да се наслаждаваш, служейки на другите, вместо да ги манипулираш и контролираш. Исус ни казва, че езичниците властват над другите и изпитват наслада в упражняването на своята власт, показвайки кой е шефът. Странно е, че същият този дух често владее църквата с различните й членове, които се опитват да наложат своята воля и власт в църквата.

Защо на врагът на душите ни му е толкова лесно да ни завлича назад към стария начин на мислене? Както казахме по рано, нашето чувство на несигурност е, което улеснява Сатана да ни изкушава да доказваме себе си. Докато не си спомним как сме добили нашата *стойност*, ще намираме за невъзможно да се противопоставим, опитвайки се да превърнем камъни в хлябове, за да докажем, че сме значими.

Откривам нещо много тревожно в този *основан на изпълнението* принцип, който е залегнал дълбоко в нас. Исус бил най-добрият Учител, Който този свят е виждал някога. Той прекарал повече от три години с учениците Си, учейки ги доколкото било възможно за Небесното царство и дори след всичко това намираме, че в нощта на Неговото разпятие, учениците все още били под контрола на принципите на стария живот.

> Лука 22:20-24 Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива. Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, както е било определено, но горко на този човек, чрез когото се предава! И те започнаха да се питат помежду си кой ли от тях ще е този, който ще стори това. Стана още и спор помежду им кой от тях се счита за по-голям.

В сърцевината на най-великата демонстрация на любов, която вселената някога е виждала, онези, които бяха най-близо до Исус, които знаеха повече за Неговото царство от всеки друг, спореха за това, кой от тях ще бъде най-велик. Скръбта, която Исус е преживял в този момент навярно е била огромна! Възможно ли е тези от нас, които твърдим, че сме последователи на Исус, да повтаряме грешките на учениците – ревностни последователи на Исус, но блъскащи се един друг да докажем кой е най-великият?!

Има само едно нещо, което е по-лошо от това да си контролиран от *основаните на изпълнение* принципи в света и то е да бъдеш контролиран от тях в църквата. Сигурни ли сме, че никое

от ученията ни не са изопачени от *основаващото се на изпълнение мислене*? Нека изследваме Библията на колене и да умоляваме Бог да ни научи на истината, така че Христовото семе да не бъде задушено от плевелите, да не падне на скалите на гордостта и да не бъде отнето от птиците на страха, но да попадне на добрата почва на *основаващото се на отношенията мислене,* което намира своето *съкровище* и *източник на живот* в Бога.

6. Как четеш?

А. Контекстът е всичко

Днес ще бъде специален ден. Изпълнен сте с очакване и вълнение относно потенциала на предстоящите възможности. Управителят на една голяма компания от сферата на промишлеността е заинтересован от специалния проект, по който сте работили и сериозно замисля производство и износ по света. Уговаряте среща за обяд в хубав малък ресторант в местността. Тъй като не сте се срещали никога пред това, вие се оглеждате наоколо нервно, опитвайки се да идентифицирате човека, който ще превърне мечтата ви в реалност. Най-накрая пристига и вие енергично се ръкостискате, след което двамата се придвижвате към ресторанта и си намирате места. С цел да се опознаете, вашият партньор задава въпроси, свързани със семейството ви, къде живеете и как се справят децата ви в училище. Всичко върви чудесно с изключение на факта, че точно зад вас има човек, който е развил истинско изкуство в сърбането на супата. В началото игнорирате това, но след малко то започва да ви дразни. "Някои хора трябва да се научат на малко обноски" си мислите вие, но оставяте това настрана, за да не се разсейвате. Разговорът с вашия потенциален бизнес партньор върви добре и вие точно обсъждате някои допълнителни ползи от вашия проект, когато изведнъж човекът зад вас се оригва така ужасно, че приборите на масата ви едва не се разтърсват. Изведнъж, очите на всички се насочват към тази необикновена личност, която изглежда няма никакви обноски. Стаята се изпълва със звуци на кикотене и заглушен смях в комбинация с ужас и отвращение. Най-накрая собственикът на ресторанта идва и помолва човека да напусне, казвайки, че такива като него не са добре дошли в ресторанта.

Удивително е, че ако този същият човек беше седнал в ресторант, който отразява китайската култура, на никого не би му мигнало окото. Всъщност, домакинът и домакинята може да се разочароват ако отсъстват подобни жестове. Също така, в китайската култура ако се опитвате да се здрависате с някого, когото не сте срещали преди това или да говорите за семейни неща по време на вечеря, вие бихте били считани за доста неучтив.[78]

Чудно е как едни и същи действия могат да бъдат интерпретирани по напълно различни начини в зависимост от това, към коя култура принадлежите или какъв е вашият светоглед. Този факт не е по-различен, когато разглеждаме двете различни култури на царството на Бога срещу царството на Сатана.

Християнската вяра има една основа – Исус Христос, и все пак, ако проучим множеството групи, които използват името на Исус, ние ще се обърканме от разкриването на факта, че толкова много противоречия могат да съществуват на една основа. Пътешествието към

[78]http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm

Божието царство включва пренос на култура и пренос на светоглед. В последната ни глава описахме трудностите, пред които често се изправяме, когато се опитваме да мислим по небесния начин.

Най-големите трудности при ходенето в християнския път се въртят около това как подхождаме към Словото на Бога - Библията. Ние излизаме от света, където сме били учени на постижение и позиция, но когато отиваме към Божието царство е изключително важно да се откажем от нашите мнения и да оставим Духът на Бога да ни учи как да четем Божието Слово. Тъжно е, че в много от случаите нещата не стават по този начин и много противоречия, ереси и брожения, които откриваме в християнската вяра и в историята, идват директно от четенето на Библията в един *основан на изпълнението* контекст вместо в такъв, който е *основан на отношенията*?

Исус нежно повдига този въпрос в дискусията Си със законоучителя от Лука глава 10. Законникът пита Исус: "Какво трябва да направя, за да наследя вечен живот?" Исус отговаря: "Какво е писано в закона?" За да доведе нещата по-дълбоко, Той пита: "Как четеш?" (Лука 10:25, 26). Исус не пита: „*Какво* четеш"; Той пита: „*Как* четеш или *как* тълкуваш това, което четеш?" Това е ключов въпрос за всеки, който желае да участва в пътешествието от *основаното на изпълнение* към *основаното на отношение мислене* – Как четеш?

Б. Вярвания основаващи се на няколко мисловни нива

Когато дадена личност заявява нещо за вярата, обикновено то е на основата на няколко слоя на мислене. Като пример за това, нека разгледаме едно твърдение, което е свързано с темата за Божия закон. Вземете следното изявление:

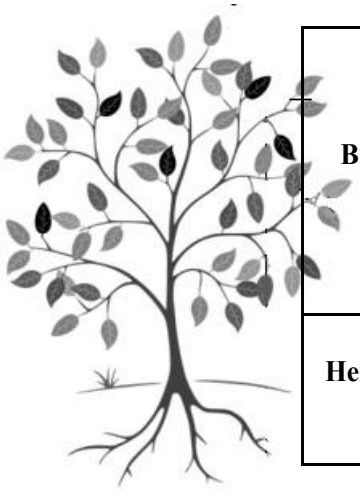
"Опитът да се спазва закона е законничество"

Нека разгледаме това в един типичен протестантски контекст. Това изявление наричаме предпоставка. Но тази предпоставка се основава на едно допускане. Това допускане е, че: "Всяко човешко усилие е законничество", и то се основава на едно библейско учение, което се нарича "праведност чрез вяра". Сглобявайки това, виждаме следното:

Предпоставка: "Опитът да се пази законът е законничество"
Основно предположение (скрито допускане): "Всяко човешко усилие е законничество"
Библейско учение/вярване: "Праведност чрез вяра"

Следвайки логическата последователност, това е напълно разумно, но има някои библейски изявления, които изглежда не са в съгласие с тази предпоставка. В 4-та част ще направя пълно приложение в следването на една предпоставка свързана със съботата, но нека сега се върнем на нашата предпоставка тук. Описаните три слоя са видимата част на нашето „верско дърво". От тази гледна точка, то изглежда доста безпогрешно, защото Библията казва, че ние не сме праведни от делата си, и, че спасението не е чрез дела; но тя също казва, ако ме обичате, пазете заповедите ми и всеки, който казва, че обича Бога, а не пази заповедите Му, е лъжец. Така че, изглежда съществува едно привидно противоречие. Това противоречие е свързано със скритите мисловни слоеве, които не са в областта на видимото. В нашата *основана на*

изпълнението природа са вложени слоеве. Когато добавим тези скрити слоеве, става доста интересно:

Видими слоеве „Дървото“	Предпоставка: „Опитът да се пази законът е законничество“ Основно предположение (скрито допускане): „Всеки човешки опит е законничество“ Библейско учение/вярване: „Праведност чрез вяра“
Невидими слоеве „Коренът“	Ценностна система: Изпълнение Източник на живот: Човекът притежава вроден източник на живот – лъжата на змията[79]

Невидимите слоеве повлияват мисленето ни за правдата чрез вяра. Нашето *основаващо се на изпълнение мислене* извърта изявлението на Писанието и ги превръща в лъжа. Вземете следният библейски стих:

> Еф. 2:8-9 Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога — не чрез дела, за да не се похвали никой.

Тъй като невидимите или подсъзнателните слоеве информират мисленето ни, че притежаваме източник на живот или сила, то на цялата сила, която демонстрираме в живота си ще се гледа като едно човешко усилие, което е законническо. Коренът на дървото храни клоните на верската ни система и ние изопачаваме писанията за своя гибел.

Това е силата на Вавилон в църквата. Тя комбинира истината за праведност чрез вяра с лъжата на *основаващата се на изпълнението ценностна система* и произвежда едно отхвърляне на самия закон, който е единствената ни надежда за живот и *стойност* както видяхме в Глава трета.

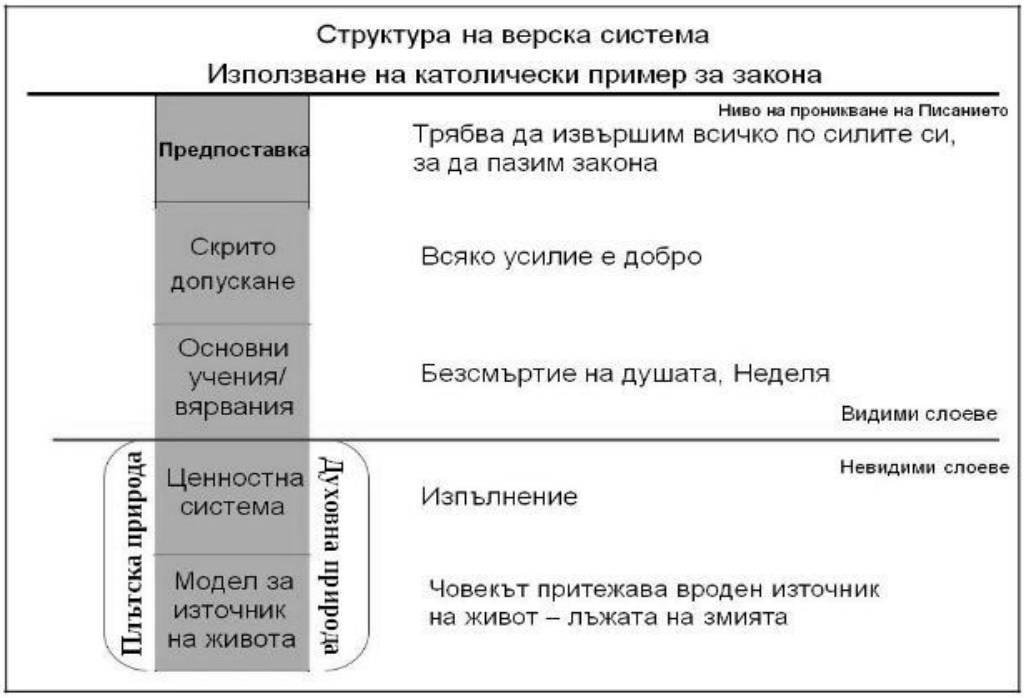
В. Пример за слоеве в мисленето

Нека илюстрираме тези пет нива в различен контекст и да видим дали можем да схванем още по-добре тези слоеве на мисълта. *В диаграмата долу, сивият цвят показва мисленето, което не е дошло от Писанието. Белият цвят представя мисленето, което идва от Писанието. Забележете как светло сивата линия, която показва къде прониква Писанието, се движи надолу докато отиваме към всяка следваща диаграма*.

[79]“Дълго се е подготвял Сатана за своето последно усилие да заблуди света. Основата на делото му бе поставена още в уверението, дадено на Ева в Едемския рай: “Никак няма да умрете”... *Великата борба,* с. 561, Гл. 34, Параграф 27. “Сатана започна своята заблуда в Едем. Той каза на Ева: "Никак няма да умрете." Това беше първият урок на Сатана върху безсмъртието на душата, и той е продължил с тази заблуда от тогава, досега, и ще продължи да я провежда докато пленът на Божиите деца се преобърне.” *Ранни писания,* с. 218, Смърт, а не вечен живот в мизерия, Параграф 1

Нека вземем един католически възглед за закона и да регистрираме петте слоя, за да видим колко от Писанието успява да проникне в тях.

Този католически модел е съгласен, че законът на Бога трябва да бъде спазван и определя като достойни за похвала всички усилия на човека да спазва Божиите изисквания. От библейска гледна точка това си е директно законничество, и е само един стремеж на човека да спази закона със собствените си усилия. Католиците биха казали, че благодатта обхваща целия процес, но, тъй като те ясно виждат делата като заслужаващи похвала, това очевидно не е вярно.

Нека сега отново разгледаме типичния протестантски възглед. Тази система е малко по-сложна, защото внася повече истина от предишния пример. Колкото по-високо е нивото на истина в комбинация със заблуда, толкова по-трудно става откриването на непоследователностите.

Както обсъждахме по-рано, протестантската църква израства от библейската истина, че човек е праведен единствено чрез вяра, а не от дела. Сега тази истина е инжектирана в предишното небиблейско католическо разбиране за християнската вяра. Инжектирането на истина на нивото на вярата превръща предпоставката ни отчасти в истина, но, понеже невидимите слоеве все още са *основани на изпълнението,* това прави предпоставката отчасти невярна. Фалшивият елемент на предпоставката кара човека да отхвърли идеята за спазването на закона като част от евангелието.

Единственият начин протестантите да могат да продължат да хармонизират изявленията за закона е като променят това какво е законът. Законът става новата заповед да се обичаме едни други и така вместо да променим своето *основаващо се на изпълнението мислене,* ние променяме закона, така че да пасне на нашата предпоставка и нашите мисловни слоеве.

Адвентното разбиране за закона се основава на ученията „стълбове“ за Съботата, Второто пришествие, Светилището и Състоянието на мъртвите. Тези доктрини, в комбинация с доктрината за праведност чрез вяра, включват спазване на закона като част от новия завет. Истинските учения коригират основното предположение, но, тъй като невидимите слоеве не са се променили, получаваме едно доста объркано човешко усилие. Моят ум ми казва, че този, който действа в мен е Христос, но естеството ми ще си присвои заслугата при изпълнението на делата. Вярваме в праведност чрез вяра, но демонстрираме праведност чрез дела. Това е едно доста неприятно положение. Толкова много от нас са се опитвали да бъдат добри Адвентисти от седмия ден, да следват ученията на Библията и Духа на пророчеството, но много от нас са празни, защото *основаното на изпълнение мислене* все още ни контролира. Все още сме повлияни от планините и долините на гордостта и отчаянието и напрежението достига до точката, при която нещо трябва да се промени.

За да се справят с това напрежение, някои адвентисти, индивидуално или заедно с други, отделят много време и внимание за изобличаване греховете на църквата, без да осъзнават, че това е на мястото на справянето им със собствената им вина, а често и отчаяние.

От друга страна, аз съм чул много истории за евангелисти, които са проповядвали за любовта на Исус в програми за достигане на други хора и словесно нагрубяват своите работници за това, че не вършат правилно нещата и не се движат в темпо. Нашите протестантски братя и сестри може да виждат съчицата в очите ни по този въпрос, но много от нас не са открили гредата, която ни заслепява чрез скритите слоеве на *основаното на изпълнение мислене*.

Когато *основаното на изпълнение мислене* продължава да е неразкрито, нещо трябва да се промени, за да се намали напрежението, идващо в резултат на това несъответствие. Понеже адвентистите знаем, че законът остава завинаги, ние никога не бихме го променили. Тогава кои доктрини са се променили? Някои са се опитали да променят Праведност чрез вяра и Светилището. *Основаното на изпълнение мислене* за закона е изискало една промяна във вижданията ни по отношение на неговото спазване. Въвеждането на съдебното оправдание в края на 70-те и началото на 80-те спомогна за облекчаване на напрежението. То премахна напрежението свързано с побеждаването на греха. Можем да бъдем покрити с едно наметало на благодат, което анулира необходимостта от християнско съвършенство. Промяната на ударението в Светилището дойде, чрез една промяна в учението за изследователния съд. Типичният подход към доктрината за изследователния съд, бивайки поставен върху основата

на *изпълнението* е почти толкова плашещ колкото и вечно горящият пъкъл. Много от църквите ни отхвърлиха напълно учението, защото не проникнаха в скритите слоеве на *основаващото се на изпълнение мислене*.

Затова сега имаме най-малко две версии за праведност чрез вяра в църквата, като и двете в невидимите слоеве се основават на *изпълнението*. Някои се люлеят насам-натам, опитвайки се отчаяно да намерят някакво успокоение, но то никога няма да дойде. Само ако можехме да позволим на Божието Слово да проникне в невидимите слоеве и наистина да ни обърне, колко болка би била спестена?

Защо Бог ни позволи да се скитаме надолу по този път, който прави толкова трудно това да бъдеш Адвентист от седмия ден? Единственото обяснение, което мога да намеря е отхвърлянето на вестта, която е дошла при нас в 1888 г. Забележете следния цитат:

> "Господ във великата Си милост изпрати най-скъпоценна вест до Своя народ, чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изяви по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; поканваше народа да приеме праведността на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога. Мнозина бяха изгубили Исус от погледа си. Те имаха нужда очите им да се насочат към Неговата божествена личност, към заслугите Му, и към неизменната Му любов към човешкото семейство. Цялата власт е дадена в ръцете Му, за да може да разпръсква богати дарове на хората, предоставяйки на безпомощния човешки инструмент безценния дар на собствената Си правда. Това е вестта, която Бог е заповядал да бъде дадена на света. Това е третата ангелска вест, която трябва да бъде прогласена с висок вик и придружена от изливането на Неговия Дух в голяма мярка." *Свидетелства към служителите* (*ТМ*), с. 91, 92

Вестта от 1888 година ни е представила правдата чрез вяра, посредством един въздигнат Спасител, който е позволил да пазим всички заповеди на Бога. Насочвала ни е към това да превърнем в център, не себе си, а Христос. Посочвала ни е *източника на живота,* от където към нас са щели да текат богато потоци, за да се изпълним с Духа на Христос.

Ясно е, че не сме стигнали до тази точка. Не сме разкрили с дълбоко изследване на душата нашето *основаващо се на изпълнение мислене*. Забележете следното:

> "Никой не може да знае какво означава да бъдеш осветен за Бога докато първо не потърси Божието царство и неговата правда. Трябва да смири душата си пред Бога, да бъде готов да жертва всичко и каквото и да е, но не и благоволението на Бога. Трябва да култивира любов и привързаност към религиозното посвещение. Далеч по-добре е да се откаже от земята вместо от небето. ***Сега трябва да внимаваш добре в пътищата си, за да не се подхлъзнат нозете ти. Ти знаеш, че характерът на всички желания и цели са така ясни пред Бога, както слънцето в небето. Скъпи мой братко в Христос, ти не си култивирал духовност и не си израствал в благодат. Азът в теб трябва да умре. Надутостта трябва да бъде положена в прахта***." *Материали от 1888 г.,* с. 1189

Внимавахме ли добре на пътищата си? Азът умрял ли е? Лесно ли се обиждаме? Наежваме ли се при изобличение? Сравняваме ли се с другите? Търсим ли по-висок пост в църквата? Гордеем ли се, че вършим делото на Бога? Азът положен ли е в прахта? Как правим това?

> "Никой не може чрез собствени усилия да се освободи от "Аз"-а си. Само хванати за Христос можем да извършим това дело. Тогава душата ще мълви: "Господи, вземи сърцето ми, защото

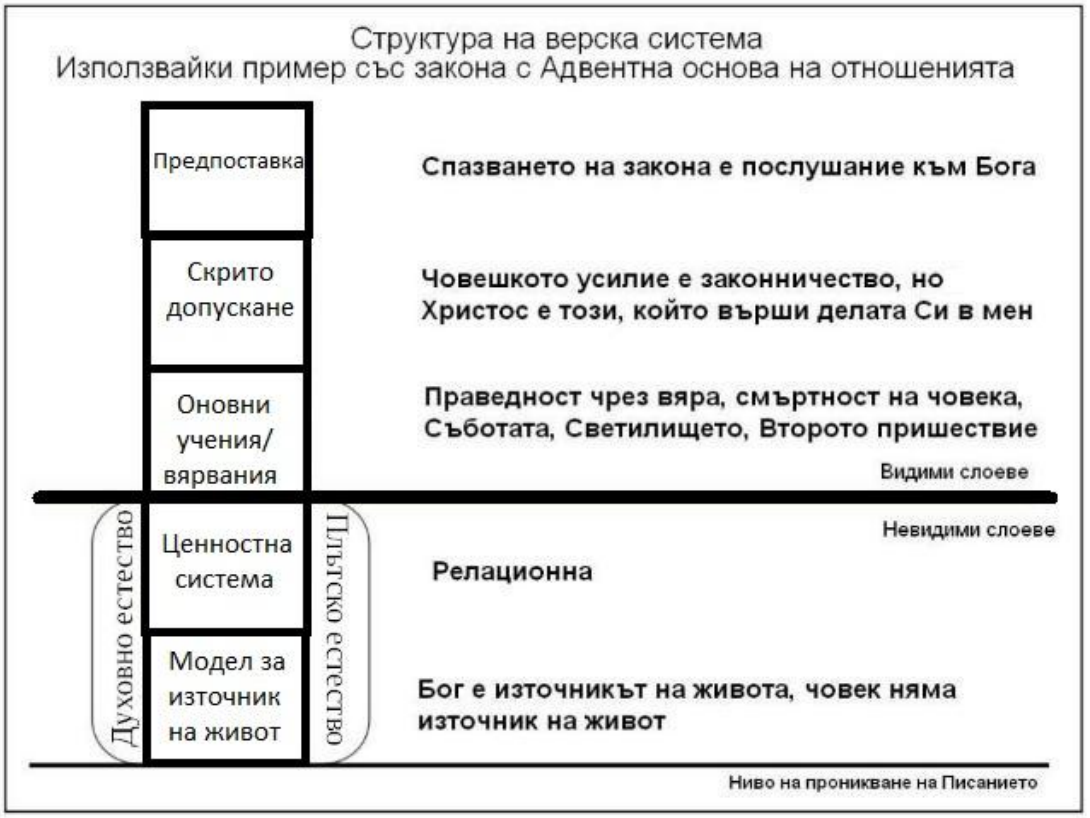
аз не мога да Ти го дам. То Ти принадлежи. Пази го чисто, защото аз самият не съм способен на това. Спаси ме от "Аз"-а, от моята слаба, нехристоподобна същност. Преобрази ме, придай ми желаната форма, издигни ме в една чиста и свята атмосфера, където богатият поток на Твоята любов ще може да потече през душата ми.

Колкото повече се приближаваме до Христос, толкова по-ясно ще различаваме чистотата на Неговия характер, огромната греховност на греха, и толкова по-малко ще сме склонни към гордост. Хората, считани от небето за свети, изобщо не парадират с добродетелите си. Апостол Петър стана верен последовател на Христос и бе богато надарен с Божествена светлина и сила. Той дейно участва в изграждането на Христовата църква, но никога не забрави ужасното преживяване при своето смирение; грехът му бе простен и той добре знаеше, че за слабостта на неговия характер, причинила падението му, можеше да помогне само милостта на Христос. В себе си не намери нищо, с което да се похвали." *Притчи Христови,* с. 160, Гл. 13, Параграф 24, 25

Въпреки че може да осъзнаваме нуждата от вярно изследване на сърцето, *основаващото се на изпълнение мислене* може да направи това дело непоносимо. Има само един начин, чрез който можем да започнем едно такова дело, без да се откажем в отчаяние – да се захванем с това като синове, а не като слуги. Когато прегърнем синовността, нашата *ценностна система* започва да се променя от *мисленето на изпълнението* към *мисленето на отношението*. Тогава и само тогава можем да започнем да се изправяме пред болезненото дело по изследване на душата, за да може напълно да се премахнат невидимите слоеве на нашето *мислене основаващо се на изпълнение*, да се премахнат несъответствията на нашето разбиране за закона, и да бъдем спасени от неверните виждания за оправданието, освещението, светилището и много други учения.

Скъпи небесни Татко,
Прости ни, че сме били мудни по сърце да вярваме написаното от пророците. Помогни ни да победим своето блудническо мислене, вярвайки, че ти би ни взел обратно само като Твои слуги. Прости ни за съсредоточаването ни върху факта, че повече не сме достойни да бъдем твои синове. Нека прегърнем пълнотата на облагите на синовността и да приемем богатите потоци на правдата ти, които желаеш да излееш върху нас, чрез духа на Христос.

Благодарим ти в името на Исус. Амин.

В следващата глава искам по-пълно да анализирам критичната нужда на прехода от мисленето на слуга към това на син, което ще ни позволи да трансформираме невидимите слоеве на *основаващото се на изпълнение мислене*.

7. Не си вече слуга

A. Върховната жертва

Паузата е дълга, докато двамата се държаха един за друг. Силата на емоцията е много дълбока, но и двамата знаят, е настъпило времето. От дните на вечността Отец и Синът са били постоянно в близко общение един с друг и сега съвсем скоро това общение ще бъде смутено, а накрая и прекъснато. Божият Син се отправя към мисията да възстанови Своите човешки синове и дъщери. И Отец и Синът разбират рисковете и цената, която трябва да се плати, но любовта Ги подтиквала да го направят.

За един кратък момент Отец и Синът поглеждат към бъдещето и наблюдават с пророчески очи развитието на мисията. Презрението, отхвърлянето, омразата, ритането, ударите с камшика и гвоздеите, но всичко потъва в нищожност в сравнение с онзи ужасен момент, когато небето и земята се изправят, за да видят раздялата на Отец и Сина. Синът наблюдава как хилядолетия вина, страдания, бунт и малоценност, връхлитат върху Него, и вижда Себе

си, треперещ като лист, разкъсан от усещането за греха, което скрива лицето на Отец. Отец е със Сина Си в тъмнината, но Синът е този, който понася нашето усещане за изоставеност в УЖАСИТЕ НА СМЪРТТА (Евреи 2:9).

Прегръдката става още по-силна – как може Отец да Го предаде на такава участ? На едно по-дълбоко ниво и Двамата се борят с възможността от провал пред силата на греха. Божият Син ще вземе на Себе Си човешко естество, предоставяйки възможност за Неговия стар съперник Сатана да Го победи. Няма гаранции за успех. Как могат да се съгласят с един такъв страшен риск?! Как могат дори да подхранват идеята за такъв удивителен план?! Но любовта агапе Ги подбужда към това.

Тази дълга пауза, която изглежда като цяла вечност, най-накрая приключва; Те и Двамата решават да проведат плана. Синът стъпва на краищата на небето, един последен поглед към любящото лице на Неговия Баща и след това изчезва.

Б. Спасителният план прекъсва цикъла на малоценността

Във втора глава наблюдавахме, че развитието на сатанинското царство означавало разбиване на нашата *стойност* и *съкровище* като съсредоточени в Бога. Лъжата на змията променила центъра на живота към нас самите и тогава *стойността* ни идвала от *основаното на изпълнение мислене*. В четвърта глава забелязахме, че тази промяна ни заключва в един цикъл на гордост и депресия на основа степента на успеха ни. Всеки опит на Бога да разговаря с нас докато сме в това състояние ще ни кара да изопачаваме и извращаваме думите Му. Затова преди да можем да чуем правилно какво се опитва да ни каже Бог, първо трябва да бъде прекъснат кръговрата на малоценността. Забележете специално това:

> **Ако Исус трябва да сломи тази сила, Той трябва да сломи чувството на малоценност, трябва да възстанови чувството ни за *идентичност* като Божии деца и да победи фалшивата *идентичност,* която е заченатa от *основаващото се на изпълнение мислене*. Тогава и само тогава центърът ни ще започне да се връща обратно при Бога вместо към самите нас.**

Животът на Исус може да бъде обобщен с думите от Йоан 8:29 (Нов световен превод) "Онзи, който ме изпрати е с мен; не ме е оставил сам, защото аз винаги върша това, което му е угодно". Няма значение какво е направил Сатана, той не можел да сломи това чувство на достойнство и увереност. Христос се държал за своята синовност с една настойчивост, която възхитила дори княза на тъмнината. Сатана трябва да е бил бесен в безплодните си усилия да накара Христос да съгреши. Най-накрая един, който могъл да се съпротиви на Сатана. След четири хиляди години успех при всяка отделна личност, Сатана се удря в здравата като скала стена на една човешка душа, която е уверена в нейната синовност спрямо Бога. Синовността била ключът към победата, синовността била най-сигурното укрепление срещу онзи порой на малоценността, който давел човешката раса и затова синовността трябвало да бъде фокусната точка на войната между двамата съперници.

Градчето Назарет е пълно с въодушевление. Новината за Кръстителя се разпространява бързо. Предтечата на Месия е дошъл и когато вестта достига до скромната дърводелна, Исус

знае, че е дошло времето да прослави Своя Баща. Той оставя длетото и триона, прегръща Своята майка и се отправя към Йордан.

Исус е уверен в Своята синовност, но наближаващият конфликт в пустинята ще го изпита така, както никой до този момент не е бил изпитван. Вратите на човешката скръб ще се отворят към Него като язовир с разпукана стена. Исус трябва да се изправи пред цялата сила на човешкото недостойнство и да остане непоклатим. Ако успее да остане твърд, тогава за първи път някой ще строши веригите на *основаващото се на изпълнение мислене*. Плячката от тази победа ще стане наследство за онези, които вярват в Него.

В. Конфликтът в пустинята има основополагащо значение за делото на кръста

Битката в пустинята била от фундаментално значение за делото на кръста. Каква полза има едно предложение за прощение, ако човешката душа не може да сломи веригите на своята малоценност? Каква полза би имало най-красивото откровение на любов, ако нито един мъж, жена или дете не може да има сила да приеме този дар – никаква! Малоценността и нищожността на *основаващото се на изпълнение мислене* трябва първо да бъдат победени и плячката от победата да бъде поставена в ръцете на човешката раса, така че всички да могат да получат сила да приемат несравнимия дар на кръста и наистина да повярват, че Бог ги обича и им прощава.

Отец знае какво наближава и Той ще подсили ръката на Своя Син за битката, не чрез могъща изява, нито пък чрез въоръжена армия. Нито едно от тези не би могло да посрещне идващия враг. Бог предлага Своето най-добро оръжие – силата, която идва от техните *отношения* един с друг. Когато Исус излиза от водата и гълъбът слиза, небесата се отварят и Исус чува ясно гласа на Своя Баща: "*Този е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение*." Тези думи са най-острият меч, който Отец би могъл да предостави на Своя Син, за да се изправи в битка. Те го утешават с мисълта за това къде се намира Неговото *съкровище.* В безопасност в СЛОВОТО на Своя Баща, Той ще победи коварния враг и ще строши онези окови в наша полза, които ние никога не бихме могли да разбием сами.

Значимостта на това изявление отива по-дълбоко отколкото мнозина си представят. Фактът, че Бог приема член на човешката раса, предлага невероятна надежда за останалите от нас. Чрез Исус Бог достига всеки един от нас и ни казва, че ние сме Неговите възлюбени деца. Ако се надяваме някога да приемем дара на кръста, първо трябва да чуем тези скъпоценни думи: "Ти си Моето възлюбено дете, в което благоволя." Не е възможно да приемеш дар от враг без да се чудиш дали не е капан с отрова или примка, но дар от любящ семеен член може да бъде приет такъв какъвто е – чисто и просто подарък.

> Няма друг начин за правилно подхождане към кръста освен по моста на едно солидно убеждение в нашата синовност (и като дъщери) към Бога. Всеки друг път би водил към законничество или към право да се върши грях.

Тези думи от небето сигурно са разгневили Сатана. Те му напомнят нещо, което той е бил, но сега не е - син! Това е напомняне за неговата нищожност и безполезност. Но гордостта не умира лесно, и затова Сатана се подготвя да отприщи бента на своите изкушения върху Исус в пустинята.

Записът на Библията казва, че Исус “беше в пустинята четиридесет дни, изкушаван от Сатана.” (Марко 1:13) Мисля, че повечето хора биха намерили десет минути на постоянно изкушение за достатъчно заливащи, а какво да кажем за четиридесет дни! Сатана разполагал с четири хиляди години тестваща практика, за да се усъвършенства и може да сте сигурни в това, че Исус е бил направен мишена за всяко оръжие на пъкъла. Кой би могъл да осъзнае дълбочината на този конфликт? Цялата вселена притаили дъх, докато Сатана нанасял удар след удар на Божия Син. Колкото до нас, ние здраво сме били заспали, несъзнаващи героичното издържане, извършено от Исус, за да ни освободи. Ако Исус се бе провалил тук, всички ние щяхме да бъдем смазани от веригите на нашата малоценност. Исус бе нашата единствена пронизваща мрака надежда.

Стигайки до момент като този, просто трябва да поспра и да помисля за Него. Какво бих могъл да кажа? Сърцето ми просто прелива от радост и благодарност пред решителните и непреклонни усилия на този могъщ Принц, за да ни помогне в нашата потресаваща ситуация. Това е както, когато баща или майка се втурват в горяща къща да спасят детето си. Той бил почти смазан психически от Сатана, но не се отказал от Своята Синовност. Когато размишлявам за Исус в пустинята и осъзнавам какво извършва Той за мен, основите на моя егоцентризъм започват да се пропукват, и една огромна вълна от любов започва да издига *стойността* ми от мен самия към моя небесен Баща.

Г. Вярата в синовността възстановява идентичността и прекъсва цикъла на малоценността

Когато Исус е в най-уязвимия Си момент - изморен, гладен и самотен - всички тези неща, които теглят човечеството към компромис - Сатана стига до същината на въпроса. “Ако си Син на Бога, кажи на тези камъни да станат хлябове.” (Матей 4:3) За какво друго би бил изпита, ако не за характера на Неговата синовност? Дали синовността Му се е основавала на *вродената Му сила,* с която извършва чудеса; дали вродената Му божественост го прави достоен да бъде Син, или тази синовност се е основавала на словото на Неговия небесен Баща, и на Неговото *отношение* с Отец? Начинът по който Исус отговаря на този въпрос има директно въздействие върху нас. Той е нашият пример във всичко. Неговото *отношение* с Отец е Пътят и Истината и Животът. Ако разберем погрешно характера на Христовата синовност, ще разберем погрешно самата сърцевина, която премахва *основаващото се на изпълнение мислене*.

Сатана използвал апетита, опитвайки се да сломи вярата на Исус в Словото на Неговия Баща. Четиридесет дни преди това Отец бил казал: “Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.” В крайна сметка, ако Исус направеше камъните на хлябове, Той би изразил съмнение в Словото на Бога и това съмнение би било достатъчно, за да обърка Неговата *идентичност*. Ако Той бил откликнал на Сатана, щял да признае, че това кой съм аз се определя от онова, което мога да изпълня; кой съм аз, тогава, се определя от силата, която е в мен. Една такава демонстрация би унищожила разбирането ни за синовността към Бога. За

щастие Исус се хванал за Своята синовност и по този начин съхранил релационната идентичностна система.[80]

Възможно ли е Сатана да ни изкуши да молим Исус да превърне камъните на хлябове? Когато проучваме кой е Той, как искаме Той да дефинира Своята синовност – чрез наследеното си *отношение* с Неговия Баща или чрез Неговата собствена вродена Божественост? Този въпрос е изключително важен и ние ще се върнем на него по-нататък в книгата.

Колко ли от нас сме попадали в капана да доказваме *цената* си, чрез това, което постигаме? Принуждавани да покажем, че имаме това, което се изисква, за да достигнем върха, пренебрегвайки сън и почивка, и по-голямата част от времето за почивка и библейско изучаване, стоейки до късно в офиса, пропускайки жизненоважно време, което бихме могли да прекараме със семейството си – само, за да получим повишение или бонус. Защо напрягаме себе си толкова много? Вярвам, че в много от случаите това е в отговор на предизвикателството: "Ако си син или дъщеря на Бога, извърши някакво велико дело и докажи това. Покажи ми силата, която е в твоя вътрешен център".

Откривате ли, че когато се събудите сутрин и искате да прекарате известно време в размисъл с Бога, главата ви просто започва да се изпълва с всички неща, които трябва да се свършат през този ден, докато не можете повече да понасяте това и правите компромис с една пет минутна молитва и денят е започнал. Това случва ли се с вас? Защо? Ако стигнете до края на деня и откриете, че не сте постигнали много, все още ли сте доволен и щастлив или сте разочарован и леко депресиран? Чувствате ли се, че си „губите времето", лежащ болен на леглото, докато сте можели да работите по многото неща от вашия списък със задължения? Всички тези неща сочат към факта, че всички ние, без изключение, се поддаваме на сатанинските изкушения да доказваме своята *идентичност* и *стойност*, чрез това, което вършим.

Поради това, че дълбоко в себе си носим онзи фактор на несигурността, предаден ни от Адам и Ева, ние сме лесна мишена да имаме нужда да си изработим духовни и психически смокинови листа, с които да покрием себе си. Несигурната личност винаги ще отговаря на предизвикателството за своята *идентичност*, показвайки какво има в нея, докато сигурната личност, която е центрирана в нейния небесен Баща, ще се придържа към нейната *идентичност* като син или дъщеря.

Точно по тази причина Исус трябваше да отиде в пустинята на изкушението. Човешкото семейство се нуждаеше от някой, който би могъл да демонстрира, че вярва че е дете на Бога просто, защото Бог го е казал, вместо да се опитва да го докаже чрез това, което прави.

Апостол Павел улавя тази реалност, когато поставя в контраст идентичността на един син и на един слуга.

---

[80] "Въоръжен с вярата в своя небесен Баща, съхранявайки в ума си скъпоценния спомен за изговорените от небето думи по време на неговото кръщение, Исус остана непоклатим в самотната пустиня, пред могъщия враг на душите." *Духът на пророчеството,* том 2, с. 93

> Гал. 4:1 Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко.

Павел ни обяснява как можем да бъдем освободени от много объркванията на живота и въпроси свързани с Божието отношение към нас. Когато наистина проумеем, че Бог е наш Баща, че Той ни подготвя да влезем в Неговото царство и силно ни обича, тогава *отношенията* ни с Бога започват да имат смисъл. На правилата и регулативите вече не се гледа като на възможности да докажем на Бога, че сме Негови деца, но по-скоро те стават врати към свободата, които разкриват нежната загриженост на Бога към нас и силният Му копнеж да получим своето пълно наследство като Божии деца. Павел обяснява това по този начин:

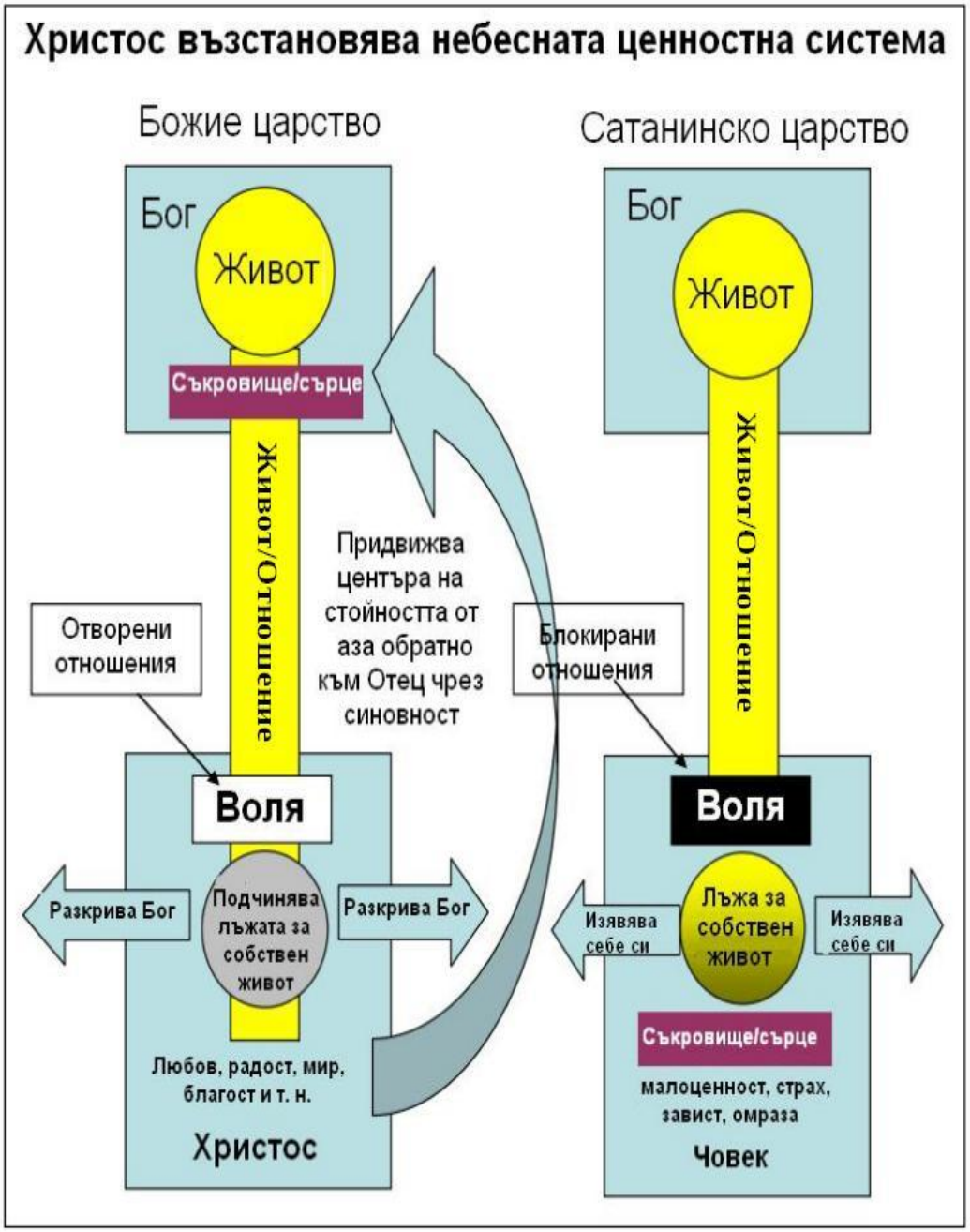
> Гал. 4:3-7 Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос.

Това са едни от най-красивите думи в Писанието. Когато осъзнаем жертвата на Исус като подсигуряване на нашето осиновяване като Божии деца, ние сме освободени от робството на сатанинското царство. Избягваме на свобода от тиранията на *основаното на изпълнение мислене* и заставаме силни и благородни като синове и дъщери на Бога, знаейки, че, понеже Исус винаги ще бъде приет като Син, в Него, ние винаги ще бъдем Негови възлюбени деца.

Духът на Бога викал ли е в сърцето ви "Авва Отче" – Тате, тате? Чувствате ли се толкова сигурни в Неговата любов, че да можете да тичате към обятията Му и не само да знаете, че сте добре дошли там, но и, че сте силно желан от Него? Върнахте ли се към детското възхищение и обожание към вашия Баща, което сияе, когато Той е наблизо? Докато не преживеете тази свобода, вие винаги ще бъдете един слуга, който живее с несигурност в това, което Бог наистина се опитва да каже в Словото Си. *Отношението* на слугата се основава единствено на неговата способност да работи за Бога и това *отношение* ще изопачава Писанията за унищожение.

Като Божии деца нашето наследство е сигурно. Можем да отидем при Него с дръзновение и да отправим молбите си, можем с увереност да уповаваме на Него за това, че Той знае кое е най-доброто за нас, и, че всичко, което се случва с нас в живота е, за да ни помогне да пораснем в едно по-дълбоко разбиране на ценностите на Божието царство. Тогава можем да се освободим от робството на *основаващото се на изпълнение мислене*.

В следващата ни глава искаме да разгледаме влиянието при прочитането на Писанието само като слуги на Бога в противовес на това да бъдем синове и дъщери на Бога.

Част трета – Доктринални изводи от основаващото се на изпълнение мислене

8. Въздействие върху доктрините

В тази част ще разгледаме няколко учения, които са били изкривени или изопачени чрез *основаващото се на изпълнение мислене*. Този списък не е изчерпателен, но обхваща някои основни области.[81]

А. Централният стълб и основа на нашата вяра: Светилището

Нашите адвентни пионери смятали учението за светилището за централна главина за разбиране на вярата ни. Вижте какво казва Урия Смит:

> "Тъй като това е може би естествено, врагът на истината изглежда най-постоянен в опита си да смути и разклати умовете по отношение на светилището; защото то е цитаделата на нашата вяра." *Ривю енд Херълд*, 5-ти август, 1875 г.

Елън Уайт писала:

> "Правилното разбиране на службата в небесното светилище е основата на нашата вяра." *Издание на ръкописи (MR),* том 8-ми, с. 245

> "Библейският текст, който е основата и главният стълб на адвентната вяра, гласи: "До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти". *Великата борба,* с. 409, Гл. 23, Параграф 1

Точно както Далила решила да разкрие тайната на Самсоновата сила, така и Вавилон решил да разкрие източника на нашата сила и да отреже красивите ни плитки на косата ни, правейки ни окаяни, бедни, слепи и голи (плешиви?!). Той наистина е направил това. Дъщерите на Вавилон никога не могат да разберат истинското учение за светилището заради техните основни стълбове – безсмъртието на душата и съблюдаването на неделята, които засилват *основаващото се на изпълнение мислене*. Макар че изповядват праведност чрез вяра, вавилонските дъщери не могат да живеят в пространството между жертвения олтар и ковчега на завета, уповавайки, че свещеническата служба на Христос ще ги носи през целия път между двете точки. Те не могат да живеят с ученията за финалното умилостивение, изследователния съд, усъвършенстването на характера и края на благодатното време. Всички тези учения са вкоренени в доктрината за светилището и изискват едно *мислене основаващо се на отношение* или *завет,* за да може да устоят. Нека сега разгледаме всяко едно от тези учения и да видим защо Вавилон не може да живее с тях.

[81]По-късно бих желал да се отнеса по-пълно към механизма на праведността чрез вяра, дефинирайки и отнасяйки се към темите за закона, греха, оправданието и освещението.

Б. Умилостивение / Финално умилостивение / Изследователен съд

Когато блудният син осъзнал изгубеното си състояние, той решил да се върне при баща си. Той зърнал достатъчно в сърцето на баща си, за да мисли, че би могъл да се върне, но не достатъчно, за да схване, че щял да бъде приет като син, защото казал, че ще помоли баща си да го наеме като един от слугите си (Лука 15:19). Той нямал вярата, с която да повярва, че можел да бъде син, но усещал, че може да бъде приет като слуга. Блудният син все още бил законник в сърцето си, все още боледувал от *основаващото се на изпълнение мислене*. Това разкрива също, че той не познава истински характера на баща си и е объркан по отношение на умилостивението поради желанието си да работи, за да спечели заслуги пред баща си.

Когато се връща при бащата, той му позволява да изрази своята нищожност, но преди синът да му предложи разрешение от типа "Агар"[82], бащата го взема в обятията си и го приветства като син. Той е опростен и е помирен с баща си. Те организират празненство и угоеното теле е символ на жертвата, която трябва да потвърди *за сина,* че умилостивението на Отец е подсигурено и греховете на сина са наистина простени.

Историята не ни казва дали синът е приел доброволно своята позиция като възстановен син. Той дошъл с намерението да бъде слуга. Възможно е, макар че бащата го приел като син, същият принцип, който го бил накарал да отхвърли първия път молбите на баща си да остане у дома, да го е накарал също да отхвърли приемането на баща си като син. Ситуацията би могла да бъде, че бащата виждал своя син *като* син, докато синът виждал себе си *като* слуга, заради срамните неща, които бил извършил. Той все още може да не е бил приел синовността в сърцето си. Как може да бъде разрешена тази ситуация?

Като еврейско семейство те биха могли да спазват Деня на умилостивението в Ерусалим всяка година, където се извършва едно финално умилостивение за заличаването на греховете. Макар че синът бил опростен, когато си дошъл у дома за първи път, грехът му не бил заличен преди Денят на умилостивението. Времето между прощението (ежедневното умилостивение) и заличаването (финалното умилостивение) осигурило една възможност за сина да види пълния обхват на своята заблуда и да повярва напълно, че е простен. Може ли наистина да повярва на думите на баща си, че наистина е син пред лицето на всичкия си провал? Пълното възстановяване от греха е постепенен процес. Осъзнаването на греховността ни нараства колкото повече осъзнаваме красотата на Отец. Колкото по-красив Го виждаме, толкова по-труден е изпитът относно това дали бихме могли да повярваме, че сме простени. По този начин съдът ни разкрива всичките ни грехове, за да разберем дали наистина вярваме, че ни е простено.

Ако синът не бил повярвал наистина в думите на бащата, тогава във времето между първоначалното прощение и Денят на умилостивението, неговото невидимо *основаващо се на изпълнение мислене* щяло да се покаже на повърхността. Щял да бъде поразен от съмнения за това дали баща му наистина го обича. Щял или да се уплаши или да се разсърди на сарказъма на брат си. Времето между прощението и заличаването дава възможност на *основаващото се на изпълнение мислене* да излезе на повърхността, за да може той да

[82]Агар е символ на неподходяща връзка, която води до старозаветно законничество.

осъзнае, че не е вярвал наистина на баща си. През това време той щял да има възможността да научи какъв наистина е неговият баща и колко любящ и нежен е той. Докато се учи да обича своя баща, той щял да се сдобие с куража да вярва наистина, че отново е негов син независимо от стореното към баща му нечестие. Денят на умилостивението осигурява една възможност за изследване на невидимото *основаващо се на изпълнение мислене,* за да може да се отърве от него. Благодаря на Бога за Деня на умилостивението!

Докато не приеме наистина отношението си на син, един „син“, който в миналото е свикнал да следва своя път и да служи на баща си като слуга, ще бъде обезпокоен от Деня на умилостивението. Действайки като слуга, опитвайки се да угоди на баща си и все още носещ вината за греха си, той щял да изяви тези страхове, чрез още съгрешаване. Без увереност в синовността той трябва да създаде една концепция, която би му дала усещането за сигурност – сигурност, която може да бъде истински осигурена само в едно синовно отношение.

Една доктрина за предопределението[83] унищожава нуждата и смисъла на концепцията за Деня на умилостивението, като по този начин привидно предлага на християнина търсената от него сигурност. Наистина, той може да разшири този подход с една концепция за юридическото оправдание според която той е оправдан на кръста, която отива толкова далече, че прави бъдещия съд да изглежда като едно богохулно отричане на кръста. Или той може просто да създаде по-малко радикалната доктрина за юридическото[84] оправдание, която редуцира Деня на умилостивението просто до едно разширение на първоначалното прощение. Тогава той може да смълчи съвестта си и никога да не се налага да се изправя пред едно изследващо изпитване. Може да си остане слуга.

Но колко тъжно, когато един син не е способен просто да приеме любовта на бащата и да си почива в нейното уверение. Тогава, изследвайки сърцето си, за да го увери в своето отношение, той смирено и благодарно би могъл да се възкачи в храма в Деня на умилостивението, вярвайки в любовта и прощението на своя баща, бивайки уверен, че греховете му са заличени. Времето между ежедневното и финалното умилостивение е съществена част от Божия план за изписване на неговия закон в сърцата ни. То не е само време на изпитване, но и ни осигурява възможност да се научим как да си почиваме в обятията на Отец пред лицето на проучването, и да вярваме, че наистина сме простени на всички нива на нашето мислене.

Бог не ни изпитва, за да ни тероризира, но защото ни обича и иска да осъзнаем дълбочините на нашето *основаващо се на изпълнение мислене*. Защо? Защото в Своето вечно царство Той може да приеме само синове. Защото слугите винаги се опитват да докажат своята стойност и, правейки това, техният фокус върху аза блокира притока на Божията любов и води до тревога, страх и самозащита, които отразяват принципите на сатанинското царство.

Като Адвентисти от седмия ден, нашите основи били положени върху убеждението, че евангелието на Новия завет категорично се основава на сенките и символите на службата в

[83]Доктрината за предопределението учи, че, когато приемем Христос, ние даваме доказателство, че сме били предварително избрани да бъдем спасени от Бога и нищо, което можем да извършим не е в състояние да промени това. На християните се очаква това да даде увереност в спасението.

[84]Юридическо или законово оправдание. Обявен за праведен по един обективен начин напълно извън теб. Няма никакъв субективен или релационен компонент и няма нищо общо с промяната на сърцето.

светилището от Стария завет. Забележете изявлението на вярата за светилището, направено през 1872 г.:

> "Че светилището на новия завет е скинията на Бога в небето, за която Павел говори в Евреи 8-ма глава, и нататък, на която нашият Господ, като велик Първосвещеник, е служител; че това светилище е образът на Мойсеевата скиния, и че свещеническото дело на нашия Господ, във връзка с него, е образ на делото на юдейските свещеници от предишната диспенсация (Евреи 8:1-5), и т. н.; че това е светилището, което трябва да се очисти в края на 2300 дни, което бивайки в случая наречено негово очистване, е както при предобраза, просто влизането на първосвещеника в най-святото място, за да завърши цикъла на свързаната с него служба, заличавайки и премахвайки от светилището, греховете, които са били прехвърлени върху него, чрез службата в първото отделение (Евреи 9:22, 23); и че това дело, в образа, започва през 1844 г., обхваща кратко, но неопределено време, при приключването на което завършва делото на милост към света." (Декларация на основни принципи на вярата, преподавани и практикувани от Адвентистите от седмия ден, вярване # 10).

В 1887 г. Урия Смит пише пет обобщаващи точки за светилището така както то е разбирано от Адвентистите от седмия ден:

1. Че светилището и свещенството от Мойсеевата диспенсация представяло като сянка светилището и свещенството на настоящата или християнската диспенсация (Евр. 8:5).
2. Че това светилище и свещенство са в небето, отразявайки предишните доколкото небесните неща могат да отразяват земните (Евр. 9:23, 24).
3. Че службата на Христос, нашият велик първосвещеник, в небесното Светилище, съставено от две големи отделения, както в предобраза; първо, в първото отделение, или святото място, и второ, във второто отделение или пресвятото място.
4. Че началото на неговата служба във второто отделение е обозначено от големия пророчески период на 2 300 дни (Дан. 8:14), и е започнало, когато тези дни са приключили през 1844 г.
5. Че службата, която той сега изпълнява във второто отделение на небесния храм, е умилостивението" (Лев. 16:17), "очистването на Светилището" (Дан. 8:14), изследователният съд" (Дан. 7:10), "завършването на тайната на Бога" (Откр. 10:7; 11:15, 19), която ще завърши Христовото дело като свещеник, ще доведе до край спасителния план, ще завърши благодатното времена човека, ще реши всеки случай за вечността, и ще доведе Христос до неговия престол на вечно господство. (Урия Смит, "Въпроси върху Светилището", *Ривю енд Херълд*, 14-ти юни, 1887 г.; цитирано от *Доктрината за Светилището*, с. 1, 2).

От тези твърдения е ясно, че нашите основи били положени върху една вяра, че от 1844 г. насам се осъществява едно заличаване на греховете. Елън Уайт говори семпло за това както следва:

> "Кръвта на Христос, макар че трябваше да освобождава каещия се грешник от осъждането на закона, не трябваше да прекрати греха. Тя трябваше да остане в светилището до последното умилостивение. Така под символична форма кръвта на жертвата за грях отстраняваше греха от каещия се, но оставаше в светилището до Деня на умилостивението." *Патриарси и пророци,* с. 357, Гл. 30, Параграф 45

> "Когато Христос, Посредникът, разкъса връзките на гроба и се възнесе нависоко, за да служи на човека, Той влезе първо в святото място, където, по силата на собствената Си жертва, направи принос за греховете на хората. С ходатайство и пледирания Той представи пред Бога молитвите, покаянието и вярата на Своя народ, очистени от тамяна на собствените Му заслуги. След това Той влезе в Най-святото място, за да извърши умилостивение за греховете на народа, и да очисти светилището. Неговото дело като първосвещеник завършва Божествения план за изкупление, чрез извършване на финално умилостивение за греха." *Издание на ръкописи,* том 10, с. 157

Изявления като тези са обърквали останалите църкви в миналото и са ги карали да вярват, че ние не вярваме в умилостивението на кръста. Това е абсолютно невярно. Забележете какво писала Елън Уайт:

> "След като Адам падна, Исус влезе в делото за изкупление на човека. При всяка част неговата жертва беше съвършена; защото той можеше да извърши едно пълно умилостивение за грях." *Младежки инструктор,* 14-ти юни, 1900 г.

Защо съществува такава трудност умилостивението да се види като един процес, който обхваща Кръста и делото на Христос в Светилището? Думата "умилостивение" (на английски език *at-one-ment* - единение*)* била въведена от Уилям Тиндейл за помирението. Умилостивението е процес на възстановяване отношенията между Бога и човека. Когато се обмисля концепцията за умилостивението е жизненоважно да се запитаме: "Дали нашият възглед за умилостивението е основан на изпълнението или на отношението?" Какво имам предвид чрез това?

Можем да погледнем на жертвата на Христос като на едно дело, което Бог е изисквал като заплащане, за да може просто да се поправи това, което бил направил човекът; да се покрие погрешното му дело. Една основаваща се на изпълнението концепция за умилостивението много лесно би могла да се фокусира върху Христовия *акт* на кръста като един ритуален процес за задоволяване на Отец заради греховете на човечеството. Дело което трябва да се извърши и веднъж направено, тогава то е напълно завършено. Някои аспекти на протестантската теология ви оставят с впечатлението, че в същината си умилостивението е едно дело, което трябва да се извърши за задоволяване на божествената воля.

Но поставено в контекста на една основаваща се на отношенията система умилостивението отначало докрай се съсредоточава върху цялостния процес на възстановяване на отношенията. По какъв начин кръста възстановява тези отношения? Кръстът разкрива величествената любов на Бога и изобличава лъжите на Сатана за Бога. Разкрива и нечестието на човешкото сърце в убиването на Спасителя на света. Основата на помирението включва реституция на правилните идентичности както на Бога, така и на човека. Кръстът е най-мощната демонстрация на сърцето на Отец към Неговите деца. Казва ни, че Той е пожелал да се откаже от всичко, дори от собствения Си Син, за да ни върне обратно. Разкриването на една такава любов е хранилището на умилостивението. То среща човешката раса с реалността за истинския характер на Бога.

Извършеното на кръста умилостивение е обективната демонстрация на това, че Бог ни приема, също както бащата се затичал към блудния си син и го прегърнал. Умилостивението

в светилището включва субективния процес на пълното съгласяване с това приемане и истинското вярване, че сме синове и дъщери на Бога. Един възглед за умилостивението, който се основава на изпълнението, чрез протестантски очила, не се нуждае от субективния елемент на умилостивението. Той се задоволява с приемането на ритуалния възглед за приемането от Бога. Не усеща никаква нужда от такова субективно изследване на сърцето и затова отхвърля основаното на светилището умилостивение.

Нашите пионери положили една солидна платформа за доктрината за умилостивението. Макар че имало някои, които се опитвали да изтласкат умилостивението само към службата на Най-святото място, ръководството възприело аспектите в умилостивението, както на кръста, така и на светилището.[85]

Въпреки че църквата положила една солидна платформа, живеенето в реалностите на тази доктрина в един релационен контекст се оказало една борба за тях. По време на периода 1852[86] до 1888[87], Елън Уайт изразила виждането, че църквата е в Лаодикия и е загубила първата си любов. Дух на спор властвал всред много от служителите, а проповедите често били сухи като хълмовете на Гелвуе.[88]

Вестта от 1888 г. накарала църквата да се ангажира с релационната реалност на умилостивението, да се помири с Бога и напълно да възприеме Неговата праведност. Църквата изпитвала трудност в приемането на вестта[89] и към 20-те години на XX-ти век тя била повлияна от възхода на фундаментализма, който помитал протестантските църкви в Америка.[90] По време на епохата на 30-те и 40-те Андреасен развил своите концепции за

---

[85]Виж *Ревизиране на Въпроси върху доктрината,* Глава 13-та "Пионерите избягват грешката на Кройзиър" от Лирой Мур.

[86]Когато напоследък се огледах, за да намеря смирените последователи на кроткия и скромен Исус, душата ми се обезпокои много. Голяма част от хората, които изповядват, че очакват скорошното идване на Христос, се съобразяват с този свят и по-ревностно търсят одобрението на хората около тях, отколкото одобрението на Бога. Те са студени и формални, подобно на християните по име, от които едва преди малко са се отделили. Думите за църквата в Лаодикия описват съвършено тяхното сегашно състояние. *Ранни писания* 107, Надеждата на църквата, Параграф 1, (*Ривю енд Херълд,* 10-ти юни, 1852 г.)

[87]В Лаодикийското състояние на църквата в настоящото време колко малко доказателство се дава за директното, лично ръководство на Бога! Хората поставят себе си в позиции на изкушение, където виждат и чуват много (неща), които са в противоречие с Бога, и пагубни за духовността. *Ривю енд Херълд,* 19-ти юни, 1888 г.

[88]*Ривю енд Херълд* 11-ти март, 1890 г.

[89]"Онези, които осъзнават нуждата си от покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос, ще преживеят разкаяние в душите си, ще се покаят за съпротивата си срещу Духа на Господ. Те ще изповядат греха си в отхвърлянето на светлината, която Небето така милостиво им изпрати." *Ривю енд Херълд,* 26-ти август, 1890 г.

Скъпи братко Олсън: Свидетелството, което приложих и изпратих бе за конференцията в Охайо, но Господ ми показа, че същите злини, за които е упрекната тази конференция, съществуват и в другите конференции. Църквите са в нужда от лична набожност и по-дълбоко, далеч по-дълбоко преживяване в истината и в познаването на Исус Христос. Духът на съпротива, който бе проявен при представянето на праведността на Христос като наша единствена надежда, наскърби Божия Дух, и резултатът от това противопоставяне изискваше представянето на въпроса по един още по-усърден и решителен начин, който води до едно по-дълбоко изследване на темата и призоваването на поредица от аргументи, за които и самият вестител не знаеше, че са толкова твърди, толкова пълни и толкова цялостно обхващащи темата за оправданието чрез вяра и праведността на Христос като наша единствена надежда. Темата беше представена пред много умове. Тъжната част на работата е, че някои, които трябваше да стоят в ясната светлина на този предмет действаха на страната на противника по въпроса. *Материали за изследване 1888,* с. 703. 1890 г.

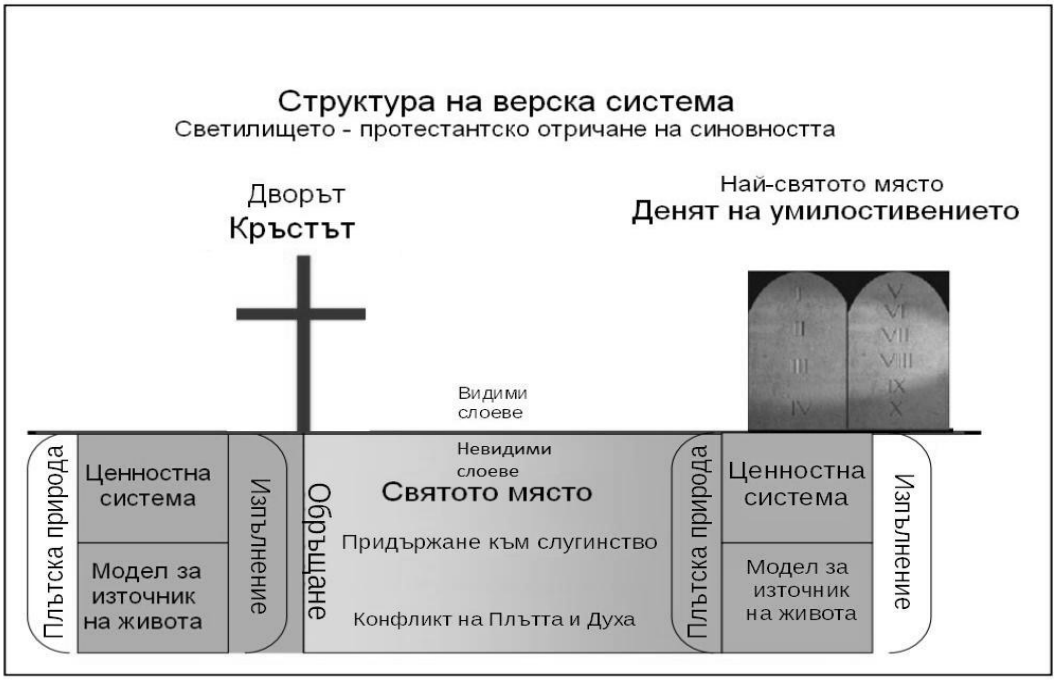
[90]Греъм Брадфорд, *Хората са човеци* (Издателска компания Знамения, Виктория, 2006 г.) с. 45.

последното поколение в контекста на Деня на умилостивението. Ударението на Андреасен върху побеждаването на греха и съвършенството на светиите в контекста на деня на умилостивението повишило опасността от основаващо се на изпълнение мислене във връзка с изследователния съд.[91] Възгледите на Андреасен тласнали мощно църквата в дясното и напрежението се покачвало до издаването на книгата *Въпроси върху доктрината*. Тази книга тикала адвентните концепции за умилостивението силно към принципите на евангелските църкви за наказателно заместничество; едно базирано на събитие умилостивение, което се предполага, че задоволява Божията справедливост. Това ударение във въпроса за умилостивението подкопава адвентната платформа за финалното умилостивение през 1844 г., поставяйки я в една опозиционна рамка, в която умилостивението на кръста е теологически антагонистично на необходимостта от финално умилостивение. Тежкият фокус на Андреасен върху финалното умилостивение предизвикал такова напрежение в църквата, че в опит за коригиране на това, доктриналната платформа развита от хора като Дезмънд Форд прекалила до там, че отрекла напълно вестта за изследователния съд. Вестта на Форд била силно повлияна от евангелското мислене, но евангелското мислене винаги ще отрича концепцията за умилостивение в светилището заради ударението, което поставя върху наказателното заместничество. Обаче реалността е, че разкритият на кръста източник на умилостивението трябва да бъде увеличен и разширен във финалното умилостивение през 1844 г.

Доктрината за праведността чрез вяра, както е изразена от протестантската вяра, е подпирана от безсмъртието на душата и подхранва лъжата на змията за един вътрешен *източник на живот*. Такава праведност не може да издържи на проучването в Най-святото място. Те не могат да влязат в това отделение. Тяхното ниво на проникване на Писанието не е достатъчно дълбоко, за да схване тези доктрини в една логическа рамка. Фалшивата протестантска система за източника на живота неволно отхвърля теста за пълната синовност чрез изследването (съда) – в сърцата си те несъзнателно си остават едни блудни синове законници и променят евангелието по такъв начин, че да могат да си останат слуги; и несъзнателно се опитват да спечелят спасението си дори докато протестират срещу послушанието като опит да спечелят спасение, което те правилно заявяват, че не може да бъде спечелено.

[91]Лирой Мур, *Ревизиране на Въпроси върху доктрината*, с. 256-260

По време на моето теологическо обучение ми беше казвано, че финалното умилостивение/изследователният съд било нещо като пет минутен ритуал, тъй като целият фокус на умилостивението бил върху кръста. Оценявам факта, че моят лектор се опитваше да се придържа към някакъв смисъл на доктрината за Изследователния съд, но на мен ми изглеждаше, че един такъв възглед е реакция спрямо основаващото се на изпълнение мислене развито от ударението на Андреасен върху последното поколение. Чувствам се страшно тъжен за нашата църква. Един релационен (основан на отношенията) фокус върху умилостивението, както беше изразен през очилата на историята за блудния син, която обсъждахме по-рано, не вижда конфликт между кръста и умилостивението в светилището. Вярвам, че акцентът върху отношенията би спестил левите и десните изопачавания на хора като Андреасен и Форд.

Причината за изследователния съд се открива лесно в историята за блудния син.

> Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. Лука 15:18, 19

Когато синът се върнал у дома, той самият съдел и осъдил себе си. Бащата не го съдил, а го прегърнал.

> А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син. Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; Лука 15:21, 22

Бащата го прегърнал, облякъл го и му подарил прощението си. Но самоосъждането на сина се чува като ехо от думите на брат му.

> а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле. Лука 15:30

Причината да е необходимо провеждането на изследователен съд е с цел задоволяването на човека. Библията ясно заявява, че Бог и Неговият Син никога не съдят и не осъждат никого.

> Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, Йоан 5:22

> Вие съдите по плът; Аз не съдя никого. Йоан 8:15

> И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Йоан 12:47

Щом Бог не съди децата Си, защо трябва да има съд?

> А Той му каза: Човече, кой Ме е поставил да съдя или деля между вас? Лука 12:14

> Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Мат. 7:1, 2

Когато блудният син дошъл при баща си, той се самоосъдил като недостоен да бъде негов син. Осъдил се като достоен да бъде само слуга. Необходимо било този дух на осъждане да бъде изобличен. Как евангелието се справя с тези неща?

> А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; Римл. 5:20

Нарушението на себеосъждането, проявено от блудния син трябвало да се умножи и увеличи, за да може да бъде разкрито и изповядано. Бог позволява да бъде представен като съдия, защото блудният син си въобразява точно това за мислите на своя баща към него. Блудният син само дръзва да се надява, че бащата ще се съгласи да му даде положението на слуга. Бог позволява умножаването и увеличаването на този процес, за да разкрие какво има в сърцето на човека.

> Бог позволява Синът Му да бъде предаден за нарушенията ни. **Той самият възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия**, лишавайки Се от скъпите качества на баща. {Свидетелства към служителите и евангелските работници, с. 245, Параграф 2}

Забележете, че, при кръста, Отец възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия. Той не съди в действителност, а възприема тази позиция, за да може самите хора да имат задоволство от това, че е било извършено умилостивението. *Възприемането на съдийската позиция е увеличено и разширено в изследователния съд.* Божиите деца, които истински приемат основаната си на отношения позиция спрямо Отец, започват да осъзнават, че в съда трябва да победят собственото си самоосъждане, което вярват, че идва от Отец.

> Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. **А те, като чуха това, бивайки убедени от собствената си съвест, се разотидоха един по един**, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. Йоан 8:7-9

Когато виждаме Отец какъвто е наистина, преставаме да се боим от собствения си съд и съда на другите. Когато записът на греховете ни се явява в умовете ни, ние се хващаме за уверението, намиращо се в любовта на Отец и в разстоянието, което е изминал, за да ни прости, принасяйки Своя Син. Съвършеният живот на Христос не дава възможност на никого да си представя, че греховете в миналото му не са чак толкова черни.

> Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. Йоан 12:48
>
> в деня, когато Бог чрез Исус Христос ще съди скритото на хората според моето благовестие. Римл. 2:16
>
> Защото всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище, за да получи всеки според това, което е правил в тялото – било добро, или зло. 2 Кор. 5:10

Всички трябва да се явим пред Христовото съдилище заради собственото ни самоосъждане и заради всичкото съдене, което осъществяваме над другите.

Онези, които отхвърлят учението за извършвания от 1844 г. съд, отричат проблемът, който съществува в собствените им сърца. Бог е позволил осъществяването на съда, за да изтръгне от човека собствената му осъждаща природа и да го насърчи да приеме напълно свободно предложеното му прощение. Онези, които влизат в съда с ум като на блудния син, отказвайки да приемат пълната синовност, ще бъдат победени от чувството на самоосъждане и, сядайки на съдебния престол, ще се изправят против себе си. Отричащите изследователния съд няма да научат за истинското си състояние и нуждата си пред Бога и затова ще бъдат погълнати от самоосъждане, когато разкрият истинския си характер в контраст с този на Бога.

В основаната на отношения ценностна система, съдът е наш възпитател, който ни довежда при Христос, за да може истински да приемем прощението на Отец.

Завещанието за нашата църква е, че днес много хора в църквата ни са възприели възгледа на евангелистите за умилостивението, който утвърждава идеята, че Бог е изисквал смърт, за да задоволи справедливостта. Те са неподготвени да се срещнат със собствените си осъдителни наклонности, когато видят себе си в светлината на истинската Христова красота. Много адвентисти пеят тъжно заедно с евангелистите, че, когато Исус умрял, той хвърли греховете ни в морските дълбочини, вместо да ги прехвърли в небесното светилище. Това премахвай скъпоценното изследване на душата в Деня на умилостивението, което би извадило на светло погрешното *мислене на изпълнението,* за да ни отърве от него, правейки ни способни да издържим славата на нашия свят Създател.

За адвентистите, които следват пътя на Андреасен към изследователния съд и теологията на последното поколение, съществува едно всепоглъщащо чувство на осъждане и обреченост. Такова осъждане има потенциал да обърне човек към разбирането за съда основано на отношения, защото учението на Андреасен прави грехът в съденето на другите да изобилства. То върши делото на Стария завет, довеждайки ни при Христос. За съжаление, повечето хора, които ходят в този път, няма да могат да издържат съда, заради това, че не приемат вестта от 1888 г. за истинската праведност чрез вяра, която би им показала Отец като Един, Който не ги осъжда. Основаното на отношение истинското разбиране за съда би ги направило способни да се изправят пред греховете си в тяхната цялост и въпреки това да

продължат да вярват, че Отец ги приема. Веднъж изправени пред греховете си, отказвайки да осъдят себе си, те са готови за запечатването.

Ако делото на съда започва в 1844 г., тогава случаите на всеки мъж и всяка жена не се решават преди този момент. Този факт създава една невероятна несигурност за онези, които желаят да останат слуги и не вярват истински, че са синове на Бога. От мнозина беше казвано, че това учение премахва сигурността в спасението. То наистина го прави Като резултат, няколко адвентни теолози са атакували изследователния съд за това, че подкопавал сигурността в спасението. Защо не могат да кажат заедно с Давид: "ГОСПОД няма да го остави в ръката му, нито ще го осъди, когато е съден." (Псалм 37:33)? Кога ще осъзнаем, че за много хора в нашата църква, централният стълб липсва. Ето такъв е резултатът от *основаващото се на изпълнение мислене*.

B. Естеството на Христос

Доктрината за естеството на Христос е била източник на голям спор в Адвентната църква, особено от времето, когато се издаде книгата *Въпроси върху доктрината*. Тъй като бяха написани толкова много книги по темата, ще ви представя списък с препоръчителни заглавия за подробно изследване:

- *Бюлетин на генералната конференция 1895 г. Проповеди* от А. Т. Джоунс
- *Христос и Неговата правда* от Е. Дж. Уагонър
- *Докоснат с нашите чувства* от Дж. Р. Зуркър

Накратко ще споделя следното от Писанието, Духът на пророчеството и нашите пионери:

> Евр. 2:14-18 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство. Защото наистина Той не взе на *себе си природата на ангелите*, а взе семето на Авраам. Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник *пред* Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. (Превод на крал Яков)

> Римл. 8:3 Понеже това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта.

> 1 Йоан 4:2, 3 По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповяда, че Иисус Христос е дошъл в плът, е от Бога; а всеки дух, който не изповяда, че Иисус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега вече е в света.

> "Христос е стълбата, която Яков видя - основата - е положена на земята, а върхът стига до небесната врата, до самия праг на славата. Ако тази стълба не беше достигнала земята само с

едно стъпало, ние щяхме да бъдем изгубени. Но Христос дойде при нас там, където сме. Той прие нашето естество, за да можем ние, приемайки Неговото естество, да победим. Създаден "в плът, подобна на греховната плът" (Римл. 8:3), Той живя безгрешен живот. Сега чрез Своето Божествено естество Исус притежава небесния трон и в същото време чрез човешкото Си естество стига до нас. Желае от нас чрез вяра в Него да достигнем славата на Божия характер. Затова и ние трябва да бъдем съвършени, "както е съвършен нашият небесен Отец"." *Копнежът на вековете,* с. 311, Гл. 37, Параграф 47

"Той взе върху Своето безгрешно естество нашето греховно естество, за да може да знае как да помага на време на изкушаваните." *По стъпките на великия Лекар,* с. 181, Гл. 9, Заглавие в подзаглавие: Борба да се олицетвори Христос, Параграф 3

"Само с малко размисъл всеки би могъл да разбере, че ако е взел върху Себе Си човешки образ, за да изкупи човека, Христос е бил направен по подобие на грешния човек, тъй като дойде да изкупи именно грешника. (*Христос и Неговата правда*, с. 2, Бог изявен в плът, Параграф 6 от Е. Дж. Уагонър)"

"Но за да бъде Изкупител, Той трябва не само да е способен, но и да бъде кръвен роднина. И също трябва да не е само близък родственик, но най-близкият; и най-близкият по кръвна *връзка/отношение*. Затова, „както децата" на човека – като децата на един, който е загубил нашето наследство – "са участници в плът и кръв, Той самият също подобно взе участие в същото" – взе участие в плът и кръв в същата субстанция като нашата, и така стана наш най-близък сродник. И затова е писано, че Той и ние "сме всички от един: по която причина Той не се срамува да ни нарича братя."" (*Посветеният път към християнско съвършенство*, с. 25 от А. Т. Джоунс)

Човешкото естество на Христос било самият център на дадената от Джоунс и Уагонър вест за праведност чрез вяра. Елън Уайт казва следното за тяхната вест:

"Господ в своята велика милост изпрати една най-скъпоценна вест, чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изяви по-пълно въздигнатия Спасител пред света – жертвата за греховете на целия свят." *Свидетелства към служителите*, с. 91

В 1957 г., с издаването на *Въпроси върху доктрината,* без адекватно обсъждане или гласуване, бил представен един възглед за естеството на Христос, който не е в последователност с поддържания от времето, когато се положили основните църковни стълбове. Забележете това твърдение:

"Той пребивавал по земята, бил изкушаван и изпитван и бил докоснат от чувствата на нашите човешки слабости, но живял живот напълно свободен от грях. Неговото човешко естество било реално и истинско – такова, което трябвало да премине през различните фази на растеж, като на всеки друг член на расата. Той бил покорен на Йосиф и Мария, и се покланял в синагогата и храма. Плакал за виновния град Ерусалим и при гроба на свой любим. Изразявал с молитва Своята зависимост от Бога. Но през цялото това време Той запазил Своята божественост – единият и истинен Богочовек. Той бил вторият Адам, идвайки в подобието на греховната човешка плът (Римл. 8:3), но без оттенък от неговите греховни наклонности и страсти."[92]

[92] *Въпроси върху доктрината*, с. 20, PDF версия се намира на www.maranathamedia.com

Ще забележите, че думата *подобие* е поставена в кавички. Това е появата на пословичното "подобието не е еднаквост". Той е въведен в човешко естество, което има слабостите на тялото, но не и моралната ни деградация. След това се дава списък с много цитати от ЕГУ, за да се покаже неговата безгрешност. Няма съмнение, че Христос е бил безгрешен – това е единствената ни надежда. Но, ако Той не е взел нашето (вашето и моето) естество, тогава той не ни е достигнал там където сме в действителност. Но Елън Уайт заявява:

> "В продължение на 4000 години расата бе отслабнала физически, умствено и в морално достойнство. И Христос пое върху Себе Си слабостта на деградиралото човешко естество. Само така можеше да спаси човека от най-голямата дълбочина на деградацията." *Копнежът на вековете,* с. 117, Гл. 12, Параграф 10

Забележете как Елън Уайт заявява, че моралната деградация, която Христос взел (не духовна деградация, но въздействието на поколения грях върху по-висшите способности) включвала и моралното достойнство. Защо трябваше да променяме учението си за естеството на Христос? Какво се е променило в църквата ни преди 1957 г., което да доведе до необходимостта от промяна на естеството на Христос? Ще разгледаме това в дълбочина в една от следващите глави, но засега искам да помислим върху това как *основаващото се на изпълнение мислене* няма да позволи едно естество като това от първоначалното ни разбиране.

Както вече казахме много пъти, човечеството е инфектирано от лъжата на змията – никак няма да умрете. Тази лъжа е всадена в сърцето на човека като едно убеждение, че той има от самосебеси сила и живот. Истината е, че ние нямаме въобще никаква сила[93]. Всичката сила и живот идват от Бога, но, когато ги получаваме, в умовете ни те минават през лъжата на змията и ние сме подведени несъзнателно да смятаме, че това е нашата сила.

Ясен пример за това е постоянната ни склонност да се сравняваме с другите. Способни ли сме да се радваме за това, което Бог е направил в другите, когато те се справят добре, без да се чувстваме така сякаш не вършим достатъчно за Господ? Ако проповядваме или пеем добре и никой не направи положителен коментар на това, защо сме изкушени да се чувстваме обезсърчени. Ако сме били вдъхновени от Господ и надарени от Него, и сме го направили за Него, защо трябва да се изкушаваме да се чувстваме обезсърчени? Всичко това са тънки изводи от лъжата "никак няма да умрете", която, макар и да отхвърляме в ума си, все още има своето влияние над нас, за което свидетелства поведението ни.

Всъщност тази лъжа дава активна сила на човешката природа. По един неосъзнат начин тя ръководи мисленето ни, за да вярваме, че, когато извършваме нещо зло, това всъщност е нещо, което е било създадено от нас. Тя превръща природата ни в нещо активно.

Реалността е, че тъмнината е отсъствието на светлина.
Тя не е творчески принцип, но един *пасивен принцип*.[94]

---

93 Като изяснение ще кажа, че човек няма генеративна сила – силата да създава от себе си. Човекът има силата на волята, силата да избира, но тази способност не трябва да се бърка със силата на живота.

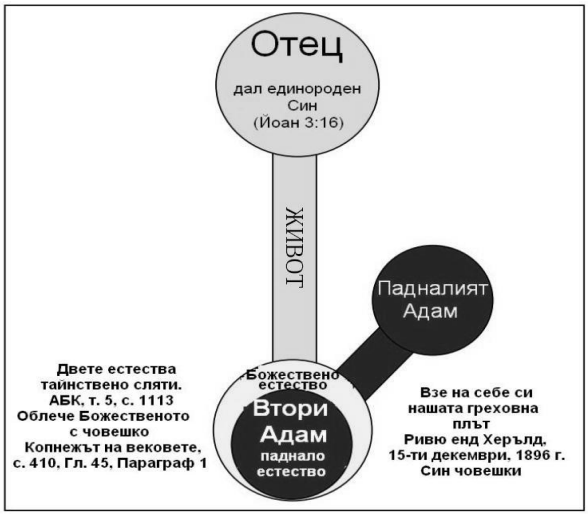
94 На основата на дадената от Елън Уайт дефиниция за грях: "Нашата единствена дефиниция за греха е дадената в Божието слово: той е "престъпване на закона", развиващото се действие на един принцип, който е в конфликт с великия закон на любовта - основата на Божественото управление." *Великата борба,* с. 492, Гл. 29, Параграф 2. Грехът е *развиващото се действие* на един принцип, който е в конфликт с великия закон на любовта. Човешкото естество е това което съдържа воюващия *принцип* (принципът, който бил създаден от лъжата "никак няма да умрете" осигурявайки по този начин базата на измамата за човешката независимост), а не *развиващото се действие на принципа*, който воюва срещу великия закон на любовта (сам по себе си).

Това означава, че в своето паднало състояние, човешкото естество е пасивно, а не активно и генеративно.

Ако човешкото греховно естество беше активно – т. е., че то иманентно създава злото по един активен начин – тогава Христос никога не би могъл да вземе едно такова естество. Но ако човешкото греховно естество е в пасивно състояние, тогава е напълно възможно това да бъде извършено по този начин. Показвахме отново и отново, че като църква ние не сме елиминирали *основаващото се на изпълнение мислене*; и по този начин, за да останем последователни, ние или е трябвало да го премахнем, или да променим виждането си за естеството на Христос. И така, вместо да се променим, ние сме „променили“ Христос.

Защо тази промяна е била смятана за необходима, когато Духът на пророчеството и вестта от 1888 г. правят абсолютно ясна да се разбере, че Христос е взел на Себе Си падналото ни естество?

Умилостивението, както е било разбирано от дъщерите на Вавилон, изисквало най-добрата жертва, която може да бъде принесена, за да се задоволи справедливостта на Бога. Ако Христос е смятан за жертва с недостатък поради това че е взел на Себе Си паднало човешко естество, тогава това би анулирало жертвата. Затова трябва да е сигурно, че върху Него няма и петно от падналото човечество. Това е *мисленето на основаващата се на изпълнение ценностна система* за умилостивението във връзка с естеството на Христос.

Когато се разбира, че Христос е дошъл да разкрие какъв наистина е Отец и по този начин обръща с увереност сърцата ни към Отец, най-важното нещо по отношение естеството на Христос е това, че Той ни разбира и знае какво е да се бориш с грешната природа. За да бъде съвършен посредник при разкриването на Отец, Той трябва да ни срещне там, където сме, а не там, където е бил непадналият Адам.

Но консервативните адвентисти, които поддържат идеята за падналото естество на Христос и протестират срещу направената от авторите на *ВВД* промяна, също трябва да внимават. Защото консервативният адвентизъм също функционира в *основаващото се на изпълнение мислене*. Една теология за паднало естество на Христос в такъв контекст изисква от човека да имитира Христос и да победи като слуга, без увереността в синовност. Това често води до преживяването на по-стария брат от притчата за блудния син. Съсредоточаването в стандартите и в извършването на правилните неща води до осъждане на другите за техните провали. Хората клонят към критично отношение

В миналото, моето мислене е било точно като *основаващото се на изпълнение* и затова възприемането на един възглед за паднало естество на Христос ме караше да се

съсредоточавам повече върху Христос като мой пример вместо мой заместник. Един от лекторите ми любезно и с любов се опита да ме предупреди, тъй като очевидно беше в състояние да види съчицата в окото ми, но аз не можех да видя гредата. Така че *основаващото се на изпълнение мислене* в редиците на консервативните несъзнателно тласка човека към законничество – едно законничество, което лично съм опитал и всред което съм живял. Либералните елементи на църквата могат да видят това ясно и с право да го отхвърлят. Истината е, че естеството на Христос никога няма да бъде действително сладко за нас докато поддържаме *основаващото се на изпълнение мислене*. Както Христос е истински Бог, така Той е и истински човек, който е докоснат от нашите чувства.

Г. Съвършенство на характера

Досега трябва да е станало достатъчно ясно, че съвършенството на характера е абсолютна анатема за протестантското *основаващо се на изпълнение мислене*. Цялата концепция за съвършенство на характера крещи за *изпълнение* и, както забелязахме преди, протестантската предпоставка е: опитът да се спазва законът е законничество. В следващата част ще проуча по-пълно концепциите на законничеството. Засега нека отново разгледаме петте нива на мислене, типични за протестантската мисъл.

Тази верска структура ще трябва да изопачава всяко изявление в Писанието относно победата над греха. *Вроденият източник на живот* и *ценностна система* го изискват. Никоя от главните протестантски църкви, които познавам, не учи, че можем да имаме победоносен християнски живот в този свят. Те просто нямат доктриналната рамка, с която да подкрепят това.

От личното ми преживяване и изследване знам, че Адвентната църква е объркана по този въпрос. Преди обсъждахме скритите проблеми на съвършенството посредством концепциите за праведност чрез вяра. Неразкритите слоеве възпрепятстват пълната свобода на Христовата победа. В момента ние, или променяме доктрината за съвършенството в зрялост и се насърчаваме, че правим най-доброто, а "Христос допълва останалото" или се съсредоточаваме върху греховете на другите, за да избегнем мисълта за нашите. С езика на историята махалото отново достига до едната си крайна страна. Преди петдесет години, натискът за съвършенство беше много по-голям, а също и нивото на отчаянието и страха. Такива характеристики не правят християните щастливи и святи.

Но понеже капитулирахме пред протестантите по отношение на умилостивението и изследователния съд, неизбежно е, рано или късно, да направим същото и с това учение за съвършенството на характера. Както казахме по-рано, ако умилостивението означава задоволяване на Божията справедливост, тогава единственото необходимо нещо е смъртта на Христос. Действителното нещо, което трябва напълно да бъде трансформирано става неуместно. При адвентистите, които продължават да поддържат вярата в победата над греха, заключението относно нуждата ни да вършим правилните неща води хората до отчаяние или до обвиняване на другите , че са станали причина за тяхното падение.

По време на теологическото ми обучение, един от лекторите помоли да станат онези, които вярват в победата над греха. От общо 16 души в класа, станахме само двама. Лекторът прекара останалата част от часа, показвайки ни колко абсурдна е тази идея. Концепциите за

съвършенство на характера не са били преподавани в теологичните ни училища в продължение на много десетилетия. Само няколко пастора биха ги преподавали в тези дни.

Толкова е тъжно, че нещата стоят така. Едно правилно разбиране за *източника на живота* и *ценностната система,* не само прави тези концепции възможни, но ги превръща в една радостна сигурност. Христос във вас, надеждата на славата – каква прекрасна мисъл. При много от случаите, когато съм чувал хората да ми казват, че ще грешат докато дойде Исус, аз се чудя дали те се чувстват удобно да живеят настрана от една близка *връзка* с Исус и дали въобще не ги притеснява болката, която това причинява на техния Спасител. Можем да се спънем и да паднем по пътя, но да оправдаваме греха като казваме: "ще грешим докато Исус дойде, не можеш да бъдеш съвършен" е толкова тъжно.

Буквалният прочит на Библията е така ясен:

> 1 Йоан 4:17 В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.

> Гал. 2:20 Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен.

> Тит. 2:12 Като ни учи да се отречем от нечестието и светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят;

2 Кор. 10:5 Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.

Юда 1:24 А на Онзи, който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни пред Своята слава с голяма радост,

1 Петр. 4:1 И така, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото този, който е пострадал по плът, се е оставил от греха,

2 Петр. 1:3-4 Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, който ни е призовал чрез Своята слава и съвършенство, чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света.

Бихме могли да добавим още много текстове, но за всеки честен читател, това е достатъчно ясно. Онези, които все още поддържат *основаващо се на изпълнение мислене* ще изопачават тези текстове, за да се отнасят единствено за обективното дело на Христос и начина по който Бог ви вижда чрез Исус. Но аз по-скоро бих повярвал на Божиите пророци:

"“ - Иде князът на този свят - казва Исус. - Той няма нищо в Мене!” (Йоан 14:30). В Него нямаше нищо, което да откликне на софистиката на Сатана. Той не се съгласи да съгреши. Нито дори в мисъл не се поддаде на изкушението. Така може да бъде и с нас! Христовото човешко естество беше обединено с Божественото. Исус бе подготвен за борбата чрез присъствието на Святия Дух в Него. Той дойде, за да ни направи участници в Божественото естество. Обединим ли се с Него чрез вяра, грехът не ще има повече власт над нас! Бог ни протяга ръката на вярата, за да се хванем за Божествеността на Христос и да придобием съвършенство на характера." *Копнежът на вековете,* с. 123, Гл. 12, Параграф 30

„Никой не бива да изпусне възможността да постигне в своята сфера съвършенството на християнския характер. Чрез Христовата жертва вярващият бе осигурен да получи всичко необходимо за живота и благочестието. Бог ни призовава да достигнем стандарта на съвършенството и поставя пред нас примера на Христовия характер. В своето смирение, усъвършенствано чрез живот на постоянна съпротива на злото, Спасителят показа, че чрез сътрудничество с Божеството човешките същества могат в този живот да се стремят към съвършенство на характера. Бог ни уверява, че ние също можем да постигнем пълна победа.“ *Деяния на апостолите,* с. 531, Гл. 52, Параграф 6

Не е ли прекрасно да знаем, че, когато възприемем *основаващото се на отношения мислене*, Божиите заповеди са 10 обещания и Христовата победа е наша. Мога да общувам с Него както Енох и Данаил в древността. Каква чудесна надежда, да знам, че мога да престана да наранявам моите приятели и семейство, чрез Христос, който ми дава сила.

Д. Старейшинство и ръкополагане

По отношение на проблемите с изследователния съд, естеството на Христос и съвършенството на характера, църквата се е борила с духовните реалности, които не се виждат с човешко око; никоя от тях не може да бъде видяна и докосната от църквата. Но когато става въпрос за проблема на църковното ръководство и ролите на мъжете и жените,

ние се преместваме в една много буквална и осезаема арена. От самото си зараждане, ръководството на църквата е било водено и администрирано от мъже, но през последните няколко десетилетия тази практика е сериозно атакувана и сега всъщност тя е обект на изискванията за равенство.

Ще се върна на този проблем в 23-та глава с един много по-широк обхват, но засега искам да се докоснем до проблемите на *основаващото се на изпълнение мислене* и ролите на мъжете и жените.

Основаващото се на изпълнение мислене изисква напредък чрез човешките рангове. Въпросът за това кой има ключовата позиция на власт е съпътствал Християнската църква от зараждането й.

> Марко 10:37 Те Му казаха: Да ни дадеш да седнем – един от дясната Ти страна, а друг от лявата Ти страна в Твоята слава.

Основаващото се на изпълнение мислене влага *стойност* в позицията. Колкото по-висока е позицията, толкова по-висока стойност добива човек. Самият Сатана изразява този ключов принцип, когато заявява:

> Ис. 14:13-14 А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над височината на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!

Човешкото мислене не подхранва естествено пътят надолу в стълбицата на позицията; обикновено то се стреми нагоре, за да стигне до върха. Колкото по-високо отиваш, толкова по-голямо усещане за *стойност* добиваш. В много случаи мрежовият ефект от това е: онези, които изпитват най-силни чувства на несигурност и им липсва усещането за *стойност,* са най-решителни да стигнат до върха. В света на *основаващото се на изпълнение мислене* често най-несигурните личности са тези, които държат юздите на властта. Ето защо в Данаил 4:17 се казва, че Бог поставя над царствата най-нищожния от хората.

Този устрем да си на връхната позиция не се ограничава до църквата и бизнес структурите. Тази борба се случва в много бракове; тънката борба за контрол; кой ще ръководи и кой ще взема окончателното решение? Всички ние, или сме преживявали, или сме били обекти на този вид борба. Тази борба е естествен резултат от *основаващото се на изпълнение мислене*.

Библейският принцип за водачество не може да бъде схванат или оценен от *основаващото се на изпълнение мислене*. Библейският възглед за водачеството се основава на концепцията за извор и канал. Бог е изворът и Той е структурирал човешките семейства и общества по един начин, който позволява потокът на Неговите благословения да бъде споделян в един *релационен* контекст.

Библейският принцип на подчинението е поставянето на човека в потока на благословението. Бог създал в човечеството двата принципа на семето (раждане) и отхранване (растеж). Мъжкият принцип е генеративен, а женският е отхранващ. Двата действат заедно за създаването и отхранването на децата в един семеен контекст. Тъй като бащата е

генеративният принцип, той държи главната позиция като източник или извор на благословението. Ето защо Библията ни казва:

> 1 Кор. 8:6 за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

Това е принципът, който карал патриарсите да благославят децата си. Бащата предава не само физическото, но и духовното семе. Думите на устата му, под вдъхновението на Бога, засяват ума на децата му с усещане за смисъл, цел и *стойност*. Ето защо Библията казва, че славата на децата са техните бащи (Пр. 17:6).

Този поток на благословението, който протича от извора на Бога ще функционира правилно само, когато хората гледат на Бога като на единствен *източник на живот*. Ако лъжата на змията инфектира мисленето ни, каналът на благословението ще бъде затлачен.

Библейската инструкция за Църковно ръководство е само-доказваща се и доста проста:

> 1 Тим. 3:1-5 Вярно е това слово: ако някой се стреми към надзорничество, добро дело желае. **Надзорникът (епископът) обаче трябва да бъде непорочен, мъж на една жена**, самообладан, разбран, порядъчен, гостолюбив, способен да поучава, не пияница, не побойник, а кротък, не скандалджия, не сребролюбец, **който управлява добре своя дом** и държи децата си в послушание с пълна сериозност, **защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква**?

Старейшината в църквата трябва да бъде съпруг на една жена. Присмивачите казват, че това означава старейшината да бъде женен само за един партньор и разбира се *основаващото се на изпълнение равенство* изисква един такъв отговор. Текстът казва също, че той трябва да управлява добре своя дом. Тук Павел прави алюзия към текста в Бит. 18:19 където обещаното на Авраам духовно благословение зависело от правилния ред в неговото семейство и отговорното лидерство. Тъй като мъжът представя генеративния принцип или изворът/източникът на Божието благословение към неговото семейство, естествено бихме очаквали, че той заема ръководната роля, за да излива тези благословения върху семейството си. Ако една съпруга стане ръководител на дома, тогава източникът на извора е поставен във властта на този, който отхранва, а това изопачава канала на благословението. Квалификациите за старейшина означават, че той трябва да управлява дома си. Ако една съпруга управлява нейния дом, тогава каналът на благословението е прекъснат. Забележете:

> 1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Този текст установява потока на благословението. Този принцип на извора и канала задължава старейшинството да се запази за мъжкия или генеративен принцип, защото църквата е разширение на дома. Повече по тези въпроси ще намерите в 23-та глава.

Като обобщение може да се каже, че натискът жените да бъдат направени старейшини и пастори е базиран изцяло върху принципа на *основаващото се на изпълнение мислене.* Ако позициите съдържаха сила и *стойност,* тогава щеше да е погрешно жените да бъдат

лишавани от позиции, но Бог не базира равенството на *изпълнението;* Той го базира върху една структурна поредица от *отношения,* която съхранява канала на Неговото благословение.

Фактът, че днес мнозинството от църковните ръководители усещат, че е жизнено важно да поправят несправедливостта в непозволяването на жените да бъдат пастори и старейшини, просто говори, че тези мъже и жени са заслепени от *основаващото се на изпълнение мислене*. В един светски контекст, аз напълно се съгласявам с техните желания за равенство, но Божиите пътища не са като нашите пътища. Неговото царство не функционира чрез такива принципи.

Назначаването и старейшинството на жени в ръководни позиции ще отнеме славата на децата и ще дестабилизира бъдещото благополучие на църквата. В Ис. 3:1-12[95] виждаме появата на женското ръководство като знак за отстъпление. Много хора казват, че не можем да намерим мъже, които да заемат позициите в църквата. Всичко това е част от нещо, което Бог ни е казал, че ще извърши, ако се опитаме да пренаредим Неговите структури за благословение. В Ис. 3:1-2 Бог казва, че ще позволи замяната на всички добри мъже със слабо мъжко ръководство, а най-накрая ще ги управляват и жени.

Независимо от съпротивата срещу библейската реалност за мъжкото ръководство, Духът на Илия ще дойде в тези последни дни, за да възстанови благославящата система:

> Мал. 4:5-6 Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие.

Възстановяването на мъжкото ръководство е съществена част от основата, за да може да видим изпълнението на дадените на Авраам духовни обещания (Бит. 18:19). Едно такова възстановяване ще осигури бащите, които засяват издръжливи деца, които могат да се изправят срещу силите на врага и да го отблъснат.

Е. Словото на Бога и образованието

На най-семплото си ниво, Библията ни казва, че знанието възгордява (1 Кор. 8:2). Библията има най-големия източник на знание от която и да е друга книга на планетата. Тази книга може да бъде използвана от *изпълняващото мислене,* за да направи някого много мощен. Мисля, че всички ние сме виждали достатъчно много примери за учители и проповедници, които са използвали силата на своето знание, за да лансират себе си. Всяка църковна институция е доминирана от такъв тип хора.

Изследването на Божието слово е един образователен процес и, когато комбинирате *основаващото се на изпълнение мислене в* образованието с *основаващото се на изпълнение мислене* на Библията, получавате смъртоносен коктейл. Макар че има много хора, които

[95]За повече по тази тема свалете моята проповед “Пътят надолу”, която може да намерите тук: http://maranathamedia.bg/download/view/41

минават през редиците на образователните институции и успяват да задържат своето усещане за смирение, има и други, които се поддават на отравящата сила на образованието. Целият западен свят използва образованието като *мярка за изпълнението*. Самата концепция за оценяване и степени е иманентно *базирана на изпълнението*.

За мъжете и жените често се говори като за такива, които притежават голям интелект и проникновение, но това обикновено се изразява по един начин, който отдава почит на тях, вместо на Бог, който им дава тези способности. Елън Уайт прави удивително изявление относно фокусирането към интелектуалното величие на дадена личност, което изисква специално обмисляне.

> Какво означава истинското величие според оценката на Небето? Не това, което светът смята за величие, не богатството или постът, нито благородният произход или интелектуалните дарби сами за себе си. Ако интелектуалното величие, отделено от някакви възвишени цели, е достойно за уважение, тогава уважение дължим на Сатана, чиято умствена сила никой никога не е достигал. Когато една дарба се изроди в егоизъм, колкото по-голяма е дарбата, толкова по-голямо става проклятието. Бог оценява моралната стойност. Любовта и чистотата са качествата, които Той поставя най-високо. *Копнежът на вековете,* с. 219, Гл. 22, Параграф 22

Както казахме по-рано, често най-несигурните личности - онези, които чувстват нужда за добиване на *стойност* – са най-решителни в заемането на високи позиции в църквата. Ако като църковно общество запазваме най-високите си позиции в църквата за хора със степени, тогава сме създали една слабост, чрез която позволяваме на най-нуждаещите се и най-несигурните да бъдат на тези места. Бог е поставил скромните си служители също на позиции, но колкото повече структурираме нашата църква около *признанията за изпълнение*, толкова по-уязвими ставаме на това *базираните на изпълнение мислители* да ръководят църквата ни и да вземат много решения относно насоката на институциите и техните планове. Отново много хора ще се присмеят на една такава идея, но преживяването ми в нашите колежи и училища показва, че има мнозина, които са опити от силата на образованието. Аз със сигурност не съм изключение в това. Безспорно моето изтрезняване беше предизвикателство.

Има много хора в църквата, които признават тези опасности и всъщност възприемат добродетелта на отказа от образование. Обаче това е просто другата страна на монетата. Ние искаме образовани хора; искаме най-добрите мислители, които не просто отразяват мислите на другите хора.

Всичко се свежда до това, чрез принципите на кое царство функционираме. Ще приемем ли нашите Библии така както са написани, за да бъдем обърнати чрез това, или ще превърнем Библията в един инструмент, чрез който да направим себе си могъщи?

Ж. Съботата

Една от най-погрешно разбираните институции в църквата. От перспективата на *изпълнението* това учение е минно поле. Един пример, който обичам да представям, когато обсъждаме разбиранията на някой за съботата е като го питам: “Погрешно ли е да се плува в морето в съботен ден?” Веднага се чува хор от гласове, както на хора, които подкрепят, така и на такива, които са против, но повечето са против. Тогава обичам да добавям: „понякога за

мен е по-безопасно да съм във водата при рибата отколкото да съм на плажа с всички онези полуголи хора около мен." Много хора имат списък за правилно и погрешно на базата на един изкуствен основан на *изпълнението* стандарт. Когато няма нищо конкретно в Писанието по въпроса, аз обичам да задавам един въпрос: "Това привлича ли ме по-близо към Исус или не?" Съботата е институция основана на *отношенията*, затова и въпросите, които се задават за нея трябва да бъдат *релационни*. Ние не искаме да превърнем съботата в едно бреме за децата ни, чрез уголемяване на ограниченията. Това е труден проблем и той изисква много молитва и мъдрост, но аз съм сигурен, че Господ може да ни помогне.

Както става в много от случаите, махалото се е засилило към едната посока при мнозина и във връзка с този проблем. Прекомерните съботни ограничения и *изпълняващото мислене* на 50-те и 60-те е накарало много хора да бъдат твърде разпуснати относно съботата и напълно да загубят нейната святост.

Една от областите на тази разпуснатост виждаме в дейността на някои от нашите институции в събота. Поставям под въпрос също връзките между компанията ни за здравословна храна и спонсорирането на крикет и футбол играчи, които играят в събота. Ние промотираме тези хора като ролеви модели, а тези ролеви модели спортуват в събота; да не говорим за морала на някои от тези играчи. Дали Господ наистина е доволен от тези неща??

Много е трудно да се види как, когато съботната вест излезе напред с голяма сила в бъдеще, хората ще желаят да жертват всичко за един ден, който съдържа малко святост.

Има много други области на които бихме могли да обърнем внимание, но смятам, че идеята беше изяснена, а именно: *основаващото се на изпълнение мислене* е имало въздействие върху много доктрини и практики на църквата. В следващата ни глава искам да разгледам процеса, чрез който определяме вярванията и доказваме позиции, а тогава това ще ни отведе към дискусията ни за Божеството.

Част четвърта – Въздействие върху методологията, базирано на изпълнението

Един от най-големите тестове за това чрез каква *ценностна система* функционираме е процесът, чрез който достигаме до нашите заключения или чрез който ги защитаваме. За много от нас, които сме били израснали в църковна среда, ученията на Библията са били възприемани безкритично, което означава, че ние не сме ги тествали цялостно за себе си. Ако безкритично сме поддържали едно вярване в продължение на много години, ставаме уязвими за употребата на Писанието с цел подсилване на вярванията ни, за да можем да продължим

да се радваме на комфорта на ортодоксалността[96] вместо да изпитваме всичко, което вярваме, чрез Писанието. *Основаващото се на изпълнение мислене* ще клони към подчиняване Писанието на нашето собствено мислене. Писанието става наш обект вместо ние негов.[97]

Изкушението да подчиним Писанието на нашето мислене е най-голямо, когато срещнем пасажи и текстове, които изглежда са в конфликт с нашите установени възгледи. Наистина ли ще се отворим за цялото Писание и ще се постараем ли да хармонизираме всеки вдъхновен пасаж и ще оставим всеки пасаж да има своята подходяща тежест? *Основаващото се на изпълнение мислене* затруднява много този процес пред лицето на една традиция с дълга история. За целите на следващата ни част, смятам, че ще бъде полезно да минем през типичния процес на налагане на една предпоставка без да се тестват скритите слоеве.

Исках също да включа тази част, за да повиша вниманието върху факта, че всеки действа чрез една ценностна система или светоглед, когато подхожда към писанието. С времето откривах, че хората искрено казват, че приемат Библията такава каквато е, но става ясно, че те дори не си дават сметка как действат чрез една ценностна система, която изкривява текстовете на Библията. Подхождането към Библията без да сме наясно с използвания мироглед прави невъзможен диалога с онези, които имат различен модел.

9. "Доказване", че съблюдаването на Съботата е законничество

Много християни вярват, че е доста проста работа да се докаже, че съблюдаването на съботата е законничество. Изискват се само три обикновени стъпки:

1. Предпоставка.
2. Доказване на предпоставката от Библията
3. Прилагане на вашата предпоставка към трудни пасажи, които изглеждат противоречиви на вашата предпоставка.

1. По отношение съблюдаването на съботата, можем да приложим следната предпоставка:

Пазенето на закона е законничество, а това е против евангелието.

2. А сега нека да видим дали можем да намерим доказателство за тази предпоставка в Библията.

---

[96]Силата на ортодоксалността в мисленето ни често е много по-голяма отколкото можем да си представим. Тя повдига въпроси като: "Как може пастор Х, който е толкова любящ християнин, да е в заблуда?" "Как е възможно цялата църква да е сбъркала?" "Какво би се случило с мен, ако сега приема този възглед?" Когато е права, ортодоксалността може да извърши много добро, но когато е в грешка, тя се оказва една смъртоносна бариера пред истината.

[97] "Ние не трябва да нареждаме нашите си неща, а след това да тълкуваме всичко така, че да достигнем тази определена точка. Ето тук са се провалили някои от големите ни реформатори, и това е причината мъже, които днес можеха да бъдат могъщи шампиони за Бога и истината, да воюват срещу истината." {*Материали от 1888 г.,* с. 44, Параграф 1}

Римл. 3:20 Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха.

Римл. 10:4 Защото Христос е краят на закона за правда на всеки, който вярва.

Еф. 2:8, 9 Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога — не чрез дела, за да не се похвали никой.

Гал. 3:1-3 О, неразумни галатяни, кой ви омая така – вас, пред чиито очи Иисус Христос е бил ясно очертан като разпънат? Това само желая да науча от вас: чрез дела изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез слушане с вяра? Толкова ли сте неразумни, че след като започнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плътта?

Римл. 4:14 Защото, ако са наследници тези, които са от закона, то вярата е празна и обещанието – осуетено.

В горния списък са само някои от прекрасните текстове, които много християни използват, за да докажат, че спазването на закона е законничество и следователно то е анти-евангелско. Ако спазването на закона е законничество, както би изглеждало, когато толкова „красноречиво“ сме го доказали от горните текстове, тогава само следва да се каже, че, щом съботата е част от закона, то всеки опит да се пази съботата е опит да се пази закона, което е анти-евангелско. Евангелието е добрата вест за свобода от предлагането на дела пред Бога, за да бъдеш приет. Спасени сме чрез делата на Исус, а не чрез нашите.

3. Мнозина биха стигнали до заключението, че лесно сме доказали как спазването на закона е законничество, така че “дори и едно дете може да го разбере”, а сега нека да разгледаме някои трудни пасажи, които може да предложат нещо различно.

Мат. 5:17 Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня.

Понеже изглежда, сякаш вече доказахме от Библията, че спазването на закона е законничество, трябва да проучим внимателно този пасаж. Щом човек е заключен за предпоставката, няма никакъв начин горният текст да учи, че законът все още е в сила, в противен случай Исус би насърчавал законничеството, а „ние знаем“, че Той не учи това. И така, както мнозина предлагат, “отговорът трябва да се намира в използваната от Него дума *изпълня*. Да изпълниш нещо означава да го завършиш, и щом като Исус е изпълнил всички изисквания на закона, тогава този текст казва, че Исус е изпълнил закона за нас и затова ние няма нужда да го пазим.” Чувал съм този аргумент много пъти. Заключването в предпоставката пречи текстът да бъде разбран по някакъв друг начин, различен от това, че Христос е изпълнил или премахнал закона. Нека разгледаме един друг проблемен текст.

1 Кор. 7:19 Обрязването е нищо и необрязването е нищо, а важното е пазенето на Божиите заповеди.

Непосредствената последователност при отговарянето на този въпрос би се движила по следната линия: “щом като доказахме от други пасажи, че спазването на закона е законничество, този текст не може да ни учи на спазване на закона.” “Трябва да има друго обяснение.” “Исус дал на своите последователи една нова заповед в Йоан 13:34 – да се обичат едни други.” “Понеже тази заповед изпълнява закона, както се казва в Римл. 13:8, тогава тук под спазване на заповедите се има предвид заповедта да се обичаме едни други.”

Отново предпоставката определя произлязлото значение. Значението на текста се определя предварително от нещо, което се счита за непоклатимо. Забележете друг „проблемен“ текст.

> Лука 10:25, 26 И ето, един законник стана и Го изпитваше, като каза: Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот? А Той му каза: Какво е писано в закона? Как го четеш ти?

Отново, последователността на отговора би могла да се движи по следната линия: “Щом като доказахме, че спазването на закона е законничество, този текст трябва да означава нещо друго.” “Понеже Исус говорел на един юдеин преди да умре на кръста, законът все още бил в сила за юдеите и се прилагал за тях по това време.” “Но когато Исус умрял на кръста, евангелието достигнало езичниците и от тях не се изисквало да спазват закона. Така че този текст не се прилага за нас.”

Много пъти съм чувал точно този аргумент. Това е една класическа предпоставка, която принуждава да се отговори по определен начин на текста. Божието слово е подчинявано на човешката воля. Обмислете друг пример.

> 1 Йоан 2:4 Който казва: Познах Го, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него. Но който пази словото Му, Божията любов в него наистина е съвършена. По това знаем, че сме в Него.

Какъв е типичният отговор на това? “Понеже доказахме, че спазването на закона е законничество, този текст очевидно се отнася за новия закон, който Исус споменал в Йоан 13:34.”

> Мат. 12:8 Защото Човешкият Син е Господар на съботата.

Виждал съм някои доста творчески реакции спрямо този текст. Ето една от любимите ми. “Понеже доказахме, че спазването на закона е законничество, а Съботата е част от закона, тогава този текст не може да бъде една защита на Съботата. Думата Господ означава ‘господар над нещо.’ Щом като Исус е господар на Съботата, той има властта да я променя или да прави с нея каквото си поиска.”

Искам да забележим критично важната идея как смисълът на ясните изказвания в Библията относно закона може да бъде променен. Ключът за премахването на задължителния характер на закона е като го сегментираме. Чрез това бих имал предвид, че даденият на юдеите закон е различен от този, който е даден на християните в Новия завет.

Когато законът е сегментиран или променяем, той повече не е универсалното отражение на Божия характер, идентичност и управление, но един преходен инструмент, необходим за конкретна цел и определен период от време. Затова един от основните елементи на насилването чрез предпоставка е сегментацията на универсалните субекти разкрити в Писанието.

Ако нещо разкрито в писанието се разбира като постоянно по отношение на човечеството, тогава то ще бъде задължително; то определя нашите граници. Ако нещо в Писанието е разчупено във времето, неговата идентификация е фрагментирана или сегментирана и тогава ние (човечеството) трябва да определяме неговото приложение и граници.

Връщайки се на нашето упражнение с принуждаващата предпоставка, ние виждаме, че е възможно да се „докаже“ от Библията, че спазването на закона е законничество и следователно нещо анти-евангелско, и всеки текст, който изглежда показва, че трябва да пазим закона попада в една от следните категории:

1. Споменатото спазване на закона се прилага за евреите, а не за езичниците.
2. Споменатият закон е Новата заповед, която ни е дал Исус, а не стария еврейски закон.
3. Споменатият закон бил изпълнен от Христос и затова е приключил. Както казва Библията: Христос е краят на закона за правда (Римл. 10:4).

Забележете лимитирането и сегментацията на закона, което се получава в горните точки. Този процес е достатъчно „непромокаем“ за милиони християни и макар че реакциите на трудните текстове са различни, логическата последователност е една и съща:

1. Предпоставка.
2. Доказваш своята предпоставка от Библията.
3. Приложи своята доказана предпоставка към трудни пасажи, които изглежда не са в съгласие с предпоставката ти.

Постоянният и универсален закон

Идентичност на закона (референтна точка)	Законът е постоянен израз на Бога и Неговото царство		
Времеви сегмент	От Битие до Мойсей	От юдеите до кръста	Християните след кръста

Законът е задължителен за човечеството, защото е постоянен и универсален

Сегментиран променлив закон

Идентичност на закона (референтна точка)	**Не се казва нищо конкретно**	Десет заповеди	Нова заповед Обичайте се един друг
Времеви сегмент	От Битие до Мойсей	От юдеите до кръста	Християните след кръста

Човечеството задължава закона и диктува ограниченията му, защото законът е сегментиран и променлив

10. “Доказване”, че Съботата не е законничество, използвайки същата логическа последователност

Един от основните проблеми при предишната логическа последователност е, че предпоставката е подкрепяна от една подбрана поредица пасажи, но не е тествана от едно честно кръстосано доказателство от Писанието. Понеже избраните текстове изглежда сякаш предоставят непреодолимо „доказателство,“ на предпоставката се гледа като на самодоказваща се и логична; затова тя никога не е действително изпитана от един пълен спектър пасажи по въпроса. Нека разгледаме малко по-отблизо използваната от нас предпоставка.

Спазването на закона е законничество и затова то е анти-евангелско.

А какво би се получило, ако променим предпоставката си като я направим да има противоположното значение, а след това използваме същия тристепенен процес. Нека разгледаме тази предпоставка:

Спазването на закона е послушание към Бога, а това е целта на евангелието.

Сега нека приложим стъпка втора и да намерим някои текстове, които поддържат тази предпоставка. Много от тях ще бъдат проблемните за предишната предпоставка текстове.

Мат. 5:17 Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня.

1 Кор. 7:19 Обрязването е нищо и необрязването е нищо, а важното е пазенето на Божиите заповеди.

Лука 10:25 И ето, един законник стана и Го изпитваше, като каза: Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?

1 Йоан 2:4 Който казва: Познах Го, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него.

Яков 2:8-12 Обаче ако изпълнявате царския закон според писанието: „Да любиш ближния си като себе си“, добре правите. Но ако гледате на лице, грях правите и се осъждате от закона като престъпници. Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко. Защото Онзи, който е казал: „Не прелюбодействай“, е казал също и: „Не убивай“; така че, ако не прелюбодействаш, а пък убиваш, ти си станал престъпник на закона. Така говорете и така постъпвайте, като хора, които ще бъдат съдени по закона на свободата.

Откр. 14:12 Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус.

Мат. 12:8 Защото Човешкият Син е Господар на съботата.

В горния списък са само някои от прекрасните текстове, които доказват, че спазването на закона е послушание към Бога и задача на евангелието. Ако спазването на закона е послушание към Бога, както „доказахме по един красноречив начин“ от горните текстове, тогава следва само да се каже, че, ако Съботата е част от закона, тогава всички опити да се пренебрегне съботата представляват опит да се игнорира закона, който е целта на евангелието. Евангелието е добрата вест за възстановяването на Божия образ в човека, така както това е разкрито в Новия завет (Евр. 8:10). Творческата сила на Господ (на която съботата е паметник) е разкрита в живота ни и тя ни пресътворява по образа на Бога.

Тъй като *изглежда* доказахме, по един лесен начин, че спазването на закона е послушание към Бога, така че дори и едно дете може да го разбере, нека разгледаме някои трудни пасажи, които може да изглеждат сякаш предлагат нещо противоположно.

Римл. 3:20 Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха.

Тъй като *привидно* доказахме, че спазването на закона е послушание към Бога и цел на евангелието, тогава този текст не е едно отрицание на закона, а просто означава, че не можем да спазваме закона със собствената си сила. Законът ни води при Христос (Гал. 3:24) и щом ние сме разпънати с Христос (Гал. 2:20) Христос е този, който извършва делото в нас (Кол. 1:27), а това е изпълнение на Новия завет както е описано в Евр. 8:10.

Римл. 10:4 Защото Христос е краят на закона за правда на всеки, който вярва.

Понеже доказахме, че спазването на закона е послушание към Бога и цел на евангелието, тогава трябва внимателно да проучим този текст. Тук думата *и* на гръцки е *телос*, което означава цел или определена точка. Затова можем да кажем, че Христос е целта на закона за правда, което е точно онова, което ние заявихме в нашата предпоставка.

Еф. 2:8, 9 Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога — не чрез дела, за да не се похвали никой.

Библията казва, че Съботата е знак между нас и Бог, че Той ни освещава (Ез. 20:12, 20). Съботата е паметник на силата, която Бог използва, за да преобрази живота ни. Благодатта е силата на Бога, получена от човека чрез упражняване на вяра, както се казва във Фил. 2:13.

Еф. 2:15 Като в плътта си унищожи враждата, *тоест* закона със заповедите му *изразени* в постановления, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир;

Споменатият тук закон е законът на греха и смъртта. Това са заповедите на Бога, така както ги вижда плътският ум. Когато сме родени отново, законът на животворящият Дух ни освобождава от закона на греха и смъртта.

Римл. 8:2 Защото законът на животворящия Дух в Христос Иисус ме освободи от закона на греха и на смъртта.

Когато сме разпънати с Христос, ние преставаме да използваме закона като средство за спечелване на заслуги пред Бога и така намираме мир.

Гал. 3:1-3 О, неразумни галатяни, кой ви омая така – вас, пред чиито очи Иисус Христос е бил ясно очертан като разпънат? Това само желая да науча от вас: чрез дела изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез слушане с вяра? Толкова ли сте неразумни, че след като започнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плътта?

Римл. 4:14 Защото, ако са наследници тези, които са от закона, то вярата е празна и обещанието – осуетено.

Тези текстове твърдят същото нещо като Римл. 3:20 и тук ние предлагаме същия отговор. Никой не се спасява, чрез собственото си спазване на закона, но чрез Христос, който спазва закона чрез нас.

Накратко, ние доказахме от Библията, че спазването на закона е послушание към Бога, а затова и цел на евангелието. Следователно всеки текст, който сякаш показва, че трябва да пренебрегнем или да се отървем от закона попада в една от следните категории:

1. Препратка към церемониалния закон на Мойсей, който сочи към плана на спасението.
2. Едно объркване за това как се извършва делото. Бог извършва делата чрез нас; Неговата сила е тази, която в комбинация с нашата воля прави това. Ние не извършваме делата в себе си и от самосебе си.

11. Сравняване на двете предпоставки

Когато един човек с честна нагласа на ума, проучва тази поредица от отговори, ще бъде доведен до съгласието, че използваната във втората последователност предпоставка представя по-ясно от първата предпоставка всички текстове на Библията. Тя предоставя много по-добра аргументация и едно много по-добро отражение на истината. Наблюдавайте още веднъж двете предпоставки:

Предпоставка 1: Спазването на закона е законничество и то е анти-евангелско.
Предпоставка 2: Спазването на закона е послушание към Бога и цел на евангелието.

Първата предпоставка е правилна по отношение на допускането, че личността е тази, която се опитва да извършва делата. Всъщност тази логическа система предполага, че всяко усилие е законническо и против евангелието. Трудността при тази предпоставка е, че основното предположение е невидимо и се възприема като нещо естествено. Видимата част на предпоставката е подкрепяна от Писанието, но (и това е едно голямо НО) основното предположение не е тествано от Писанието и в действителност е невярно. То не позволява факта, че Бог може чрез Своята сила да спази закона Си в и чрез нас. Тази истина е разкривана отново и отново в Писанието. За съжаление, обаче, тези истини са отричани чрез една предпоставка, която има невярно основно предположение. И така, нека отново обобщим първата предпоставка.

Предпоставка: Спазването на закона е законничество и следователно то е нещо анти-евангелско (частично вярно).
На базата на основно предположение (скрито допускане): Всяко усилие е законничество (Абсолютно погрешно).

Неверността на основното предположение има унищожителен ефект върху задачата на евангелието в това, че тя подкрепя беззаконие и премахва надеждата за победоносен християнски живот от обсега на грешника. Затова предпоставката е тази, която ще води към смърт, а не изпълнението на новия завет, където Бог заявява, че ще напише закона Си на сърцата ни.

Нека сега отново проучим втората предпоставка:

Спазването на закона е послушание към Бога и цел на евангелието.

Тази предпоставка е правилна по отношение на допускането, че личността признава, че делата идват от Бога, а не от нея. Ако основното предположение се разбира, тогава това твърдение е напълно вярно и ще води към едно правилно разбиране на евангелието. Ако основното предположение не се разбере, предпоставката действително ще води към законничеството, за което всички не съботяни обвиняват пазителите на Съботата; че се опитват да изработят пътя си към небето. Нека отново обобщим:

Предпоставка:
Спазването на закона е послушание към Бога и цел на евангелието
(отчасти вярно).
Основно предположение (скрито допускане):
Бог е този, който извършва делото чрез вас, не от самосебе си
(напълно вярно).

В този случай, ако предпоставката и допускането са разбрани, ние сме намерили радостта на новия завет. Но голямата опасност тук е, че основното предположение не е нещо, което се поддържа естествено. Да се научиш да позволяваш на Бог да работи в теб е процес, който се упражнява и разбира от зрели християни, посредством един продължителен процес на научаване как да **НЕ** се опитваш да извършваш сам нещата. Като хора сме толкова склонни да се опитваме да направим нещата сами, както това е разкрито при Сара, която се опитала да изпълни Божието обещание за дете, чрез Агар, а Израил обещал на Бога, че ще спазва заповедите Му без да усеща, че това е невъзможно за него.

Така че горната предпоставка всъщност е много опасна, без да се вижда скритото й допускане. *Предпоставката няма сила да стои сама за себе си,* защото Библията ни учи следното:

> Ето, трети път идвам при вас. „От устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа.“ 2 Кор. 13:1

По тази причина, много от пазителите на Съботата са всъщност законници, и това се вижда ясно от християните, които не пазят Съботата. Законничеството действително е нещо анти-евангелско и то води до смърт.

Така че всяка предпоставка трябва да бъде засвидетелствана или подкрепена от друга предпоставка. Това е принципът на Божествения модел. Всяка изразена предпоставка трябва да има за свой източник друга предпоставка, с изключение на една предпоставка:

> Вт. 6:4 Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един!

Това е оригиналният източник на всичко.

12. Общият знаменател

Нека разгледаме по-внимателно основното предположение на първата предпоставка:

Скрито или невидимо допускане: Всяко усилие е законничество.

Защо това допускане е скрито? От погледа се скрива нещо, което се смята за напълно очевидно. Не е необходимо да го споменаваме, понеже то е толкова очевидно. Този принцип е достатъчно истинен по отношение на текстове отнасящи се за Съботата в Новия завет. Защо ще продължавате да казвате на хората да пазят Съботата, когато това е така ясно разбираемо от всеки? Този факт се доказва лесно чрез факта, че, когато Павел започнал да учи, че обрязването не означава нищо (1 Кор. 7:19) – това повдигнало юдеите на бунт. Виждаме как на много места Павел обяснява, че няма нужда от обрязване. Вижте например Римл. 2:28-29. Ако Павел е казвал, че Съботата повече не е въпрос, Новият завет щеше да бъде препълнен със стотици текстове, които изясняват това, но ние не намираме дори и един, който да поддържа това. Съботата е едно легитимно основно предположение на Новия завет, защото трябва да е било напълно очевидно, че тя е била замисляна да се спазва винаги.

Тогава какво кара хората (главно протестантите) да смятат, че е нещо напълно очевидно всяко усилие да бъде законничество? Всичко това е свързано с универсалната лъжа, която змията казала на Ева в Бит. 3:5 “Никак няма да умрете.” Уверението, че човекът никак нямал да умре оформя основата за безсмъртието на човека и това, че той има живот в себе си. Тази концепция била развита и разширена от Нимрод – основателят на Вавилон. Следва цитат от Йосиф Флавий:

> “Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскърбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. **Той ги убеждавал да не я (силата) приписват на Бога, сякаш били щастливи чрез Него, но да вярват, че собствената им смелост им е спечелила това щастие**. Той също постепенно променил управлението към тирания, понеже не виждал никакъв друг начин да обърне хората от страха към Бога, освен като ги доведе до една постоянна зависимост от неговата сила..." *Юдейски древности, Кн. 1, Гл. 4, Пар. 2*

Това е виното на Вавилон – концепцията, че човекът има *източник на живот/сила* или отделно от Бога или даден на човека от Бога, така че той да може да живее, да се движи и да има свето съществуване без нуждата от интимна *връзка* с Бога.

> Ер. 51:7 Вавилон беше златна чаша в ръката на ГОСПОДА, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха.

Виждаме как личната сила/усилие се изявяват в думите на Навуходоносор от следния стих:

> Дан. 4:30 Царят проговори и каза: Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих за седалище на царството с мощната си сила и за славата на великолепието си!

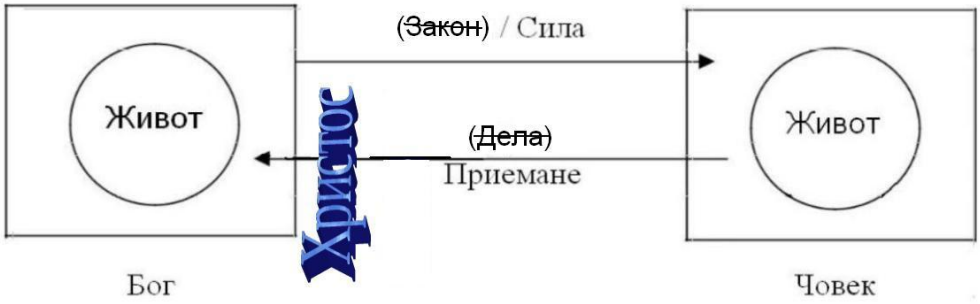
Виното на Вавилон се състои от опиянението на гуляя в делата на собствените ви ръце, на базата на вярването, че силата на живота произхожда от вас самите, или, че Бог ви я е дал, а вие приписвате този дар на себе си и го използвате за ваши цели, както виждаме, че Израил направил на Бога в Езекиил 16:8-17.

Виждаме, че и духовният Вавилон, и духовният Израил преживяват един и същ проблем в последните дни. Вавилон е могъщ, чрез неговите богатства (Откр. 18:7, 12-13), а Лаодикия уповава на своите богатства и ги приписва на себе си (Откр. 3:14-17). Настина тъжното при духовния Израел е, че макар и той да е девица и да държи истината, че душата не е безсмъртна, все пак е повлиян от виното да се хвали със собствените си дела – това наистина е една голяма тайна. Някой сигурно е подправил питието му! Наистина, както ще видим по-късно, неговото питие е било подправено с една тайна. Платена е висока цена за посещението на вавилонска кръчма и чувството на безопасност докато пиеш гроздовия сок на Вавилон, без никога да си подозирал, че той ще бъде подправен докато блудницата Вавилон е била с обърнат към теб гръб.

Как този логически процес е накарал протестантите да гледат на всяко дело като на законническо? За да отговорим на този въпрос, нека първо да разгледаме католическия възглед за делата. Нека си спомним, че онези, които изразяват едно вярване в Бога естествено ще посвещават своята вътрешна сила за спечелване на Божието благоволение, вместо да избират живота на атеиста, който просто угажда на себе си. Макар че и католиците и протестантите вярват в безсмъртието на душата, те се различават във възгледите си за делата. Следната диаграма предоставя базисен очерк на един католически модел за делата.

В тази система Бог дава закона Си на човека, за да бъде послушен. Понеже човекът има в себе си безсмъртие, той се опитва да спазва и да следва този закон. Добрите дела протичат от човека към Бога и се приемат чрез Христос и светиите, които ги правят по приемливи пред Бога. Такова приемане от Бога Го кара да ни дава повече сила, за да изпълняваме още дела дотогава докато и ние можем да станем светии или най-малкото да избегнем пъкъла. Тъй като човекът има източник на живот или сила, цялата сила дадена на човека от Бога се движи в кръговрат чрез източника на човешката сила, и е виждана като негова собствена сила и усилие. Това е абсолютно приемливо в един католически модел за благодатта. От библейска гледна точка това наистина е законничество (праведност чрез дела). Но протестантите са поставили тяхната основа само на вяра, без дела. Забележете следната диаграма.
Всеки опит на човека да откликне на закона ще бъде виждан като опит да се спечели заслуга.

Понеже системата на Нимрод промотира прояви на сила и усилие да се спечели *стойност* или заслуга, тогава в протестантската система всеки опит да се спазва закона ще бъде виждан като търсене на заслуга. Има два начина да се преодолее това:

1. Променяте възгледа си за човека.
2. Променяте възгледа си за Божиите изисквания.

Това са единствените две опции. Понеже протестантите не биха променили вярата си, че душата е безсмъртна, те променят Божиите изисквания. Според повечето хора законът е премахнат и по този начин се подсигурява, че няма да има законничество. Други казват: “Христос спазва закона вместо мен и това е достатъчно.” “Той ме покрива и винаги ще ме покрива.” “Знам, че винаги ще греша, но понеже Исус ме обича, това няма значение.” “Той знае, че аз не мога да пазя закона, затова той иска от мен само да обичам всички, както той ни обича.”

Вместо да предприемем дръзката стъпка към промяна на Божиите изисквания, можем да променим възгледа си за човека и да отхвърлим лъжата на змията, че човекът е безсмъртен. Тогава това ще премахне идеята, че *източникът на живот* е вроден в човека. Забележете следното:

В тази система, делата не са дела на човека (законничество), но Божии дела, които се разкриват в човека. Божията сила включва човека, чрез неговата воля, в една *връзка,* която след това се проявява в добри дела. В този модел личността разбира, че няма сила да извърши нищо, и затова всяка проява на добри дела автоматично ще се схваща като Божии дела, а не като собствени законнически усилия.

Затова основното предположение в първата предпоставка; "опитът да се спазва законът е законничество", се основава на лъжата на змията "никак няма да умрете". С други думи, доктрината за праведност чрез вяра е изопачена чрез едно убеждение, че душата е безсмъртна и всички добри дела доказват заслуга.

Проблемът при втората предпоставка: "Спазването на закона е послушание към Бога" е, че, когато човек започва да вижда валидните изисквания на закона, неговата естествена склонност ще бъде да се опитва да ги спази. Дори и с умовете си да разбираме, че делата не ни дават заслуги пред Бога (основното предположение на втората предпоставка), когато ни се представят Божиите изисквания, много от нас естествено ще се опитват да спазят тези изисквания с това, което невярно разбираме като наша собствена сила заради универсалния принцип на *вродения източник на живот*.

И така, в заключение, свързаната с двете предпоставки опасност е концепцията за вродения в човека живот, който привлича заслуга за душата, която се базира на змийската лъжа "никак няма да умрете."

13. Изгради къщата си на Скалата на Истината

Едно нещо, което сега трябва да бъде ясно, че, когато поддържате предпоставка, която изглежда частично подкрепена от Писанието, но в същото време има няколко текста, които сякаш се противопоставят на вашата предпоставка, трябва да потърсите дали няма скрити или невидими допускания. Скритите допускания са основите върху, които създавате вашата предпоставка.

> 1 Кор. 3:11-13 Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Иисус Христос. И ако някой гради на тази основа злато, сребро, скъпоценни камъни,

дърва, сено, слама, на всекиго работата ще стане явна каква е; защото Денят ще я изяви, понеже в огън се открива; и огънят ще изпита каква е работата на всекиго.

Трябва да положим нашата основа на Скалата, която е Христос, Истината (Йоан 14:6). Ако основата ни е от сено или плява, тя ще бъде изгорена в огъня на изпитанието. Къщата която градим може да бъде построена с материалите на истината, но, ако я строим върху блато или плаващи пясъци, всичко ще бъде загубено. Ще станем жертви на едно фатално допускане.

Не можем да предполагаме нищо. Трябва да изпитваме всичко и да държим доброто (1 Сол. 5:21).

Вместо да нагаждате проблемните текстове към вашата предпоставка, първо потърсете какви са скритите допускания и синхронизирайте рамката на предпоставката си с текстовете.

Намирането на дадено основно предположение може да бъде трудно, защото то често се смята за толкова очевидно, че въобще не се споменава. Ето тук е изпитът при търсенето на истината с цяло сърце. Преживяването на учениците, научаващи за идващото царство на Месията е едно важно предупреждение за нас. Забележете следното:

Предпоставка: Когато Месията дойде, Той ще установи Своето царство (отчасти истина).
Основно предположение (скрито допускане): Това царство ще бъде едно видимо, земно царство (напълно невярно).

Тяхната предпоставка била отчасти правилна, но се нуждаела от добавянето на думата *духовно*. Христос щял да установи Своето духовно царство. Допускало се като нещо абсолютно очевидно, че царството ще бъде земно и буквално. Вярата, че царството ще бъде земно и буквално, била подхранвана от гордостта на еврейския народ. Тази гордост била подхранвана от едно желание да бъдат *оценени* чрез тяхната позиция в света пред *отношението* им с Бога. Разбира се, това желание било подхранвано лъжата "Никак няма да умрете". Заблудата произтича от точката на нейното възникване.

Това фалшиво допускане причинило горчиво разочарование на учениците и приключило с унищожаването на Ерусалим и неговия храм. Допускането се оказало фатално.

Това е предупреждение за нас, върху които са дошли последните времена.

Ис. 28:10 (KJV) Защото правило трябва да бъде към правило, правило към правило, ред по ред, ред по ред, тук малко, там малко.

Всяко правило (или предпоставка) трябва да бъде прикрепено към друго правило. Трябва да се гради ред по ред. Всяка тухличка трябва да се проверява и напасва към останалото.

Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разбират, за да бъдат годни както за сегашния живот, така и за бъдещия. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Човекът, който цени нейните поучения, не може да прочете нито един-единствен пасаж от нея, без да извлече някоя полезна мисъл. Но най-ценните поучения на Библията не се добиват чрез случайно или несвързано изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде

схваната от повърхностния или небрежен четец. **Много от нейните съкровища се намират дълбоко под повърхността и могат да се открият само чрез старателно търсене и продължителни усилия. Истините, които образуват голямото цяло, трябва да бъдат издирвани, изследвани и събирани - "тук малко, там малко" (Исая 28:10).** Когато така се изследват и събират, ще се открие, че всяка една съответства напълно на другата. Всяко едно от евангелията допълва другите, всяко пророчество изяснява някое друго, всяка истина развива някоя друга. *Възпитание, с. 123,* Гл. 13, Параграф 2, 3

Имайки предвид точно тези принципи, сега можем да се обърнем към най-важната тема . Богът на, Когото се покланяме.

Част пета – Основаващото се на изпълнение мислене и доктрината за Бога

14. Триединството

Сега искам да разгледаме темата за Триединството, защото възгледът ни за Бога повлиява начина по който виждаме всяка друга доктрина.[98] Също така, както ще видим, този предмет е директно свързан със спора за Съботата/Законът/Праведността. Забележете следната предпоставка:

Предпоставка: Има три Личности на Божеството.
Скрито/Невидимо допускане (основно предположение): Позицията на Божественост се приписва само на същества, които имат най-висша *вродена сила*.

Горната комбинация от предпоставка и основно предположение ще изисква, при положение, че има повече от едно божествено Същество (както твърди предпоставката ни), тези Същества да бъдат съравни, съвечни, в противен случай те ще загубят титлата божествен.

Въпреки, че към момента трябва да разгледаме скритото или невидимото допускане, заради самото упражнение, нека минем през същата последователност, както тази на дискусията ни за Съботата, и да се опитаме да намерим текстове, които ще подкрепят предпоставката ни.

Мат. 3:16, 17 И като се кръсти, Иисус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него; и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Тук виждаме (1) Синът, който се кръщава (2) Светият Дух, слизащ като гълъб, и (3) Отец, чийто глас се чува от небето.

[98] *Ривю енд Херълд*, 13-ти февруари, 1919 г., Персоналността на Бога, с. 4. "Всички най-големи истини на християнството са свързани с доктрината за персоналността на Бога."

Мат. 28:19 И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Името на Отца и Сина и Светия Дух.

Това изглежда, че дава едно директно доказателство за три Личности в Божеството.

1 Петр. 1:2 Избрани по предузнанието на Бог Отец чрез освещението на Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта на Иисус Христос: Благодат и мир да ви се умножи!

Тук виждаме активността на всички членове на Божеството в нашето спасение – Отец, Син, Свети Дух.

Откр. 1:4 Йоан до седемте църкви, които са в Азия: Благодат и мир да бъде на вас от Онзи, който е и който е бил, и който идва, и от седемте Духове, които са пред Неговия престол, и от Иисус Христос, верния Свидетел, Първородния на мъртвите и Началника на земните царе. На Този, който ни люби и ни е освободил от нашите грехове чрез кръвта Си,

Тук намираме един поздрав от Отец (бил, е и ще дойде), Светия Дух (седем или пълнотата на Божия Дух) и Исус Христос. Три поздрава показват три Личности.

1 Йоан 5:7 Защото има три, които свидетелстват в небето, Отец, Словото и Светият Дух: и тези три са едно.

Този текст изглежда доста обяснителен – определено има три Личности.

Нека сега добавям някои подкрепящи доказателства от писанията на Елън Уайт.

“Има три живи Личности на небесното трио; в името на тези три велики сили – Отец, Синът и Светият Дух – се кръщават онези, които приемат Христос с жива вяра, и тези сили ще съдействат на покорните поданици на небето в усилията им да живеят новия живот в Христос.” *Евангелизъм,* с. 615, (бълг. кн. 3) Погрешни представяния на Божеството – Параграф 6

“Вечните небесни достойнства - Бог, Христос, и Светият Дух – въоръжавайки ги [учениците] с повече от смъртна енергия, . . . биха напредвали с тях в света и биха убедили света в грях.” *Евангелизъм,* с. 616, (бълг. кн. 3) Погрешни представяния на Божеството - Параграф 13

“Вие сте родени за Бога и стоите под одобрението и силата на трите най-святи същества в небето, които са способни да ви пазят от падане.” *Издание на ръкописи (MR),* том 7, с. 267

“Само призови трите велики Достойнства, и кажи; Вие знаете, че аз не мога да извърша това дело със собствената си сила. Вие трябва да работите с мен, от мен и чрез мен, освещавайки езика ми, освещавайки духа ми, освещавайки думите ми, и довеждайки ме в положение, където духът ми ще бъде възприемчив за движенията на Светия Божи Дух върху ума и характера ми.” *Издание на ръкописи (MR),* том 7, с. 268

“Божеството бе затрогнато от съжаление към расата, и Отец, Синът, и Светият Дух дадоха Себе Си за изработването на изкупителния план.” *Съвети върху здравето (CH),* с. 222

До този момент в изследването изглежда доказахме достатъчно убедително предпоставката, че има три Личности на Божеството. Нека сега разгледаме някои потенциално проблемни пасажи. Ще изредя последователно някои от тях:

Вт. 6:4 Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един!

Пр. 8:22-30 ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. **От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята**. **Родих се**, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете **се родих**,…

Михей 5:2 (Нов буквален превод) А ти, Витлеем Ефратов, си само едно малко селище сред всичките хора на Юда. Но от теб ще дойде управител. **Един, чийто произходът е от отдалеченото минало.**

Марко 12:29-32 **Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ**; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила!" А ето втората, (подобна на нея): "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Друга заповед, по-голяма от тези, няма. Книжникът Му каза: **Правилно, Учителю! Ти говори според истината, защото Бог е един и няма друг, освен Него**;

Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде **Своя Единороден Син**, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Йоан 5:19 Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: **Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец**; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също **така е дал и на Сина да има живот в Себе Си**;

Йоан 8:42 Исус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, **защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога**; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

Йоан 15:26 А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен.

Йоан 14:16-18 (KJV) И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде **друг Утешител, който ще бъде с вас до века – Духът на истината**, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. **Няма да ви оставя без утеха, ще дойда при вас**.

Галатяни 1:3 Благодат и мир да бъде на вас от Бог Отец и от нашия Господ Иисус Христос,

Забележете, че почти всяко послание на Павел в Новия завет започва с тази формула. Той предлага благодат от името на Отец и Сина. Не споменава Светия Дух.

1 Коринтяни 8:6 Но за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

1 Коринтяни 15:28 А когато всичко Му бъде покорено, тогава и Самият Син ще се покори на Този, който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко.

Евреи 1:1-4 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, **в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество** и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.

Всеки един от тези текстове предлага потенциални проблеми за една тринитарна концепция. След като доказахме ясно, че има три Личности на Божеството, тогава за момента би било естествено да започнем да прилагаме предпоставката, която вече установихме. Преди да направим това, нека разгледаме някои изявления на Елън Уайт, които също могат да причинят проблем за един стандартен тринитарен възглед:

“Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. **Той имаше помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения** и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. “В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога” (Йоан 1:1, 2**). Христос - Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога.** “И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира” (Исая 9:6). “Чийто произход е отначало, от вечността” (Михей 5:2). **А Божият Син заявява за Себе Си: “Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана**... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него” (Пр. 8:22-30 – ЦП). *Патриарси и пророци,* с. 34, Гл. 1, Параграф 5

“Това бе целта на този княз на ангелите: да оспори върховенството на Божия Син и по този начин да обвини Твореца и да всее недоверие в Неговата мъдрост и любов. Към тази цел той възнамеряваше да насочи силата на **своя превъзходен ум, който след Христовия бе пръв между Божието множество**....” Царят на всемира събра при Себе Си небесните множества и **им изложи истинското положение на Своя Син; показа им връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества**. Божият Син споделяше трона на Отца и **славата на вечния Самосъществуващ обкръжаваше и двамата**. Около трона се събраха святите ангели - огромно, безкрайно множество - “десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди” (Откр. 5:11), най-възвишените ангели, служители и подчинени, радващи се в светлината, падаща върху тях от присъствието на Божеството. Пред събраните небесни обитатели Царят заяви, че **никой освен Христос - Единородният на Бога - не може да прониква напълно в Божиите намерения и на Христос е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля**. *Патриарси и пророци,* с. 36, Гл. 1, Параграф 11, 12

"Великият Създател събра небесното множество, за да може в присъствието на всички ангели да удостои Своя Син със специална почит. Синът седеше на трона с Отец и множеството на небесните святи ангели беше събрано около тях. Тогава Отец оповести, че **бе заповядано от самия Него: Христос, Неговият Син, да бъде равен на Него; така че, където и да бъде присъствието на Неговия Син, то бе като Неговото собствено присъствие. Думата на Сина трябваше да бъде слушана с такава готовност, като думата на Отец. Той бе облякъл Своя Син с власт да заповядва на небесното множество**. Синът му щеше да работи особено в единство с Него при предстоящото сътворяване на земята и на всичко живо, което ще съществува по земята. Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но нямаше да направи нищо от Себе Си. Волята на Отец щеше да бъде изпълнена в него." *Духът на пророчеството,* том 1, с. 17, Гл. 1, Параграф 2

"Христос е бил приет в специалния съвет на Бога във връзка с Неговите планове, докато Сатана не беше запознат с тях. Той не разбираше целите на Бога, нито му беше позволено да ги знае. Но Христос беше признат за суверен на Небето, Неговата сила и власт да бъдат същите като тези на самия Бог." *Духът на пророчеството,* том 1, с. 18, Гл. 1, Параграф 3

"След като земята и животните по нея беше сътворена, Отец и Синът проведоха Своята цел, която беше запланувана преди падението на Сатана - да направят човека по Техния собствен образ. Те бяха работили заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. **А сега Бог казва на Своя Син: "Да направим човека по Нашия образ.**"" *Духът на пророчеството,* том 1, Гл. 2, Параграф 2

"В съвет със Своя Син, Бог оформи плана за създаването на човека по техния собствен образ." *Ривю енд Херълд,* 24-ти февруари, 1874 г.

"С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества **животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко.** И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота." *Копнежът на вековете,* с. 21, Гл. 1, Параграф 7

"Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза [учениците] да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. **Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим**. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия" *Издание на ръкописи (MR),* т. 14, с. 23

Всяко едно от тези изявления повдига сериозни проблеми пред един честен читател, ако ги приемаме такива каквито са. Отново за целта на упражнението нека минем през логическата последователност като подсилваме предпоставката, без да поставяме под въпрос основното предположение.

15. Прилагане на тринитарната предпоставка

Ето отново нашата предпоставка и основното предположение:

Предпоставка: Има три Личности в Божеството.
Скрито/Невидимо допускане: Божествената позиция се приписва единствено на същества с най-висша *вродена сила*.

Нека приложим предпоставката към проблематичните пасажи на Писанието.

Вт. 6:4 Чуй, о, Израилю: ГОСПОД нашият Бог *е* един ГОСПОД:

Понеже на основата на предпоставката ясно доказахме, че има три Личности на Божеството, аз ще предложа следното. Господ (ед. число) нашият Бог (мн. число) е Един (ед. число) Господ. Множественото число показва триединството, а думата *един* "Екад" е същата дума, която е използвана за Адам и Ева, които са една плът. И така този текст показва, че има три същества, които са едно в цел и дружба.

> Пр. 8:22-30 ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих,…

Този пасаж се отнася за мъдростта (Пр. 8:1). Някои хора комбинират този пасаж с 1 Кор. 1:24, 30, където Павел говори за Христос като Мъдростта. На базата на нашата предпоставка, че има три Личности на Божеството, прилагането на този пасаж към Христос би изглеждало сякаш Той е по-нискостоящ от Отец. Затова значението на този пасаж трябва да се ограничи просто до персонификацията на мъдростта.

> Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Думата *роден* (раждане) е *ограничена* до времето, когато Исус бил въплътен като човешко същество. Думата *раждам* може да бъде използвана също в смисъл на уникален и единствен, а не роден.

> Йоан 5:19 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Понеже тази предпоставка представя Исус като втората личност на Божеството и е равен на Отец, този пасаж се *ограничава* до времето, когато Христос е дошъл като човек. Христос има силата да върши каквото си пожелае, но избира да използва силата Си в единство с Отец. Когато дошъл на земята, Той решил да не използва собствената Си сила, а силата на Своя Баща, за да бъде пример за цялото човечество.

Едно друго гледище по този въпрос на Адам Кларк: "Синът на Бога не може да върши нищо от себе си – Заради неговото неделимо единство с Отец: нито Отец може да върши нещо от себе си, заради вечното си единство със Сина."[99]

> Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

Понеже Исус е равен на Отец, *това не може да бъде цялостно изявление* относно Христовата личност. Христос има в Себе Си изначален, незает, недобит живот. Той е всемогъщият Бог, вечният Отец, князът на мира. Това твърдение трябва да бъде *ограничено до* делото Му като Месия – използването на силата на Отец за извършване на чудеса, поучаване и т. н.

> Йоан 8:42 Иисус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

> Йоан 15:26 А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен.

Думата *изхожда* може да означава 'излиза от'. Отново, ако намекнем, че Христос някога е излязъл от Отец, тогава ние Го превръщаме в по-нисш от Отец, което би означавало, че Той не е Божествен. Затова *изхожда* трябва да означава просто произлязъл от небесното присъствие на Отец.

> Йоан 14:16-18 И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века – Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас.

На базата на нашата предпоставка, думата *друг* трябва да говори за друга отделна личност – Светият Дух. Когато Исус казва, че няма да ни остави сираци, има предвид, че ще изпрати Светия Дух като Свой представител, а Светият Дух като отделна Личност свежда Личността на Христос до нас. Ако предпочитаме възглед, който е на базата на Атанасиевото кредо както например Макс Хатън,[100] тогава щом Отец, Синът и Духът са три Личности в една субстанция, Духът може лесно да представя Сина, защото Той е част от същата субстанция. Ако вземем по-разпространения адвентен подход – три отделни Същества, които са едно в цел и дружба, както това е защитавано в книгата на Ванс Феръл – *Защита на Божеството,*[101] Духът представя Христос, защото Го познава толкова добре и може да отрази личността на Христос.

> Гал. 1:3 Благодат и мир да бъде на вас от Бог Отец и от нашия Господ Иисус Христос.

---

[99] Адам Кларк – Библейски коментар използван от E-sword.
[100] Макс Хатън, *Разбиране на Триединството*, Есенна къща, Алма Парк, Грантам, Англия, 2001 г.
[101] Ванс Феръл, *Защита на Божеството*, Harvestime Books, Алтамонт, Тенеси, САЩ, 2005 г.

Понеже знаем, че има три Личности, това твърдение отразява извора на благодатта: от Отец и Сина. Трябва да е ясно, че тази благодат идва при нас чрез Духа. Това изглежда е толкова ясно, че Павел няма нужда да го споменава.

> 1 Кор. 8:6 Но за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

Понеже знаем, че има три равни Личности, това твърдение просто отразява ролите на Отец и Сина в спасителния план. Отец действа като източникът, а Синът действа като каналът. Тези роли са делото на Отец и Сина, но това не отразява Личността на Отец и Сина в тяхното равенство.

> 1 Кор. 15:28 А когато всичко Му бъде покорено, тогава и Самият Син ще се покори на Този, който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко.

Ето коментарът на Адам Кларк върху този пасаж:

> "*Синът също ще се покорява* – Когато администрирането на царството на благодатта най-накрая приключи; когато няма да има повече състояние на благодатно време, и в последствие повече няма да има нужда от разграничаване между царството на благодатта и царството на славата; тогава Синът, като човек и Месия, ще престане да упражнява всяко различно господство и Бог ще бъде всичко във всичко: повече не остава никакво разграничение в Личностите на славното Триединство, като проиграването на различни или отделни роли в царството на благодатта или в царството на славата, и затова онази една безкрайна същност ще изглежда неделима и вечна. Но все пак, понеже очевидно има една същинска персоналност в безкрайното Божество, тази персоналност трябва да съществува вечно; **но как ще бъде това, ние нито можем да кажем, нито да знаем, докато не дойде онова време, когато ще Го видим както е**. 1 Йоан 3:2."[102]

Този възглед очевидно отразява три Личности в една субстанция, които са се разделили само заради спасителния план. Когато спасителният план приключи, няма да има повече отделни роли и отново ще има само една субстанция. Исус повече няма да съществува като отделно Същество.

Адвентният коментар отразява концепцията 'три Същества в единство'.

> "В Божествения план за изкуплението на света, Отец е поверил всичко в ръцете на Сина (виж казаното върху Мат. 11:27; Кол. 1:19). Когато мисията на Христос завърши и враговете на Бога бъдат покорени, Синът ще "предаде царството на Бог Отец" (1 Кор. 15:24). Този акт не намеква за някаква нископоставеност на Сина в сравнение с Отец. Той е една демонстрация на единството в целта всред членовете на Божеството, където действията на единия са виждани само като провеждане на общата воля."

В същината си това изглежда казва, че Христос ще поддържа субординационна роля през цялата вечност макар че и двамата притежават равна сила.

[102] Адам Кларк – *Библейски коментар* в E-Sword

> Евр. 1:1-4 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.

По отношение концепцията за наследството Адвентния библейски коментар казва накратко: "*По наследство***.** Христос бил "поставен за наследник на всичко" (виж ст. 2). С това наследство на Него било дадено също и "име, което е над всяко име"".

Тук наследството е възприемано посредством назначаването или приемането на роля. Така че това е едно символично наследство, а не буквално.

В обобщение, когато срещнем проблемни текстове, те се прилагат към една от следните ситуации:

1. Само за въплъщението на Христос в този свят.
2. Те са един литературен похват, както в случая с персонификацията на мъдростта.
3. Те са със символичен характер.
4. Те се прилагат като роли, а не като действителната Личност на Божеството, която е спомената.

Нека разгледаме някои от проблематичните изявления на Елън Г. Уайт.

> "Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. "В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога" (Йоан 1:1, 2). Христос - Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога. "И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Исая 9:6). "Чийто произход е отначало, от вечността" (Михей 5:2). А Божият Син заявява за Себе Си: "Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него" (Пр. 8:22-30 - ЦП)." *Патриарси и пророци,* с. 34, Гл. 1, Параграф 5

Този абзац представя Христос като:

1. Роден преди въплъщението Си.
2. Единственото Същество, което можело да участва във всичките съвети на Бога.
3. Описаният в Пр. 8:22-30 и следователно Той е бил *поставен* от вечността.

Лично аз, на този етап намирам за доста трудно отговарянето на този параграф, поддържайки предпоставката с нейното основно предположение. Предлагани са били някои възможности,

като например тази, че Христос бил единствената Личност, която можела да участва в съветите на Бога, защото Светият Дух функционира на различно ниво и освен това не е видим за ангелите. Давали са се също така предложения за обяснение от типа на това, че Елън Уайт е израснала в нейното разбиране за Триединството и последните й твърдения са много по-ясни, докато по-ранните й не са така конкретни; но тази идея отваря врата за избиране само на изявления от вдъхновението, в които искаме да вярваме. Дори и така, това изявление е много конкретно и концепцията му се повтаря на няколко места.

На този етап, ако вие приемате писанията на Елън Уайт такива каквито са, ще бъдете изправени пред една сериозна дилема. За мен лично тази дилема беше толкова голяма, че ми бяха нужни 14 години, за да започна да навлизам в смисъла й. Ако започна да отварям ума си за възможността трите Личности на Божеството да не бъдат равни в смисъла на Триединството, тогава пред мен веднага се вдигат множество емоционални бариери. Можех да се окажа изолиран от приятелите си, или да срещна отхвърляне от църквата. Тези емоционални реалности могат да окажат невероятен натиск върху ума на дадена личност, особено за някой, който е бил част от църквата през целия си живот. Така че трябваше да има отговор, но ние просто не можем да го видим, и затова оставяме въпроса без отговор и просто продължаваме да прилагаме предпоставката, намирайки други пасажи, които да подкрепят мисленето ни. Чувал съм много хора, които просто казват: "има прекалено много изявления за трите личности" или "това е тайна" или "защо се фокусирате върху това, ние трябва да разнесем вестта, вие само предизвиквате обърквание с тези въпроси", или просто цитират един пасаж като този:

> "Христос е предсъществуващият, самосъществуващ Син на Бога.... Говорейки за своето предсъществуване, Христос отвежда ума назад през бездатните епохи. Уверява ни, че никога не е имало време, когато Той да не е бил в близка дружба с вечния Бог. Той, чийто глас евреите слушаха тогава, е бил с Бога като един роден с Него. *Знамения на времето*, 29-ти август, 1900 г. Той бе равен на Бога, безкраен и всемогъщ. . . . Той е вечният самосъществуващ Син. - *Ръкопис* 101, 1897 г." *Евангелизъм,* с. 615, Параграф 3

Поставяйки едно до друго тези две твърдения, на базата на нашата предпоставка с нейното основно предположение, за честният ум ще бъде невъзможно да ги хармонизира. Или трябва да проучим основата на предпоставката или просто да чакаме Бог да разкрие неразрешените противоречия.

Нека разгледаме още няколко изявления от ЕГУ.

> "Това бе целта на този княз на ангелите: да оспори върховенството на Божия Син и по този начин да обвини Твореца и да всее недоверие в Неговата мъдрост и любов. Към тази цел той възнамеряваше да насочи силата на своя превъзходен ум, който след Христовия бе пръв между Божието множество...." *Патриарси и пророци*, с. 36, Гл. 1, Параграф 11, 12

На няколко места Елън Уайт коментира, че Луцифер бил следващия по чест след Христос. Единственият начин да се намери логика в това изказване в контекста на учението за Божеството е като се предположи, че ангелите не са знаели за Светия Дух, или че той е действал по друга линия или според друга заповед. Възможно е, но това ни кара да се чудим

защо Елън Уайт е направила такива проблематични изявления? Нека разгледаме едно друго изказване.

> "С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота." *Копнежът на вековете,* с. 21, Гл. 1, Параграф 7

Елън Уайт обяснява, че животът произтича от Отец, чрез Сина, към вселената, и че след това се връща чрез Христос към Отец. Тя казва, че това е законът на живота за вселената. Защо това е законът за вселената? Защо не казва, че това е законът за този свят, поради спасителния план? Защо става въпрос за всички сътворени същества, а не само за човешките същества? Ако Бог е Триединство, тогава дали той се представя в ролите на Отец, Син и Свети Дух пред всички сътворени същества, а не само пред човечеството, и ако е така, защо е това? Защо непадналите същества трябва да получават живот чрез Христос по същия начин както падналите? Можем да отговорим като кажем, че това просто е начинът по който те са решили да го направят, но така или иначе, това си остава един интересен пасаж, ако наистина имаме желание да го разглеждаме.

Накрая нека разгледаме и този пасаж:

> "Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия" *Издание на ръкописи* (*MR*), т. 14, с. 23.

Най-важната част на това изявление е:

> "Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството"

Кой е този ***Той самият*** – Христос или Святият Дух? Логично ли е да се каже, че Святият Дух е съблечен от персоналността на човечеството? Как може Той да бъде съблечен от нещо, което никога не е притежавал? Само Христос е имал човешко естество и само Христос би могъл евентуално да бъде съблечен от Него. Ако кажем, че ***Той Самият*** се отнася за Светия Дух, тогава този пасаж няма реален смисъл. Ако кажем, че това е Христос, това на практика означава, че Святият Дух е просто Христос, но под различна форма. Но това напълно би разрушило предпоставката за Триединството. Това изявление не оставя друга възможност освен нашата предпоставка да бъде поставена под съмнение. Това е единственото разумно нещо след като всяко възприемано от нас изявление и допускане трябва да бъде в хармония с Писанието и Духа на пророчеството. Нека отново разгледаме предпоставката.

Предпоставка: Има три Личности на Божеството.
Скрито/Невидимо допускане: Позицията на Божественост се приписва само на същества с най-висша *вродена сила*.

Вярвам, че можем да кажем, че предпоставката ни е вярна, но без да тестваме основното предположение чрез Писанието, не можем да заявим решително, че това е така и по този начин се намираме в опасност от строене върху пясък. Това е едно непълно заключение. От горните твърдения се явява една висока степен на несигурност по отношение на скритото ни допускане. И така, на този етап имаме следното:

Предпоставка: Има три Личности на Божеството (отчасти вярно).
Скрито/Невидимо допускане: Позицията на Божественост се приписва само на същества с най-висша *вродена сила* (несигурно).

16. Кратко проучване на Арианската позиция

Арий бил опонент на Атанасий по време на големия тринитарен дебат през 4то столетие в Католическата църква. И двамата били от Александрия – едно място, което било прочуто с експериментирането върху алегоричните възгледи на Писанието. Атанасий поддържал тринитарен възглед, който се базирал на принципа на *вродената сила* при съравните, съвечни същества. Арий възприел логическата противоположност на този възглед, но на базата на същия принцип за *вродената сила,* и твърдял, че позицията на Христос е сътворено същество, което има начало, докато Отец нямал начало и бил единственият истински Бог. Ето част от едно писмо, което той писал, изявявайки своята позиция.

> "Но това, което казваме и мислим, сме го преподавали и продължаваме да го преподаваме – че Синът не е нероден, нито част от нероденото по какъвто и да е начин, нито е добит от някаква субстанция; но по собствената си воля и съвет е съществувал преди времената и вековете напълно като Бог, единороден, непроменим.
>
> И преди да е бил роден, сътворен, назначен или установен, той не е съществувал; защото той не е бил нероден. Преследвани сме, защото казваме, че Синът има начало, а Бог е без начало." (*Документи на християнската църква*, Избрани и редактирани от Хенри Бетисън, 2ро Издание, 1963 г. с. 39. Преса на Оксфордския университет.)

Можем да представим позицията на Арий по следния начин:

Предпоставка: Има един Бог (отчасти вярно
Скрито/Невидимо допускане: Позицията на Божественост се приписва единствено на Същества с най-висша *вродена сила* (несигурно).

Позицията на Арий поддържа различна предпоставка от тази на Атанасий, но се основава на същото невидимо допускане. Щом като Христос е "роден"[103]или сътворен и има начало, Той

[103] Ариевата употреба на думата *роден* изглежда равнозначна на думата *сътворен.* Елън Уайт и пионерите със сигурност не са гледали на нея по този начин. ""Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син," - **не син по сътворение**, както бяха ангелите, ни син чрез осиновение, както е простеният грешник, **но Син роден** в точния образ на личността на Отец, и в целия блясък на Неговото величие и слава – равен на Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство. В него обитаваше пълнотата на Божеството телесно." *Знамения на времето*, 10-ти май, 1895 г., Параграф 3, Удебеленият шрифт е мой. Изглежда Арий не е можел

няма същата степен на *вродена сила* както Отец и затова качеството на Неговата Божественост е по-ниско. Той е по-нисше Същество. Този възглед е характерен за движения като Свидетелите на Йехова.

Макар че би било интересно да се направи опит за доказване на предпоставката, и да се разгледат някои трудни текстове, тази позиция ясно отрича Божествеността на Божия Син. Библията е много ясна в това, че Христос не е сътворено Същество.

От тринитарна гледна точка – всеки възглед, който представя нещо по-малко от съравенство и съвечност трябва да се разглежда като някаква форма на Арианство. Съществува ли почва между Тринитаризма и Арианството, която би могла по-добре да хармонизира изявленията в Духа на пророчеството и Писанието? Единственото място, където бихме могли да открием това е като проучим основното предположение.

17. Използване на основаващо се на силата основно предположение (скрито допускане)

Вземайки тринитарната предпоставка, че има три Личности на Божеството, основното предположение поставя фокусната точка върху въпроса за естеството на равенството. От тринитарна гледна точка се предполага, че равенството е равенство на *вродената сила*.

Както видяхме по-горе, процесът на запазване на предпоставката за един тринитарен възглед, е процес на доказване, че Синът и Светият Дух са вродено иманентно равни на Отец. Всяко изявление ще бъде тълкувано в тази светлина. Но дали това е библейско?

Същият проблем, който е водел до объркване по въпроса за спазването на Съботата се разиграва и тук. Онази стара лъжа, която била казана на родителите ни в Едемската градина е движещата сила зад желанието да се определи равенството чрез свойственост. Нека обясня.

Изказаното на Адам и Ева твърдение "никак няма да умрете" на практика означава, че „вие притежавате ваш собствен вроден *източник на живот*." "Може би Бог ви го е дал, но сега той е ваш и можете да правите с него каквото си поискате." "Можете да оцелеете без да бъдете в интимна *връзка* с Бога, защото сте безсмъртни."

да различи роден от сътворен, защото е усещал ,че да си роден в смисъла, в който са го разбирали Елън Уайт и пионерите било невъзможно за един „безтелесен Бог". Телесността на Бога била от голяма важност за пионерите. Забележете следното от едно друго писмо на Арий: "Но, ако изразите „от него" [Римл..11:36] и „от утробата" [Пс. 109:3 (Септуагинта), 110:3 на Български] и „излязох от Отец и дойдох" [Йоан 16:28], са разбирани от някои като да означават, че Той е част от Него [Отец], едно в естество или като еманация, тогава, според тях, Отец е съставен, разделяем, променим и материален, и в зависимост от това колко далече отива вярата им, телесният Бог търпи едно тяло." https://www.fourthcentury.com/urkunde-6/

Преходът към източник на сила довел до преход към ценностна система. Ако човек може да има живот единствено чрез *връзка* с Бога, тогава неговата *стойност* и цел като личност са обвързани с *отношението* му с Бога. Докато, ако човек притежава живот в себе си, неговата *стойност* и цел като личност е обвързана с онази сила, която се намира в него, и той ще проецира този възглед върху Бога на който се покланя. Това означава, че *стойността* на Бога на който се покланяме се измерва само, чрез силата, която Той притежава.

Контрастът на тези две системи се намира в Еремия 9:23, 24.

> Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Тук виждаме един ясен контраст между човек, който търси слава (*стойност*) в нещата, които върши или изпълнява в противовес на търсенето на слава (*стойност*) в познаването на неговия Създател. Основната идея, която представяме тук е, че възприетата в Едем лъжа променила възприятието на човечеството от *стойност* чрез *отношение*, към *стойност* чрез *вродена сила*. Обърнете внимание на следните пасажи:

> Мат. 18:1 В същото време учениците дойдоха при Иисус и казаха: Кой е най-голям в небесното царство? А Иисус повика едно детенце, постави го сред тях и каза: Истина ви казвам: ако не се обърнете и не станете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство. И така, който смири себе си като това детенце, той е най-голям в небесното царство. И който приеме едно такова детенце в Мое Име, Мен приема.

> Лука 12:15 И им каза: Внимавайте и се пазете от всякаква алчност, защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му.

> Лука 22:25, 26 А Той им каза: Царете на народите господстват над тях и тези, които ги владеят, се наричат благодетели. Но вие недейте така; а по-големият между вас нека бъде като по-малкия, и който ръководи – като онзи, който слугува.

Отново и отново ще откривате в Писанието принципа, че истинското величие идва, чрез една *връзка* с Бога, а не чрез собствените ни усилия и способности. Нещата не опират до силата, а до характера. Това е изразено ясно от Исус , когато казва, че по-големият сред вас ще бъде като по-младия.

18. Същинският проблем

Това ни води до същинския проблем при определянето на равенството. Когато се опитваме да докажем, че Христос е иманентно равен на Отец, чия методология използваме? Кой е онзи, който лансирал една такава концепция за определяне на *стойността*? Не бил ли това Сатана в Едемската градина?

Бог ни казва ясно:

Ис. 55:8, 9 Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли.

Не са Божиите мисли това, което кара човека да приписва на Неговия Син божественост, а в последствие и *стойност,* чрез *вродена сила*, а мислите на Неговия враг. Тъй като Божието царство е основано на *отношенията*, не трябва ли да *оценяваме* Христос според Неговата *връзка* с Неговия Баща, а не като се опитваме да докажем *стойността* и Божествеността Му, чрез Неговата *вродена сила*? Библията не ни ли казва ясно, че Христос е получил всичко чрез *отношение*?

Евр. 1:1-4 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и **е направен толкова по-добре от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.**

„Направен е толкова по-добре от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното." Евр. 1:4. **Синът трябва да наследи името, титлите и имуществото на Отец. Каквито и титли да принадлежат на Бог Отец, те принадлежат еднакво и на Христос. Те са Негови по право. По рождение Той е „наследник на всичко.“** Апостол Павел пише за славното явление "на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос." Тит 2:13. Самият Отец се обръща към Сина като към Бог, като Му казва: Твоят престолът, о, Боже, е до вечни векове. " Евр. 1:8. Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, 24 октомври 1895 г.

Затова за Него по-нататък е писано, че е „направен толкова по-добре от ангелите, като е получил и по наследство по-превъзходно име от тях." Това по-превъзходно име е името "Бог", което в осмия стих е дадено от Отец на Сина: „На Сина Той [Бог] казва: Тронът Ти, о, Боже, е до вечни векове.” А. Т. Джоунс, *Осветеният път към Християнско съвършенство*, стр. 14, 1905г

Библията ни казва ясно, че превъзходното име на Христос е по наследство – т. е. чрез *връзката* с Неговия Баща. Този, който има уши да слуша, нека слуша.

Синът на Бога е бил роден от Отец във вечността (Йоан 3:16; Йоан 1:1). Той произлязъл и дошъл от Отец (Йоан 8:42). Той е точният образ на Неговата Личност (Евр. 1:2, 3 англ.) и затова Му е било дадено да има живот в Себе Си, както Отец има живот в Себе Си (Йоан 5:26).[104]

[104] “Борбата между Христос и Сатана започнала в небето (Откр. 12:7) в една битка лице в лице. Сатана не бил доволен от позицията, която заемал като Луцифер (Ис. 14:12), или носител на светлина, както показва името; но подхранвал амбицията да „бъде като Всевишния," и по този начин той самият да бъде светлина (1 Йоан 1:5) и източник на светлината. Понеже светлината е само една проява на живота (Йоан 1:4), това било изискването на едно сътворено същество (Ез. 28:15) – **да бъде източник на живота, което можело да се даде само на родения Син (Йоан 5:26), който е едно с Отец, реалният Извор (Пс. 36:9**).“ *Съботно-училищен урок на АСД,* 1902 г., 19-ти април, с. 13, 14

На този етап мнозина казват “Ти казваш, че Христос не е вечен!” Христос със сигурност е вечен, защото е бил поставен от вечността. Думата вечност означава забулена или изчезваща от ума точка или време. Той дошъл от *времето* на вечността – времето, което е отвъд ума. Затова никога не е имало време, когато Христос не е бил в близко общение с Отец, защото единственото време, което имаме в умовете си е времето, което започва “В началото”, отвъд това ние нямаме концепция за време. *Но не това е, което прави Христос ценен за нас или Божествен, а просто, че Той е отпечатъкът на съществото на Отец и е получил всичко по наследство.*

Освободени от заробващия принцип да се опитваме да доказваме Божествеността, чрез *вродена сила,* ние сме свободни да позволим на пасажите от Библията и Духа на пророчеството да бъдат четени такива каквито са.

Забележете следното:

> “Великият Създател събра небесното множество, за да може в присъствието на всички ангели да удостои Своя Син със специална почит. Синът седеше на трона с Отец и множеството на небесните святи ангели беше събрано около тях. Тогава Отец оповести, че бе заповядано от самия Него: Христос, Неговият Син, да бъде равен на Него; така че, където и да бъде присъствието на Неговия Син, то бе като Неговото собствено присъствие. Думата на Сина трябваше да бъде слушана с такава готовност, като думата на Отец. Той бе облякъл Своя Син с власт да заповядва на небесното множество.” *Духът на пророчеството,* том 1, с. 17, Гл. 1, Параграф 2

Важно е да се обърне внимание на това какво точно се случва по време на тази среща. Дали на тази среща Бог е предоставил специална почит на Своя Син? Това ли е моментът, в който Той е бил въздигнат? Забележете отново:

> „Царят на всемира събра при Себе Си небесните множества и им изложи истинското положение на Своя Син; показа им връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества. *Патриарси и пророци,* с. 36, Гл. 1, Параграф 11

А след това малко по-надолу се казва:

> Нито положението, нито авторитетът на Христос бяха променени. *Патриарси и пророци,* с. 38, Гл. 1, Параграф 16

Щом случаят е такъв, тогава в свиканата от Отец среща на небесното множество било известено това, което Отец бил наредил от начало.

Ключовата идея тук е, че притежаваната от Христос власт и сила Му е била дадена от Неговия Баща***. Това било равенството, което Синът притежавал във връзката, която Го правела способен да притежава равенството в сила и позиция – а не обратният вариант***.[105] Не

[105] Една идея, която вярвам, че е важно да бъде откроена тук, е способността на Христос да има равенство на отношението с Отец; т. е., че, за да може да Го разбира напълно, се е изисквало Той да притежава божествената природа на Отец. Искам да ви наведа на мисълта, че това е причината Христос да е роден, а не

се налага Христос да доказва потеклото Си, за да бъде смятан за равен. *Отношението* Му с Неговия Баща и Словото на Неговия Баща са достатъчни.

Битката между Христос като Син на Бога чрез *отношение* в противовес на това да бъде Син чрез *вродена сила* е разкрита ясно при кръщението на Исус и изкушението в пустинята.

В Мат. 3:17 Отец казва: "Този е моят възлюбен Син, в когото благоволя." Христос бил одобрен от Своя Баща просто, чрез Неговата *връзка*. Когато Сатана дошъл при Него в пустинята, той изисквал от Христос да докаже Своята божественост чрез *вродената* Си *сила*. Христос напълно отказал да направи това, но въпреки това, всеки път, когато се опитваме да докажем, че Христос е равен на Бога чрез Неговата *вродена сила,* това е все едно да се опитваме да превърнем камъни на хлябове, за да може Исус да задоволи молбата на Сатана!

Бихме могли да отделим много повече време за това, но аз настоявам, че опитът да се докаже основното предположение, че позицията на Божественост се приписва само на Същества с най-висша *вроден сила* е неправилен.

19. Използване на основно предположение базирано на отношение

И така, нека се върнем на първоначалната ни тринитарна предпоставка, осъзнавайки, че основното предположение е невярно и всъщност е основано на едно човешко разсъждение, което произтича от лъжата "никак няма да умрете".

Предпоставка: Има три Личности на Божеството (отчасти вярно).
Скрито/Невидимо допускане (Основно предположение): Позицията на Божественост се приписва единствено на Същества с най-висша *вродена сила* (напълно невярно).

Понеже основното предположение е напълно невярно, това ще предизвика погрешно разбиране на предпоставката и ще превърне Божията истина в лъжа. Една такава лъжа ще ни води повече към поклонение на творението, отколкото на Твореца (Римл. 1:25).

Нека отново представим случая с едно *основано на отношенията основно предположение (скрито допускане)*:

Предпоставка: Има три Личности на Божеството (отчасти вярно).
Скрито/Невидимо допускане: Позициите на Божественост се приписват само от Отец, посредством едно *основано на отношението* наследство (вярно).

създаден. Божественото естество било от съществено значение за равенството на отношението, но притежаваното от Христос божествено естество не било базата на равенството, а осигурявало съставките за основаващото се на отношение равенство.

В този сценарий, Бог е този, който определя кой и как някой или нещо е божествено. Само Той има правото да определи това – човек няма право да налага на Бога идеите си за божественост. Едно такова налагане подтиква към идолопоклонство.

Забележете следното изявление:

> "С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота." *Копнежът на вековете,* с. 21, Гл. 1, Параграф 7

Това изявление е напълно разумно, когато е основано на новото ни основно предположение. Отец е изворът на живота (Ер. 2:13). Този живот протича от Отец и чрез Сина към цялата вселена. Това е разкрито по един ясен начин в 1 Кор. 8:6.

> 1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

Когато сравним горния пасаж с един друг в Ефесяни, картината става още по-ясна:

> Еф. 4:4-6 Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на вашето звание; един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички.

Ясно е, че единият Бог е Отец, а единият Господ е Исус Христос. Някои са се опитвали да опровергаят това като казват, че, ако Исус е единият Господ, тогава Отец е изключен от възможността да бъде Господ. Това отново е едно разсъждение базирано на независимото мислене на вродения източник на живот. Исус е Господ, защото Господството идва от Отец. Синът е наследил това Господство и изпълнява тази служба от името на Отец. Опитът от горните стихове да се покаже едно съвечно Триединство създава объркване и некоректно отношение към текста.

Един пасаж, който често се използва, за да се покаже, че Христос е напълно независим от Отец е този:

> "В Него беше живот изначален, незает и недобит. Този живот не е вроден в човека. Той може да го притежава само чрез Христос. Не може да го спечели; дава му се като безплатен дар, ако повярва в Христос като негов личен Спасител. "Това е вечен живот – да познаят теб – единият истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил" (Йоан 17:3). Това е отвореният извор на живот за света." *Избрани вести,* том 1, с. 296, Гл. 43, Параграф 2

Предишното ми схващане за този пасаж беше, че Христос е имал независим от Отец живот. Понятията "живот изначален, незает и недобит" изглеждат доста категорични, но моето невидимо допускане в миналото беше скрито. Аз тълкувах този пасаж през очилата на *самовъзникналата вродена сила,* а не чрез *основаната на отношение вродена сила*.

Забележете как се казва, че В Христос БЕШЕ живот изначален, незает и добит, но не се казва как този Живот се е озовал там. Понеже пасажът не ни е казва как се е озовал там, нашето основно предположение (скрито допускане) веднага се разкрива чрез това как смятаме, че е стигнал там. Казано по друг начин, към думите "изначален, незает и недобит" ще бъде прикрепено едно основано на изпълнението или основано на отношението допускане. Ако възприемем подходът основан на изпълнението, тогава този пасаж със сигурност ще изисква Христос да бъде автор на втори и независим от Отец източник на живот. Ако възприемем един модел основан на отношенията, тогава протичащият от Отец към Сина живот се поддържа като изначален, незает и недобит, защото те го споделят в интимността и единството на тяхната връзка. Това изказване се превръща в едно изявление за близостта на отношението между Отец и Сина и за пълнотата, която Отец е дал на Сина. Отново, помнете, че Елън Уайт не казала, че "Христос, отделно от Отец, е автор на живот изначален, незает и недобит, просто се казва, че "В Христос бил Живот изначален, незает и недобит." Не трябва да прочитаме в този пасаж едно невярно основно предположение.

Йоан 5:26 ни казва, че, както Отец има живот (изначален, незает, недобит) така е дал и на Сина да има живот (изначален, незает и недобит) в Себе Си. Така че той е вроден в Сина, но Отец Му Го е дал като част от Неговото наследство. Ние не притежаваме това по наследство, но можем да го получим от извора на живота чрез една *връзка* с Христос. Точно това казва Елън Уайт. Какво прекрасно изявление![106]

Тази истина е представена отново в следното изказване:

> Царят на всемира събра при Себе Си небесните множества и им изложи истинското положение на Своя Син; показа им връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества. Божият Син споделяше трона на Отца и славата на вечния Самосъществуващ обкръжаваше и двамата. *Патриарси и пророци,* с. 36, Гл. 1, Параграф 12

Това изявление говори за това как Отец ***излага истинското положение на Своя Син*** и показва каква е връзката, която Той поддържал с всички сътворени същества. Тогава това със сигурност трябва да показва кой наистина е Синът на Бога. Тук е моментът, в който Елън Уайт трябвало да спомене съвета на трите члена и ролите, които са си поделили, за да изявят Божията любов. Но нищо такова не е споменато. По-скоро Елън Уайт прави очевидния коментар, че "***Синът на Бога споделял трона на Отец и славата на вечния, Самосъществуващ обкръжавала и двамата***." Със сигурност Самосъществуващият трябва да се отнася за Отец, а това, че славата на Отец обкръжавала Сина, означава, че на Сина е бил даден Живот, както Отец има Живот. Няма друг начин за прочитане на тези изявления.

Но в този контекст Елън Уайт прави още изявления, които никак не могат да се синхронизират със съвечното Триединство. Тя продължава:

---

[106] Същият този принцип се прилага при концепцията за мъдростта. Някои твърдят, че, ако Христос е роден, а Той е мъдростта, тогава ще излезе, че Бог не е бил мъдър преди Христос да се роди. Този аргумент отрича, че потокът на благословението идва от Отец към Сина. За да може някой да роди мъдрост се изисква самият Той да я притежава. Синът е връхната точка на мъдростта, защото Той е най-висшият израз на Божията мъдрост в установяването на Неговото царство.

Пред събраните небесни обитатели Царят заяви, че никой освен Христос - Единородният на Бога - не може да прониква напълно в Божиите намерения, и на Христос е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля. *Патриарси и пророци,* с. 36, Гл. 1, Параграф 12

Христос тук е наречен Единородният на Бога в контекста на това, което се е случило преди сътворението на света. След това тя казва, че единствено Христос можел напълно да проникне в Божиите намерения. Тези изявления са написани през 1890 г. Това е след 1888 г. и очевидно те са нетринитарни. Никога не е имало опит те да бъдат поправени или променени, или признание, че не са верни. Искреният и честен читател не може да прочете тези изявления и да вярва, че Елън Уайт е преминала към една тринитарна вяра. Такъв възглед показва в най-добрия случай невежество, а в най-лошия – заблуда.

Връщайки се към изявлението относно незаетия и недобит живот; някои са твърдели (между които и аз в миналото), че, щом като това изявление е превърнало М. Л. Андреасен от един вярващ в Божеството според разбиранията на пионерите в тринитарист, значи това наистина трябва да е едно тринитарно изявление. Андреасен пропътувал целия онзи дълъг път до дома й, за да я посети и да провери дали тя действително е написала това изявление, и прекарал три седмици в дома й, проверявайки неговата истинност. Но можем ли да използваме обръщането на Андреасен като база за това, което е искала да каже Елън Уайт. Ако тя била казала на Андреасен, че е имала предвид това в един тринитарен контекст, и че тя самата е тринитаристка, тогава ще излезе, че забравила да каже на сина си (който прекарал много повече време с майка си от Андреасен), че разсъждава по този начин. През 1935 г. Уили Уайт писал:

““В твоето писмо ме молиш да ти кажа как разбирам позицията на майка ми по отношение на персоналността на Святия Дух. Това не мога да направя, защото никога не съм разбирал ясно ученията й по този въпрос. В ума ми винаги имаше някакво неразбиране относно значението на нейните изрази, които за моя повърхностен начин на мислене изглеждаха някак си объркващи. Често съм съжалявал, че не притежавах тази острота на ума, която би могла да разреши този и други подобни смущаващи въпроси, и след това си спомних какво пише сестра Уайт в „Деяния на апостолите“ на стр. 51 и 52, че ‘относно такива тайни, които са твърде дълбоки за човешкото разбиране, мълчанието е злато,’ и сметнах за най-добре да се въздържа от дискусия и предприех да насоча ума си към нещата, които са лесни за разбиране. Като чета Библията, разбирам, че възкръсналият Спасител „духна върху учениците“ и им каза: „Приемете Святия Дух.“ Концепцията, възприемана от този текст изглежда в хармония с твърдението в „Копнежът на вековете“, с. 669, също и в Бит. 1:2; в сравнение с Лука 1:4; и Деян 2:4, а също и 8:15 и 10:44. Много други текстове могат да бъдат посочени, които изглежда са в хармония с това твърдение от ‘Копнежът на вековете.’ **Твърденията и аргументите на някои от нашите служители, в усилието им да докажат, че Святият Дух е индивидуалност, както са Бог Отец и Христос, вечният Син, ме объркват, и понякога ме натъжават.** Един популярен учител каза: ‘Ние можем да го считаме за приятел, който е тук долу и движи нещата.’ Смущенията ми бяха малко облекчени, когато научих от речника, че едно от значенията на персоналност, бе характеристики. От казаното стигнах до заключението, че може да има персоналност без телесната форма, която е притежавана от Отец и Сина. **Има много текстове, които говорят за Отец и Сина, а липсата на текстове, които създават подобна връзка с обединеното дело на Отец и Святия Дух или на Христос и Святия Дух ме накара да вярвам, че Духът без индивидуалност беше представител на Отец и Сина в цялата вселена, и чрез Святия Дух Те живеят в сърцата ни и ни правят едно с Отец и Сина.**” {Писмо, У. К. Уайт до Х. У. Кар, 30-ти април, 1935 г.}

Явно Уили Уайт не е вярвал в Триединство от три съравни и съвечни същества. Използването на обръщането на Андреасен към тринитаризъм като доказателство, че Елън Уайт е имала предвид изявлението "изначален, незает и недобит" да бъде разбирано като едно тринитарно изявление, не би било нещо мъдро, тъй като Андреасен никъде не е заявявал: "Елън Уайт ми каза, че е тринитаристка и затова аз си промених разбиранията".

Както направихме по-рано, когато разглеждахме изявленията, които изглеждат сякаш поставят Христос в позиция на съравен и съвечен с отделен *източник на живот,* **трябва да зададем въпроса "какво е нашето основно предположение (скрито допускане)?" Дали е *базирано на самовъзникналата вродена сила* или на *наследството чрез отношение*?**

Повечето от нашите проблемни пасажи от Писанието и цитатите на ЕГУ се разрешават, когато направим това, и можем да ги прочетем в техния най-явен и универсален контекст. Това само по себе си е принцип за изследване на Библията, който всички трябва да помним.

Рамката за разбиране, която позволява най-ясен прочит на Писанието и най-универсално приложение, е най-правилната позиция.

Тринитарната позиция изисква от нас да ограничим смисъла пасажите и редовно приписва на текстовете символични значения, за да ги направи да паснат. Ето някои примери:

1. Ограничаване на Пр. 8-ма глава до персонификацията на мъдростта.
2. Ограничаване смисъла на понятието *роден* до въплъщението.
3. Ограничаване смисъла на пасажа в Йоан 5:26, че на Христос е било дадено да има живот в Себе Си до въплъщението.
4. Използване на понятието *един* в символичен, а не в буквален смисъл.
5. Разглеждане на ролите на Отец и Сина повече в символичен смисъл отколкото в буквален.

Същите принципи се използват от пазителите на Неделята, за да отхвърлят Съботата:

1. Ограничаване спазването на Десетте заповеди до Стария завет.
2. Разглеждане на Съботната почивка само като нещо символично, а не като нещо, което има буквален смисъл.
3. Лимитиране на благодатта до прощение и отричане на победоносния християнски живот.

Не можем ли да имаме цялата Библия без всички тези лимити и ограничения да се поставят в нея заради лъжата на змията? Човек може да живее единствено с **всяко слово на Бога**, а не чрез малки части от него базирани на фатални допускания.

Ще се отнесем по-подробно към този въпрос за методологията в 25-та глава *Строейки на солидната платформа*. Адвентизмът бил съграден върху правилото за буквално тълкуване, където за приоритетно се приема буквалното значение на текста.

> Онези, които участваха в обявяването на вестта на третия ангел, изследваха Писанията по същия план, който бил възприет от отец Милър. В малката книга, озаглавена "Прегледи на пророчествата

и пророческата хронология", отец Милър дава следните прости, но интелигентни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:

"1. Всяка дума трябва да има своето правилно отношение към темата, представена в Библията; 2. Цялото Писание е необходимо и може да бъде разбрано чрез усърдно прилагане и изучаване; 3. Нищо, разкрито в Писанието, не може или няма да бъде скрито от тези, които се молят , без да се колебаят; 4. За да разберете дадено учение, съберете всички писания по темата, която искате да знаете, тогава нека всяка дума окаже правилното си влияние; и ако можете да оформите теорията си без противоречие, не можете да грешите; 5. Писанието трябва да бъде свой собствен тълкувател, тъй като то е правило само за себе си. Ако завися от учител, който да ми го обясни, и той трябва да отгатне значението му или желае да го представи така, че да е в хармония с неговото сектантско верую, или, за да бъде сметнат за мъдър, тогава неговото гадаене, желание, верую или мъдрост стават мое правило, а не Библията. "

Горното е част от тези правила; и при нашето изучаване на Библията всички ще направим добре, когато се съобразим с изложените принципи. Ривю енд Херълд, 25-ти ноември 1884 г.

Когато позволим на Библията да се чете буквално в един основан на отношенията контекст, позволението Синът да бъде буквално единородния Син на Бога, се превръща в нещо напълно естествено. Само едно такова схващане може да придаде смисъл на следното изявление от Елън Уайт:

"Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, е наистина Бог в безграничност, но не и в персоналност." *Поглед нагоре,* с. 367, 19-ти декември, Параграф 3

Това изявление не може да бъде разбрано в основаващ се на изпълнението контекст. Да се направи това означава да се повярва, че Исус Христос не е наистина Бог. Един базиран на изпълнението контекст изисква Христос да бъде равен на Отец във всяко отношение и в абсолютно всеки смисъл. Една основана на отношенията система не изисква това и ни освобождава от изопачаването на Писанието с цел поддържането на равенството.

Приемането на това, че Синът е единородният на Отец, ни води до въпроса, как тогава разбираме Светия Дух? Как Той би бил в съгласие с един възглед, според който Христос е буквално единородният Син на Отец? Ще проучим подробно това в 21-ва глава, но преди това искам да изследваме някои от причините поради, които един буквален роден Син не е лесен за приемане от човешки същества.

20. Не искаме този Човек да царува над нас

A. Синът на Бога – център на Великата борба

Лука 19:12-14 Затова каза: Някой си благородник отиде в далечна страна да получи за себе си царство и да се върне. И като повика десет от слугите си, им даде десет мнаси; и им каза: Търгувайте, докато дойда. Но неговите граждани го мразеха и изпратиха след него посланици да кажат: Ние не искаме този да царува над нас.

В тази притча Исус разказва историята за един благородник, който отишъл да получи царство. Благородникът разбира се е Христос. Поданиците на царството изпратили съобщението – не искаме този човек да царува над нас.

Тази история отразява по един точен начин поведението на християнския свят. Не искаме Божият Син да царува над нас, ако по някакъв начин Той е по-малко могъщ по Свое собствено право от Отец. Тази вест е просто ехото от същината на Великата борба. Забележете следното:

> "**Издигането на Божия Син като равен с Отца беше представено от Луцифер като несправедливост спрямо него**, който, твърдейки сам, също бил достоен за поклонение и почит. Ако като княз на ангелите би могъл само да стигне до своето истинско възвишено положение, това щяло да бъде голямо благо за цялото небесно множество; защото целта му била да осигури свобода за всички. Но сега дори свободата, която имали до този момент, била към края си, защото им бил назначен един абсолютен Управител, на Чийто авторитет всички трябвало да отдават почит. Такива бяха тънките измами, които чрез коварството на Луцифер бързо се разпространиха в небесните дворове." *Патриарси и пророци,* с. 37, Гл. 1, Параграф 15

Цялата тази борба можела да се избегне, ако (от тринитарна гледна точка) Бог бил обяснил на Луцифер, че Исус просто играел ролята на Синът, и, че те са вродено равни в и на себе си. Но ако случаят беше такъв, Бог можеше да бъде обвинен за цялата велика борба, понеже е проявил слаби комуникативни способности.

Горното изявление показва ясно, че Луцифер е сметнал възвишаването на Божия Син за несправедливост срещу него. Но това, което било сметнато от Сатана за несправедливост не било счетено от Христос за нещо, което трябва да се държи твърдо (Фил. 2:6). Защото Христос приел Словото на Своя Баща и вярвал, че е равен на Отец просто, защото Бог го е казал. Той приел наследството на Своя Баща. Нямал нужда да превръща камъните на хлябове. Разсъждението на Луцифер било, че, ако Христос можел да бъде въздигнат до равна на Бога власт, значи и той би могъл. Когато Бог разкрил, че това е невъзможно, той отказал да се поклони на Христос като Син на Бога. В отговор на това той казал: Не искам този да владее над мен, понеже Той не е напълно Божествен ***от самосебе Си***.

> "Отхвърляйки с пренебрежение аргументите и умоляванията на верните ангели, той ги нарече заблудени роби. Предпочитанието към Христос обяви като акт на несправедливост както към него, така и към всички небесни множества, и съобщи, че няма повече да се подчинява на това потъпкване на общите им права. Заяви, че никога отново няма да признае върховенството на Христос." *Патриарси и пророци,* с. 40, Гл. 1, Параграф 21

Сатана никога не оспорил върховенството на Отец; той казал: "Ще бъда като Всевишния", а не над Него. Той можел да види, че Отец притежава сила в и от самосебе Си, но, понеже това Бог дал без мярка и на Своя Син и в цялата му пълнота, той сметнал, че това е нечестно и отказал да се покори.

> Пред цялото небесно семейство Сатана безсрамно изявил недоволството си от това, че Христос трябваше да бъде предпочетен пред него – да бъде в такова доверено съвещаване с Бога, а той да остане неинформиран относно резултата от техните редовни консултации. Бог

информира Сатана, че той никога не може да знае това и че на своя Син Той ще разрие тайните си цели, и че от цялото небесно семейство, от което Сатана не е изключение, се изискваше да отдаде пълно послушание. **Сатана заговори за бунта си по един дързък начин и посочи към голямата група, която смяташе, че Бог е несправедлив заради това, че не го е въздигнал до равенство с Бога и не му е дал да владее над Христос**. Той заявява, че не може да се постави под властта на Христос и че ще слуша само Божията заповед. *Духовни дарби,* том 3, с. 37, 38, Гл. 2, Параграф 2

Б. Лъжата в Едем ни откъсва от истинския Син на Бога

Когато Сатана изкушил Адам и Ева, той атакувал самата точка, която смятал за несправедливост. Казал им, че те никак няма да умрат и че притежават живот в себе си. Всъщност с това той им казвал, че те имат *основаващо се на изпълнението* равенство с Христос.

Тази концепция за *вродения източник на живот,* както забелязахме преди, променя представите ни за Божественост от една, която е наследена към такава, която има свой собствен произход. Понеже човечеството вече почти световно вярва, че е безсмъртно, както Христос е безсмъртен, тогава, за да бъде Христос сметнат за Бог, Той трябва да има по-висока позиция от човека. Единственото място, на което човек може да постави Христос е като вродено равен на Отец. Заради изопачаванията на учението за безсмъртието на човешката душа, на християнството не му остава нищо друго освен да извика: "Не искаме този човек да царува над нас. Той не е наистина Божествен." Настоявайки че Христос е достигнал от самосебе Си до притежаването на сила, ние всъщност унищожаваме персоналността на Христос. Така истинското Му положение е замъглено. Това е планът на Сатана.

Те изпаднали от своята висока позиция понеже искали да бъдат въздигнати. Започнали да възвишават себе си и забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус. **Този факт [падналите] ангели щели да скрият, че Христос бил Единородният Син на Бога, и започнали да смятат, че не трябва да се консултират с Христос**. (Този ден с Бога - с. 128, 1910 г.)

Както отбелязахме по-рано, и Тринитаризмът и Арианството са възникнали от допускането, че Божествеността се приписва само на самовъзникнали Същества. ***Арианството унищожава божествеността на Христос докато Тринитаризмът унищожава Неговата персоналност***. Сатана не се притеснява коя страна ще изберем – и в двата случая личността на Христос е изгубена и Той престава да бъде разкритият в Писанието Божи Син. А щом истинският Христос е изгубен, тогава заедно с Филип и ние можем да се оплачем, както когато той казал на Христос: "Как можем да знаем пътя?" – истинският път е изгубен.

Знаем че нашите предци не са вярвали в Триединството; гледали са на него като на част от виното на Вавилон. Защо си въобразяваме, че предците ни са били толкова невежи? Ако желаем да изследваме, ще открием, че много от нашите пионери са имали добре обмислени становища, които не са взели ей така на готово от *Християнската връзка*. Ние опозоряваме много бащите си като намекваме, че не са били старателни в изследването на този проблем, за да предадат на духовните си деца най-благословеното наследство. Основата не е била положена погрешно. Бог я е поставил правилно.

Обърнете внимание на това изявление:

"Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни не държат здраво; те не си спомнят как са приели и чули. **Онези които се опитват да внесат теории, които биха премахнали стълбовете на нашата вяра относно светилището, или относно персоналността на Бог или на Христос, работят като слепци**. Те се опитват да внесат несигурности, за да оставят Божият народ да се носи по течението, без котва." *Издание на ръкописи* (MR) 760, с. 9

В. Персоналностите на Отец и Сина са доктрини от типа гранични камъни

Това изявление не ни оставя в съмнение за това, че персоналностите на Бог и Христос са били част от старите гранични камъни. Приемайки Триединството ние унищожаваме персоналността на Бога и Сина на Бога точно както казал нашият предшественик Джеймс Уайт:

""Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увещая да се борите за вяраТА, която веднъж завинаги беше предадена на светиите…" (Юда 3, 4) …Увещанието да се борят за вярата предадена на светиите, е само за нас. И за нас е важно да знаем за какво и как да се борим. В 4-ти стих той ни показва причината поради, която трябва да се борим за вяраТА – една определена вяра; "защото има някои хора," или една определена класа, която отрича единствения Господ Бог и нашия Господ Исус Христос. …**Начинът по който спиритистите отхвърлили или отрекли единствения Господ Бог и нашия Господ Исус Христос е като първо използвали старото небиблейско тринитарно кредо, а именно, че Исус Христос е вечният Бог, макар, че нямат нито един пасаж в подкрепа на това, докато ние имаме изобилие от ясното свидетелство на Писанието, че той е Синът на вечния Бог**." {Дж. С. Уайт, *Дъ Дей Стар* (*The Day Star*), 24-ти януари, 1846 г.}

Джеймс Уайт знаел точно какъв е проблемът – че въздигането на Исус до позицията на вечния Бог – т. е. притежаващ живот в Себе Си отделно от Отец – е едно отричане на единствения Господ Бог и Господ Исус Христос.

Ако Триединството е едно отричане на Отец и Сина, тогава ние сме изгубили Тяхната истинска *идентичност* и, както изразихме това в 3-та глава, спазването на заповедите изисква от нас да познаваме истинската *идентичност* на Бога, на който се покланяме, в противен случай не можем да пазим заповедите Му. Затова, ако истински е вярвана, доктрината за Триединството прави невъзможно спазването на заповедите. Това не е ли Духът на Антихриста? Дечица, пазете себе си от идоли.

Г. Отношението между Отец и Сина дефинира всички отношения в царството

Причината поради която изпитваме трудност да позволим на един роден Христос да владее над нас е, понеже Му задаваме погрешния въпрос. Ние задаваме въпроса на *изпълнението:* "Равен ли си на Отец по сила и съществуване?" Този въпрос винаги ще ни носи погрешния

отговор; но това са нашите мисли, а не Божиите. Писанията ни задават правилния въпрос: "Какво мислите за Христос? *Чий Син е Той*?" (Мат. 22:41). Това е един въпрос на отношението, който препраща към Отец. Нека сравним двата възгледа:

Кой е Христос?	Път към Отец
1. Съравният, съвечният на Отец	Идентичност основана на изпълнението
2. Синът на живия Бог (Отец)	Идентичност основана на отношението

Христос е Пътят, Истината и Животът (Йоан 14:6). Никой не отива при Отец, освен чрез Него. Той е самият ключ към царството на Бога. Ако виждаме, че Христос намира пътя Си към Отец, чрез една *идентичност на изпълнението*, тогава това е ПЪТЯТ, в който ще се опитваме да откликнем на Отец. Ако Христос намира пътя Си към Отец чрез една *основана на отношението идентичност,* тогава – слава на Бога – така можем и ние. Моля се с усърдие да можете да видите скъпоценната светлина, която произтича от тази реалност. Тя ми донесе утеха и радост до там, че чашата ми прелива.

Тази истина може да бъде схваната с осъзнаването на това, че самата *идентичност* на Христос има нейното равенство с Отец в *основаващото се на отношение наследство.* Обърнете специално внимание на следното:

> *Отношението* между Отец и Сина дефинира концепцията за *отношение* в цялата вселена: и то е равенство чрез отношение. Ако тяхното *отношение* се дефинира от съравенство на силата, тогава и нашите *отношения* ще бъдат дефинирани точно според същия принцип. Мили Господи, отвори очите ни за тази жизненоважна истина.

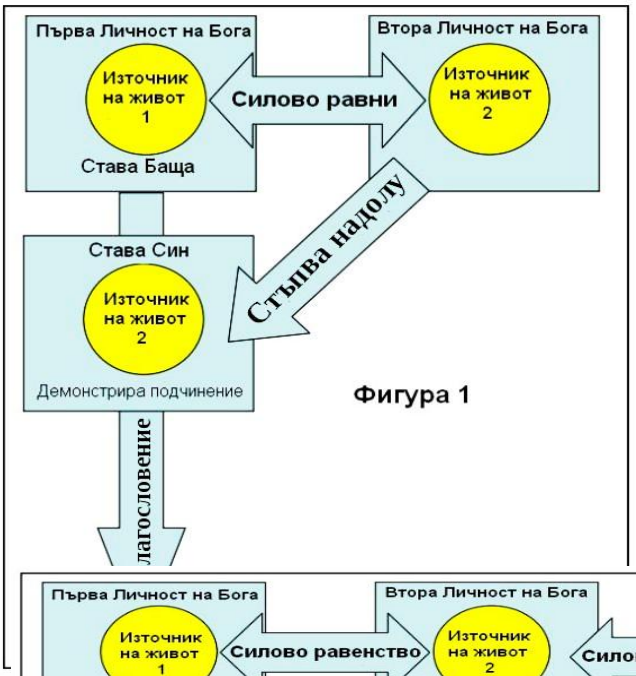
Д. Основаното на отношение равенство на Отец и Сина, чрез един източник на живот, установява канал на благословение

Когато видим, че Христос е равен на Отец в Отношение и, че Неговото потекло и стойност са същите като на Отец, тогава можем да позволим на Христос наистина да бъде роден. Неговата синовност и състояние на роден не принизяват божествеността Му по никой начин. Този принцип става жизненоважен в отношенията между съпруга и съпругата. Това ще бъде обсъждано подробно по-късно, но е важно да се каже, че ако виждаме една връзка на силово равенство между Отец и Сина, ние несъзнателно ще бъдем повлиявани за такъв тип отношения и в брака. Концепцията за подчинението става погрешно разбирана и на нея се гледа като омаловажено състояние. Ситуацията в църквата днес наистина е такава. На покорството на съпругата се гледа като нещо омаловажаващо, което трябва да се избягва.

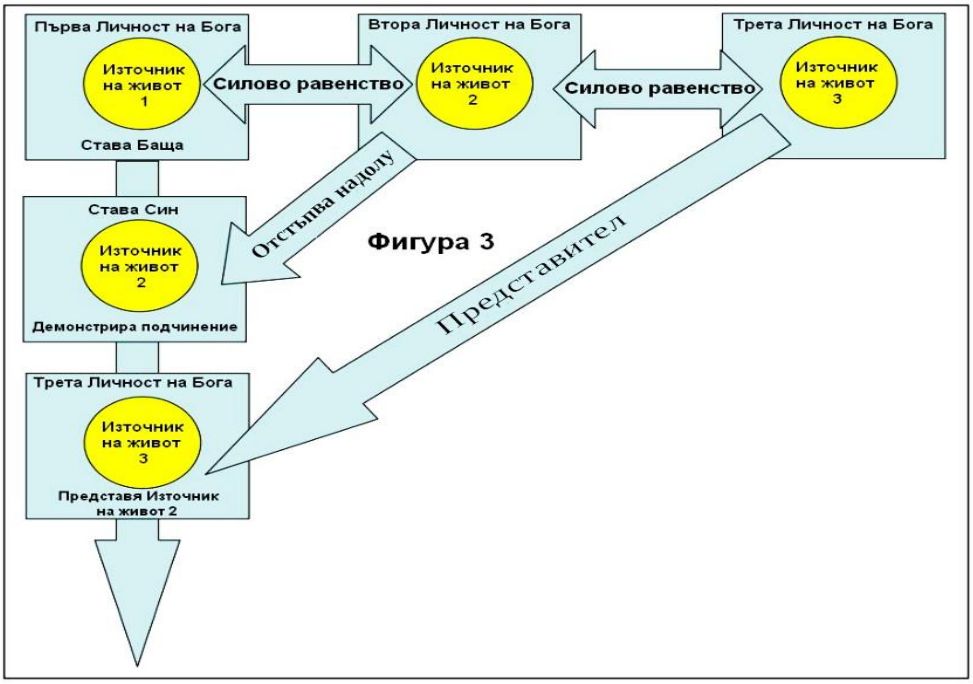
Някои са опитали да предложат, че Христос е встъпил *буквално* в ролята на Син, за да демонстрира принципа на подчинението. Но това създава объркване относно истинската идентичност на Христос. Концепцията за слизането надолу включва една вяра, че Христос е притежавал силово равенство с Отец и наистина е точно същият като Него в контекста на силата, но е взел роля като Син заради подчинението. (Виж Фигура 1). Макар че до определена степен тази концепция се позовава на това, че Христос е бил роден, тя не говори за факта, че това задържа равенството на Отец и Сина в един контекст основан на силата. Също оставя впечатлението, че Отец и Сина имат

отделни изначални източници на живот, и винаги са били независими, но заедно в любов. Това скрито убеждение затлачва канала на благословението, което протича от Отец, чрез Неговия Син. (Виж Фигура 2). Множеството източници и канали объркват ума по отношение на реката, което изтича от трона на Бога.

Проблемът с множеството източници на живот, който обърква канала на благословението се усложнява още повече с темата за Светия Дух. Идеята за три независими източника на живот обединени в любов много обърква ума, когато се опитваме да схванем, че има един Бог и да избегнем вярата в три Бога.

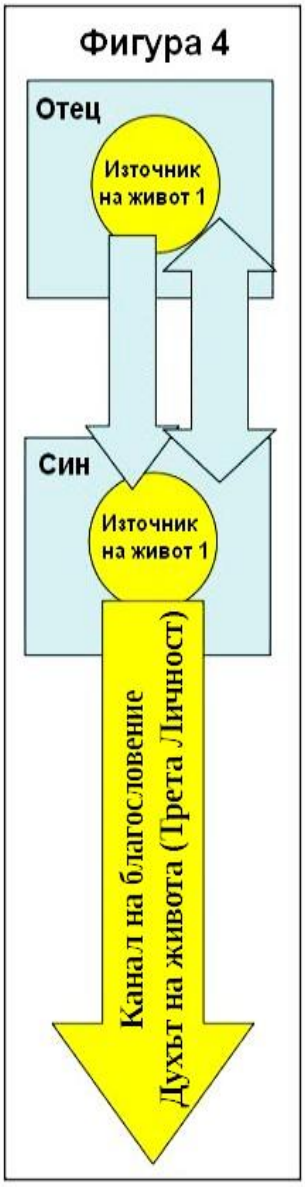

Каналът така става една смес от 3 различни източника на живот от играещи роля идентичности, която не е тяхната истинска идентичност. Каналът не се възприема ясно и не се разбира, защото няма ясна концепция за потока на живота като изразената в Копнежа на вековете, Глава 1-ва, Параграф 7-ми.

> … чрез възлюбеният Син, животът на Отец протича към всички; чрез Сина се връща, в прослава и радостна служба, една вълна на любов към великия Източник на всичко.

Нека обърнем внимание на това какво всъщност обрисува Библията.

На Фигура 4 виждаме единият източник на живот на Отец, който се дава на Сина и чрез Сина протича към вселената в третата личност. Всички релационни качества на Отец и Сина присъстват в Духа, защото той е тяхното всеприсъствие, което означава, че това не е просто една сила, но персоналността на Бог под формата на всеприсъствие. Нуждата да се гледа на Светия Дух като Личност точно по същия начин както Отец и Сина идва от погрешното разбиране на убеждението за необходимост от отделен източник на живот. Това нито е необходимо, нито е библейско. Фигура 4 показва много ясно канала на благословението и притока на живота и не обърква идентичностите на Отец, Сина и Светия Дух.

Обърквaнето, което идва от трите източника на живот е демонстрирано по най-ясен начин в примера за сътворението на този свят. Библията казва, че Бог е създал всичко чрез Исус Христос.

Еф. 3:9 И да осветлявам всички относно дружбата на тайната, която от началото на света е била скрита у Бога, който създаде всичко чрез Исус Христос (KJV):

На Фигура 4 е лесно да се види как Бог създава света чрез Своя Син, но на Фигура 3 нещата се объркват. Посредством идеята за три източника на живот, онзи, който всъщност използва силата си, за да създаде света е Светият Дух, защото Той е единственият, който се е носил над водите в Битие 1:2. Така че концепцията за три източника на живот прави библейския текст труден за четене.

Идва отговорът: Но Отец, Син и Свети Дух са в едно тайнствено единство! Това прави текста на Библията дори още по-объркващ, когато се прави опит да се заяви кой е бил фактическият деятел при сътворението. Библията трябва да бъде прочетена така, че да излезе, че всички те са го направили, а не че Отец създал света чрез Сина.

Е. Ключ за разбиране Човешкия син на база разбирането на Божия Син

Връщаме се към дискусията ни за истинската идентичност на Христос. Ако Христос е станал зависим от Отец само при въплъщението, тогава Той моделира за нас едно *отношение* с Бога, което самият Той не

поддържа и за което не може да говори авторитетно, защото в действителност Той не е такъв. Да се каже, че Христос е взел ролята на Син и е играл частта, която се отнася за *релационния* достъп до Отец означава, че това не е истинската *идентичност* на Христос. Това означава, че една *връзка* с Христос в този контекст е *връзка* с някой, който всъщност не съществува. Това би превърнало истината на Бога в лъжа. Ако Христос всъщност беше самовъзникналата 2ра Личност на Божеството, тогава Той всъщност не може да бъде ПЪТЯТ към Отец. Само би могъл да представя този път или да се преструва, че е това. И понеже Христос се преструва или играе ролята на зависим от Отец, Той може също да играе ролята на някой, който взема човешко естество. Същината на вестта от 1888 г. е, че Христос е истински Бог и истински човек, чрез едни *основаващи се на отношенията* очила, а не *основани на изпълнението*. Точно както Той наследил всичко от Своя Баща, за да бъде Бог, така е наследил и всичко от човека, за да стане човек.

> Евр. 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, ***то и Той подобно взе участие в същите неща***, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола;

> "Затова е сигурно, че едно разбиране на позицията и естеството на Христос такъв какъвто Той е бил в небето, е от съществено значение за подходящото разбиране на Неговата позиция и естество, такъв какъвто Той е бил на земята."; с. 14 "Затова за Него още е писано, че беше „направен толкова по-добре от ангелите, тъй като по наследство беше придобил по-превъзходно име от тяхното." **Това по-превъзходно име е името "Бог**," което, в осми стих, е дадено от Отец на Сина: "На Сина Той [Бог] казва: Твоят престол о, Боже е до вечни векове. Така Той е „толкова" по-добър от ангелите, колкото Бог е по-добър от ангелите. И поради това Той има онова по-превъзходно име – името, което изразява единствено какъв е Той в самото Си естество. И това име "Той има по наследство." Това не е едно име, което Му е било предоставено, но име, което е наследил. В естеството на нещата стои като вечна истина, че единственото име, което някоя личност би могла да наследи е името на своя баща. Тогава това име на Христос, което е по-превъзходно от онова на ангелите, е името на Неговия Баща, а името на Неговият Баща е Бог. Следователно, името на Сина, което Той има по наследство, е Бог."; с. 17

> **"Неговото подобие на Бога, както е представено в първата глава на Евреи, е единствената база за истинското разбиране на Неговото подобие на хората, както е показано във втората глава на Евреи."** А. Т. Джоунс. *Пътят на посвещението*, с. 12

СИН НА БОГА = ПОЛУЧИЛ ПЪЛНОТО НАСЛЕДСТВО НА БОГА
ЧОВЕШКИ СИН = ПОЛУЧИЛ ПЪЛНОТО НАСЛЕДСТВО НА ЧОВЕКА

> Доктрината за Триединството ни дава една втора Личност в Божеството, която е направена по подобие на Божия Син, но всъщност не е Божият Син. Така може да се разсъждава, че една такава Личност може да бъде в подобието на греховна плът, но всъщност не е приела греховна плът. Доктрината за Триединството е логически непоследователна с вземането от Христос на падналото ни естество. Тогава логически следва, че Христос не може в действителност да бъде Божи Син или Човешки Син.

Забележете тази логика във *Въпроси върху доктрината,* където за първи път е бил променен възгледът за естеството на Христос:

> Далеч по-висш от който и да е от ангелите, равен с Отец в достойнство и слава, и все пак носещ одеждата на човечеството! Божественото и човешкото бяха тайнствено комбинирани, - и Бог и човек станаха едно. Точно в това единство намираме надеждата за падналата ни раса. Гледайки към Христос в човешко естество, ние гледаме към Бог, и виждаме в Него блясъка на Неговата слава, точният образ на Неговата личност – Знамения на времето, 30-ти юли, 1896 г.
>
> **И в двете Си естества – Божественото и човешкото, Той беше съвършен; Той беше без грях.** Не може да има съмнение, че това бе вярно за Божественото Му естество. Вярно е също и за Неговото човешко естество. [107]

"Той самият също взе участие в същото," не означава, че Той самият също се престори на човек, чрез едно непорочно зачатие. Защото, за да може Христос да бъде подчинен на смъртта, Той трябва да вземе едно тяло, което е подчинено на смъртта. Тялото на Адам преди грехопадението не било подчинено на смърт. Човешкият син наследил цялата пълнота човечеството телесно, по същия начин както е наследил цялата пълнота на Божеството телесно (Кол. 2:9).

Ж. Отношението Отец-Син е ключово за Праведността чрез вяра

Христос е ПЪТЯТ, който е ИСТИНАТА, който е ЖИВОТ – слава на Бога.

> Както гледаме на Христовото отношение с Отец, така ще разберем и Неговото отношение с нас и така разбираме праведността чрез вяра.

Реалността на тази истина ме кара да искам да извикам "О, колко Го обичам, обичам Го и в Него виждам такова безподобно очарование. В Него откривам бисера с голямата стойност, за който с радост ще търпя загубата на всичко, защото то е измет в сравнение с истината за Неговата Личност."

Ако Христовото *отношение* е *основано на изпълнение*, тогава, гледайки това, ние ще се променим в същия образ; ще осъществяваме нашите *отношение* по същия начин. Ако Неговата *връзка* е *основана на отношение* върху наследството, тогава ние ще бъдем променени в същия образ, т. е. чрез славата на ГОСПОД.

След като обсъждах тези концепции с доста хора, отново се връщаше въпросът: "Какво искаш да кажеш с това, че Триединството е основано на изпълнението, та нали те са три същества, които се обичат в интимна връзка. Отношението им е така тясно, че те са наречени едно. Как можеш да казваш, че това е базирано на изпълнението?" Когато говоря за базирано на изпълнението отношение, аз говоря за квалификациите, които се изискват, за да се участва във връзката; базата върху която една личност спечелва допускане до владението на Божеството. Щом веднъж членовете на Божеството са допуснати, ние със сигурност можем да ги поставим във възможно най-интимната и любяща връзка, но ние трябва да определим базата за приемането.

---

[107] *Въпроси върху доктрината,* с. 21. PDF версията се намира в www.maranathamedia.com

Модел на Божеството	Квалификации за достъп	Режим на достъп	Качество на отношението
Тринитарен	Самовъзникнал живот, вродена сила, вечно съществуване	Изпълнение	Интимно и лично
Изворен[108]	Наследство чрез синовност	Отношение	Интимно и лично

Виждаме, че и в двата модела за Божеството се преживяват интимни и любящи отношения, но достъпът до тях е чрез диаметрално противоположни методи. От човешка гледна точка тази концепция е лесна за разбиране. Ако един мъж се ожени за жена само защото тя изглежда красива, достъпът до връзката е чрез изпълняващият режим на красотата. Ако една жена се омъжи за мъж, защото е богат, достъпът до връзката е чрез изпълняващата база на богатството. Когато Адам обичал Ева, той казал: „Тази и вече кост от костите ми и плът от плътта ми: тя ще се нарече жена, защото от мъжа беше взета.“ Битие 2:23. Интимната връзка била базирана на наследството, което жената получила от мъжа.

Моля не оставяйте Сатана да унищожи истинската персоналност на Христос в ума ви. Това разбиране е единствената ни надежда да осъзнаем как да намерим нашия път към Бог. Ако не позволим на Христос да има една *връзка* с Отец по наследство, тогава ще ни е много трудно да разберем Закона, Съботата, изследователния съд, естеството на Христос и усъвършенстването на характера, защото и за тези учения ще задаваме грешните въпроси. Възгледът ни за Бога, и особено този за Христос, повлиява на всички тези учения; а една промяна на църквата ни към Триединство в крайна сметка би довела до промяна на състоянието или действителното учение на тези доктрини, както историята е изявила това по един сигурен начин.

Ето източникът на разделянето на Църквата ни през 80-те години на XX-ти век. Внесеният през 30-те години на същия век възглед за Христос изисквал едно *изпълняващо* разбиране на достъпа до Отец. Към 60-те много членове били готови да се отчаят, защото ПЪТЯТ към Отец сега бил поставен в един контекст на *изпълнението*. Някои от църковните ръководители им донесли облекчение, променяйки възгледите за оправданието, което освобождавало *изпълняващото* напрежение. Това било една логическа последователност от новия възглед за Христос, въведен през 30-те години в контекста на Триединството.

Можем да обвиняваме някои от църковните ръководители в ранната част на 80-те за това, че са донесли Нова теология, но това бил единственият начин те да могат да видят облекчение от напрежението на *изпълняващия* достъп до Бога. Не мога да ги обвинявам за това. Само да бяхме възстановили един правилен възглед за Исус като Син на живия Бог, колко много болка би била спестена.

Възможно ли е да сме станали жертва на една много фина форма на идолопоклонство, която всъщност ни е накарала да се покланяме на един бог, който не е в Библията? Незабавният

[108] Обичам да използвам понятието изворен, за да изразя концепцията за потока в извора на живот през перспективата на един извор в противовес на понятието нетринитарен, което говори за онова, което е извън ортодоксалното. Аз отхвърлям една такава концепция.

отговор е “това е пълен абсурд!” Мисълта, че това е толкова абсурдно е което го прави лесно да остане скрито в църквата ни.

> Ер. 2:11-13 Сменил ли е някой народ боговете си, при все че не са богове? А Моят народ е разменил славата си за безполезното! Ужасете се, небеса, поради това! Настръхнете, съвсем замръзнете от ужас, заявява ГОСПОД. Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода.

Оставихме ли извора на живите води? Понеже този въпрос за равенството на Сина с Отец е толкова важен да се разбере, в следващата глава искам да подходя към него от друга гледна точка.

21. Какъв вид мерителна пръчка имаш в ръката си?

A. Акредитации за поклонение

Когато Исус бил тук на земята, Той направил някои много смели изказвания за Себе Си. Едно от тези удивителни изявления се намира в Йоан 5:18-27.

> Йоан 5:18-27 Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само отменяше съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога. [19] Затова Исус им каза: Истина, **истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.** [20] Защото Отец обича Сина и Му показва всичко, което Сам върши; и ще Му показва по-големи дела и от тези, за да се чудите вие. [21] Защото, както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява тези, които иска. [22] Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, [23] за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил. [24] Истина, истина ви казвам: който слуша Моето слово и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, а е преминал от смърт в живот. [25] Истина, истина ви казвам: идва часът, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и които го чуят, ще живеят. [26] **Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; [27] и Му е дал власт да извършва съд, защото е Човешкият Син.**

Исус твърди, че Бог е Неговият Баща и затова е равен на Бога. Той също твърди, че целият съд Му е бил даден, което означава, че Той е съдията на целия свят. Прави също важното изявление, че всички трябва да почитат Сина, точно както почитат Отец. Исус твърди, че Той е упълномощен за нашето поклонение.

Ако някой дойде при вас и каже: „аз съм достоен за поклонението ти“, предполагам, че учтивия въпрос, който бихме задали е: “Какво ти дава право да изискваш поклонение?” “На каква база искаш да ти се покланям?” “Какви са твоите акредитиви?” За нас би било естествено да извадим измерителната си пръчка и да започнем да измерваме тази личност, която прави такова дръзко твърдение, за да видим дали тя има такава квалификация. Въпросът е *какъв вид измерителна пръчка ще използвате*?

Когато Отец представил Исус пред света, Той ни казва защо трябва да Го слушаме? В обяснението на Отец се намира ключа за това каква измерителна пръчка трябва да използваме. Забележете:

> Мат. 17:5 А докато той още говореше, ето, светъл облак ги засени; и от облака се чу глас, който каза: „Този е Моят възлюбен Син, в когото благоволих; Него слушайте!“

Обърнете специално внимание какво казва Отец. Каква е причината поради която трябва да слушаме Исус – Неговите учения и твърдения? Бог ни дава семпъл отговор: Това е моят Син, когото обичам (или от когото съм доволен). Измерителният инструмент тогава трябва да бъде *релационен* (основан на отношенията). Трябва да е базиран на типа отношение, което Исус има с Отец.

Отец не казва: “Това е всемогъщият създател на вселената” като основа на това защо трябва да слушаме Исус, въпреки, че Исус действително е и всичко това.[109] Отец ни посочва отношението, което Синът има с Него като причина да Го слушаме и да Го следваме.

Б. Възприемане на Христос от светска гледна точка

Но желаем ли да слушаме Исус и да Го следваме на база отношението Му с Отец, или естествено избираме друга измерителна пръчка, когато Го измерваме: една измерителна пръчка с която сме били родени; една измерителна пръчка чрез която всички хора измерват истинското величие; една измерителна пръчка, която е базирана на *силата, позицията* и *изпълнението*. Насочва ли естествено лъжата на змията нашите ръце към погрешната измерителна пръчка, когато решаваме дали Исус е достоен за поклонение? Когато казваме, че измерваме, с това имаме предвид нашето изследване на Писанията. Възможно ли е да се опитваме да измерим Христос по един светски или плътски начин, т. е. като използваме една измерителна пръчка, която Бог не е искал от нас да използваме? Забележете какво казва Павел във 2 Кор. 5:16

> 2 Кор. 5:16 Затова, отсега нататък ние не познаваме никого от светска гледна точка. Макар някога да сме познавали Христос по този начин, пак сега вече не Го познаваме така. (Нов международен превод - НМП)

Павел казва, че някога е смятал (или познавал НМП) Христос от светска гледна точка. Основната идея е, че, ако използваме погрешна измерителна пръчка за Христос в Писанията, може да изискваме от Него погрешни неща.

> Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Исус Христос. 1 Кор. 3:11

Отново и отново прочитаме какво казват учените в усилието си да представят Христос. Думи като “пълна божественост” и “Христос е Бог в най-пълния смисъл” и всяко нещо, което е по-

---

[109] Забележете релационната база на поклонението, която се открива в следния пасаж от ЕГУ. “Не изявата на Неговото велико и ужасяващо величие и безподобна сила ще ни оставят без извинение, ако Му отказваме нашата любов и послушание. Любовта, състраданието, търпението и дълготърпението, които Той е показал ще свидетелстват срещу онези, които не Му принасят доброволната служба на техния живот.” *Синове и дъщери на Бога,* с. 19.

малко от "пълно равенство" е подценяване на Христовата божественост. Каква измерителна пръчка се използва в тези случаи? Защо Христос постоянно е подчиняван на този процес за доказване на Неговата вродена Божественост? Това е един процес, който всъщност отговаря на въпроса – съответстваш ли на нашия стандарт?

Това ли е измерителната пръчка, която Отец иска да използваме? Сигурни ли сме, че, когато идваме да проучим Христос, ние го правим по начина по който Отец иска от нас да го правим? Както забелязахме в предишната глава, ако правим Христос равен на Отец по начина по който света винаги го прави – чрез вродената сила – тогава ние всъщност отричаме истинския Христос като използваме погрешна измерителна пръчка.

В. Релационно срещу базирано на изпълнението измерване

Нека сравним измерителните пръчки на *отношението* и *изпълнението:*

Измерване основано на отношението	**Измерване основано на изпълнението**[110]
Словото на Отец относно Христос	Продължителност на съществуване
Познаване характера на Отец	Източник на сила
Познаване живота с Отец	Количество сила
Наследство от Отец	Позиция до Отец

Ако използваме измерителна система *базирана на изпълнението,* тогава ще се позоваваме на всички текстове в Библията, които говорят за Христовата сила и способности ***като база*** на това защо Исус е достоен за поклонение. Но Отец не представя никое от тези неща като причина или база да слушаме Христос. Със сигурност Христовата сила и вродените Му качества ни казват какъв е Исус, но всички тези неща се схващат веднага, когато казваме, че Христос е добил по наследство едно по-превъзходно име от това на ангелите.

Когато казваме, че вярването, че Христос е роден всъщност означава подценяване на Неговата Божественост, ние по невнимание внушаваме, че наследството, което е дал Отец не е било достатъчно. Излиза, че наследството и заповедите на Отец всъщност не са достатъчни, за да установят въпроса за Христовата божественост. Бихме ли могли всъщност с това да казваме: "Можеш да ни казваш, че Той е равен, но ние ще ти го докажем, за да сме сигурни." Очевидно щом сме убедени, че Христос е Бог, ние ще се опитваме да се уверим, че вродените му сили и способности са от най-висш порядък. На този етап се изправяме пред опасността да се опитваме да доказваме прекалено много и да се фокусираме върху неща, които не са от съществено значение.

Ако вземем *релационната* (основаваща се на отношението) измерителна пръчка, тогава проблемите свързани със съществуването и източника на силата стават второстепенни спрямо отношението на Сина към Отец. Всъщност ние се покланяме на Сина, защото Отец

[110] Виж като пример статия в *Министри* от Ноември 1964 г., с. 7 за Триединството "Вторият факт е, че всички Личности са съравни. Тоест, всички Те винаги са съществували, и за Отец не може да се каже, че е съществувал преди Сина или Духа. Всички са безвремеви (виж Кол. 1:17; Йоан 1:1, Откр. 22:13; сравни Ис. 41:4). Всички три Личности са съравни. Тоест, те всички са равни по ранг и позиция"

ни казва това. Почитаме Сина, защото Отец ни казва да Го почитаме. Вярваме, че Той е Божество, защото Той е отпечатък на съществото на Неговия Баща. Това не е ли достатъчно? Думата на Отец и предоставеното наследство не са ли ни достатъчни, за да се покланяме на Исус? Явно за Луцифер това не е било достатъчно. Той изисквал повече от семплото Слово на Отец; той искал *базирано на изпълнението* сърцевинно доказателство.

> Ако смятаме, че потока на благословението на Отец, който се отваря за нас в подчинение или послушание на Неговото Слово, може да функционира докато не приемаме, че единородният Син на Бога е равен на Отец единствено на база Неговото Слово, ние възпрепятстваме изливането на пълното Му благословение. Би ли могла способността на Отец да излива по-голяма мярка от Своя Дух да е директно свързана с начина по който възприемаме Неговия Син?

Г. Поробени на базираното на изпълнение измерване

Църквата ни неволно е била обзета от *базираното на изпълнение* измерване на Христос като основа за възприемането Му като напълно Божествен. Не е ли това доказателство за Лаодикийското ни състояние? Ето защо в Духът на пророчеството има два ключови пасажа, които винаги се цитират ***като база*** за приемане на пълната божественост на Христос. Те са:

1. В Христос бе живот изначален, незает и недобит. Копнежът на вековете, с. 530, Гл. 58, Параграф 25 (Силов източник)
2. Никога не е имало време, когато Христос не е бил в общение с Отец. *Евангелизъм,* с. 615, бълг. Кн. 3, Погрешни представяния на Божеството (Продължителност на съществуване)

Понеже *базираната на изпълнение* мерителна пръчка никога не е поставяна под въпрос, ако някой каже, че Христос е бил роден от Отец във вечността, това автоматично означава, че такъв човек заявява "имало е време, когато Христос не е съществувал." Заключението се извлича директно от използваната измерителна пръчка. Отец никога не ни е казвал да използваме тази измерителна пръчка за Неговия Син и затова заключението не е уместно. Онези, които са поробени на *основаното на изпълнение* измерване не могат да позволят на Христос да бъде роден, защото това би направило така, че Христос да не отговаря на ***техния стандарт.***

Забележете основаната на изпълнение логика в следното твърдение.

> "Ако Христос наистина е Бог и Светият Дух е напълно Бог, тогава Божеството трябва да е едно триединство." (Дж. Р. Спенглер, Ривю енд Херълд, 21-ви октомври 1971 г., Аз вярвам в триединния Бог)

Логическият процес е ясен. Единственият начин горното твърдение да оформи концепция за равенство е посредством едно Триединство. Естеството на равенството се предполага автоматично, че е основано на сила и изпълнение.

Точно както учениците вярвали, че въпросът "Кой е най-велик в небесното царство" е от изключително значение, така и ние като адвентисти вярваме погрешно, че, да се даде отговор на въпроса за „възрастта" на Сина е изключително важно. Забележете какво казва Елън Уайт:

> "Тук Христос им показва, че макар те да могат да сметнат, че продължителността на живота Му е по-малка от петдесет години, ***Неговият Божествен живот не би могъл да се изчисли с човешко изчисление***. Съществуването на Христос преди Неговото въплъщение не се измерва с числа." {Е. Г. Уайт, *Знамения на времето,* 3-ти май, 1899 г. Параграф 4}

Човешкото изчисление взема измерването на времето и го поставя срещу Христос, за да види дали Той е вечен според нашето разбиране. Това е едно човешко изчисление, а не такова, което Бог е искал от нас да осъществим. Отново забележете какво казва Елън Уайт:

> "…макар че можем да се опитаме да разсъждаваме за нашия Създател – колко дълго е съществувал, къде за първи път е влязло злото в нашия свят, и всички тези неща, можем да разсъждаваме за тях докато припаднем изтощени от изследване, и все пак ще има една безкрайност отвъд това." {Е. Г. Уайт, АБК, том. 7, с. 919}

Онези, които искат много да използват една *основаваща се на изпълнение* система, ще се опитват да използват това твърдение, за да докажат вечността на Христос, но идеята тук е, че независимо дали е роден или нероден, не е нужно да се прави какъвто и да е опит да се изчисли продължителността на Неговото съществуване. Но точно това трябва да направим, когато се опитваме да използваме измерване на времето ***като база*** за Божествеността на Христос. Такива опити показват ясно, че, подобно на древния Израил, ние сме държани здраво в плен на Вавилон.

Понякога Елън Уайт се е чувствала разочарована, че нещата, които е казала били възприемани и изразявани с едно абсолютно противоположно значение на това, което тя възнамерявала. Възможно ли е това да е истина относно някои от твърденията, които тя написала относно Христос? Забележете:

> "Изглежда ми невъзможно да бъда разбрана от онези, които са имали светлината, но не са ходили в нея. **Това което мога да кажа в частни разговори, ще бъде повторено по такъв начин, че да означава точно обратното на това, което се е имало предвид в случай, че слушателите бяха с осветен ум и дух**. Боя се да говоря дори на приятелите си; защото после чувам: сестра Уайт каза това, или сестра Уайт каза онова. Думите ми така са извъртани и изопачавани, че стигам до заключението, че Господ иска да се оттегля от големи събрания и да отказвам лични разговори. Това което казвам е представяно в една толкова извратена светлина, че за мен то става нещо ново и странно. Смесено е с думи изговорени от мъже, за да поддържат собствените си теории." - *Писмо* 139, 1900 г. *Избрани вести,* том 3, с. 82, Гл. 11, Параграф 21

Възможно ли е същото да се случва и днес? Този аргумент явно действа и в двете посоки, но аз го представям така, че всички ние да можем да го обмислим внимателно: "Прочитам ли текстовете така както те са били замислени?"

Д. Ортодоксалността изключва алтернативното измерване

Католическият дякон Арий твърдял, че е "имало *време*, когато Христос не го е имало." Това никога не е било заявявано в Библията, но е едно логическо заключение за ограничения ум. За функциониращите в една основана на отношенията рамка такива изявления са несигурни, понеже Христос е бил роден в измерението на вечността, преди началото на времето.

> Тогава пред него ще се разкрие курса на **великия конфликт, който имал своето начало преди да започне времето**, и приключва едва, когато престане времето. *Възпитание,* стр. 304, Гл. 35, Параграф 19

Конфликтът в небето бил преди да започне времето. Повече по този въпрос вижте в Приложение В, част 2-ра.

Когато адвентисти наричат някои хора ариани (и с това имат предвид, че такива не приемат божествеността на Христос), защото просто вярват в думите на Писанието, че Исус е единородният на Отец, те насилват собствената си измерителна система върху такива като лепват етикет за стандарт, който не е непременно приеман и вярван от онези, които са обвинени.

Другото удивително нещо, когато някои са наричани ариани или полу-ариани, е, че тези понятия привличат проблема с Божеството обратно към проблемите, с които католическата църква се е борила през четвъртото столетие. Искам категорично да заявя, че не признавам проблемите и разсъжденията на спора в Католическата църква в четвъртото столетие – той не е бил основан единствено на Писанието – използвал е една *основана на изпълнението* измерителна система, и затова понятието Ариан принадлежи на онази система, но не и на онези, които използват различна измерителна пръчка. Също така, необмислено е да се приписва етикета ариани или полу-ариани на нашите предци.
Пионерите не подкрепяли Арий, а го смятали за част от гръко-философския фалш на онова време.

> Езичеството и християнството се срещнали на бойното поле, когато Константин се съревновавал за Римския трон; езичеството и християнството се срещнали за един по-смъртоносен конфликт в Александрия, където, редом една до друга, се намирали християнски и езически школи. Точно тук, хора като Ориген и Климент, признавани за отци на църквата, възприели философията на гърците, и, в изследването на Библията, приложили същите методи, които се използвали в изследванията на Омир и други гръцки писатели. Месторождението на Висшата критика било Александрия. Тя била резултат от смесването на преподаваните от Христос истини с фалшивата философия на гърците. Тя била опит божествените Писания да се тълкуват с човешки интелект, едно пробуждане на платоническата философия. Въвеждайки гръцка философия в школите, които били номинално християнски, тези учители, отворили път на теологически прения, които разтърсили Римския свят, а накрая установили и тайната на нечестието. Така, от това фалшиво преподаване на Словото в Александрия, дошли двама ръководители – Атанасий и Арий. Всеки имал свои последователи, но никой не можел ясно да определи идеята, за която те се препирали. Борбата била толкова голяма, че бил свикан Никейският събор, за да се реши въпроса и на църквата да се даде едно ортодоксално вероучение. Стивън Хаскъл, *Историята на пророк Данаил*, с. 229, Параграф 2

Употребата на названията ариани и полу-ариани от адвентната църква разкрива една тъжна нагласа на присъединяване към протестантската ортодоксалност. Тя не отчита историческите факти във връзка с това какво са вярвали нашите пионери.

От моя прочит на Писанието, тези названия произхождат от една теологическа система, която не признавам. Дебатът между Александър и Арий бил пълна глупост.

> Спорният въпрос бил дали Божият Син е от същата субстанция или само с подобна субстанция като тази на Отец. Спорът се водил на гръцки и както бил изразен на гръцки, целият въпрос бил сведен до една буква. Думата, която изразявала вярата на Александър, била Homoousion. Думата, която изразявала вярата на Арий, била Homoiousion. Една от думите има в себе си две „i“, а другата само едно; но защо едната дума не трябва да има това допълнително „i“, нито една от страните не можела

да определи това точно. Дори самият Атанасий, който наследил Александър в Александрийската митрополия и го надхвърлил във всяко друго качество, „откровено признава, че всеки път, когато принудително се опитвал да разбере, чрез размишление, божествеността на Логоса, неговите изморителни и безплодни усилия се свивали; колкото повече мислел, толкова по-малко разбирал; и колкото повече пишел, толкова по-малко способен бил да изрази мислите си." (Гибон.) А. Т. Джоунс, *Библейското ехо и знамения на времето*, 13-ти септември 1897 г.

Избирам да слушам Отец и да използвам Неговата измерителна пръчка. Христос е равен на Отец, защото Отец казва така. Той е равен в това, че познава ума на Отец както никой друг. Той познава Отец, както Отец познава Сина. Ето какво е важно в царството на Бога. Равенството е *релационно* (основано на отношения), а не във вродената сила.

Апелирам към вас с думите на Христос: "Как четеш?" (Лука 10:26). Дали прочитате и измервате с една *основаваща се на изпълнението* измерителна пръчка или с *релационна*. Измерителната пръчка, която използвате определя царството, което ви владее.

22. Духът на Бога

Темата за Светия Дух е тайна за нас в много отношения. Исус показал, че естеството на Духа е тайна, когато говорел на Никодим.

> Йоан 3:8 „Вятърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа."

Може би е добре да си напомним за необходимото внимание, когато обсъждаме теми като тази. Когато дискутираме върху персоналността на Бога, ние сме на свята земя и трябва да подхождаме към това с почитание, полагайки голяма грижа да останем в границите на вдъхновението при нашето разбиране, но също да внимаваме да не влизаме в едно поведение на спор, когато се обсъждат такива теми. Забележете какво казва Елън Уайт в тази връзка:

> "Казвам и винаги съм казвала, че няма да участвам в спор с който и да е по отношение на естеството и персоналността на Бога. Нека онези, които се опитват да опишат Бога знаят, че по такава тема мълчанието е красноречие. Нека Писанията бъдат прочитани с една семпла вяра и нека всеки оформя своите схващания за Бога от вдъхновеното слово." *Колекция на Сполдинг и Мейгън,* с. 329

Това е важен ключ за цялата тази дискусия. Когато се опитваме да опишем Бога, мълчанието е красноречие. По отношение на Светия Дух това е особено вярно, тъй като в опита си да Го опишем, можем да бъдем в опасност от използване на мисловен режим, който е извън Писанието. Елън Уайт дава един силен протестантски принцип по отношение на темата за Бога – всеки човек трябва да вземе своята Библия и да развие собственото си схващане за Бога само от Библията. Насилственото налагане на позиция над друга личност е нарушение на този принцип. Щом случаят е такъв, би било грешно както тринитарист, така и нетринитарист да натрапват своите възгледи на другите, чрез спор. Нека всеки отиде на колене при Бога и да научи за себе си истината.

За разумните хора е ясно, че както тринитаристите, така и вярващите в основаното на пионерите Божество, вярват в небесното трио на Отец, Син и Свети Дух, но въпросът тук е относно естеството и персоналността на тези трите. Тъжно е, че нашето фундаментално изявление е кодифицирало персоналността на Божеството на базата на основните Атанасиеви понятия – съравен и съвечен. Тази кодификация в основните ни учения вече не позволява всяка личност да реши за себе си чрез Библията естеството и персоналността на Божеството.[111] Онези, които виждат Отец и Сина чрез Словото като Баща и Син в същината си, са поставени в една позиция, където, за да останат Адвентисти от седмия ден, трябва да се откажат от това вярване заради нечия воля. Дали това е един истински протестантски мисловен процес и режим? Библейско ли е, една група хора в усилието си да запази Божествеността на Божеството, да го дефинира с термини, които само те разбират и да не позволяват на други умове да запазят тази Божественост на базата на различна рамка? Твърдото ми убеждение е, че независимо какво вярва човек по тази тема, никой няма право да налага на другите своя мисловен режим по този предмет. Кодификацията на Атанасиевите понятия в нашите основни учения е направила църквата ни уязвима спрямо същия спор, който е люлял Католическата църква в продължение на повече от две столетия. Въпросът е дали ние като църква ще бъдем завлечени надолу по същия път? Дали позицията ни ще се решава от "събори" или симпозиуми ръководени от най-ерудираните ни учени, или ще отворим параметрите на основните ни учения, за да позволим на всеки човек да реши за себе си какво е истина? Обмислете добре тези въпроси, защото ще дойде време, и изглежда, че на някои места вече е дошло, където повдигащите въпроси ще си получат предписаните „добрини"[112] за това, че са говорили срещу това, което днес се възприема за свят ред в адвентизма.

Заради степента на тайнственост, която обкръжава Духа, усилията ни да го разберем ще разкриват с все по-голяма готовност скритите ни допускания, когато се опитваме да интерпретираме Неговата роля. С други думи, Духът бързо ще разкрие дали мисленето ни се *основава на изпълнение* или на *отношение* по темата във връзка с това как дефинираме Неговата идентичност в Божеството.

Нека отново наблюдаваме основното предположение, което описва тринитарния възглед:

Предпоставка: Има три Личности на Божеството.
Скрито/Невидимо допускане: Позицията на Божественост се приписва само на Същества с *най-висша вродена сила*.

Библията разкрива ясно, че Светият Дух притежава качествата на Божество. Ако дойдем при Библията със основното предположение, че позициите на Божественост се приписват само

[111] Възможно е вярващите в основаното на пионерите разбиране за Божеството да кажат, че вярват в Христос като съравен, защото Му е било дадено това равенство от Отец и това Го прави съравен; възможно е също да се каже, че Христос е съравен, защото Той произлязъл във вечността, но разбира се, тогава тези термини ще имат много различно значение от това което съравен и съвечен всъщност означава. Това е както либералният Адвентист от седмия ден, който не приема 1844 г., но казва, че вярва в изследователния съд подобно както д-р Форд вярва, когато е изразил своя Глесиър възглед.

[112] Както в Пр. 22:1 се казва, че: "По-желателно е добро име отколкото голямо богатство; и добра слава — отколкото сребро и злато." Явно е, че на някои, които са повдигнали въпроси, са им били отнети и повредени имената и репутациите, а в последствие съм им били конфискувани и притежанията.

на същества с най-висша вродена сила, тогава няма друга възможност освен Светият Дух да бъде сметнат за едно същество, което има свой собствен вроден източник на живот. Това е логическият резултат. Както показахме преди, едно такова основно предположение (скрито допускане) води до голямо затруднение, когато се опитваме да хармонизираме всички вдъхновени изявления по отношение на естеството и персоналността на Бога.

А. Реката на живота

В първата ни глава разгледахме темата за източника на живот и че Бог е изворът на живота. Едно внимателно наблюдаване на този приток на живот[113] в Библията и Духа на пророчеството, разкрива как Отец, Син и Дух работят заедно. Нека обърнем внимание на някои пасажи:

> Откр. 22:1-2 След това ми показа реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето. И по средата на улицата му и на реката, оттук и оттам, имаше дърво на живота, което раждаше дванадесет пъти плодове, като даваше плод всеки месец. И листата на дървото бяха за изцеление на нациите.

Горният пасаж полага една базисна рамка за потока на живот. Животът протича от трона на Бога (Отец) и агнето (Христос). Този живот е изразен като река, която протича от Отец (Източник) и Сина (Канал). Забележете как Христос описва тази концепция в евангелието на Йоан:

> Йоан 7:37-39 А в последния ден, великия на празника, Иисус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Исус още не се беше прославил.

Исус говори за изтичащи реки на жива вода. Тази вода може да бъде приета от Христос, а след това на свой ред те да я предават на други. Йоан казва, че тази река е Светият Дух. Концепцията за извиращата от Христос вода е изразена също и в историята с Мойсей, когато той удря скалата. Скалата била символ на Христос, а водата била символ на животворния дух (Изх. 17:5-7, Пс. 78:20, 1 Кор. 10:4). Давид изразява концепцията за извора и реката по следния начин:

> Пс. 36:7-9 Колко е скъпоценна милостта Ти, Боже! И човешките синове прибягват под сянката на Твоите криле. Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги напоиш от реката на Своите сладости. Защото у Теб е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина.

Давид комбинира концепциите за извора и течащата вода, а след това представя паралелно тази концепция със светлината. Давид също дава индикация, че присъствието на Бога всъщност протича в реката, която извира от трона:

[113] Става въпрос не само за физическия, но и за духовния и умствен живот.

> Пс. 46:4, 5 Една река — потоците й ще веселят Божия град, святото място на обиталищата на Всевишния. Бог е сред него — няма да се поклати; ще му помогне Бог на зазоряване.

Давид показва, че Бог е всред или в центъра на града чрез реката. С тези мисли в умовете си, нека наблюдаваме някои изявления от Духа на пророчеството относно тази рамка.

> Възрастният водач увеща народа във всичките си постъпки да взема предвид въпроса, който му постави, и да реши дали наистина желае да живее като падналите идолопоклоннически народи наоколо. Ако на людете им се струваше зло да служат на ***Йехова - Източника на сила, Извора на благословение***, нека този ден да изберат кому да служат - "на боговете ли, на които служиха бащите ви", от които бе изведен Авраам, "или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете". *Патриарси и пророци,* с. 523, Гл. 49, Параграф 9

Следното изявление от *Копнежът на вековете* предоставя ясна картина за това как притича този живот.

> Но като оставим настрана тези по-малки представители, ние виждаме Бога в Исус. Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. "От Себе Си нищо не върша - каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца." "Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил" (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18). ***С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко.*** И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. *Копнежът на вековете,* с. 21, Гл. 1, Параграф 7

Горното изявление не е само законът на живота за човечеството – това е законът на живота за вселената. Животът на Отец – великият източник на всичко, протича чрез Сина, към цялата вселена. Понеже сътворените същества на непадналите светове не се нуждаят от Спасител, този поток на живота е един универсален закон, който функционира отвъд областите на спасителния план. Това е изключително важен момент.
Това означава, че персоналностите на Отец и Сина не са били възприети единствено с цел да се демонстрира характера на Бога пред един загубен свят. Тези персоналности функционират за всички сътворени същества – както в, така и извън рамките на спасителния план.

М. С. Уилкокс съвършено отразява тези мисли, когато е запитан кой или какво е Светият Дух:

> "Каква е разликата между Светият Дух и служебните духове (ангелите), или те са едни и същи?"

> "Светият Дух е могъщата енергия на Божеството, животът и силата на Бога, протичащ от Него, към всички части на вселената, и по този начин създаващ една жива връзка между Неговия трон и цялото творение." (М. С. Уилкокс, *Въпроси и отговори*, Пасифик прес, 1911 г., с.181)

По-надолу той илюстрира:

> “Използвайки груба илюстрация – точно както един телефон провежда гласа на човека, и по този начин прави гласа да присъства на мили разстояние, така и Светият Дух провежда в себе си целия потенциал на Христос, правейки Го да присъства навсякъде с цялата Му сила, и разкривайки Го на онези, които са в хармония със закона Му.” (Пак там)

А на страница 182 той казва още:

> “По този начин Духът е персонифициран в Христос и Бог, но никога не е разкрит като отделна личност.”

Тази книга била отпечатана отново през 1919 г. а после и в 1938 г., но версията от 1938 г. изглежда е била редактирана след като Уилкокс починал през 1935 г.

Уилкокс говорил за Духа като за могъщата енергия на Божеството. Забележете какво казва Елън Уайт в това отношение:

> Молете се мощните енергии на Светия Дух с цялата им ускоряваща, възстановяваща и преобразяваща сила да слязат като токов удар върху поразената от парализа душа, карайки всеки нерв да тръпне с нов живот, възстановявайки целия човек от мъртвото му, земно, чувствено състояние към духовна здравина. *Свидетелства към църквата*, том 5, Гл. 27, Параграф 11

> Обещанието за Светия Дух не се ограничава до определена епоха. **Христос заяви, че божественото влияние на Неговия Дух, трябва да бъде с последователите Му до края**. *Деяния на апостолите,* Гл. 5, Параграф 5

> Божият план е всяка част на Неговото управление да зависи всяка друга част, цялото като колело в колело, работещо в пълна хармония. **Той се движи върху човешките сили, правейки Духът му да докосва невидими акорди, а вибрацията прозвънняват до краищата на Вселената. Князът на силата на злото може да бъде задържан само от силата на Бог в третата личност на Божеството, Светият Дух**. *Специални свидетелства за служители и работници*, № 10, стр. 36, 37

Б. Диханието което произлиза от Христос

Нека разгледаме друг пример за потока на живот от Божия трон; този път в контекста на спасителния план и как Бог отговаря на молитвите ни и ни укрепява:

> Пред трона видях адвентния народ - църквата, и света. Видях две групи, едната преклонена пред трона с дълбоко внимание, а другата стоеше незаинтересована и безгрижна. Преклонените пред трона поднасяха молитвите си нагоре пред Него и гледаха на Исус; тогава Той се обръщаше към своя Отец и изглеждаше, че пледира за тях. ***Светлина излизаше от Отец към Сина и от Сина към молещата се група. В един момент видях извънредно силна светлина да се излива над народа пред престола***. *Ранни писания*, с. 54, 55, Краят на 2300 денонощия, Параграф 1.

Книгата ранни писания била публикувана през 1858 г., но това видение било дадено на Елън Уайт през 1846 г. и било публикувано в *Дъ Дей Стар*. Обърнете специално внимание на рамката и как тя пасва на модела за потока на живота. Горното видение е изразено чрез символа светлина вместо вода, но Псалм 36:7-9 представя паралелно символите вода и светлина. Виждаме, че тази светлина идва

1. от Отец
2. към Сина
3. и от Сина
4. до молещата се група

Забележете точките през които протича светлината. От Отец към Сина, до молещата се група. Това видение не представя Светия Дух като точка от която протича светлината. Тази концепция е възможна само, ако премахнем допускането, че личностите на Божеството трябва да имат своя собствена вродена сила. Елън Уайт казва ясно, че светлината е силата на Светия Дух. В края на 55-та страница от *Ранни писания* имаме малко повече изяснение на този процес.

> Станалите заедно с Исус Го бяха проследили с вярата си в Светая Светих и се молеха: "Отче, дай ни Твоя Дух." Тогава Исус им вдъхна Светия Дух, в който имаше светлина, сила и много любов, радост и мир. *Ранни писания,* с. 55, Краят на 2300 денонощия, Параграф 2.

Тук забелязваме, че вярващите щели да се молят на Отец, а след това Исус щял да духне върху Божия народ Светия Дух. В този Дъх или Дух имало светлина, любов, радост и мир. Ако дъхът е съдържал любов, радост и мир, тогава този дъх трябва да е съдържал персоналност. Елън Уайт представя това по следния начин в *Копнежът на вековете*.

> Святият Дух е диханието на духовния живот в душата. ***Даряването на Духа е даряване на Христовия живот***. То придава на получателя Христовите качества. *Копнежът на вековете, с.* 805, Гл. 84, Параграф 10

> Когато изпитания засенчват душата, помнете думите на Христос, помнете, че **Той е едно невидимо присъствие в лицето на Светия Дух.** Е. Г. Уайт, *Дъщери на Бога, стр. 185, Параграф 2, 1897 г.*

> Господ скоро ще дойде. Искаме това пълно и съвършено разбиране, което единствено Господ може да даде. Не е безопасно да улавяме духа от друг. Искаме Светия Дух, който е Исус Христос. Ако общуваме с Бога, ще имаме сили, благодат и ефективност. *Писмо* 66, 1894 г.

Тук Елън Уайт казва, че даряването на Духа е даряване на Христовия живот. Това не е някаква друга част, симулираща живота на Христос, или опитваща се по свой собствен начин да представи Христовата личност – това е директно даване на Христовия живот. Простотата на това нещо не може да бъде подмината. Духът всъщност е Духът на самия Христос, чрез действието на един всеприсъстващ Дух. Този принцип е демонстриран също и в символа на манната.

> Дарителят на манната, стоеше сред тях. Христос бе водил евреите през пустинята и ги бе хранил всеки ден с небесен хляб. Онази храна бе символ на истинския хляб от небето. ***Животворният Дух, Който произлиза от безкрайната пълнота на Бога, е истинската манна***. Исус каза: "Божият хляб е хлябът, който слиза от небето и дава живот на света." Йоан 6:33, Ревизирана версия." *Копнежът на вековете,* с. 385, Гл. 41, Параграф 10

Забележете как Павел използва взаимнозаменяемо понятията Божият Дух и Духът на Христос в Римляни 8:9, 10

> Римл. 8:9-10 Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но духът е жив поради правдата.

Павел използва понятията Божият Дух, Духът на Христос, Христос и Духът напълно взаимнозаменяемо, като такива, които представят едно и също нещо.[114] В рамката на една протичаща от Бога и Агнето река, това е напълно логично. Ако горният стих говори за три отделни самовъзникнали същества, всяко със свой собствен отделен Дух, става много объркано. В Ефесяните Павел използва един паралел между това Духът на Отец да е във вътрешния човек и Христос да обитава в сърцата ви.

> Еф. 3:14-17 Поради това аз прекланям коленете си пред Отца (на нашия Господ Иисус Христос), от когото носи името си всеки род на небесата и на земята, да ви даде според богатствата на Неговата слава да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта,...

На друго място Павел използва един интересен израз, който ясно подкрепя концепцията за потока на живота, за която говорихме по-рано.

> Фил. 1:19 Защото зная, че това ще послужи за моето спасение чрез вашата молитва и чрез подкрепата на Духа на Иисус Христос…

Павел заявява ясно, че е подкрепен от Духа на Христос. Това е Духът НА Христос и той подкрепя. Естественият прочит на този текст е очевиден в светлината на другите представени доказателства. По какъв начин Христос осигурява Святия Си Дух? Той го духва върху учениците.

> Йоан 20:22 И като каза това, духна върху тях и им каза: Приемете Свети Дух.
>
> Римляни 5:5 а надеждата не посрамя, защото **Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух,** който ни е даден.
>
> 1 Кор. 15:45 Така е и писано: "Първият човек, Адам, стана жива душа", **последният Адам стана животворящ дух**.
>
> Деяния 3:19, 20 Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви и да дойдат **освежителни времена от лицето на Господа и Той да ви изпрати определения за вас Исус Христос**,..

В. Тайнствената стълба

Нека обмислим един друг пример за този процес. Исус направил едно много задълбочено изявление на Натанаил, което помага да се обясни този поток на духовната вода от Бог Отец към Неговия Син, и към нас. В този пример е даден остър фокус към ролята на ангелите.

---

[114] Е. Дж. Уагонър. *Христос и Неговата правда*, с. 23. Заглавие: Сътворено същество ли е Христос – Параграф 8: “Тук намираме, че Светият Дух е, както Духът на Бога, така и Духът на Христос”. За тях се говори под формата на равенство. СВЕТИЯТ ДУХ = ДУХЪТ НА ОТЕЦ + ДУХА НА СИНА.

> Йоан 1:51 И му каза: Истина, истина ви казвам: (отсега) ще виждате небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.

Това е едно много интересно изявление. То представя Христос като стълба, която се простира от небето до земята. По тази стълба слизат и се качват ангелите. Нека забележим какво казва Елън Уайт за това изявление.

> Ангелите Божии постоянно преминават от земята към небето и от небето към земята. Чудесата на Христос за изкушаваните и страдащите бяха извършени от Божията сила чрез службата на ангелите. **И чрез Христос, със службата на Неговите небесни вестители всяко благословение от Бога идва към нас**. Като прие човешко естество, нашият Спасител съединява Своите интереси с интересите на падналите синове и дъщери на Адам, докато чрез Своето божествено естество Той се хваща за Божия трон. **И така Христос е Посредникът за общуване на хората с Бога и на Бога с хората.** *Копнежът на вековете,* с. 143, Гл. 14, Параграф 52

Това е едно удивително изявление. Тук Христос е представен като Посредникът за общуване между Бога и човека. Ангелите ни донасят всяко Божие благословение чрез този Посредник. Христос е Този, Който е разкрит като свързващия земята с небето, не само в юридически смисъл, но и в един реален и осезаем смисъл. Благословенията на Бога минават през посредничеството на Христос чрез службата на ангелите. Това е в съвършена хармония с Йоан 7:37-39:

> Йоан 7:37-39 А в последния ден, великия на празника, Иисус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Иисус още не се беше прославил.

Както човешките посредници могат да действат като доброволни канали за протичането на Божията любов и благословение към другите, ангелите също могат да действат като доброволни канали за благославяне на човешката раса. Ангелите изпълнение с присъствието на Христос в сърцата си, повлияват човешките сърца да се обръщат към Бога. Както Христос в нас е надеждата на славата, така и Христос в ангелите ги прави способни да бъдат служебни духове и ги подкрепя със силата Си. Духът на Христос е връзката и стълбата, а ангелите са доброволни деятели, които служат чрез Духа на Христос като Божии посредници.

> "Оттук нататък ще видите небето отворено, и Божиите ангели възкачващи се и слизащи върху Човешкия Син."

> Христос буквално казва: На брега на Йордан пред мен се отвориха небесата, и Духът слезе като гълъб над мен. Тази сцена при Йордан беше един доказателствен белег, че аз съм Божия Син. Ако вярвате в мен като такъв, вярата ви ще се съживи, и ще видите, че небесата ще се отворят и никога няма да се затворят. Аз ги отворих за вас, и Божиите ангели, които се съединяват с мен в примиряването между Небето и земята, обединяващи вярващите на земята с Отец горе, ще се възкачват, носещи молитвите на нуждаещите се и отчаяните от земята горе при Отец, а слизащи, донасяйки благословения на надежда, кураж, здраве, и живот за човешките деца.

Божиите ангели винаги се движат нагоре – надолу от земята към Небето, и от Небето към земята. Всички чудеса на Христос извършени за умъчнените и страдащите били от силата на Бога, чрез службата на ангелите. Христос се снижи, за да вземе човешко естество, и по този начин обединява своите интереси с падналите синове и дъщери на Адам тук долу, докато божественото му естество хваща Божия трон. И така **Христос отваря общението на човека с Бога и на Бога с човека. Всички благословения от Бога към човека са чрез службата на святи ангели.** *Духът на пророчеството*, том 2, с. 67, Параграф 2

Отново виждаме как протича каналът на благословението. Христос е стълбата и връзката между небето и земята. Ангелите са деятелите, които ни донасят благословенията на надежда, кураж, здраве и живот и изпращат нашите молитви и просби в небето.

Ако предположим, че Светият Дух е отделна личност, горните изявления в действителност нямат смисъл. Би се предполагало, че Светият Дух е посредникът на общуването между Бога и човека; Светият Дух (като една отделна личност) е деятелят чрез който Бог извършва чудесата Си. Но вдъхновението не ни казва това. Казва ни, че Христос е посредникът, символизиран чрез стълбата, а ангелите са доброволни деятели, които действат чрез този посредник.

Когато говори за преживяването на Яков, Елън Уайт казва следното:

Преживяването на Яков като скитащ се далеч от своя дом, когато му беше показана тайнствената стълба, . . беше замислено да учи на една велика истина по отношение на спасителния план. . . . **Стълбата представяше Христос. Той е каналът на общението между небето и земята, и ангелите се движат напред-назад в едно постоянно взаимодействие с падналата раса.** *Та да мога да Го познавам, с.* 21, Параграф 5

Елън Уайт нарича това тайнствената стълба. Има една тайна, която обкръжава този процес на общение между небето и земята. Казано ни е отново, че Христос е каналът за общението. Моля забележете, **Каналът** на общение. Христос е не само източникът и изворът (получен от Отец), но е също и каналът или реката или стълбата на общението. Това са жизнено важни истини обяснени по един семпъл начин. Тайнствената стълба ни говори как функционира Духът на Христос, който е Духът на Истината. Ако Светият Дух е отделна личност, тогава независимо от Христос би бил определен като каналът и делото на ангелите щеше да бъде второстепенно на делото на Духа. Но Духът на пророчеството показва, че делото на ангелите е централно и първостепенно при помагането на човешката раса.

Г. Утешаващото всеприсъствие на Христос

Имайки предвид тези мисли, забележете този текст:

Йоан 15:26 А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен.

И забележете този коментар по отношение на Христос, който изпраща Светия Дух:

“Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да

бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия" *Издание на ръкописи (MR),* т. 14, с. 23

Светият Дух е ***самият Той*** (т. е. Христос)[115] съблечен от човешкото естество. Думата съблечен в речника на Уебстър означава "оголен или необлечен", и не означава просто „без". Тук Елън Уайт казва ясно, че **Светият Дух е Христос, *съблечен* от персоналността на човечеството**. Реката протича от Скалата Христос. Щом вече не сме обвързани с принципа да доказваме, че Духът е Божествено Същество, чрез собствената му *вродена сила*, тогава можем да прочетем тези пасажи по един непринуден начин. Светият Дух е всеприсъствието на Христос.

Някои казват, че Христос се е отказал от личното Си всеприсъствие, когато е взел човешко естество. Никога не съм срещал такова нещо във вдъхновението. Всеприсъствието което Христос притежавал в небето било Светият Дух.[116] Забележете как следното изявление потвърждава това.

Не е от съществено значение за теб да знаеш и да можеш да дефинираш точно какво е Святият Дух. Христос ни казва, че Святият Дух е Утешителят и Утешителят е Святият Дух - "Духът на истината, Който Отец ще изпрати в Мое име." "Аз ще се помоля на Отец и Той ще ви даде друг Утешител, така че, Той да може да пребъдва с вас завинаги; Духът на истината; Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде" [Йоан 14:16, 17]. ***Това се отнася за всеприсъствието на Духа на Христос, наречен Утешителят.*** Исус отново казва: "Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете. Но когато Той – Духът на истината, дойде, Той ще ви води към всяка истина" [Йоан 16:12, 13].

Има много тайни, които не се опитвам да разбера или да обясня; те са твърде високи за мен, и твърде високи за теб. По някои от тези точки мълчанието е златно. Набожност, посвещение, освещение на душа, тяло и дух – това е съществено за всички нас. "Това е вечен живот, да могат да познаят Теб, единственият истинен Бог, и Исус Христос, когото Си изпратил" *Издание на ръкописи* (MR) т. 14, с. 179, 1891 г.

Като даваше своята поръчка на последователите Си, Христос не им каза, че ще останат сами. Той ги увери, че ще бъде близо до тях. Той говори за Неговото Вездесъщо присъствие по специален начин. Идете при всички народи, каза Той. Идете до най-отдалечената част на обитаемия свят, но знайте, че Моето присъствие ще бъде и там. Работете с вяра и увереност, защото никога няма да дойде време, когато да ви оставя. {*Ръкопис* 138, 1897, Параграф 21}

Това изявление е много ясно; тя нарича Светият Дух "Всеприсъствието на Духа на Христос", който е утешителят. Ако случаят е такъв, тогава трябва да намерим изявления, които говорят за Христос като утешителят. Забележете следното:

---

[115] Последователната употреба на „Той", "Неговият" и "Самият" в целия параграф показва, че Христос е въпросната личност. Добавянето на думата "самият" във фразата "Светият Дух е Самият (Той) съблечен от…" внася една излишност, при положение, че можеше просто да се каже "Светият Дух е съблечен от…".

[116] Важно е да се посочи, че, когато Христос бил въплътен и обременен от човешката плът, Той се отказал от способността да бъде всеприсъстващ чрез Духа на Бога.

Йоан 14:16-18 И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, който ще бъде с вас до века – Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя безутешни, ще дойда при вас.

Христос казва, че ще изпрати друг Утешител. След това казва, „няма да ви оставя безутешни: Ще дойда при вас.“ Това е друг Утешител (от същият вид), защото това е Христос съблечен от персоналността на човешкото. Самият Христос е този, който ни утешава чрез посредничеството на Духа. Колко прекрасно е да знам, че Исус е моят Утешител!

“Спасителят е нашият Утешител. Ето това изпитах аз, че е Той.” *Издание на ръкописи* (MR), том 8, с. 49

Нека изучават седемнадесетата глава на Йоан и да се научат как да се молят и как да живеят молитвата на Христос. Той е Утешителят. Той ще пребъдва в сърцата им, правейки радостта им пълна. Думите Му ще бъдат за тях като хляба на живота… *Ривю енд Херълд,* 27-ми януари, 1903 г.

“Когато с вяра погледнем към Исус, вярата ни прониква през сянката и ние се възхищаваме на Бога за прекрасната Му любов, че е дал Исус Утешителя.” *Издания на ръкописи* (MR), том 19, с. 297

“Причината заради която църквите са слаби и болнави и готови да умрат, е, че врагът е докарал влияния от обезсърчително естество върху трепереще им души. Опитал се е да скрие от погледа им Исус като Утешителят, като един, който упреква, който предупреждава, който ги увещава…” *Ривю енд Херълд,* 26-ти август 1890 г.

“Влиянието на Светият Дух е животът на Христос в душата.” *Ривю енд Херълд,* 26-ти октомври, 1897 г.

“Учителят трябва да бъде кръстен със Светия Дух. Тогава умът и духът на Христос ще бъдат в него, и той ще изповяда Христос, чрез един духовен и свят живот.” *Ривю енд Херълд,* 9-ти февруари, 1892 г.

Защо е толкова важно да се види, че всъщност Исус идва директно при нас като наш утешител? Представете си сценария с една личност, която отива да посети приятел, който току-що е загубил близък член на семейството си. По време на посещението, приятелят заявява: “Сигурно ти е трудно в този момент. Познавам един друг приятел, който наскоро премина през същото преживяване, така че аз мога да си представя колко ти е трудно.” Въпреки че можем да оценим старанията на нашия приятел да ни утеши, колко различно би било, ако беше дошъл другият приятел, който всъщност е загубил член на семейството си, да седне при нас и да ***сподели*** преживяването си с нас. Колко по-утешаващо би било това.

Исус преживял отхвърляне; страдал; бил изкушен във всичко като нас. (Евр. 4:15; Евр. 2:17, 18) Познава от *опит* изпитанията на човешкия живот.[117] Можем ли да кажем това за Светия Дух като една отделна личност? Дали Светият Дух (като отделна личност) познава *от опит* какво е да бъдеш изкушаван? Разумно ли е Исус да каже на Светия Дух колко труден е животът и след това да го изпрати да ни утешава - един, който всъщност не го е преживял? Логично ли е това? От тринитарна гледна точка, Светият Дух би могъл да ни утешава със сила и мир, но може ли да ни утешава с разбиране и преживяване? Само Исус може да направи това. Както казва Елън Уайт: "Спасителят е нашият Утешител, ето това изпитах аз, че е Той." Простото съзнание, че личността с която общуваме, директно разбира каква е дадена трудност, е изключително утешаващо, защото осъзнаваме, че не се изправяме срещу тази трудност сами. Ето тук е релационната сила на това Христос да бъде наш утешител съблечен от персоналността на човешкото. Утехата е много повече от просто една сила – тя е едно споделено разбиране и преживяване.

Отново, когато премахнем човешката решителност, че само *вродена сила* прави едно Същество Божествено, тези изявления ни освобождават Исус като наш Утешител, и Той вече не е скрит от погледа ни. Това не е някаква отделна Личност – това е Исус. Исус е нашият Утешител.

Получаването на една ясна картина за Светия Дух може да се окаже доста трудно. Както казахме в началото, всеки човек трябва да бъде свободен да разбира подробностите на това за себе си. Когато говорим за Светия Дух като "третата личност" или, че той е точно толкова личност, колкото и Бог, е лесно да видим защо обикновено виждаме Духа като отделна личност. Превръщането на Духа в отделна личност премахва страха от превръщането му просто в някаква сила, и аз съм напълно съгласен с необходимостта това да бъде така. Но как иначе човек може да обясни всеприсъствието? Ако Отец е едно същество, но е също и всеприсъстващ, как изразяваме това? Бог е в небето, в центъра на вселената, но Той е също и тук с нас чрез силата на всеприсъствието и ние можем да Го чувстваме близък. Божественото Му присъствие не е просто една божествена еманация или просто някаква сила – това е нашият Баща, чрез посредничеството на Неговия Дух. Точно това е Светият Дух – всеприсъствието на Бога. Концепцията за първа и трета личност в небето, като всеприсъствие на първата личност, ни предпазва от това да гледаме на Бога през очилата на пантеизма. Аз вярвам, че това ни дава едно семпло обяснение за тайната на всеприсъствието. Как точно Бог прави това? Нямам представа и избирам да вярвам, че мълчанието е златно.[118] Но вярвам, че, когато се претегли тежестта на доказателството във всички вдъхновени изявления и разгръщането на адвентната история, Светият Дух не е една отделна личност , а всеприсъствието на Отец и Сина в третата личност. Духът е реката на живота. Някой ще каже: "значи ти не вярваш в Светия Дух". На това бих отговорил "вероятно не на базата на твоите допускания, но аз със сигурност вярвам в Светия Дух, че той е личност и е мой утешител, защото той е всеприсъствието на Бога.

---

[117] По-старият Брат на човечеството стои до вечния трон. Наблюдава всяка душа, която се обръща към Него като към Спасител. Знае от опит какви са слабостите на хората, какви са нуждите и къде се крие силата на изкушенията; "защото Той бе във всичко изкушаван като нас, но пак остана без грях". Наблюдава те, Божие чадо, изпълнено със страх. Изкушаван ли си? Той ще те избави. Слаб ли си? Ще ти даде сила. Невеж ли си? Ще те просвети. Наранен ли си? Ще те излекува. *Копнежът на вековете,* с. 329, Гл. 34, Параграф 6

[118] Виж *Деяния на апостолите,* с. 51, Гл. 5, Параграф 12

Д. Неверни допускания и обвинения

Много хора правят грешката, че щом могат просто да докажат, че има три персоналности в Божеството, тогава това е достатъчно, за да се подкрепи едно съвравно и съвечно Триединство. Нищо не би могло да бъде по-далече от истината. Само невярното допускане, че за божествените същества трябва да се схващат онези, които имат собствен самовъзникнал източник живот, и, че равенството се базира на вродена сила, а не на наследство, е което създава такъв тип мислене.

Често виждам хора, които отварят *Евангелизъм* на с. 615, прочитат всички изявления за „три личности“ и казват “ето виждаш ли, има три личности”. Отговорът ми е „да“, но това не ни казва нищо за едно съвравно и съвечно играещо роля божество.” Това е само един случай на насилване на предпоставката, без да се взема в предвид всичко, което казва вдъхновението по темата; тази предпоставка се поставя на фалшивата платформа на базираното на изпълнение мислене родено от представената пред Ева лъжа в Едемската градина: “Никак няма да умрете.”

Чувал съм също напълно абсурдното изявление, че отричането на Светия Дух като личност в контекста на едно съвравно и съвечно Триединство е всъщност отричане на Светия Дух и това поставяло човек в опасност от извършване на непростимия грях. Забележете следното:

> “Христос им каза ясно, че като приписват на Сатана делото на Светия Дух, те се отделят от източника на благословение. Тези, които говореха против Исус, без да разпознаят Неговото Божествено естество, можеха да получат прощение, защото чрез Светия Дух те имаха възможност да видят грешката си и да се покаят. Какъвто и да е грехът, ако душата се покае и повярва, вината бива очистена чрез Христовата кръв; но този, който отхвърли делото на Светия Дух, отива толкова далеч, че покаянието и вярата не могат да стигнат до него. Бог действа в сърцето чрез Духа; когато хората своеволно отхвърлят Духа, те прекъсват връзката, чрез която Бог може да общува с тях. Когато Духът бъде отблъснат окончателно, Бог не може да направи за душата нищо повече.” *Копнежът на вековете,* с. 322-323, Гл. 33, Параграф 3

Ако четете внимателно този пасаж, ще осъзнаете, че непростимият грях е истината да бъде представяна като заблуда – едно отхвърляне на светлината. Това откъсва хората от извора на благословението. Би ли могло тук да се съдържа едно предупреждение за хората, които атакуват своите братя, понеже те се опитват да хармонизират вдъхновените изявления и търсят светлина; и възможно ли е, грехът в който обвиняват другите, да се окаже опасност за самите тях? Помислете добре за тези неща.

Скъпи приятелю, трудно е да се признае, че положената от Адвентизма структура за Божеството може да не толкова солидна, колкото всички ние сме си мислили. Знам колко трудно е да се признае това, но верността към истината изисква едно такова признание. Нека изпитваме всичко и държим доброто.

Започвате ли да виждате, че Божеството е много по-малко тайнствено от това в което го превръща Триединството? Владетелят на вселената има близък, съработник – Неговият Син, направен в Неговия собствен образ, и от Отец към Сина, а след това и към цялата вселена протича реката на живота, която е Светият Дух. Толкова чудно просто е. Исус е напълно

Божествен и притежава цялата пълнота на Божеството, чрез Своята *връзка* с Неговия Баща. Ако все още не вярвате в това, тогава моля обяснете това изявление:

> "Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност." *Поглед нагоре,* с. 367

Това изявление унищожава напълно всяка възможност за един основан на изпълнението възглед за Христовото равенство с Отец. Прочетете изявленията, сравнявайте текстовете, изследвайте, сдобийте се със солидното доказателство.

Духът е точно толкова Личност, колкото Бог е Личност, защото Божият Дух не е обвързан с Неговата форма и действително е всеприсъствието на Бога.

> Светият Дух е свободно работеща, независима деятелност. Богът на небето използва Своя Дух, както му е угодно; и човешки умове, човешки преценки и човешки методи не могат да определят границите на Неговото дело или да предписват канала чрез който да работи, повече отколкото могат да кажат на вятъра: „Предлагам ти да духаш в определена посока и да се движиш по този или онзи начин." *Вярата чрез която живея,* стр. 52, Параграф 4

Плът и кръв не могат да ви разкрият тази скъпоценна истина, но аз се моля очите ви действително да се отворят, защото има много светлина и истина в истинското *отношение* между Бог и Неговия Син.[119]

Когато позволим на Отец, Сина и Духа да пребивават в релационна рамка, която отразява един извор, изтичащ от ЕДНА (единствена) точка на източник, за нас се отварят огромни благословения.

23. Познаване на Бога

A. Идентификация на характера

Като млад подрастващ имах нещастието да бъда изложен на безкрайни телевизионни часове. Една от програмите, които гледах редовно се казваше „Щастливи дни“. Някои от вас веднага ще се сетят за тази програма. Тя проследяваше живота на едно конкретно семейство и техните приятели, които живееха в края на 50-те години на миналия век. Един от главните герои беше Ричард Кънингъм. След като бях гледал много епизоди от тази програма, аз развих доста силна връзка с този герой. Бях запознат с навиците му, характера му и в някои отношения започнах да ги имитирам. Така стана и с главния герой “Фонц”. Той беше готиният с коженото яке, който винаги сваляше момичетата и можеше да поправи повечето ситуации. Развих връзка и с двамата герои.

---

[119] “Има светлина и слава в истината, че Христос бе едно с Отец преди да беше положена основата на света. Това е светлината, която сияе в тъмно място, правейки я да блести с божествена, изначална слава. Тази истина, сама по себе си безкрайно тайнствена, обяснява други тайни и иначе необясними истини, макар че е обгърната в непристъпна и непонятна светлина.” *Избрани вести,* том 1, с. 248, Гл. 34, Параграф 8

Ако никога не си бях направил труда да погледна отвъд границите на телевизионния ми екран, можеше и до ден днешен да поддържам някаква връзка с тези герои. Но всичко се промени, когато научих, че Ричард Кънингъм всъщност беше Рон Хауърд. Бях познавал Рон като Ричард, но не познавах Рон. Всеки пък, когато поглеждах към Рон Хауърд, аз си мислех за Ричард Кънингъм и макар, че имаше лични черти, които проблясваха през Рон в Ричард, оставаше си факт, че Ричард не е една реална личност. Той е един израз или форма на личност. Той демонстрира радостите и борбите на един типичен подрастващ тийнейджър през петдесетте. Но всъщност той не е реален.

Ето тази дилема срещаме, когато подхранваме идеята за едно съравно и съвечно Триединство. Казвано ни е, че трите личности на Божеството са избрали да ни се изявят под формата на Отец, Син и Дух, за да можем да разберем характера на Бога. Както повечето хора, които четат Библията и срещат героите Отец и Син, ние развиваме една близка връзка с тези герои. Всичко това може да е хубаво, ако не дръзвахме да погледнем извън границите на библейския екран и просто си оставахме в една връзка с героите, които виждаме на екрана. Но други, които са любопитни, може да започнат да надничат и да се чудят, "кои са тези три съвечни същества, които се изявяват по този начин?" Простият отговор е, че това е една тайна и ние не можем да я разберем. Но Триединството създава в ума на човека една врата, която може да се отваря по всяко време и да се задава този въпрос.

Б. Гръцката мисъл прави Бога напълно непознаваем

Цялата тази дискусия повдига въпроса за същински познаваемата идентичност срещу същински непознаваемата идентичност, която може да бъде зървана само чрез форми и изрази.

Казано простичко, в едно буквално разбиране за Отец и Сина, описанието на, представящия Сина, Ричард Кънингъм, ни дава същинската идентичност на Рон Хауърд, който представя Отец, защото единият е точен образ на другия. В този пример, Ричърд Кънингъм е пълно откровение на Рон Хауърд, докато в Тринитарния модел Ричърд Кънингъм функционира просто в режим на изразяване на Рон Хауърд, което ни позволява само да го зърнем и да добием някакво усещане за него, но не и наистина да го познаваме, защото Ричард не е точен образ на Рон, а само един ограничен израз.

В Тринитарния модел личността, назована Бог Син, избира да играе ролята на Божия Син по подобен начин, както Рон Хауърд играе ролята на Ричард Кънингъм. В тази ситуация личността известна като Бог Син не се разкрива напълно в личността, наречена Син на Бога - това е просто начин на изразяване. В крайна сметка реалността на това кой е Бог Син е мистерия, която не познаваме, както и аз не познавах живота на Рон Хауърд чрез героя, наречен Ричард Кънингъм. В действителност ролята на Божия Син е същата като тази на Ричард Кънингъм - всяка роля отразява аспекти на реалността, но самият герой не е реален; той действителност не съществува.

Концепцията, че Бог е една непознаваема есенция, която изявява Себе Си под различни форми, за да покаже кой е Той, е взета директно от гръцката мисъл и била възприета с елементи на християнството от Юстин Мъченик, а по-здраво от Августин.

Ранните християни смятали гръцката религия за такава, която поддържа недостойни възгледи за Бога, но били разделени по отношение на гръцката философия. Християнският философ Юстин Мъченик (ок. 100 – ок. 165 г.) виждал съвместимост между християнството и най-висшата и най-добрата гръцка мисъл, докато Тертулиан (ок. 160 – ок. 225) отхвърлял философията, казвайки, че Ерусалим (вярата) не може да има нищо общо с Атина (философията).

В съгласие с теизма, Августин (354-430) смятал Бога за всезнаещ, всемогъщ, всеприсъстващ, морално добър, създател (*ex nihilo*) и този, който поддържа вселената. Независимо от всички тези описания, Бог е уникално семпъл. Бивайки изцяло свободен, той не се нуждаел да твори, но го направил като акт на любов. Понеже творението е негово, то отразява неговия ум. Времето и пространството започнали да съществуват при сътворението, и всичко в творението е добро.

Августин развил една тема, която се открива още по времето на Платон, Аристотел и Зенон от Китион, че Бог е едно съвършено същество. След изброяване на една йерархия на превъзходствата (неща, които се „предпочитат“) Августин утвърдил идеята, че Бог "живее в най-висшия смисъл" и е "най-могъщ, най-праведен, най-красив, най-добър, най-благословен" (*Върху Триединството,* XV, 4).

Но там където Аристотел стигал до заключението, че най-великото същество трябва да бъде съзнателно само за себе си, Августин наблегнал на една противоположна и отличаваща се християнска тематика: Бог върховно обича творенията до там, че да се въплъти в Христос, за да им бъде разкрит и да ги примири със себе си. Нещо повече, Той е провиденчески активен в историята, от индивидуално ниво (*Изповеди*) към отношения с цели народи (*Градът на Бога*). Така че, що се отнася до важната тема за Божието отношение към света, християнската мисъл не би могла да бъде по-противоположна от възгледа на Аристотел за едно Същество, което съзерцава само себе си.

Джон Скот Еригена (ок. 810 – ок. 877), който базирал творбата си изцяло на Августин[120] имал по-силни наклонности към неоплатоничната мисъл. Бог създал вселената според вечните модели на своя ум и тя е един израз на неговата мисъл, колкото и незавършен израз да е космосът.… Бог е напълно непознаваем, тъй като е отвъд всеки изказ и категории. Предпоставките и категориите на Аристотел не могат да се приложат за Бога, защото те допускат някакъв вид субстанция. Все пак Бог може да бъде описан, дори и неадекватно като се използват както позитивни, така и негативни изявления. Позитивните изявления са само приблизителни, но могат да бъдат направени по-точни, чрез добавянето на отрицателни изявления. Например, може да се каже, че Бог *е* добър (позитивно), но също и, че той *не е* добър (отрицателно), понеже той е над добротата. Такива изявления могат да се комбинират в изявлението, че той е „супер добър.“ Въпреки тези приблизителни сравнения, Бог трябва да бъде достигнат чрез мистично преживяване.[121]

Можем да изброим още няколко други учени и теолози, но горните цитати дават достатъчно доказателство, че в някаква степен християнството е било повлияно от гръцките мисли на Теизма. Това влияние до някаква степ е направило Бога напълно непознаваем. Можем да Го зърнем, но не и действително да Го познаваме. Тази липса на способност да познаваме Бога със сигурност е занижена в протестантската традиция, която базира познанието за Бога върху

[120] http://en.wikipedia.org/wiki/John_Scotus_Erigena
[121] *Интернет енциклопедия*. http://www.iep.utm.edu/g/god-west.htm

откровението на Писанието, но въпреки това, доктрината за Триединството е иманентно уязвима спрямо обвинението за влияние на гръцката мисъл, а това съответно прави Бога напълно непознаваем на същинско ниво.

В. Библията представя Отец и Сина като познаваеми идентичности

Както отбелязахме, Библията ни представя Бога като Баща и Син, които общуват с нас, чрез техния всеприсъстващ Дух. Ако приемем директно това, което казва Библията, сърцевинната идентичност на Бога се разкрива в персоналността на Отец и Сина. Те са това в самата сърцевина на своето съществуване. Забележете:

> 1 Кор. 8:6 за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

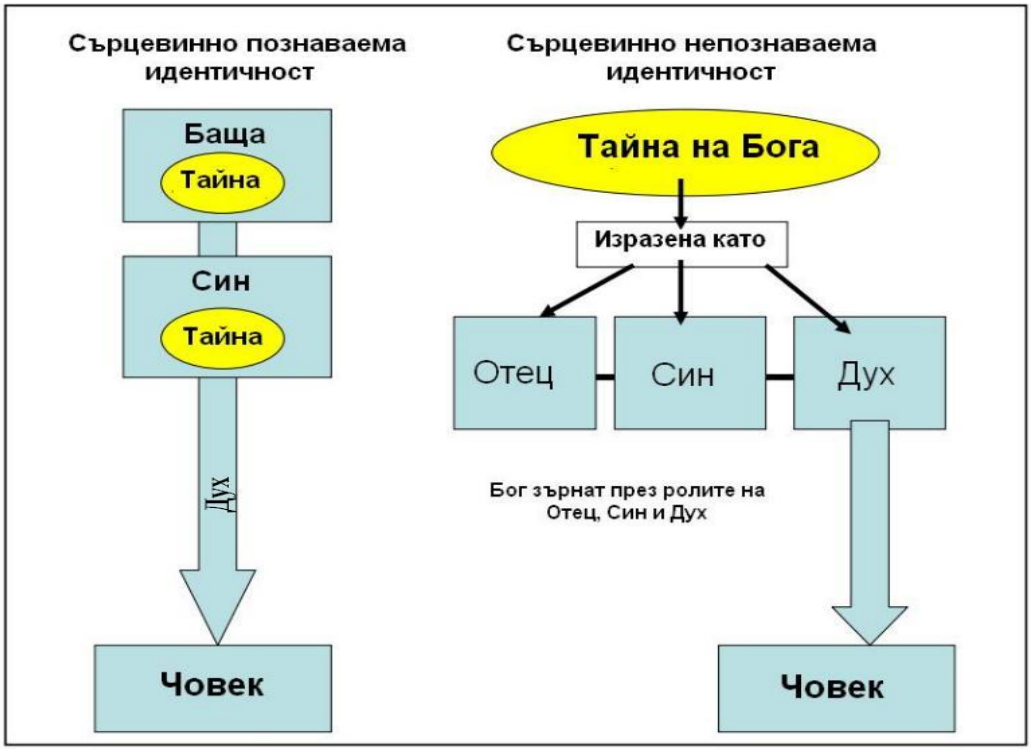
> Йоан 17:3 А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил.

Забележете как Елън Уайт говори за това:

> Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син. *Свидетелства към църквата,* том 8, с. 268, Гл. 43, Параграф 3

Забележете наблягащото естество на тези изявления. Бог Е Бащата на Христос; Той е това в Своята сърцевинна идентичност. Христос Е Синът на Бога. Той е това в Своята сърцевинна идентичност.

Изключително важно е да се разбере този въпрос. Библията и Духът на пророчеството ни разкриват един Баща и един Син като реални личности, които не играят роли и не изразяват форми, но просто са си такива каквито са. Да бъдеш себе си е изключително важно, за да имаш усещане за интимност с някого. Ако Отец не е наистина Бащата, тогава, използвайки нашия пример, ние имаме връзка с Ричард Кънингъм, но тази връзка е само едно надзъртане в реалността на Рон Хауърд. Такава връзка ще търпи липса на интимност в истинския смисъл, защото тя не е реална.

По отношение на Божията тайна, когато позволим на Божията сърцевинна идентичност да бъде буквален Баща и буквален Син, тогава тайната на Бога се съдържа в тези персоналности. Тайната се намира в действителната личност и в процеса на нейното опознаване. Ако Бог не е буквален Баща и буквален Син и това са само начини за изразяване, тогава тайната не се съдържа в тези персоналности и Бог в крайна сметка е непознаваем.

Г. Триединството представя всички членове на Божеството като такива, които представят някого – но кого?

Триединството ни дава един основен критерий, който не побира тайната на Божията личност и в действителност оставя отворена вратата за други възможни критерии. Понеже тайната не се побира, това прави Бога да не е истински познаваем. Понятията „Отец“, „Син“ и „Дух“ са възприети от членовете на Божеството, за да представят някого, но кой е той? Бог ли? Но кой член на Божеството го представя? Ами всички те го представят. Ако вярваме, че Бог като три личности е възприел роли, за да демонстрира на човечеството какъв е наистина Единият Бог, тогава не е вярно да се казва, че две личности представят друга, а че всички представят единия Бог. Но кой е този Бог? Ами това е три в едно и едно в три. Това е тайна, която не може напълно да бъде разбрана. Затова в действителност Бог не може да бъде познаван в Неговата сърцевинна идентичност. Отец, Син и Дух възприемат роли, за да изразят онова, което е в ума на единия истинен Бог. Те са само едни изрази, а не присъщи точки на познаваемост. Ето тук се съдържат семената на гръцката ерес – една непознаваема същност, която е изразявана под различни форми, но тези форми не са същински в себе си. Това е

неизбежният резултат от разглеждането на Бога като триличностен комитет с оформени през вечността приписани роли.

Можем да видим проявата на това объркване в промяната на адвентно основно учение номер три във връзка с Отец.

> Бог, вечният Отец, е Създателят, Източникът, Поддържащият Суверен на цялото творение. Той е справедлив, свят, милостив и жалостив, бавен да се гневи и изобилстващ с непоколебима любов и вярност. Качествата и силите, изложени в Сина и Светият Дух са също **откровения** на Отца. *Основни учения* 1980 г.

> Бог, вечният Отец е Създателят, Източникът, Поддържащият Суверен на цялото творение. Той е справедлив, свят, милостив и жалостив, бавен да се гневи и изобилстващ с непоколебима любов и вярност. Качествата и силите, изложени в Сина и Светият Дух също и **тези** на Отца. *Основни учения,* 2015 г.

Във формулировката на учението през 1980 г. все още Сина и Духа са откровения на Отец в представителен смисъл. През 2015 г. това е отстранено. Синът и Духът вече не са дадени като представяне на Източникът Отец, а просто в тях тримата се проявяват същите качества. Въпреки това, в изявлението от 2015 г., Отец все още е посочван като източникът. В качеството си на какъв е източник, ако Синът и Духът вече не са откровения на Отца? Това е естественото последица от сърцевината на непознаваемата идентичност. Това е объркването на Триединството.

Изглежда, че, независимо в каква форма изразявате доктрината за Триединството, тя е гениална сатанинска идея, която представя една картина за Бога, който в действителност не е познаваем, макар да ни създава усещането, че е. Забележете следното:

> "Изучаването на Библията с молитва би открило на протестантите истинския характер на папството и би ги накарало да се отвратят от него и да го отхвърлят. Но много хора се имат за мъдри по своя преценка и не смятат за необходимо смирено да искат Бог да ги доведе до истината. Гордеят се със своето просвещение, но са невежи, както по отношение на Писанието, така и по отношение на Божията сила. Те трябва да имат някакво средство да успокояват съвестта си и търсят най-малко духовното и смиряващото. ***Онова, което желаят, е един метод за забравяне на Бога, който да минава за метод, чрез който Го помнят. Папството може много добре да отговаря на такива нужди***. То се е подготвило за две категории хора в света - които биха искали да бъдат спасени чрез собствени заслуги и които биха искали да бъдат спасени в греховете си. ***Ето тук е тайната на неговата мощ.*"** *Великата борба,* с. 572, Гл. 35, Параграф 31

Коя е базисната доктрина, генерираща тази сила на папството?

> "Тайната на Триединството е централната доктрина на католическата вяра. На нея се базират всички останали учения на църквата. . . . . Църквата е изучавала тази тайна с голяма грижа и след четири столетия изяснявания, реши да представи доктрината по този начин: В единството на Божеството има три Личности: Отец, Син и Свети Дух – истински отличими една от друга. Така, с думите на Атанасиевото кредо: 'Отец е Бог, Синът е Бог, и Светият Дух е Бог, и все пак няма три бога, а един Бог.'" (Наръчник за днешния католик, 1977 г. с. 12.)

Католиците признават ясно, че цялата им верска система се базира на доктрината за Триединството.

Макар, че Адвентистите от седмия ден ще отрекат, че нашето разбиране за Триединството е също като на католицизма, никой не може да отрече, че ключовите съставки все пак присъстват.[122] Със сигурност трябва да се съгласим, че нашият възглед за Бога оформя базата върху, която се основават всички останали доктрини. Дж. О. Корлис разбирал този факт, когато през 1911 г. заявил:

> Разбирането, че единството на Бога е единствената доктрината върху която откровението поставя най-голямо ударение, е едно общо разбиране. Съхраняването на тази точка било принципна задача на юдейската религия. Тази доктрина предшества всеки важен изказ на Стария завет, от изговарянето на десетте заповеди до подробното очертаване на церемониите. Всяко пророческо предупреждение е поддържало в ума този конкретен аспект. Господ Исус винаги представял своя Баща на челно място във всичките си учения. Апостол Павел бил внимателен, когато казал, че макар в неговите дни да имало много господари и богове, за него и близките му имало само един Бог, Отец, от Когото са всички неща и ние в него (1 Кор. 8:5, 6).[123]

Концепцията за Триединството обърква персоналностите на Отец, Сина и Духа. Тя прави невъзможно комбинирането на единство и троичност с почтения подход към Библията. Концепцията за мистичното единство, метафоричното използване на понятията Отец и Син и концепцията за Духа като напълно отделно същество и все пак обединено с другите повдигат множество въпроси, и отговора на всички тях е изключително объркващ. Спиритуалистичната или метафорична употреба на термините Отец и Син по същество унищожава тяхната персоналност като Баща и Син. Забележете какво казва Елън в следния пасаж:

> Сега трябва да бъдем на стража и да не допускаме вниманието ни да се отклонява от най-важната вест дадена от Бога за това време. Сатана не е в неведение относно резултата от опита Бог и Исус Христос да бъдат дефинирани по спиритуалистичен [ИЗПОЛЗВАН ТУК ВЪВ ВРЪЗКА С ЕДНА СИСТЕМА НА ТЪЛКУВАНИЕ, А НЕ СПИРИТИЗМА, ЧИЕТО ПОПУЛЯРНО НАЗВАНИЕ Е СПИРИТУАЛИЗЪМ.] начин, който представя Бог и Христос като нищо. Моментите, които се прекарват за една такава наука са на мястото на подготовката на пътя на Господ, проправящи път за Сатана, да влезе и обърка умовете с мистицизъм, който е негово собствено изобретение. Въпреки че са облечени в ангелски дрехи, те са направили нашия Бог и нашия Христос на нищо. Защо?-- защото Сатана вижда, че умовете са напълно подготвени за неговото дело. Хората са загубили следата на Христос и на Господ Бог, и са придобили една опитност, която е Омега на една от най-коварните заблуди, които някога ще запленят умовете на хората. Забранено ни е да... поставяме въображението си в обсега на предположението. -- *Дневник*, #48, с. 153, 163, 25-ти и 28-и август, 1904 г.

Горният цитат представлява обръщение към кризата с Келог и специфичните проблеми по онова време са различни от днешните, но принципите са същите: едно метафорично прилагане на понятията Отец и Син, което изменя реалността на техните персоналности.

---

[122] Виж следващата глава за повече подробности

[123] Дж. О. Корлис. *Ривю енд Херълд,* 7-ми септември, 1911 г., Проследявания на пророческия дар. Виж Приложение Й за цялата статия.

Настоящото адвентно разбиране за Триединството е равносилно на отричане на Отец и Сина, защото техните персоналности са изменени в тази метафорична или спиритуализирана система.

Д. Триединството е една драма, която отрича ясния прочит на Писанието

По отношение на методологията доктрината за Триединството атакува сърцето на ясния прочит на Писанието. Бог всъщност играе един театър, възприемайки една форма, която Го представя, но всъщност това не е Той. Този тънък преход променя напълно възможностите за прочитане на Писанието. Той отваря врата за фини и по-висши критични форми на мислене. Например, Библията нарича Христос "Синът на Бога", но аз съм чувал проповедници да казват в защита на Триединството, че Исус не е „наистина" синът на Бога. Писанието изгубва своята способност за ясен прочит и при всяка точка Сатана може да ни зарази с въпроса: "Истина ли каза Бог" или дали Бог е имал в предвид това буквално.

Забележете следния пример.

> "Един план на спасение бил обхванат в завета сключен от Трите Личности на Божеството, които еднакво притежавали качествата на Божественост. За да изкоренят греха и бунта от вселената и да възстановят хармонията и мира, **едно от божествените Същества приело и влязло в ролята на Отец, друго в ролята на Сина. Последното божествено Същество, Светият Дух, също трябвало да участва в осъществяване на спасителния план. Всичко това се случило преди греха и бунта да се появят в небето.**
>
> "**Приемайки включените в спасителния план роли, Божествените Същества не загубили нито една от силите на Божественост**. Що се отнася до вечното им съществуване и някои други качества, те били в единство и равни. Но по отношение на спасителния план, в един определен смисъл имало покорство от страна на Сина към Отец." Гордън Йенсен, *Ривю енд Херълд*, 31-10-1996

Това е чиста спекулация без ни най-малка следа от библейска подкрепа. То превръща също членовете на Божеството в актьори от една пиеса и насочва към метафоричен подход на тълкуване.

Директният резултат от възприемането на Тринитарния възглед в Адвентизма е едно атакуване на буквалното светилище в небето. Врагът знае, че това е тайната сила на Адвентизма. Когато Келог възприел един Тринитарен възглед[124], не след дълго Белинджър атакувал учението за Светилището. Буквалният възглед за Отец и Сина е единствената ни защита при съхраняването на Светилището. Обърнете специално внимание какво казва Елън Уайт:

> "Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни не държат здраво; те не си спомнят как са приели и чули. ***Онези които се опитват да внесат теории, които биха премахнали стълбовете на нашата вяра относно светилището, или относно персоналността на Бог или на Христос, работят като слепци***. Те се опитват да внесат

[124] Виж Приложение Е

несигурности, за да оставят Божият народ да се носи по течението, без котва. *Издание на ръкописи (MR),* #760, с. 9, Параграф 5

Забележете следното изявление от *Въпроси върху доктрината,* което наистина оставя Божия народ да се носи по течението без котвата на ясния библейски прочит:

"В международното Милъритско движение към което били принадлежали ранните Адвентисти от седмия ден, някои от ръководителите били членове на една деноминация позната като "Християни." Тази група била издигнала своя обединяващ глас срещу приемането на кредо и в полза на Библията като единствено мерило, по време на Арминианския бунт в ранната част на деветнадесетото столетие срещу господстващия църковно-политически калвинизъм на Нова Англия, в която съгласието с Уестминстърската Изповед на Вярата било a sine qua non (условие без което не може). ***В своята ревност да отхвърлят всичко, което не се намирало в Библията, „Християните" се поддали на свръх буквализиране при тълкуването на Божеството с езика на човешките отношения, които се загатват с думите „Син," „Баща," и „роден," т. е. към една тенденция за омаловажаване на небиблейската дума „Триединство""*** *Въпроси върху доктрината,* с. 46, 47

Логически непоследователно е да има едни небуквални Баща и Син в едно буквално Светилище. Теологичното ми обучение предостави много примери за това как тази непоследователност не може да устои. Такава непоследователност би гарантирала издигането на хора като Дезмънд Форд, който директно атакува доктрината за буквалното светилище. Ако Бог не е разкрит буквално в личностите на Отец и Сина, тогава не е нужно каквото и да е в Библията да се смята за буквално. Макар че мнозина не биха стигнали до крайности, доктрината за Триединството превръща в удобство символизирането на ясни изявления, които може да пречат на плътското желание.

Е. Дай ни цар, за да бъдем като другите църкви

Едно от тези плътски желания било това на Адвентистите от седмия ден, когато искали да бъдат приети от другите църкви и да премахнат от себе си етикета „секта". Със сигурност е нещо очевидно, че названията могат да наранява както пръчките и камъните, ако не и повече! След издаването на книгата *Въпроси върху доктрината,* списание *Итърнити* направило следния коментар по адрес на адвентистите:

"Бих желал да кажа, че изпитваме наслада да извършим това, което е справедливо за една много злепоставяна група искрени вярващи, и в умовете и сърцата си да ги извадим от групата на пълните еретици каквито са Свидетелите на Йехова, Мормоните и Християнските учени, да ги признаем за изкупени братя и членове на тялото Христово….."[125]

Заблуждаваме се, когато си мислим, че като адвентисти сме започнали да използваме думата Триединство само като удобен начин да се изрази думата Божество. Употребата на това понятие отворило за нас общението с другите протестантски общества и премахнало етикета „култ" от нас. Едно такова общение през изминалите няколко десетилетия се оказа пълно

[125] Списание *Итърнити* 'Християни ли са Адвентистите от седмия ден?' от Доналд Грей Барнхаус, септември 1956 г.

възприемане на протестантския начин на мислене и поклонение, които ни влекат към самото сърце на духовното поклонение на Ваал.

Скритата идея е, че, когато се приеме, че Бог е съравно, съвечно Триединство, това отказва правото на Отец и Сина да бъдат буквално Баща и Син, а един такъв отказ унищожава способността ни да останем верни на вярата сола скриптура.

Сигурен съм, че ще има много хора, които са изразявали една вяра в съравното и съвечно Триединство, които ще се наслаждават на благословенията от компанията на Бога в небето. Мартин Лутер е абсолютен пример за това. Има милиони, които са се наслаждавали на близкото общуване с техния Спасител и Господ докато все още са поддържали тринитарен възглед, защото има мнозина, които гледат на формите на изразяване на Отец, Син и Дух и не се опитват да погледнат по-далече от това, за да видят фалшивата основа на тази доктрина. Но за да се изправим пред предизвикателствата и напрежението на последните дни, имаме нужда от по-съвършено откровение за Божия Син, което да ни направи способни да се държим здраво. Сърцето на тази доктрина в крайна сметка ще отнеме от нас всичко адвентно, защото Адвентизмът е базиран на основата на Отец и Син, които в сърцевината Си са познаваеми идентичности. Бавното занижаване на адвентната вяра и практика, на което станахме свидетели през изминалите около 80 години, може да проследи корените си до самата тази доктрина. Атаките срещу светилището, изследователния съд, естеството на Христос, християнското съвършенство, стиловете на поклонение, ролите на мъжете и жените в църквата, възгледите за вдъхновението, използването на театър и споменаването на всяко друго нещо, за което може да сме загрижени се проследява до този непознаваем Бог в един основан на изпълнението контекст наречен Триединство.

Ж. Не осъждане, а лично убеждение

Четейки тези думи, може да се почувствате доста разстроени от мен. Мога да разбера това. Чрез Божият благодат аз все още ще ви обичам. Моля се все още да можете да направите това и за мен. Но аз ще свидетелствам, че бивайки освободен от това учение, намерих една свобода в Христос, за която съм копнеел през целия си живот. Ето защо чувствам бремето да споделя това с вас. Сега моят Бог е познаваем, тайните скътани в персоналностите на Отец и Сина се разкриват пред мен, чрез тихото действие на Духа.

Както забелязахме в началото на предишната глава:

> "Казвам и винаги съм казвала, че няма да участвам в спор с който и да е по отношение на естеството и персоналността на Бога. Нека онези, които се опитват да опишат Бога знаят, че по такава тема мълчанието е красноречие. Нека Писанията бъдат прочитани с една семпла вяра и нека всеки оформя своите схващания за Бога от вдъхновеното слово." *Колекция на Сполдинг и Мейгън,* с. 329

Няма да съдя никой за това, което вярва и се опитва да изрази с езика на своето разбиране. Но имам правото да изучавам и свободно да вярвам със собствената си Библия, също както и вие. Нека изследваме заедно и да приемаме истината от Писанието вместо да се опитваме да защитим верски системи, които не могат да устоят на изпита на вдъхновението.

Нека всеки от нас изучава вдъхновеното Божие слово, търсейки истината за Онзи, който обещава, че ще Го намерим, когато Го търсим с цялото си сърце (Ер. 23:13).

24. Същият вчера, днес и завинаги

А. Релационният критерий е от изключително значение за отношенията

Когато четем първата глава на *Матей* и третата глава на *Лука,* откриваме един много важен метод за идентифицирането на Христос. Използването на генеалогия за идентифицирането на някого е един ясен основан на отношенията критерий.

Използването на генеалогия (родословна линия) било изключително важно в Израил, за да се докажат правата за наследство и собственост над земите.[126] Генеалогията била ключовата референтна точка за всеки, живеещ в Израил. В повечето случаи, когато е представена нова личност в писанието, тя е представена чрез някаква релационна препратка. Забележете:

Ис. 1:1 Видението на Исая Амосовия син

Ер. 1:1 Думите на Еремия Хелкиевия син

Ез. 1:3 Словото на ГОСПОД дойде изрично при свещеника Езекиил, синът на Бузи

Интересно е да се забележи, че в най-ранните генеалогии на *Битие*, първият, който прави промяна в своята референтна точка е Нимрод.

> Бит. 10:8-10 И Хус роди Нимрод. Той пръв стана силен на земята. Той беше голям ловец пред ГОСПОДА, затова се казва: Като Нимрод, голям ловец пред ГОСПОДА. И началото на царството му беше Вавилон и Ерех, и Акад, и Халне в земята Сенаар.

Забележително е, че Бит. 10:9 казва: “затова се казва: Като Нимрод, голям ловец”. Не се казва “Нимрод сина на Хус”, въпреки че първоначално той е бил познат по този начин.

Основният критерий при Нимрод бил делата, които извършил,
а не отношението на зависимост от което той произлязъл.
Това е сърцето на вавилонското объркване.

Нимрод решил да бъде познат с това, което правел вместо с това на кого принадлежал. В светлината на това, което наблюдавахме в първите 7 глави на тази книга, това е абсолютно последователно с разграничението между царството основано на отношение и това, което се основава на изпълнение. В основаващото се на отношение царство вие сте идентифицирани чрез това на кого принадлежите. В основаващото се на изпълнение царство вие се идентифицирате, чрез това, което правите. Намирам за доста важно това, че при християните е станало практика (онези, които представят царството на отношенията) обикновено да се представят чрез това, което са направили и постигнали вместо просто да кажат на кого

[126] Виж Числа 36-та глава

принадлежат. “И сега бих желал да ви представя д-р Крисчън. Д-р Крисчън има докторска степен по Новозаветни езици, служил е като пастор 25 години в 15 страни и е автор на 35 книги на изключително важни християнски теми.” Колко пъти чуваме такъв тип представяния като причина защо трябва да слушаме даден говорител? Какво е това, което подтиква хората да представят други по този начин? Дали е една малка глътка от виното на Вавилон не повлиява умовете на християните? Защо не може един човек да бъде представен просто така: “Това е пастор Крисчън, един Божи син, който е бил пленен от любовта на Христос.” Това не е ли една достатъчна идентификация, за да слушаме даден говорител?

Важно е да се посочи, че хората в Библията със сигурност са били запомнени заради делата им. Но това запомняне е второстепенно спрямо тяхната релационна идентификация.

> 2 Царе 23:1 А това са последните думи на Давид: Давид, синът на Есей, заяви; и мъжът, който бе издигнат нависоко, помазаникът на Бога на Яков и сладкият псалмист на Израил...

Великият цар Давид е отбелязан в последните глави на 2ро Царе първо като синът на Есей, а след това, чрез някои от неговите постижения, като това, че е бил псалмист.

Както отбелязахме в трета глава, ефективната комуникация между двама или повече души изисква едно ясно идентифициране на това коя е тази личност. Ако няма система за последователен критерий за една личност, тогава в крайна сметка тя е непознаваема, защото критериите ще продължават да се променят. Юдейската система на генеалогиите предоставяла последователна референтна точка индивидите и гарантирала идентичността на всеки от тях.

Ако един човек е познат предимно със своите роли или дела, референтната точка ще стане объркана, защото човек винаги участва в много роли и дела по различно време и на различни места. Например, по време на кариерата ми, аз служех като чиновник, помощник в земеделието, магазинер, счетоводител на ръководството и пастор, без да споменавам и още някои професии. Работех също и като компютърен програмист, графичен художник и уеб дизайнер, композитор и писател на песни, ръководител на хор и писател. Мога да избера да представя себе си чрез всяка една от тези роли по всяко време, но без една последователна референтна точка, желанието ми да бъда познаван предимно чрез тези роли в крайна сметка ще унищожи идентичността ми, защото последователната референтна точка е изгубена. Последователната ми референтна точка е, че аз съм син на Ейбъл Ибънс, синът на Ханк Ибънс, чак до сина на Адам, който бил Божи Син. Това е единственото нещо за мен, което не се променя. Семейните отношения не се променят, но ролите и позициите в кариерата постоянно се променят.

Когато Нимрод избрал да бъде известен с делата си като първостепенен критерий за принадлежност, той изгубил единственото нещо, което съхранявало неговата идентичност.

Втората причина поради която критерият основан на отношенията е толкова важен, е, че той не просто предоставя идентичност, а също и канал, чрез който може да се получи благословение. Делата които извършваме не означават нищо без благословението и одобрението на онези, на които гледаме с респект. Това е сърцевината на Думите на Отец към

Исус: Този е моят Син – Идентичност, (в) когото благоволя/обичам – Благословение. Това са двете съставки, които се изискват, за една последователна идентичност с усещането за цел и смисъл. Нищо друго не може да осигури това.

Б. Триединството обърква/унищожава основания на отношенията критерий

Обръщайки се към темата за Божеството, тези проблеми стават изключително важни. Когато в своята книга Ванс Феръл защитава Божеството той представя следната значима идея относно членовете на Божеството.

> Ето я основната причина за това привидно объркване в умовете на хората: Хората объркват естеството на Божеството с Тяхното дело. Научавайки за индивидуалната мисия на всеки член в спасяването на човечеството, ние сме изкушени да си представяме, че Техните индивидуални дейности и делото Им за човечеството обясняват естеството и вътрешните атрибути на всеки от тях.[127]

Тук откриваме една от най-критичните точки в целия дебат за Божеството. От тринитарна гледна точка, понятията Отец, Син и Свети Дух обозначават ДЕЛОТО на членовете на Божеството; това не е тяхната ***истинска идентичност***. Това са роли възприети от Отец, Син и Дух за ***делото*** на спасението. Правейки тези твърдения, тринитарната позиция унищожава последователния критерий за познаването на Отец и Сина. Превръщайки тези базирани на отношенията понятия в описания на професии, ние сме поставени в същата позиция като гърците хълма на Марс (Ареопага) – Богът, на който казваме, че се покланяме, става един непознат Бог; и Той наистина е непознаваем, защото няма последователна критерийна рамка. Затова Елън Уайт поставя ударение, когато казва:

> Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син. *Свидетелства към църквата,* том 8 (1909 г.), с. 268, Гл. 43, Параграф 3

Основаната на отношенията препратка в този цитат е жизнено важна за нас, за да сме способни да откликнем на Йоан 17:3.

> А това е вечен живот, да могат да познаят теб единият истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил.

За да познаваме Бога ние трябва да имаме последователна рамка за критерий. Доктрината за Триединството премахва тази рамка и действително превръща Бога в непознаваем. Елън Уайт апелира за последователната рамка за критерий, когато казва:

> "Този който отрича персоналността на Бога и неговия Син Исус Христос, отрича Бог и Христос. "Ако това, което сте чули от начало, остане във вас, вие също ще продължите в Сина, и в Отец." **Ако продължите да вярвате и да сте послушни на истините, които възприехте**

[127] Ванс Феръл, (*Защитаване на Божеството*, Harvest time books, 2005 г.) с. 7

първоначално относно персоналността на Отец и Сина, ще се съедините с него в любов." *Ривю енд Херълд,* 8ми март 1906 г.

Обърнете специално внимание, че Елън Уайт апелира към адвентистите през 1906 г. да се придържат към един възглед за Отец и Сина, който те са възприели първоначално. Това изявление пресича ясно предположението, че Елън е помогнала за промяна на деноминационната позиция. Тя апелира за една последователна позиция, която са поддържали от началото. Ако е имало преход, който тя е подкрепяла, след издаването на *Копнежът на вековете* тя щеше да каже – "нека държим здраво увеличената светлина, която получихме в последните години относно Отец и Сина." Но тя казва да държим здраво това, което са вярвали от средата на 50-те години на XIX в.

Ние не трябва да приемаме думите на онези, които идват с послание, което противоречи на специалните точки на нашата вяра. Те събират маса текстове от Писанието и правят това като доказателство за твърденията си. Това се правеше отново и отново през последните петдесет години. И докато Писанията са Божии дума и трябва да се спазват, прилагането им, ако има такова, което измества и един стълб от основата, която има Бог поддържаше тези петдесет години, е голяма заблуда. Този, който прави такива приложения не знае прекрасната демонстрация на Светия Дух, който даде сила и мощ на вестите в миналото, които дойдоха до Божия народ. *Съвети до писатели и редактори*, стр. 32 (1905 г.)

В. Вечното евангелие изисква непроменима критерийна рамка за Бога, закона и евангелието

Въпросът за последователните критерий минава през цялото Писание, и той е от съществено значение за нашето разбиране на евангелието. Ето защо Павел казва, че има един Господ, една Вяра и едно Кръщение (Еф. 4:5). Затова Павел казва, че няма друго евангелие освен онова, което е било проповядвано (Гал. 1:8, 9). Затова Павел казва, че същото евангелие, което било проповядвано на Израил, било проповядвано и на християните по неговото време (Евр. 4:2). Последователните критерии по отношение на:

1. Личността на Бога
2. Закона на Бога
3. Евангелието

са жизненоважни за нас, за да може да се подчиняваме на Библията и нейният разкрит спасителен план, вместо да Библията и спасителният план да бъдат подчинени на нас. Адвентната защита на Съботата зависи изцяло от един последователен критерий по отношение на закона. Ако законът е променяем, тогава и съботата е променяема. Адвентната защита на светилището и изследователния съд са на базата на една последователност по отношение на евангелието. Ето защо ние наричаме това вечното евангелие. Евангелието не се е променило. Неговият израз се е променил от предобраз към образ, но самият план никога не се е променял.

Последователността на Закона и последователността на Евангелието зависят от последователността на Божията личност. Ако критериите ни за Бога са променяеми, тогава така ще бъде и със закона, съботата и светилището. Доктрината за Триединството превръща критериите за Бога в променливи, особено референтните точки за Христос. Втората личност

на Божеството се превръща в Синът на Бога, което означава, че Неговата референтна точка се променя. Мнозина твърдят, че при неговото въплъщение Христос отново е променил своето отношение, а, когато се е върнал обратно в небето, го е променил пак.

Променяйки референтите точки на Христовото отношение с Отец, ние изгубваме последователния критерий. Тази изменчивост дефинира Христос като подчинен на нас, вместо ние да бъдем подчинени на Него. Нека обясня: Да вземем примера с Божия закон. Протестантските църкви разделят закона на три сегмента: Законът преди Мойсей, законът от Мойсей до кръста и новозаветния закон на любовта. Сегментирайки закона, последователната референтна точка се изгубва и законът бива подчинен на човешката интерпретация, когато става въпрос да се определи кои стихове за кой сегмент се прилагат. Дали само папството променя времена и закони?

Знаейки че законът на Бога е копие на Божия характер, тогава същият процес, чрез който е сегментиран Божият закон, ще позволи и сегментирането на личността на самия Бог. Както казах по-рано, тази сегментация произтича директно от решимостта на човека да бъде познаван чрез делата и ролите си вместо чрез неговата релационна рамка на принадлежност. Използвайки понятията Отец и Син като роли и като делото на Бога, вместо тези титли да бъдат възприемани като това което е самият Бог, Той всъщност става подчинен на човека.

Постоянният и универсален закон

Идентичност на закона (референтна точка)	Законът е постоянен израз на Бога и Неговото царство		
Времеви сегмент	От Битие до Мойсей	От юдеите до кръста	Християните след кръста

Законът е задължителен за човечеството, защото е постоянен и универсален

Сегментиран променлив закон

Идентичност на закона (референтна точка)	**Не се казва нищо конкретно**	Десет заповеди	Нова заповед Обичайте се един друг
Времеви сегмент	От Битие до Мойсей	От юдеите до кръста	Християните след кръста

Човечеството задължава закона и диктува ограниченията му, защото законът е сегментиран и променлив

Всяко позоваване към Него е изолирано в различни сегменти и може да се използва за отричането на онези изявления, които всъщност са за неговата личност, така сякаш се отнасят само за Неговото дело.

Класическият случай на тази сегментация е въплъщението. Разгледайте следния стих.

> Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

Този стих използва референтите точки на Отец и Сина. Ако тези референти точки не са последователни както това се проявява в тринитарната рамка, тогава е лесно да отрече универсалния смисъл на това изявление. Горното позоваване става познато като “позоваване във връзка с въплъщението”. Това означава, че то вече не е едно изявление за ЛИЧНОСТТА на Христос, а само едно изявление за ДЕЛОТО на Христос. Чрез този метод на сегментация всъщност можем неволно да поемем контрола над личността на Христос и да Го превърнем в това, което ние желаем. Създавайки една сегментирана рамка, ние решаваме кои библейски текстове на кой сегмент съответстват. Сегментираният възглед на Триединството не се съобразява с факта, че Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги.

Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги (Евр. 13:8)

Единородният Син

Роли (Дело)	Създател	Месия	Свещеник	Съдия	Цар
Сърцевинна идентичност (отношение)	Син на Бога (Разкрит и достъпен в Писанието)				

Единородният Син не е роля, но сърцевинна идентичност. Това не се променя и всички препратки в Писанието към Сина разкриват директно кой е Той.

Самовъзникналата втора Личност

Роли (Дело)	Създател	Месия	Свещеник	Съдия	Цар
	Син (предсъществуващ)	Син (въплъщенчески)	Син (след въплъщенчески)		
Сърцевинна идентичност (отношение)	Самовъзникнала втора Личност (Неразкрита)				

Ако Втората личност на Божеството взема "ролята" на Син, тогава "Синът" е част от "делото": на Втората Личност, а не самата действителна личност. Библейските пасажи за Сина отразяват само едно дело и не са едно директно откровение за Втората Личност на Божеството. Пасажите за Сина са разделени на предсъществуващ, въплъщенчески и Свещеник/Цар.

Г. Без релационни промени при въплъщението

Книгата на Йоан представя няколко препратки към личността на Христос, които оформят една последователна референтна точка, казваща ни точно кой е Исус. Забележете следния пример.

> Йоан 5:18 Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само отменяше съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога.

Този стих редовно се използва в тринитарните контексти като позоваване на Христовата пред-съществуваща Божественост и като доказателство, че Той е втората личност на Божеството.[128]

Но какво да кажем за следващия стих?

> Йоан 5:19 Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Този стих редовно е представян като една препратка към *въплъщението*. Но кое е това, което прави Йоан 5:18 препратка към истинското пред-съществуване на Христос, а следващия стих препратка към делото след въплъщението Му? Кой решава това? Без един последователен критерий, всеки за себе си решава кой стих за кой сегмент се отнася.

Нека разгледаме друг пример в Йоан 5-та глава.

> Йоан 5:28, 29 Не се чудете на това; защото иде часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.

Христос ни казва, че притежава сила да възкресява хора от смъртта, и, че Той ще направи това в края на човешката история. Очевидно това е една препратка към силата, която притежава Христос – силата да дава живот. Но непосредственият стих след това казва следното:

> Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Дали Йоан 5:30 е просто една препратка към *въплъщението*? Ако позволим на понятията Отец и Син да бъдат наш последователен критерий, ние дори не бихме задавали този въпрос, защото не се изисква никаква сегментация, тъй като което и да е от позоваванията на Отец и Сина разкрива точно кои са те, а не просто какво вършат.

Вярно е, че, когато Исус дошъл на тази земя, Той облякъл Своята божественост с човешко естество, но, ако предполагаме, че Христос е променил действителната Си връзка с Отец при въплъщението, тогава последователният ни критерий е изгубен. Ако казваме, че Христос е демонстрирал зависимост от Бога само при въплъщението, тогава естеството на връзката се е променило.[129] Това е жизнено важна точка. В целия Нов завет ние сме запитвани дали вярваме, че Исус Е Синът на Бога. Но ако приемем един тринитарен модел, можем само да казваме, че приемаме Исус като Син на Бога за целта на спасителния план или, за да

---

[128] Уидън, Муун и Рийв., *Триединството*, Ривю енд Херълд, 2002 г.) с. 55

[129] "Делото на изкуплението е наречено тайна, и от действително е тайната, чрез която до всички, които вярват е донесена вечна правда. Като последица от греха, расата била във вражда с Бога. На безкрайна цена, чрез един болезнен процес и по един тайнствен за ангелите начин Христос възприел човешко естество. Скривайки Своята божественост, оставяйки настрана славата Си, Той се родил като бебе във Витлеем. (Елън Г. Уайт, Ръкопис 29, 1899 г.) В този пасаж няма индикация за промяна на идентичността или връзката с Отец.

представи Божеството. Резултатът от това е едно отричане на това, че Исус наистина Е Божият Син. Това е самото сърце на борбата. Приемаме или не думите на Отец, че Исус е Неговият Син?

Ако проучите препратките на Йоан 5-та глава в Духа на пророчеството, ще видите, че там няма сегментация. Личността на Христос е последователна през цялото време. Забележете следния пасаж.

> **Писанието ясно показва връзката между Бог и Христос, и Те изявяват така ясно персоналността и индивидуалността на всеки от Тях.**
>
> Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световете, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? Евр. 1:1-5. **Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син.**
>
> Исус казал на юдеите: "Моят Отец работи досега, и Аз работя. . . . **Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът." Йоан 5:17-20.**
>
> **Тук отново е изявена персоналността на Отец и на Сина, показвайки единството, което съществува между тях.** Това единство е изразено също в седемнадесетата глава на Йоан, в молитвата на Христос за Неговите ученици:
>
> "И не само за тях се моля, а и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното слово – да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно), за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно: Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат съвършени в едно, за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си ги възлюбил, както си възлюбил Мен." (Йоан 17:20-23).
>
> Удивително изявление! Единството, което съществува между Христос и Неговите ученици не унищожава персоналността на която и да е от двете страни. Те са едно в цел, в ум, в характер, но не и в личност. Ето така Бог и Христос са едно. *Свидетелства към църквата,* том 8, с. 269, Гл. 43, Подзаглавие: Свидетелството на Писанието – Параграф 1-8

Обърнете специално внимание как Елън Уайт въвежда този пасаж с едно ясно изказване, че връзката между Отец и Сина е разкрита недвусмислено в отношението им един с друг и в тяхната персоналност. След това тя се позовава на Евр. 1:1-4, а после се придвижва директно към Йоан 5:17-20, където Христос казва, че не може да направи нищо от себе си, и тогава тя отново повтаря, че това е отношението на Отец и Сина. Няма сегментиране на стиховете, отначало до край всичко е последователно. Изследвайте за себе си и ще видите, че всички

препратки към Христос използвани от Елън Уайт са последователни; няма изключения и сегментация.

Всички препратки в Библията, които говорят за отношението на Отец и Сина, разкриват, че Божият Син Христос е точно такъв.
Идеята за препращането към въплъщението в противовес на препращането към пред-съществуването сегментира личността на Христос и Го прави подчинен на нашата воля и предпазливост във връзка с това кои стихове разкриват втората личност и кои само част от Неговото дело.

Забележете какво казва Елън Уайт за целия дискурс в Йоан 5-та глава, а не само за част от него.

> Исус знаеше, че юдеите бяха решили да отнемат живота му, но в този дискурс [Йоан 5-та глава] той напълно им обясни своята Синовност, връзката която имаше с Отец и равенството му с него. *Духът на пророчеството,* том 2, с. 172

Исус Христос наистина е същият вчера, днес и завинаги, но само чрез основаната на отношения препратка към Неговия Баща. Ако Исус не е действително Синът на Отец, тогава няма ясно разпознаваема и последователна референтна точка, за да познаваме Христос. Христос става просто един хамелеон, който еволюира и се променя в различни форми и роли за всякакви цели, също както актьорите в Холивуд. Ако някога ви трябва определение за объркана идентичност, само погледнете към живота на онези, които живеят в телевизионния екран.

Единственият начин да можем да познаваме Христос и Неговият Баща по един последователен начин е като вярваме, че Исус наистина е единородният Син. Това е единственият състоятелен критерий, с който разполагаме, за да Го познаваме и идентифицираме. Бъдем ли веднъж уверени в състоятелността на критерия за Бог и Неговия Син, можем да добием сигурност в състоятелността на референтната рамка за Неговия закон и Неговото евангелие. Всички те или устояват или пропадат заедно. Нека не променяме времена, закони или личности, а да се покоряваме на единия Господ, единия закон и едното евангелие, за да бъдем спасени.

25. Изграждане на една солидна платформа

A. Когато ясните изявления на Писанието се поставят под съмнение

От началото на времето Сатана се опитвал да обърка човешката раса относно значението на Божиите изявления. Първото изказване на Сатана към Ева не било директна атака срещу казаното от Бога, а по-скоро внасяне на едно съмнение относно това, което Бог действително е имал предвид. “Е, така ли каза Бог: Да не ядете от всяко дърво в градината?” Намекът, който се съдържа в този въпрос и начинът по който той е зададен предполага една напълно различна рамка за разбиране. Въпросът на Сатана предполага, че тук сигурно е станала някаква

грешка.[130] Сатана не се опитва да установи някаква причина поради която той смята, че има грешка в онова, което Ева смята, че е казал Бог, той само намеква, че това е една грешка основана на собствената му референта рамка. Разбира се тази референта рамка е, че всеки има независим източник на живот както очертахме това в първите няколко глави. Този намек никога не казан направо, а само е загатнат.

Божието слово било достатъчно ясно:

> Бит. 2:17 Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Възприемането от Адам и Ева на ясното и буквално значение би предотвратило неописуемата нищета, която сега човешката раса търпи.

Ключов елемент от сатанинското атакуване на истината е внушаването на съмнение във връзка с буквалността на ясните Божии изявления. Започне ли веднъж да се подхранва съмнението, тогава идва директната атака. Точно това направил Сатана, когато дръзко заявил: "Никак няма да умрете".

Фактът, че Ева трябвало да повтори това, което бил казал Бог, предполага, че тя се нуждаела от едно повторно уверение. Тя можела просто да каже "ДА!" и да не предлага никакво обяснение. Предложеното обяснение загатва, че семето на съмнението вече е растяло в ума й. Допълнителното емпирично и научно доказателство само украсило това съмнение. Фактът, че змията се хранела от плода, и все още била жива, и можела да говори, добавил тежест към нейния скрит намек, че сигурно има някаква грешка било в разбирането й, в това което Бог е казал, или просто Бог нещо е сбъркал.

Павел ни предупреждава срещу това:

> Кол. 2:8 Внимавайте да не ви заплени някой с философия и с празна измама, според човешки предания и първоначалните неща на света, а не според Христос.

Първоначалните неща на света произлизат от първата лъжа – никак няма да умрете. Тя намеква, че човечеството притежава вроден живот и сила, а в последствие, че проявата на такава сила разкрива стойността на човека. Тези принципи са в един постоянен конфликт с ясните изявления на Писанието, които продължават да ни напомнят, че Бог ни е създал и ние сме отговорни пред Него всеки момент на всеки ден.

Б. Развитието на всяка основна адвентна доктрина било буквално и реално

Ако изследвате различните деноминации във връзка с основните стълбове на християнската вяра, ще откриете, че никоя от тях не поддържа последователен, ясен и буквален възглед. Ето

[130] *Библейски коментар на Джеймисън, Фоусет и Браун* върху Бит. 3:1 (E-sword версия)

къде е разликата с адвентизма от седмия ден.[131] От начало докрай адвентизмът е поддържал един ясен прочит на Писанието. Обърнете внимание на следната таблица:

Доктрина	Убеждение на АСД
Отец и Син	Буквални Личностни Същества
Небето	Небето е буквално място
Сътворението	Земята е била сътворена за шест буквални дни
Дяволът	Един буквален Дявол, наречен Сатана, който ни изкушава
Естеството на човека	Човекът е смъртен, Смъртта е буквална – връща се в земята. Заплатата на греха е смърт, а не вечен живот в пъкъла.
Възрастта на земята	Буквални 6000 години според буквалната генеалогия на Стария завет
Потопът	Потопът буквално е покрил цялата земя след 40 дни дъжд
Старозаветните истории	Всички са смятани за истинни
Заповедите	Трябва да се следват буквално
Съботата	Една буквална седмична почивка в спомен на буквалното шестдневно сътворение
Ежедневната, Множеството и преследваните звезди. Съсипването на светилището	Буквални събития, където Рим преследва Божия народ (множеството), техните водачи (звездите) Възвишаване срещу Князът – Разпятието. Събаряне на светилището – буквалното място на Рим превзето от папството[132]
Раждането от девица	Буквално
Естеството на Христос	Христос е взел буквално нашето естество, не естеството на Адам преди грехопадението.[133]
Чудесата на Исус	Всички са се случили буквално

[131] Самюъл Корантенг - Пипин, *Приемане на Словото* (Бериън Букс, Бериън Спрингс, Мичиган – 1996 г.) стр. 32

[132] Урия Смит, *Данаил и Откровение* (Ривю енд Херълд, 1944 г.) с. 159; Уилям Милър, *Възгледи за пророчеството* - с. 28. Дж. Н. Ендрюс, *Светилището и 2300 денонощия*, стр. 34., Джеймс Уайт, *Библейски адвентизъм* – с. 127

[133] Възгледът за естеството на Христос се е променил много в Адвентизма. Идеята, че Христос е взел естество преди грехопадението, изисква спиритуалистичен поглед върху текстовете на Евреи и Римляни. Евр. 2:16 казва, че е взел на Себе Си семето на Авраам, а не семето на Адам преди грехопадението. Римл. 1:3 твърди, че Той е направен от ***семето на Давид по плът***. Тези заявления са семпли и недвусмислени. Възприемането на възгледа за естеството на Христос преди грехопадението принуждава тези пасажи да бъдат в определен смисъл фигуративни.

Смъртта на Христос	Случила се е буквално – Личността на Христос е умряла цялостно.
Възкресението	Буквално и реално. Централната надежда на християнството
Небесното светилище	Буквално и реално. Администрирано от реалния свещеник Исус
Старейшина	Буквален съпруг от мъжки пол на буквална жена съпруга
Християнското съвършенство	Буквално и реално чрез вярата на Христос
Изследователен Съд	Буквален и реален. Книгите от Данаил седма глава, които се отварят са буквални и реални. Древният по дни и Човешкият син са реални и буквални личности и всички са буквални изпълнения на образите от служенето в Светая Светих на буквалното небесно светилище
Второто пришествие	Буквално, осезаемо и реално събитие

Никоя друга деноминация не поддържа последователно буквален възглед за тези доктрини на Библията. Много църкви просто не могат да поддържат тези доктрини поради спиритуализирането на други доктрини. Например, повечето църкви вярват в безсмъртието на душата и че праведните отиват направо в небето. Едно такова становище анулира и обезсмисля концепцията за изследователния съд. Според някои, то също анулира нуждата от буквално второ пришествие. Според други, вярата в еволюцията прави ненужен възгледът за съботата, той просто няма смисъл. Също така, едно спиритуализиране на естеството на Христос обезсмисля концепцията за реалното християнско съвършенство. Ако Христос не е взел буквално нашето естество, тогава ние не можем буквално да имаме победа над греха. Причината и следствието са прости, ако не и очевидни за прозорливия ученик на Библията.

В. Пионерите се установили върху буквален възглед за спасението, обкръжени и атакувани от спритуалистични възгледи

Адвентните пионери трябвало да изберат своя път измежду много спиритуалистични възгледи, за да изградят своята платформа. Адвентната доктрина била изградена чрез ясна система за тълкуване, която позволява на Библията да обяснява сама себе по един ясен и семпъл начин. Уилям Милър съставил списък с 14 точки, наречени правила за тълкуване.[134] Нека обърнем внимание на някои от тези правила.

1. Всяка дума трябва да има свое лично отношение (връзка) към темата, представена в Библията. Мат. 5:18

4. За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да знаете; тогава оставете всяка дума да има своето собствено влияние; и ако можете

[134] Идете на *Приложение Д*, за да видите целия списък.

да си съставите вашата теория, без да има противоречие, не може да сте в грешка. Ис. 28: 7-29; 35:8. Пр. 19:27. Лука 24:27, 44, 45. Рим. 16:26. Як. 5:19. 2 Пет. 1:19,20.

5. Писанието трябва да бъде свой собствен тълкувател, тъй като то само е правило за себе си. Ако разчитам на учител, за да ми го разяснява и той би трябвало да отгатва неговото значение, или да желае да подкрепи своето собствено сектантско кредо, или за да бъде считан за мъдър, в такъв случай неговите предположения, желание, вяра или мъдрост стават мое правило, а не Библията. Пс. 19:7-11; 119:97-105. Мат. 23:8-10. 1 Кор. 2:12-16. Езек. 34:18, 19. Лука 11:52. Мат. 2:7, 8.

6. Бог е открил неща от бъдещето, чрез видения, с образи и притчи; и по този начин едни и същи неща са често разкрити отново и отново, с различни видения, или в различни образи и притчи. Ако желаете да ги разбирате, трябва да ги комбинирате всички в едно. Пс. 89:19. Осия. 12:10. Авак. 2:2. Деяния 2:17. 1 Кор. 10:6. Евр. 9:9, 24. Пс. 78:2. Мат. 13:13, 34. Бит. 41:1-32. Дан. 2:7, 8. Деяния 10:9-16.

11. Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно? Ако дадена дума има добър смисъл във вида, в който е, и не нарушава естествените закони, тя трябва да бъде разбирана буквално; ако не, образно (фигуративно). Откр. 12:1, 2; 17:3-7

12. За да научите смисъла на даден образ, проследете думата във вашата Библията, и когато я намерите обяснена, заменете обяснението за използваната дума; и, ако има добър смисъл, не се нуждаете от допълнително търсене; ако не, търсете отново.

Обобщавайки мислите си, Уилям Милър писал:

Вярвам, че Библията е откритата воля на Бога към човека и всичко в нея е нужно да бъде разбрано от християните на различна възраст и живеещи в различни обстоятелства, за които може да се отнася; - например, това което може да бъде разбрано днес може да не е било необходимо да се разбере преди 1000 години. Защото нейната задача е да разкрива стари и нови неща, за да може Божият човек да бъде напълно подготвен и усъвършенства във всяко добро слово и дело, за епохата в която живее. Вярвам, че тя е разкрита по възможно най-добрия начин за всички хора от всички възрасти и да се разбира при всички обстоятелства и че тя трябва да се разбира колкото се може по-буквално и смислено; - и че във всеки случай, където езикът е фигуративен, трябва да оставим Библията да обясни собствените си образи. В никакъв случай не ни е позволено да спекулираме с Писанията, и да предполагаме неща, които не са изразени ясно, нито пък да отхвърляме такива, които са поучавани ясно.[135]

Тези правила са били и все още са еталон на Адвентното движение. Накратко:

1. Всеки пасаж от Писанието трябва да има своята тежест по дадена тема и тогава тези текстове трябва да се хармонизират.
2. Текстовете трябва да се разбират буквално освен ако съществува добра причина да се разбират фигуративно.
3. Значението на образите се намира на друго място в Библията.

Ето и свидетелството на Елън относно тези правила за тълкуване. Обърнете внимание.

[135] *Творби на Милър* – том 1, с. 33.

Онези, които се ангажираха в прогласяването на вестта на третия ангел изследваха Писанията по плана използван от Отец Милър. В малката книга със заглавие "Възгледи за Пророчествата и пророческата хронология," Отец Милър дава следните семпли, но интелигентни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията: -

"1. Всяка дума трябва да има своята тежест по темата, която е представена в Библията; 2. Цялото Писание е необходимо и може да се разбере, чрез старателно приложение и изучаване; 3. Нищо от това, което е разкрито в Писанието не може и няма да бъде скрито от онези, които искат с вяра, без да се колебаят; 4. За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове по темата, която желаете да проумеете, след това нека всяка дума своето подходящо влияние и ако можете да формулирате теорията си без противоречие, не може да сте в грешка; 5. Писанието трябва да бъде свой собствен тълкувател, тъй като то е правило само за себе си. Ако зависи от някой учител да ми го тълкува, а той гадае за неговото значение, или желае да го натъкми така че да е според сектантското му кредо, или пък се има за мъдър, тогава неговите догадки, желанията му, кредото му или неговата мъдрост стават мое правило, а не Библията."

Горният цитат е една част от тези правила; и в своето изучаване на Библията всички ние ще направим добре ако послушаме представените принципи.[136]

Урия Смит изразява това по следния начин:

Целият език на Писанието трябва да се приема буквално, освен ако не съществува някаква добра причина да се предполага, че е фигуративно; и всичко което е фигуративно трябва да се тълкува според това, което е буквално.[137]

Дж. Н. Лафбъроу прави следния проникновен коментар:

Красотата на Божественото Откровение е била закрита от умовете на обикновените хора, поради това че те са били учени на предположението, че Библията няма предвид това, което казва, или че смисълът на написаното от писателите на Библията не се съдържа в самите писания, но че те са мистични и имат скрито значение. Ако това беше факт, ние питаме, Как можем да стигнем до правилни концепции за това слово и неговото истинско тълкуване? О, казва един от гордите професори на нашия ден, идете при почитаемия г-н А., Доктор по Теология, той ще просвети ума ви по този въпрос. Друг казва, А. Няма да ви информира правилно; трябва да дойдете при нашите теолози, и така всички насочват вниманието ни в различна посока за разбиране на словото. Те не са съгласни помежду си, и по този начин понастоящем са произведени 600 различни идеи. Това произлиза от принципа, че Библията няма предвид това, което казва, но означава нещо, което не достига до умовете ни от буквалното четене на текста. Ако е вярно становището, че ученикът на Библията трябва първо да има едно цялостно образование от популярната теология на епохата, преди да може да разбере тази книга, тогава за питащия ум би изглеждало, че в крайна сметка Библията не е откровение на Божията воля, тъй като тя не донася идеята на автора, но смисълът й трябва да бъде разбран чрез обучението на училищата.

Ако Библията е откровението за Божията воля за човека, тогава неговата воля се намира в тази книга, и книгата означава това, което казва. Признаваме, че са използвани образи, и са

[136] *Ривю енд Херълд*, 25-ти ноември, 1884 г.

[137] Урия Смит, *Мисли върху Данаил и Откровение* (Ривю енд Херълд, 1897 г.) с. 123

обяснени, но твърдим, че едно ясно твърдение трябва да се разбира по същия начин както, когато е дадено и в някоя друга книга. Ние не можем да формираме правилни разбирания за Божия характер, така както е разкрит в словото, ако това не е истината по въпроса. Ако Бог бе разкрил волята Си, така че човекът да не може да я разбере, а после произнася в това слово присъда и смърт на онези, които не се покоряват на волята му, веднага ще стигнем до заключението, че той не изявява нищо от този характер, който е описан в словото като притежаван от него.

Ако Библията не е буквална книга, тогава ние имаме нужда от друга книга, която произлиза от автора на Библията, обясняваща откровението, което сега имаме, за да може да разполагаме с Божията воля. (Офис Адвентист Ривю, 1855 г.) стр. 7.

Джордж Сторс идентифицира стремежите на Сатана да унищожи църквата, чрез въвеждане на мистични значения в библейския текст:

Тя съдържа вредната практика да се мистифицира Писанието, или да се представи като имащо таен или скрит смисъл, в най-ясните текстове.

Тази вредна практика била докарана в църквата, почти веднага след като апостолите напуснали света. Обърнатите от езичеството изглежда възнамерявали да обединят езическата философия с християнството. За целта те трябвало да открият множество мистерии в Писанията: и практиката на алегоризирането, т. е. представянето на езика като такъв, който съдържа нещо, което не се вижда в думите, започнала и като цяло доминирала, преди третото столетие. Това, без съмнение, било извършено, с оглед да се помогне на езическите философи да възприемат християнството, осигурявайки им плодотворно поле за техните изследвания. Но това отклонило църквата в дивата сфера на предположението; и всяко живо въображение би могло да открие скрити чудеса в Библията; докато се отхвърляло ясното и буквално значение на текста. Век след век, тази фатална практика зачестявала все повече, докато простотата на евангелието била напълно затъмнена, и замъгляването не е напълно изчезнало до днес. Джордж Сторс, *По въпроса дали има безсмъртие в греха и страданието,* стр. 131

Точно този план е докарал Сатана върху Адвентната църква. Битката, която нашите пионери водили срещу спиритуализма, който навлизал в редиците ни била безмилостна. Но нашите пионерите се противопоставяли на това.

Забележете коментарите на Елън Уайт:

Когато щяхме да пътуваме за Ню Бедфорд, една специална вест дойде към мен от сестра М. Да дойда и да споделя това, което ми е показал Господ. Брат Николс заведе сестра ми и мен в къщата, където се бяха събрали доста хора. Там присъстваха личности, за които ми беше показано, че са големи фанатици. Те се занимаваха с човешко или сатанинско влияние, което наричаха духа на Бога. Не ги бях виждала преди това с естествените си очи, но израженията им ми бяха познати; защото заблудите им и покваряващото им влияние ми бяха показани, и аз усещах, че ми се забранява да споделям своето видение в една такава група. Имаше някои от присъстващите, които обичахме; но те бяха подведени в тази заблуда. Водещите смятаха, че това беше благоприятна възможност да упражнят влиянието си над мен, и да ме накарат да се предам на възгледите им.

"***Знаех, че единствената им цел беше да изопачат виденията, да спиритуализират буквалното им значение***, да хвърлят сатанинско влияние върху мен, и да го нарекат силата на Бога. {*Скици от живота на Джеймс Уайт и Елън Г. Уайт* 1888 – с. 229, параграф 2}

Навлизат фалшиви научни теории като крадец през нощта, ограбващи граничните знаци и подкопаващи стълбовете на нашата вяра. Бог ми показа че студентите по медицина не трябва да бъдат обучавани на такива теории, защото Бог няма да одобри тези теории. Навлизат най-благовидните изкушения на врага, и те навлизат от най-високата и най-изтъкнатата сфера. ***Такива спиритуализират доктрините на настоящата истина дотогава докато не остане разлика между същинското и сянката***. *Медицинско служене* – с. 87, параграф 4

Елън Уайт ни предупреждава в Деяния на апостолите:

Последователят на Христос ще среща със „заплитащите думи", срещу които апостолът предупреди вярващите в Колос. Той ще се среща със спиритуалистични тълкувания на Писанията, но не трябва да ги приема. Гласът му трябва да се чуе в полза на едно ясно потвърждение на вечните истини на Писанията. С поглед, прикован към Христос, той трябва да се движи неотклонно напред по предначертания път, отхвърляйки всички идеи, които не са в хармония с Неговите идеи. Истината на Бога трябва да бъде темата на неговото размишление и разсъждение. Той трябва да смята Библията за гласът на Бога, който му говори директно. Така той ще намери мъдрост, която е божествена. *Деяния на апостолите* – с. 474, 475

Адвентната платформа на истината стои върху един ясен прочит на Писанието отначало докрай. Разхлабването дори на една дъска от буквалния възглед на тези доктрини означава да се отворят вратите за заливащата вълна на спиритуалистичните възгледи. Отново сме предупредени:

Отново ми бяха напомнени тези вести, и видях на каква висока цена Божият народ е спечелил своята опитност. Тя е била постигната през много страдания и суров конфликт. Бог ги е водил стъпка по стъпка, докато ги е поставил на една солидна, непоклатима платформа. Видях някои, които приближиха към платформата и проучваха основата. Някои веднага с радост стъпиха на нея. ***Други започнаха да намират недостатъци в основата. Те желаеха да се направят подобрения и тогава платформата щяла да бъде по-съвършена***, и хората щели да бъдат много по-щастливи. ***Някои отстъпиха от платформата, за да я проучват и да заявят, че е поставена грешно***. *Ранни писания* – с. 259

Основният удар в атаката на Сатана срещу Божия народ след 1844 г. бил опитът да се въведат спиритуалистични възгледи. Отхвърлянето от страна на църквата, на вестта през 1888 г. направило църквата уязвима за сатанинската атака и в комбинация с умирането на някои от по-възрастните пионери отворило врата за навлизането на тези теории. Келог бил първият очевиден случай. Когато се занимавала с кризата по времето на Келог, Елън Уайт, подчертала, че заблудите на Келог били точно като тези, които тя срещнала след 1844 г.

След отминаването на времето, [1844 г.] срещнахме опозиция и бяхме жестоко злепоставяни. Бяхме притискани от погрешните теории на мъже и жени, които бяха отишли във фанатизъм. Бях насочена да отида на местата, където тези хора защитаваха въпросните погрешни теории, и когато отидох, силата на Духа беше изявена по чуден начин в изобличаването на заблудите, които се промъкваха. Самият Сатана, в лицето на един човек, действаше, за да обезсили моето свидетелство относно становището, което знаехме, че се

поддържа от Писанието. ***Точно такива теории като тези, които ти представи в Живия Храм бяха представени тогава.*** Тези коварни, измамни софистики отново и отново се опитваха да намерят място между нас. Но аз винаги носех същото свидетелство, което нося и сега относно персоналността на Бога. . . . *Ръкописи* – том 4, с. 57

Защитата на адвентистите срещу тези спиритуалистични възгледи била един възглед, че Отец и Сина са буквални личности. Буквалните възгледи на пионерите НЕ били просто нещастно пренесени идеи от Християнската Връзка, както се твърди,[138] те били крайъгълният камък, срещу спиритуалистичните възгледи. Но Келог бил само първият, който паднал; и други ръководители щели да се поддадат.

Г. Спиритуалистичната атака през ранната част на 20то столетие

Гъмжало е от отстъпления в църквата в ранната част на 20то столетие. Джоунс, Уагонър, Конради и Белинджър са някои от тях. Но и други хора, които останали в църквата също били омагьосани от спиритическия възглед.

На този етап в преживяването ни не трябва умовете ни да се отвличат от специалната светлина, която [ни] е дадена, за да размишляваме за нея по време на събиранията на конференцията ни. **И там беше брат Даниелс, с чийто ум работеше Сатана; и върху твоят ум и този на старейшината Прескот работеха ангелите, които са били изгонени от небето.** Делото на Сатана беше да насочи умовете ви към внасянето на точки и заглавия, които Господ не ви е вдъхновявал да ги внасяте…`

Беше ми показано отпърво, че Господ не е възложил нито на старейшината Даниелс, нито на Прескот отговорност за това дело. Трябва ли да бъдат вкарвани примамките на Сатана, трябва ли тази "Ежедневна"[139] да бъде такъв голям въпрос, който е представян, за да обърка умовете и да възпрепятства напредъка на делото в този важен период? Не трябва да бъде – каквото и да става. Този въпрос не трябва да се въвежда, защото духът, който би дошъл ще бъде заплашителен, а Луцифер наблюдава всяко движение

…**ти нямаше моралното право да разгласяваш, както направи, този предмет за "Ежедневната" и да предполагаш, че твоето влияние ще реши въпроса**. Там беше старейшината Хаскъл, който носеше тежки отговорности, старейшината Ървин и още някои мъже, които мога да спомена, които имат тежки отговорности.

Къде бе уважението ти към тези мъже на възраст? Каква власт би упражнил без да приемеш натоварените с отговорност мъже да претеглят въпроса?

...Ако има съществена промяна, Бог ще направи хармонията в тази промяна последователна, но, когато една вест беше поверена на хора участващи в големи отговорности, [Бог] изисква вярност, която ще действа чрез любов и ще очисти душата. Както старейшината Даниелс, така и Прескот се нуждаят от обръщане. Навлязло е едно странно дело и то не е в хармония с

---

[138] Джордж Найт. *В търсене на идентичност* (Ривю енд Херълд, 2000 г.) стр. 32

[139] Прескът и Даниелс били възприели „нов възглед“ за Ежедневната, който идвал от Конради и Уагонър. Новият възглед изисквал фразата “събори мястото на неговото светилище” да не се смята за буквално събитие, а по-скоро едно духовно събаряне в умовете на хората. Тази промяна отковала няколко дъски от представянето на пионерите за Данаил и Откровение.

делото, което Христос е дошъл да извърши в нашия свят; и всички, които са истински обърнати, ще вършат делата на Христос…

…Пред нас стои едно глобално дело. Бяха ми показани образи на Джон Келог. Една много привлекателна личност представяше идеите на представяните от него благовидни аргументи – идеи, които се различават от оригиналната библейска истина. И онези, които гладуват и жадуват за нещо ново подкрепяха идеи [толкова благовидно], така че старейшината Прескът се намираше в голяма опасност. Старейшината Даниелс беше в голяма опасност [от това] да бъде уловен в една заблуда, че, ако тези идеи били говорени навсякъде, това щяло да бъде като цял един нов свят.

Да, наистина би било така, но докато техните умове бяха така **обзети, ми беше показано, че брат Даниелс и брат Прескот вплитаха в своето преживяване идеи със спиритуалистичен изглед и привличаха нашия народ към красиви идеи, които биха заблудили, ако е възможно, самите избрани.** *Издание на ръкописи,* том 20, с. 17-22

Елън Уайт разкрива ясно, че Даниелс и Прескот са били атакувани от Сатана и в тяхната война срещу теориите на Келог, те несъзнателно се поддали на спиритични идеи, които, ако е възможно, щели да заблудят самите избрани. Въпросният проблем бил темата за Ежедневната от книгата *Данаил*. Прескот и Даниелс възприели възгледа, че Ежедневната е службата на Христос в небето; но един такъв възглед изисква едно спиритуализирано гледище, което представя една атака към небесното светилище. Пионерите поддържали възгледа, че Данаил разкрива две запустяващи сили: езичество и папство. Ежедневната е виждана като езичеството, а престъплението на запустението като папството. Не искаме да навлизаме в цялата тема за спора върху „Ежедневната“, но просто да представим идеята, че за поддържането на небесната Ежедневна се изисква преход към спиритуалистична методология.

1. Езическият възглед за Ежедневната

И [***езическият Рим***] нарасна много, *дори* небесното множество; и [той] хвърли част от множеството **[Хора – Буквално]** и от звездите **[Ръководители – Буквално]** на земята, и ги стъпка. **[Буквално]** Да той **[*езическият Рим*]** се възвиши дори до Княза на множеството,[140] **[Буквално]** и от него [***Папският Рим***] ежедневната [Езичеството] бе премахната **[Буквално]** и мястото [Рим] на неговото [***Езическият Рим***] светилище [микдаш][141] се съсипа.[142] **[Буквално]** И едно множество [армия] [буквално] му **[Папският Рим]** се даде против ежедневната[143] по причина на престъплението, и хвърли истината на земята; действаше, и благоуспяваше. Данаил 8:10-12

2. Небесният възглед за Ежедневната

[140] Рим се опитал да убие Христос при раждането Му и Го разпънал в 31 г. сл. Хр. на кръста

[141] Микдаш може да се използва за Божие или езическо свято място.

[142] Столицата на Рим била преместена в Константинопол през 330 г. сл. Хр. като изпълнение на пророчеството в Данаил 11:24 за 360 годишното управление от Рим. Стартовата дата е 31 г. пр. Хр. с битката при Актиум.

[143] Обръщането на варварските племена към католицизма между 496 г. сл. Хр. и 508 г. сл. Хр. – Виж *Данаил и Откровение* от Урия Смит, с. 177, издание 1897 г.

> И [***папският Рим***] нарасна много, *дори* до небесното множество; и [той] хвърли част от множеството и звездите на земята, и ги стъпка.[144] **[Буквално]** Да [той; ***Папството***] се въздигна дори до Княза на множеството,[145] **[Духовно]** и от него [от Него, Христос] ежедневната [Неговото продължително служение] беше отнета,[146] **[Духовно и метафорично, но не и в реалността]** и мястото [Небето] на Неговото [небесното] светилище [микдаш] беше съсипано **[Духовно и предполагаемо, но не и в реалност, и не отговаря на заключението, че небето е съборено].** И едно множество [армия] беше дадена на него **[Папският Рим]** срещу ежедневната[147] по причина на престъпление, и то събори истината на земята; и практикуваше, и благоуспяваше. Данаил 8:10-12

Ако позволим на „Ежедневната“ да означава Христовата служба, тогава трябва да спиритуализираме понятието “отне” и “мястото на светилището му се събори.” Действителното място на небесното светилище е самото небе, което папството със сигурност не е съборило. Явно е, че засенчването на Христовото дело се е случило чрез делото на папството[148], но това не е отразено в текста на Данаил 8:11. Освен пукнатините в тази теория, изглежда не се явява никакво убедително доказателство за приемането на този възглед, с изключение на това, че, както казва Елън Уайт, то представя красиви идеи, които могат да заблудят и самите избрани. Точно в тази точка най-много е изпитано нашето придържане към Писанието. Звучи приятно Божият Син Христос да бъде представен като Бог Син и Бог в същия смисъл като Отец с езика на силата и позицията, но Сатана се възползва от нашата готовност[149] да възвисим Христос и ни води към спиритуализиран възглед за понятията Отец и Син. Същото се прави и с “Ежедневната.” В нашата ревност да възвишим Христос в книгата Данаил и да Го представим като централна фигура в борбата (както и трябва да бъде) Сатана се възползва от тази ревност и внася един малък клин, който позволява един спиритуалистичен възглед при прочитането на Библията, а щом веднъж семето е прието, то скоро започва да ражда плод. Този плод бил изявен най-ясно в издаването на *Въпроси върху доктрината*.

Д. Семената на спиритуализираната Ежедневна на Даниел и Прескот изявени във В. В. Д. относно Отец и Сина и естеството на Христос

Само един пълен невежа би казал, че адвентизмът не е бил атакуван от спиритуализирани възгледи за Писанието. Това е главното оръжие от арсенала на Сатана за подкопаване на

---

[144] Папството преследвало и убило повече от 50 милиона от Божия народ през 1260-те години между 538-1798 г. сл. Хр.

[145] Твърдяло, че е Бог на земята

[146] Свещенството на папството засенчило свещенството на Христос посочвайки на хората земни свещеници.

[147] Същото като възгледа за езичеството

[148] Данаил 8:13 говори за потъпкване на [кодеш] светилище и намира легитимност в Евреи 10:28, където Павел казва, че Божият Син е потъпкван. Виж *Библейски адвентизъм,* Проповед 8 “Стъпкан с нозе” от Джеймс Уайт за повече подробности.

[149] Ева била готова да посочи заповедта на Бога да не ядат от дървото и добави и „и да не го докосваме“, което Бог не бил казал. Тя добавила към Божието Слово. “В спора на Ева със змията, тя добавила "Нито да го докосвате." Тук се изяви коварството на змията. Това изявление на Ева му даде предимство; той откъсна плода и го постави в ръката й, използвайки собствените й думи, Той каза; Ако го докоснете, ще умрете. Виждате, че нищо лошо не ви се случва от докосването на плода, нито пък ще ви се случи като го изядете. *Конфронтация*, с. 14, Параграф 2

истината. Бяхме атакувани отново и отново. През 1971 г. в *Нюзуик* се появява статия за движенията в Адвентната статия, които искат "да се отърват от преувеличения библейски буквализъм." В статията се казва, че според либералите "ще намерите няколко професора от семинарията, които допускат теорията за 6000 години, и много от адвентистите вече не вярват, че всеки от дните на сътворението е бил с 24 часа продължителност." Либералните също отправят обвинението, че "Адвентистите традиционно са поставяли прекалено буквална интерпретация във второто пришествие – смятайки, че то е едва ли не зад ъгъла – и не успяват да осъзнаят силата на тази доктрина за мотивиране на християните да променят света около себе си."[150]

По време на личното ми следване, буквалното шестдневно сътворение беше осмивано, както и християнското съвършенство; буквалното човешко естество на Христос; ударението върху близостта на Христовото идване; препратките към Остатъка и Вавилон, значимостта на Изследователния съд; всичко това беше осмивано, подкопавано, а в някои случаи развенчавано. Знам, че е факт, защото бях там и станах свидетел на това. Всяка доктрина беше атакувана по някакъв начин.

Консервативните адвентисти наблюдаваха с ужас как либерализмът се опитваше да извади всеки щифт на вярата ни. Но точно консервативните адвентисти бяха тези, които направиха прецедент за спиритуализираната методология и отвориха вратите за пороя. Глупаво е от страна на консервативните адвентисти да сочат либералите, когато именно консервативните адвентисти са стартирали процеса на гниенето. Забележете спиритуализираната методология на Фрум в следното изявление:

> "В ревността си да отхвърлят всичко, което не се намира в Библията, "Християните" били предадени от свръх-буквализъм при тълкуването на Божеството с термините на човешките отношения, които се загатват в думите „Син", „Баща" и „роден", което клони към опозоряване на не-библейската дума „Триединство" и защитаване на идеята, че Синът трябва да е имал начало в далечното минало." *ВВД,* с. 47[151]

Книгата *Въпроси върху доктрината* отприщила вратите за пороят на спиритуализираните възгледи, както по отношение на Божеството, така и във връзка с естеството на Христос. Веднъж отворена тази врата на можела повече да се затвори; и не е била затворена. Станах свидетел на главозамайващи нива на спиритуализъм в адвентизма по време на обучението ми в Колежа Авондейл.

Опитвайки се да се отнесе към спиритуализирането на доктрината за Светилището, п-р Джордж Бърнсайд представя следното наблюдение:

> Един говори за „духовно светилище в небето вместо буквално и видимо." Той осмива идеята за храм в небето, който има стени, или обзавеждане. Това повдига един въпрос. Какво е храмът'? Какво е един нематериален храм? Какво са „многото обиталища," за които Христос говори в Йоан 14:1-3. Дали обиталищата също са само символи? Какво е „святият град" Новият Ерусалим? Той също ли е само един символ? „Великият град", Святият Ерусалим, има стени. Ако храмът няма стени, святият град има ли стени? "Стената на града

[150] Пипим, с. 75
[151] *Въпроси върху доктрината,* с. 47

имала дванадесет основи.” Откровение 21:14. Това също ли е само един символ, просто една въздушна фантазия? Ако “градът, който има основи,” Евреи 11:10, е реален, защо и храмът да не е? Как може да имате храм без стени? Какво е това? Далече от такива въздухарски, летящи, пернати фантазии! Христос е реален. Небето е реално. Завръщането на нашия Господ ще бъде реално. Възкресението на светиите ще бъде реално. Новият Ерусалим трябва да бъде реален. Храмът на Бога е реален. Изкупените ще бъдат реални. Те ще ядат и ще пият в царството на Отец. “Ще построят къщи и ще обитават в тях, ще насадят лози и ще ядат плода от тях.” Исая 65:21. Дали тези неща също са само „символи“ или сенки? Дали тези къщи в Славната земя имат стени? Ако е така, защо небесният храм да няма такива?[152]

Как можем като консервативни адвентисти да поддържаме един буквален възглед за всеки аспект на библейската доктрина, а след това да се обърнем и да кажем, че понятията Отец и Син не са буквални или реални? Къде е последователността в това? Отхвърлянето на буквалните понятия Отец и Син в Божеството е било ключов движещ фактор за спиритуализирането на адвентната вяра. Чувах как консервативни адвентисти, които застанали на амвона прогласяваха, че Исус не бил буквално Божият Син. Такива отричания на Христос са отричания на Отец, и такива изявления поставят спасението на душата в опасност.[153]

Джеймс Уайт разбирал значимостта на тази идея, когато казал:

Казва се, че възгледът за изпълнението на притчата от Мат. 25:1-12 от адвентистите, води до спиритуализъм.[154] Това може да е вярно; но забележете – това не е нашата позиция. Идването на младоженеца е в историята на брака. ***Позицията ни е, че в положението и делото на нашия буквален Първосвещеник се е осъществила една промяна в буквалното небесно светилище, която трябва да бъде сравнена с идването на младоженеца на сватбата. Този възглед е една съвършена защита срещу спиритуализма.*** Ние не само вярваме в един буквален Исус, който е "Служител на Светилището," но също вярваме, че и самото Светилище е буквално. - А освен това, когато Йоан казва, че е видял "един като Човешкия син" "всред седемте светилника," т. е. в Святото място, ***ние не знаем как да превърнем светилника в духовен, а Човешкия син в буквален. Затова вярваме, че и двете са буквални,*** и, че Йоан е видял Исус като „Служител“ в Святото място. Йоан също е имал видение и за друга част на Светилището, което видение се прилага за времето, когато седмият ангел надува тръбата.

…Най-святото място, съдържащо ковчега на десетте заповеди, тогава бил отворен, за да влезе нашият велик Първосвещеник и да направи умилостивение за очистване на Светилището***. Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, който съдържа десетте заповеди в небето, можем да отидем само една стъпка по-нататък и да отречем буквалния Град, и буквалния Син на Бога. Адвентистите със сигурност не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а по-скоро онзи, който ние представихме. Не виждаме място за заемане на средна позиция***.[155]

ОТХВЪРЛЯНЕТО НА БУКВАЛНИТЕ ОТНОШЕНИЯ НА ОТЕЦ И СИНА ОТВАРЯ ВРАТА ЗА ЕДНА СПИРИТУАЛИЗАТОРСКА МЕТОДОЛОГИЯ ПРИ ПРОЧИТА НА БИБЛИЯТА, КОЕТО ПЪК ОТВАРЯ ВРАТА ЗА ВЕРИГА ОТ ЕРЕСИ.

---

[152] Джордж Бърнсайд – *Двете отделения на небесното светилище*. Памфлет

[153] 1 Йоан 2:22, 23

[154] Забележете, че употребата на думата спиритуализъм е в контекста на спиритуализирането

[155] Дж. С. Уайт, *Притчата*, с. 16

След въвеждането на книгата *Въпроси върху доктрината*, доктриналната ни платформа постепенно се променила както е показано на следната таблица:

Доктрина	**Вярване на АСД около издаването на *Въпроси върху доктрината***
Отец и Син	Първата и Втората Личност на Божеството вземат ролите Отец и Син, но не са буквален Баща и Син. Понятия като Духа на Бога не се отнася буквално за Духа на Отец, а за една отделна личност наречена Светият Дух
Небето	Небето е буквално място
Сътворението	Земята била сътворена за шест буквални дни
Дяволът	Буквален Дявол, наречен Сатана, който ни изкушава
Естеството на човека	Човекът е смъртен, Смъртта е буквална – връща се в земята. Заплатата на греха е смърт, а не вечен живот в пъкъла.
Възрастта на земята	Буквални 6000 години според буквалната генеалогия на Стария завет
Потопът	Потопът буквално е покрил цялата земя след 40 дни дъжд
Старозаветните истории	Всички са смятани за истинни
Заповедите	Трябва да се следват буквално
Съботата	Една буквална седмична почивка в спомен на буквалното шестдневно сътворение
Ежедневната, Множеството и преследваните звезди. Съсипването на светилището	Ежедневната се предлага и като Езичеството и като папството.[156] **При папския възглед, премахването на Ежедневната е един спиритуализиран възглед за събитие, което всъщност не се е случило буквално, а само в умовете на хората. Светилището не е съборено буквално, а духовно в умовете на хората.**[157]
Раждането от девица	Буквално
Естеството на Христос	Христос взел естеството на Адам преди грехопадението. Значението на стиха „взе на себе си семето на Авраам“ вече не е буквално

[156] *Въпроси върху доктрината,* с. 256; *Ривю енд Херълд,* 14-ти юли, 1927 г., с. 6.

[157] Елън Уайт предупредила Даниелс и Прескот срещу лансирането на техния възглед за Ежедневната. Тя показала, че Сатана действал над умовете им и, че те подхранвали спиритуализирани възгледи. *Издание на ръкописи* (MR) том 20, с. 21

Чудесата на Исус	Всички са се случили буквално
Смъртта на Христос	Внесено е объркване относно това, коя част на Христос е умряла и коя не
Възкресението	Буквално и реално. Централната надежда на християнството
Небесното светилище	Буквално и реално. Администрирано от реалния свещеник Исус[158]
Старейшина	Буквален съпруг от мъжки на буквална жена съпруга
Християнското съвършенство	Буквално и реално чрез вярата на Христос
Изследователен Съд	Буквален и реален. Книгите от Данаил седма глава, които се отварят са буквални и реални. Древният по дни и Човешкият син са реални и буквални личности и всички са буквални изпълнения на образите от служенето в Светая Светих на буквалното небесно светилище
Второто пришествие	Буквално, осезаемо и реално събитие

За един цялостен преглед на битката в църквата ни със спиритуализирания възглед, ви каня да изследвате книгата *Приемане на Словото* от Самюел Пипим. Ако разгледаме щурмовете, които спиритичните възгледи са осъществили днес особено в колежите и училищата ни, виждаме следното:

Доктрина	**Вярване на АСД около издаването на *Въпроси върху доктрината***
Отец и Син	**Първата и Втората Личност на Божеството вземат ролите Отец и Син, но не са буквален Баща и Син. Понятия като Духа на Бога не се отнася буквално за Духа на Отец, а за една отделна личност наречена Светият Дух**
Небето	Небето е буквално място
Сътворението	**Сътворението не е в шест буквални дни**

[158] Андерсън, Р. А. *Ривю енд Херълд,* 3-ти август, 1962 г., "Службата на Христос в небесното светилище": "Когато той очистил чрез себе си греховете ни" Той "седнал от дясната страна на Величието в небето" (Евр. 1:3). Повече от двадесет пъти четем, че Христос е "от дясната страна на Бога." Защото Христос "не влезна в святите места направени с ръце. . . но вече в самото небе, за да се яви в присъствието на Бога за нас." (Евр. 9:24). Макар че някои могат да се опитват да заместят място със служба, ние ще наблегнем на една служба в едно място, и това място е светилището в небето. Понеже нашият Господ като служещ Първосвещеник е реален, мястото където Той служи също трябва да е реално."

Дяволът	Буквален Дявол, наречен Сатана, **но много човешки проблеми са само психически**
Естеството на човека	Човекът е смъртен, Смъртта е буквална – връща се в земята. Заплатата на греха е смърт, а не вечен живот в пъкъла.
Възрастта на земята	**Земята е по-стара от 6000 години**
Потопът	**Спорно е дали потопът е бил глобален**
Старозаветните истории	**Повечето се смятат за истински**
Заповедите	**Заповедите не могат да бъдат следвани**
Съботата	**Една буквална седмична почивка, но не паметник на едно буквално шестдневно сътворение**
Ежедневната, Множеството и преследваните звезди. Съсипването на светилището	**Папски възглед за Ежедневната, премахването на Ежедневната е спиритуализиран възглед за събитие, което всъщност не се е случило буквално, а само в умовете на хората. Светилището не е съборено буквално, а духовно в умовете на хората.**[159]
Раждането от девица	Буквално
Естеството на Христос	**Христос взел естеството на Адам преди грехопадението. Значението на стиха „взе на себе си семето на Авраам“ вече не е буквално**
Чудесата на Исус	Всички са се случили буквално
Смъртта на Христос	**Внесено е объркване относно това, коя част на Христос е умряла и коя не**
Възкресението	Буквално и реално. Централната надежда на християнството
Небесното светилище	**Небесното светилище не е буквално, а символ на Христовата служба: „Бог не се е съдържал в една кутия в продължение на 160 години.“**
Старейшина	**Понятията съпруг и съпруга не са буквални и са взаимнозаменяеми**
Християнското съвършенство	**Няма такова нещо**

[159] С. Максуел, Бог се грижи, Том 1, с. 172 – “Замъгляване на Христовото свещенство”; Комитет по Данаил и Откровение, Симпозиум върху Данаил, с. 399. “Авторът наблюдава, че никакви думи не са използвани, които да покажат едно оскверняване на небесното светилище от рога. Изглежда вместо това има една атака – **под различни форми –** (тоест един спиритуализиран възглед) – срещу Божия народ, основата на Христовото светилище и неговата служба…”

Изследователен Съд	**Няма такова нещо, или се признава само някакъв белег**
Второто пришествие	Буквално, осезаемо и реално събитие, **но вече не е така фокусирано. Нарастващо ударение върху освобождението и феминистичната теология**

От горния списък може да видите, че адвентната ни вяра е била оголена. Има седмична събота, раждане от девица, възкресение и едно реално второ пришествие от реално небе, но всичко останало е объркано и спиритуализирано. Набезите на спиритуализма на практика са пълни. Този тип адвентизъм няма да преживее настъпващата криза. А консервативните адвентисти, които все още се придържат към версията на адвентизма според Въпроси върху доктрината, или дори консервативният адвентизъм, който е приел само Триединството все още имат отворена врата за спиритуализирани възгледи и такива вярващи са уязвими на Сатанинските спиритуалистични философии и са в голяма опасност от приемането на големи заблуди.

Е. Падането на Вавилон

В книгата си *Съвременен спиритуализъм*, Урия Смит представя изключително важната идея защо има изобилие от объркване и фалшиво учение – всичко идва от един прост принцип – отхвърлянето на буквалното тълкуване на Писанието. Ето това произвежда учението на демоните: Спиритуализиране на библейския текст под влиянието или чрез общуването със зли духове. Така общуването със зли духове – спиритуализмът, и тяхното учение, което е едно спиритуализиране на текста също е наречено спиритуализъм. Както общуването, така и онова, което е споделено в общуването е спиритуализъм. Ако четете внимателно написаното от Елън Уайт и другите пионери, ще видите, че те използват понятието спиритуализъм и в двата контекста – общуването и метода за тълкуване на Библията.[160] Преди да разгледаме изявлението на Урия Смит, ще видим някои примери за това как понятието спиритуализъм може да бъде използвано в контекста на спиритуализирането на текста.

> Бях така конкретен в цитирането на Писанията, в отговорите на предложените въпроси, предприемайки, ако е възможно, да разпръсна част от гъстия мрак и мъгла на Шейкърството, Квакерството, Сведенборгианизма, ***и всички спиритуализми, които сега изглежда се установяват из целия морален свят, и закриват дори самата светлина от хоризонта. За моя ум, тази спиритуализираща система, когато Божието слово допуска буквално тълкуване, и – според правилото – първо буквалното***; е, използвайки мореплавателската фраза, като кораб, който се опитва да намери пътя си в Бостънския залив през нощта, в един дълбок сняг при пълна луна. Нищо не може да се окаже по-измамно за мореплавателя; носещия се облак в един момент осветлява небосвода чрез ефирността на изпарението си (насърчавайки мореплавателя да вярва, че всеки момент ще види фара) в следващия момент става по-мрачен, и така продължава да го заблуждава, докато изведнъж трещящите гръмогласно разбивачи се оказват навсякъде около кораба и той се разбива в скалите – викът за милост на един генерал се издига! И цялата надежда е изгубена завинаги – корабът и

[160] Артър Уайт. *Биография на Елън Уайт*, Том 1, с. 80. "Когато някой чете това, той ще забележи употребата на понятието спиритуализъм, което трябва да се приеме в светлината на делото на спиритуализаторите, а не в светлината на това, което днес се разбира като спиритуализъм или спиритизъм, макар че и двете произлизат от същия източник.

моряците са пръснати по целия бряг! Мили Боже! Помогни ни да навигираме ясно покрай тези спиритуалистични тълкувания на Твоето слово, което толкова ясно показва, че Второто идване и царството на Христос ще бъдат толкова буквални и реални, колкото и събитията, които са се разиграли при Първото идване, което вече е записано в историята.[161]

Има някои при нас, които преди са тичали в измамната мъгла да спиритуализма, и са изоставили буквалния Исус, правейки славното му явление само духовно. Явно е, че те никога не биха се избавили от онази примка на дявола, ако не бяха чули възгледите ни за настоящата истина. Нищо не може да бъде толкова добре изчислено, че да разпръсне вредната мъгла на спиритуализма, както ясния, буквален възглед за Небесното светилище.[162]

Джеймс Уайт казва ясно, че буквалното небесно светилище е нашата защита срещу спиритуализма или спиритуализираните възгледи. Но сега не проучим какво казва Урия Смит за това как пада Вавилон:

Терминът „Вавилон“ не е замислен, нито пък използван като термин за упрек, а по-скоро като описателно понятие, което излага самото нежелано състояние на „смесване“ и „объркване“ в религиозния свят. Сигурно е, че не е волята на Господ, който се молеше всички негови хора да бъдат едно, в църквата му да съществуват десетки или стотици разделения и секти. Католикът възкликва: Това е заради протестантското правило за лична преценка. Не е заради това. Дължи се на кутията на Пандора с мистични интерпретации поставени в църквата от древния Ориген – онзи принц на вредностите. Чрез този метод, който няма метод и стандарт, тълкуванията на Божието слово толкова различни и многобройни колкото са прищевките и фантазиите, които могат да намерят място в умовете на хората.

Но цялото това обърквaне трябва да бъде излекувано в онази църква, която ще бъде готова за второто пришествие; защото никакви други хора няма да бъдат приготвени за преселване освен такива, които се покланят на Господ както в дух, така и в истина. За да може църквата да стигне до тази точка, към християнството бе отправен един призив в специалните истини за това време. Повечето обръщат гръб, но някои заемат позицията към която ги призовават тези обстоятелства. Процесът е простичък**.** ***Да се чете и слуша Божието слово в светилната на това, което се нарича буквално правило за тълкуване***. Никакво друго правило нямаше да се обмисля когато и да е, ако Дяволът беше оставил на мира умовете на хората. Истинската събота винаги би била поддържана чрез това правило – една съвършена защита срещу идолопоклонството по земята; законът би поддържал своето място като съвършено, непроменимо и вечно правило за поведение – ***една защита срещу антиномианизма на всички векове и днешния спиритуализъм –*** възгледът, че мъртвите остават в безсъзнание в гроба до възкресението, винаги би бил поддържан, и тогава не би могло да има чистилище, и никакви меси за мъртвите, никакъв култ към Богородица, никакво поклонение на светии - накратко, никакъв Римокатолицизъм, и никакъв Универсализъм, нито Спиритуализъм; истинското естество на идването и царството на Христос не би се изгубило от погледа, и басните за мир и безопасност на земния милениум никога нямаше да съществуват.

Без да се говори нищо за други заблуди, които щяха да бъдат поправени, да предположим, че цялото християнство стоеше заедно на онези четири прости истини, колко разделение щеше да има в християнския свят? Нямаше да съществува втора деноминация. И какво щеше да е

[161] Джоузеф Бейтс. *Отварянето на небесата* (Печатница на Бенджамин Линдзи, 1846 г.) с. 22
[162] *Ривю енд Херълд,* 17-ти февруари, 1852 г.

състоянието на нещата? - Толкова по-различно от настоящото състояние, колкото може някой да си представи – без езичество, без Римокатолицизъм, без Протестантизъм, без умножени секти, без спиритуализъм – но едно обширно, обединено, свободно и славно християнство. ***Някои застават зад тези истини, и така ще бъдат защитени от заблудите на тези последни дни, за която е бил изкусно приготвен пътят, чрез векове на суеверие и заблуда. Всеки, който е ръководен от буквалното правило за интерпретация, трябва да стои зад тях; защото те се прочитат в толкова много думи на самата свещена книга. Но църквите като цяло ги отхвърлят, често с горчивина и презрение, а някои дори с преследване. И ето затова Вавилон падна.***[163]

Обърнете специално внимание на следните пасажи в които Елън Уайт асоциира понятието спиритуализъм с едно учение и с премахване на буквалността. Пасажът се отнася за реалността на Исус и Неговия Баща. Лекарството, което тя предлага, е да се вземе Библията така както е написана, и аз съм съгласен.

Често съм била неправилно обвинявана, че разпространявам свойствени на спиритизма възгледи. Но преди издателят на "Дей-Стар" да изпадне в тази заблуда, Господ ми даде видение за печалните и опустошителни[164] последици, които той и други щяха да навлекат на стадото, разпространявайки спиритически възгледи. Често съм виждала милия Исус, Той е личност. Аз Го запитах дали и Неговия Отец е личност и дали изглежда като Него. Исус отговори: "Аз съм точният образ на личността на Моя Отец." Често съм виждала, че духовното тълкуване на Небето отнема цялата Му слава.

Виждала съм често, че в представите на много хора тронът на Давид и прекрасната личност на Исус са били изгаряни в огъня на спиритизма. Виждала съм някои заблудени и подведени да приемат тази заблуда ще бъдат доведени до светлината на истината, но ще бъде почти невъзможно за тях да се отърват напълно от измамливата мощ на спиритизма. Те трябва да положат много усилия и изцяло да изповядат и завинаги да изоставят заблудите си.

Препоръчвам ти, скъпи читателю, Божието слово като мерило за твоята вяра и практика. *Ранни писания*, с. 77, 78, Времето на събирането, Параграф 8-11

Артър Уайт казва, че битката на Елън Уайт срещу спиритуализирането на Бога, Христос и небето е спасила появяващата се тогава църква.

Спиритуализирането на небето, Бог, Христос и идването на Христос лежи в основата на много от фанатичните учения, които 17 годишната Елън Хармон била призована от Бога да посрещне в онези формиращи години. **Виденията твърдо установили персоналността на Бог и Христос**, реалността на небето, наградата на верните, и възкресението. Това здраво ръководство спасило появяващата се църква. Елън Г. Уайт: Том 1 – Ранните години: (1827-1862), с. 81

Обърнете специално внимание на това как ранните видения на Елън Уайт представяли личностите на Бог и Христос като буквални същества. Вижте също, че техните персоналности са директно свързани с носените от тях титли: Отец и Син. Този процес

---

163 Урия Смит. *Съвременен спиритуализъм*, с. 141, 142

164 Обърнете внимание на употребата на термина "запустяващ" във връзка със спиритуализирането и спиритуализма.

спасил появяващата се църква и помогнал за изграждането на една солидна, непоклатима платформа. Не може да се отрече, че едно буквално разбиране за Отец и Сина било в сърцевината на стълбовете на нашата вяра, и както Артър Уайт заявява ясно, то "спасило появяващата се църква."

26. Израствайки на солидна платформа[165]

A. Дадената голяма светлина на пионерите относно личността на Христос

Елън Уайт описва преживяването на адвентистите като такова, което е било водено стъпка по стъпка към една солидна и непоклатима платформа.

> Тогава тези вести ми бяха представени отново и видях колко скъпо е платил Божият народ духовния си опит. Постигнал го е чрез много страдания и тежка борба. Бог е водил Своите чеда стъпка по стъпка, докато стигнат до една солидна, непоклатима платформа. *Ранни писания,* с. 259 (1882), Една твърда платформа – Параграф 1

На друго място Елън припомня за провелото се интензивно изследване и молитва, за да се разбере истината.

> "След отминаването на времето на 1844г. изследвахме истината като скрити съкровища. Срещах се с братята и ние изучавахме и се молихме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молещи се за светлина и изучаващи Словото. Тези братя се събираха отново и отново, за да изучават Библията, за да разбират значението ѝ и да бъдат подготвени да го представят със сила. Когато в своето изучаване стигаха до точка, където казваха: "Не можем да направим нищо повече", Духът на Господ идваше върху мен. Бях отнасяна във видение и ми се даваше едно ясно обяснение на пасажите, които бяхме изучавали, придружено от инструкция за това, как трябваше ефективно да работим и да поучаваме. ***Така беше давана светлина, която ни помогна да разберем Писанието по отношение на Христос, Неговата мисия и Неговото свещенство. Една линия на истината, започваща от онова време, до времето, когато ще влезем в Божия град*** ми беше изяснена и аз дадох на другите инструкцията, която ми даде Господ." *Ривю енд Херълд,* 25-ти май, 1905 г., Параграф 24

Ако обърнете специално внимание, ще видите как Елън Уайт ясно припомня за светлината, която е била дадена за Христос, Неговата мисия и Неговото свещенство. Нишката на истината, която те приели относно Христос щяла да достигне чак до Божия град. Имало няколко учения[166], които били изследвани в една взаимно-заключваща се система на истината. Част от тази взаимно-заключваща се система била истината за личността на Христос, и тази истина била интегрално заключена за начина по който се схващал спасителният план.

---

[165] Тази глава е едно разширение на *Приложение Д* и *Е* и тя е включена отчасти заради факта, че Приложенията често се пропускат и не се обмислят напълно.

[166] Виж *Съвети към писатели и редактори,* с. 30 за описание на старите гранични камъни и доктрините стълбове.

Б. Ако възгледът на пионерите за Христос е бил погрешен в същината си, цялата система е погрешна

Библията учи ясно, че никоя друга основа не може да се положи освен Исус Христос (1 Кор. 3:11). Ако адвентизмът изгражда една взаимно-заключваща се система от вярвания върху един възглед за Христос, който е бил неправилен в същината си, тогава и основата и цялата система са погрешни. Тази идея не може да бъде пренебрегвана и пропускана.

Ако основата е била погрешна по отношение на Христос, тогава цялата система е била и е погрешна

Христос е центърът на окръжността на всяка истина.[167] Ако този възглед, който бил закован от пионерите ни, е давал една представа за Христос, която по същество не е това, което Той наистина е, тогава цялата система е инфектирана от погрешната рамка. Цялата система трябва да бъде положена отново, да се реновира и да се промени. Би било необходимо да се напишат нов ред книги, да се ангажира нова образователна система, за да се възстановим от една такава трагична грешна.

В. Буквалното светилище изисква буквален Син на Бога

Един от ключовите елементи на Адвентната вест за светилището бил връзката между буквалността на персоналностите на Отец и Сина и буквалността на светилището. Джеймс Уайт изразил това по следния начин:

> …Най-святото място, съдържащо ковчега на десетте заповеди, тогава бил отворен, за да влезе нашият велик Първосвещеник и да направи умилостивение за очистване на Светилището. Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, който съдържа десетте заповеди в небето, можем да отидем само една стъпка по-нататък и да отречем буквалния Град, и буквалния Син на Бога. Адвентистите със сигурност не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а по-скоро онзи, който ние представихме. Не виждаме място за заемане на средна позиция.[168]

> "Ето положително свидетелство, че има скиния, която Господ е разпънал, а не човек, и че тази скиния е в небесата, (а не самото небе,) и че на това светилище Христос е служител. Това че в небето има буквални неща е засвидетелствано изобилно в Писанията. Както великият принос направен за света на Голгота е бил буквален, и както нашият Първосвещеник, Исус, Синът на Бога, е реален и буквален персонаж, така трябва да има и буквално светилище в небето, в което да се изпълнява неговата свещеническа служба."[169]

> Пророк Данаил казва: „Гледах, докато бяха положени престоли и Старият по дни седна, Чието облекло бе бяло като сняг и космите на главата му – като чиста вълна, престолът му- огнени пламъци, и колелата му - пламтящ огън". Глава 7:9. „Гледах в нощните видения и, ето, един

[167] *Ривю енд Херълд,* 15-ти август, 1893 г.
[168] Дж. С. Уайт, *Притчата,* с. 16
[169] *Ривю енд Херълд*, 18-8-1863

като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. И на Него бе дадено владичество, слава и царство". Стихове 13, 14.

Ето едно възвишено описание на действията на два персонажа, Бог Отец и неговият Син Исус Христос. Отречете тяхната персоналност и не ще има никаква определена идея в тези цитати от Данаил. Във връзка с този цитат прочетете апостолската декларация, че Сина е съвършен образ на личността на неговия Отец. „Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на нашите предци чрез пророците, в тези последни дни говори нам чрез своя Син, когото е направил наследник на всичко, чрез когото е създал световете, който е сияние на Неговата слава и съвършен образ на Неговото лице". Евреи 1:1-3. *Персоналността на Бога,* с. 3 и 4[170]

Джеймс Уайт набляга на това, че няма средно положение по този въпрос. Системата на адвентизма, нейното светилище и свещеническа система висят на едно буквално разбиране, а не на някакъв духовен възглед. Елън Уайт го казва по този начин:

"Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни не държат здраво; те не си спомнят как са приели и чули. ***Онези които се опитват да внесат теории, които биха премахнали стълбовете на нашата вяра относно светилището, или относно персоналността на Бог или на Христос, работят като слепци.*** Те се опитват да внесат несигурности, за да оставят Божият народ да се носи по течението, без котва." *Издание на ръкописи* (MR) 760, с. 9, Параграф 5

Приемайки нашите Библии както са написани, учението за светилището разкрива два буквални персонажа, които функционират в светилището: Отец и Сина. Това е разкрито ясно в Данаил 7-ма глава:

Дан. 7:9 Гледах, докато се положиха престоли и Древният по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън.

Дан. 7:13 Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Древния по дни; и Го доведоха пред Него.

В 9-ти стих, Отец е описан като стоящия на престола. В 13-ти стих, Синът е доведен при Отец в Най-святото място. Забележете последователността, която Елън Уайт обрисува в *Ранни писания,* говорейки за събитията от Данаил 7-ма глава:

Видях един престол, а на него стояха Отец и Синът. Взрях се в Исусовото лице и се възхитих от прекрасния Му израз. Лицето на Отец не можах да видя, защото облак от слава го покриваше. Попитах Исус дали образът на Отец е като Неговия. Той отговори, че е същият, но не мога да го видя, защото: "Ако веднъж видиш славата на Неговата личност, ще престанеш да съществуваш" - каза Той. *Ранни писания,* с. 54, Краят на 2300 денонощия – Параграф 1

Под заглавието *Краят на 2300 денонощия* Елън Уайт изобразява Отец и Сина като седнали на един престол, а след това тя задава един въпрос относно личността на Отец. Исус казва на

[170] Пълният трактат от Джеймс Уайт се намира в *Приложение* 3

Елън, че Отец има форма като Него самия. Реалността на персонажите Отец и Син е подсилен и когато прочитаме какво се случва по-нататък:

> Видях Отец да става от престола, и с огнена колесница да отива в светая светих, зад завесата, и да сяда. *Ранни писания,* с. 55, Краят на 2300 денонощия – Параграф 2

И на трето място четем:

> Тогава Исус се вдигна от престола, а с Него се изправиха и повечето от преклонилите се пред Него. След този момент не видях нито един лъч светлина да премине от Исус към безгрижното множество, и то бе оставено в пълна тъмнина. Изправените гледаха към Исус, когато Той напусна престола и ги поведе надалеч навън. След това вдигна дясната си ръка и чух милия Му глас да казва: "Почакайте тук; Аз отивам при Моя Отец, за да приема царството; пазете дрехите си неопетнени и скоро ще се завърна от сватбата и ще ви взема при Мене." Облачна колесница с колела като огнен пламък, заобиколена от ангели, дойде на мястото, където бе Исус. Той влезе в нея и бе отведен в Светая Светих при Отец. Там видях Исус великия Първосвещеник да стои пред Отец. *Ранни писания,* с. 55, Краят на 2300 денонощия – Параграф 2

Описвайки събитията в края на 2300 денонощия:

1. Отец и Сина седят заедно на един престол в Святото място
2. С колесница Отец отива в Най-святото място и сяда
3. Синът е доведен на колесница в присъствието на Отец в Най-святото място.

Това са реални и буквални събития. В тази транзакция забелязваме също взаимодействието на двете личностни същества. Светилището представя две личностни същества действащи в спасителния план. Сигурно е, че Светият Дух е разкрит навсякъде в светилището (в огъня, водата, маслото и т. н.), но не е разкрит като отделно, отличаващо се и личностно същество. Въпросът, който трябва да се зададе, къде виждаме трета личност (съравна, съвечна), или едно Триединство в светилището? Никъде няма да го намерите.

Щом случаят е такъв, промяната от един буквален Баща и Син към метафорично представяне на Отец и Сина ще отвори врата към отричане буквалността на събитията в Данаил 7-ма глава и съда. Тази врата е била отворена от адвентните теолози. По всяко време в моето теологично обучение, аз бях съветван да разбирам събитията на изследователния съд като символични. Беше ми намеквано, че Бог не може да бъде затворен в „кутия" в продължение на 150 години, защото Бог обитава в цялата вселена. Намекваше се, че светилището не е една буквална сграда, а по-скоро символ на двете фази на Христовата служба. Беше ми намеквано, че Бог няма нужда да проучва буквални книги, защото Той вече знае всичко и знае кои са Негови и кои не са. Накратко, краят на 2300 денонощия е едно сценично шоу за вселената – той не е реално събитие.

Г. Израстване в разбирането ни за Божеството

На няколко места се казваше, че Адвентистите от седмия ден са израствали в разбирането си за Божеството и че в този процес на рафиниране ние сме стигнали до едно разбиране за съравно и съвечно Триединство. Използват се примери с езика на развитието на

разбиранията за началото и края на съботата, здравната вест и десятъчната система. Всички тези наистина са примери за рафиниране на даден принцип, но това никога не може да се каже за една промяна от възгледа, че Христос наистина е бил буквален Син на Бога, към този, че Христос не е Сина на Бога по идентичност, а само като функция. Това е един пълен преход, който не може да се категоризира просто като един рафиниращ процес.

В книгата „Триединството“ на Уидън, Муун и Рийв, на страница 181-ва се казва, че адвентизмът е минал през един процес на анти-тринитаризъм, за да отхвърли гръцката философска основа за Триединството, която другите църковни общества включват. Това изказване пропуска факта, че в този процес цялото движение би било поставено на фалшива платформа; процес, който би заразил всички останали доктрини. Ако Господ е искал да премахне гръцката философска платформа и да запази Триединството чисто на „библейски основи“, аз съм сигурен, че това е можело да се направи без завличане на Христовото име в едно напълно погрешно гледище, полагайки една напълно погрешна основа.

	Католицизъм	Протестантизъм	Адвентизъм на пионери
Доктрина	Триединство	Триединство	Отец, Син и Дух
Авторитет	Традиция	Библия	Библия
Мироглед	Гръцка философска база: Дуализъм, Безсмъртие	Гръцка философска база: Дуализъм, Безсмъртие	Буквална база за прочит на Библията: историцизъм, смъртност

Д. Възгледът на пионерите за Христос наистина имал нужда от рафиниране както става ясно от вестта от 1888 години

Едно е ясно, че позицията на пионерите за Божеството със сигурност се е нуждаела от рафиниране. Ако не е имала., тогава вестта от 1888 г. не би било нужно да бъде давана. Нетринитаристите правят грешка като казват, че ние трябва да вярваме точно както са вярвали пионерите. Едно такова изявление би могло да показва отричане на нуждата от вестта от 1888 г. и един по-пълен възглед за ролята и божествеността на Христос.

Моята преценка е, че макар пионерите да са били прави, настоявайки, че Христос е буквалният Син на Бога, тяхното разбиране за това колко централен е и колко далеч достига Христос във всяко учение на Библията имало нужда от време, за да се разшири и да бъде осъзнато. Вестта от 1888 г. издигнала Христос на една много по-централна позиция, от

където всяка истина можела да сияе. Тя също изяснила процеса за спазване на Божиите заповеди чрез благодатта на Христос. Тази липса на рафинираност в разбирането понякога тънко и несъзнателно принизявала ролята на Христос. Промяната във вестта от 1888 г. била

в това, че Христос бил представен в цялата пълнота на Божеството по-ясно и по един по-рафиниран начин. Това било поставянето на една стара светлина в правилен контекст. Вероятно най-простият начин да се покаже това несъзнателно принизяване е чрез контраста на двете картини, които били лансирани от Джеймс и Елън Уайт. Обърнете внимание, че картината, която Джеймс лансирал се наричала "Пътят на живота"

В горната картина виждаме всички основни елементи на спасителния план – падението и проклятието, жертвата и свещенството, законът, въплъщението и жертвата на Христос и основаването на християнската църква, чиято кулминация е в небесния град. Тази картина със сигурност съдържа всички съществени елементи, но ударението е доста различно от това на лансираната от Елън Уайт картина. Начинът по който е представен законът и неговото ударение, отразяват един възглед на някои от пионерите в усилията ни да спазим Божия закон. Забележете следното:

> "В ранните години на тази вест, работниците имаха една специфична цел – да прогласят на света великия факт, че последното огласяване на пришествието на Христос, което трябва да се даде преди появата му в небесните облаци, сега се носи в света, за да води души при Христос чрез послушание на тази заключителна и изпитваща истина. Това била единствената цел на всичките им усилия; и преследваната цел не била смятана за постигната ако не бъдели

обърнати души към Бога и не били водени, чрез едно посветено послушание на всички негови заповеди – една подготовка за Господ от Небето.“[171]

На това изявление от Урия Смит му липсва рафиниране в изразяване принципите на това как става послушанието. Ударението е засилено върху послушанието и ограничено по отношение на благодатта. Самата фраза “идване при Христос чрез послушание...” изглежда напълно отрича централността на евангелието. Забележете друг пример, написан в *Ривю енд Херълд* с любопитното заглавие “Оправдание чрез дела”:

“Ние видяхме, че да се покаеш е ... да почувстваш такава скръб за греха, че да се обърнеш от него и да търси прощение. Следователно, когато Исус и апостолите казвали на хората, че трябва да се покаят преди да могат да повярват и да се обърнат, те трябва да са чувствали такава мъка заради греха, която да ги накара да се обърнат от него и да търсят прощение, или, с други думи, те трябва да спрат да грешат преди да могат да получат прошка и да бъдат оправдани…

Нека отново кажа, читателю, не възприемай идеята, че се опитвам да намаля твоето задължение да вярваш в Христос. Нека още веднъж дефинирам моята позиция. За да се осъществи удовлетворение за минали грехове, вярата е всичко. Скъпоценна е наистина онази кръв, която заличава всичките ни грехове, и очиства записа на миналото. Само вярата може да направи Божиите обещания наши собствени. Но настоящият дълг зависи от нашето изпълнение. Когато Бог казва: "Днес ако чуете гласа му, не закоравявайте сърцата си," всичко зависи от това как чуваме. Оправдание или осъждане – изборът е наш. Послушай гласа на Бога и живей, или бъди непослушен и умри. Изборът, който трябва да се направи, е наш. В нашата власт е да умрем или да живеем.”[172]

Горното изявление е шокиращо с неговите резки тонове за послушание. Нищо не се казва за спасителната сила на Христос, която ни прави способни да бъдем послушни и за пълното разчитане на Христос за благодат към победа. Такива изявления показват ясно една липса на разбиране на Христовото дело в спасителния план. Поддържам, че макар персоналностите на Отец и Сина да са били базисно разбирани, значението на Христовото дело в адвентната доктрина все още е било объркано от лъжата на змията. Ударението върху делата и послушанието разкрива една объркана вяра, че човек има някаква лична сила за спазване на Божиите заповеди, която е подпомагана от делото на Христос. Тази идея трябвало да бъде променена или в противен случай адвентизмът щял да бъде унищожен напълно. Ето защо Елън Уайт писала:

“Господ във великата Си милост изпрати най-скъпоценна вест до Своя народ, чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изяви по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; поканваше народа да приеме праведността на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога. Мнозина бяха изгубили Иисус от погледа си. Те имаха нужда очите им да се насочат към Неговата божествена личност, към заслугите Му, и към неизменната Му любов към човешкото семейство. Цялата власт е дадена в ръцете Му, за да може да разпръсква богати дарове на хората, предоставяйки на безпомощния човешки инструмент безценния дар на собствената Си правда. Това е вестта, която Бог е заповядал да

[171] Урия Смит, *Ривю енд Херълд,* 3-ти януари, 1888 г., с. 8.
[172] Дж. Ф. Белинджър, *Ривю енд Херълд,* 20-ти октомври, 1891 г., с. 642

бъде дадена на света. Това е третата ангелска вест, която трябва да бъде прогласена с висок вик и придружена от изливането на Неговия Дух в голяма мярка." *Свидетелства към проповедниците,* с. 91, 92, Вестта за оправдание чрез вяра- Параграф 1

В лансираната през 1883 г. картина от Елън Уайт виждаме дори в заглавието едно по-дълбоко признание за централната роля, която Христос има в спасителния път. Кръстът на Христос се издига над всички останали сцени по пътя. Законът е символизиран чрез преживяването на планината Синай със светила от светкавици вместо с писмения кодекс висящ на дървото. Един такъв преход набляга на живата реалност – Христос във вас, надеждата на славата, вместо признателността за един писмен кодекс. Преходът в картината набляга на едно израстване и рафинирано съзнание за централността на Христовата личност като Пътят, Истината и Животът. Всички тези принципи експлодирали в адвентното съзнание във вестта от 1888 г. Вестта от 1888 г. променила нашия възглед за Христос и за нас самите, понеже цялата сила за послушание идва чрез Христос и ние сме напълно безпомощни без това.

Христос - Пътят на живота

Е. Триединството е напълно противоположно, а не рафиниране на платформата на пионерите

Би изглеждало естествено за онези, които гледат на равенството на Христос с езика на свойствеността вместо с този на наследството, да виждат промяната на ударението върху ролята на Христос в една разширена Божественост като началото на един преход към тринитаризъм. Един такъв възглед обаче трябва да игнорира платформата върху, която адвентизмът бил положен и това трябва да се назове пълен обрат по отношение личността на

Христос, а не просто рафиниране.[173] Такива скокове в логиката са лесни за разбиране в светлината на спешността с която адвентизмът се е борил да възприеме релационния възглед за централността на Христос, а също и растящото желание[174] да се избегне етикета култ на другите протестанти.

Елън Уайт била доста ясна, че Джоунс и Уагонър представяли Христос в цялата пълнота на Божеството.

> "Носещите божествени пълномощия вести са изпратени до Божия народ; славата, величието, правдата на Христос, пълен с доброта и истина, бяха представени; **пълнотата на Божеството в Исус Христос беше изявена всред нас с красота и прелест**, за да очарова всички, чиито сърца не са били затворени от предразсъдък. Знаем, че Бог действаше всред нас." *ЕГУ 1888 Г. Материали,* с. 673

Щом Елън Уайт казвала, че Джоунс и Уагонър са представили ***пълнотата на Божеството в Христос***, тогава смятам, че можем да приемем, че ***това е била пълнотата,*** а не една стъпка към предполагаемата *пълнота* в Тринитарен смисъл. По един ясен начин е показано за всеки честен изследовател, че Джоунс и Уагонър не са представяли Христос като съравен и съвечен Бог, а като Синът на Бога.

> „Направен е толкова по-добре от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното." Евр. 1:4. **Синът трябва да наследи името, титлите и имуществото на Отец. Каквито и титли да принадлежат на Бог Отец, те принадлежат еднакво и на Христос. Те са Негови по право. По рождение Той е „наследник на всичко."** Апостол Павел пише за славното явление "на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос." Тит 2:13. Самият Отец се обръща към Сина като към Бог, като Му казва: Твоят престолът, о, Боже, е до вечни векове. " Евр. 1:8. Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, 24 октомври 1895 г.

> Затова за Него по-нататък е писано, че е „направен толкова по-добре от ангелите, **като е получил и по наследство по-превъзходно име от тях." Това по-превъзходно име е името "Бог", което в осмия стих е дадено от Отец на Сина: „На Сина Той [Бог] казва: Тронът Ти, о, Боже, е до вечни векове."** А. Т. Джоунс, *Осветеният път към Християнско съвършенство*, стр. 14, 1905г

Фактите са налице за всички, които искат да ги видят. Знаейки, че тези вестители са представяли този възглед за Божеството, трябва внимателно да обмислим следващия цитат.

> Времето на изпита е точно пред нас, **защото високият вик на третия ангел вече започна в разкриването на правдата на Христос** - опрощаващият греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. Защото делото на всеки до който е дошла

---

[173] Ясно доказателство за пълната неспособност на Триединството да бъде рафиниране на доктрината на пионерите е проницателната статия на Джордж Найт, която се появила в списания *Министри* през октомври 1993 г. Той казва, че много малко от пионерите биха могли да се присъединят към църквата днес заради настоящите възгледи за Божеството. Това е ясно доказателство, че това не е някакво рафиниране, а пълна промяна. Рафинирането все още би позволявало на пионерите ни да се присъединят към църквата.

[174] Нарастващото желание за единство с другите протестанти било подсилено от заплашителния възход на висшата критика в протестантските кръгове и последвалата фундаменталистка реакция през 20-те години на XX век. По някакъв начин адвентизмът бил принуден да избере едната страна. Както Джордж У. Буш изразил това: "или сте с нас или сте с терористите" (Висшите критици)

предупредителната вест е да издигне Исус, да го представи пред света като разкрит в предобрази, под сянката на символите, като изявен в откровенията на пророците, като разкрит в даденте на неговите ученици уроци и в прекрасните чудеса извършени за човешките синове. Изследвайте Писанията; защото те са които свидетелстват за него. {Ривю енд Херълд, 22-ри ноември, 1892 г. Параграф 7}

Този който отхвърля идеята, че Исус е роден от Отец и е получил Неговото наследство, трябва да обясни как един такъв погрешен възглед може да бъде свързан с Високия вик от Откровение 18-та глава? Ако Исус е Истината (Йоан 14:6), а Откровение 18-та глава е едно могъщо откровение за истината, как може да има едно могъщо откровение на истината, когато главните вестители имат погрешен възглед за това кой е Исус?

Поддържайки една позиция, че Христос е излязъл от Отец за съжаление е накарала някои адвентисти да обвиняват такива вярващи в католицизъм, защото католическата доктрина за Триединството поддържа, че Христос е хем съравен хем същевременно роден – действително една дяволска диалектическа дилема! Идеята, която искам да представя, е, че да се казва, че някой поддържа католически възглед, понеже вярвал, че Христос е роден от Отец, означава да се намекне, че пионерите ни са поставили платформата на адвентизма направо върху една католическа основа. Абсурдността на едно такова мислене не се нуждае от повече документи или изразявания.

По-рано споменах, че, ако закованата от пионерите ни позиция е дала един възглед за Христос, който в същината си не е показвал кой в действителност е Той, тогава цялата система е заразена от погрешната рамка. Цялата система трябва да бъде положена отново, да се реновира и да се промени. Един нов ред книги трябва да бъде написан, трябвало е да се ангажираме с една нова образователна система, за да се възстановим от тази трагична грешка.

Въпросът е: какво се случи в адвентизма? Точно това! Един нов порядък книги, който принизи буквалността на светилището, промени в оправданието и освещението, промяна в естеството на Христос, промени в изследователния съд, промени в християнското съвършенство, промени в ролята на Духа на пророчеството, промени в ролите на мъжете и жените. Този марш на прехода и превключването на такъв мащаб ясно показват, че или пионерите са положили неправилно основите, или съвременната църква е отстъпила от първоначалната платформа. Както го е казал Джеймс Уайт: “Няма средно положение”.

Елън Уайт говори директно за този проблем, когато казва:

Историята се повтаря. С отворена Библия и претенции, че зачитат нейното учение, много религиозни водачи в нашето време унищожават вярата в нея като Слово Божие. Те са заети с дисекция на думата и поставят собствените си мнения над най-ясните изявления. В ръцете им Божието слово губи своята животворяща сила. Ето защо неверието избуява и нечестието се разпространява широко.

Когато Сатана подкопае вярата в Библията, той насочва хората към други източници на светлина и сила. Точно по този начин той успява да се вмъкне. Онези, които отхвърлят ясните учения на Писанията и убедителната сила на Светия Божи Дух, поканват демоните да ги овладеят. Критикарството и спекулацията с Писанията, отворили път за спиритизма и

теософията - тези модерни форми на древното езичество, се установиха дори в църквите, които се наричат с името на нашия Господ Исус Христос.

Редом с проповядването на евангелието работят и агенти, които са само медиуми на лъжливи духове. Много хора се захващат с тях просто от любопитство, но като виждат доказателства за действието на сила, по-голяма от човешката, се увличат все повече, докато ги обземе воля, по-силна от тяхната. Човек не може да избяга от тази тайна сила. *Копнежът на вековете,* с. 258, Гл. 25, Параграф 24-26

27. Допуснато като факт

A. Триединството е основа за всички други доктрини

Римокатолическата църква заявява, че Триединството е основата на нейната вяра, от която произтичат всичките й останали учения. Тя заявява:

> "Тайната на Триединството е централната доктрина на католическата вяра. На нея се базират всички останали учения на църквата. . . . . Църквата е изучавала тази тайна с голяма грижа и след четири столетия изяснявания, реши да представи доктрината по този начин: В единството на Божеството има три Личности: Отец, Син и Свети Дух – истински отличими една от друга. Така, с думите на Атанасиевото кредо: 'Отец е Бог, Синът е Бог, и Светият Дух е Бог, и все пак няма три бога, а един Бог.'" (*Наръчник за днешния католик*, 1977 г. с. 12.)

Римокатолицизма има в сърцето си една система за праведност чрез дела. Тази система се покланя на основаващата се на изпълнение връзка между членовете на нейното Триединство. Католицизмът разбира ясно, че Триединството на което се кланя оформя базата за всички останали доктрини. Всичките му доктрини са израз на делата, защото Триединството на което се покланя дефинира своите отношения чрез един процес на дела. Усилието да се докаже, че Синът е равен на Отец по вродена сила полага рамката за всички системи на праведност чрез дела или едно контра движение на юридическото оправдание в протестантските системи.

Адвентната църква твърди в Основно учение №13, че единството на църквата се поддържа чрез единството на триединното разбиране за Бога.

> Църквата е едно тяло с много членове, призовани от всяка нация, род, език и народ. В Христос ние сме ново създаване; разграничения на раса, култура, учене и националност, и разлики между високопоставени и нископоставени, богати и бедни, мъже и жени, не трябва да се срещат между нас. Всички сме равни в Христос, Който чрез един Дух ни свърза в едно общение със Себе Си и един с друг; ние трябва да служим и на нас да се служи безпристрастно и безрезервно. Чрез откровението на Исус Христос в Писанията, ние споделяме една и съща вяра и надежда, и достигаме до другите чрез единно свидетелство. **Това единство има своя източник в единството на триединният Бог, който ни осинови като Негови деца**. *Адвентистите от седмия ден вярват*, стр. 170 в оригинал.

Ако единството на църквата се осъществява посредством единството на триединния Бог, тогава това е същото, което казва и Рим. Триединството е основа на всичките му доктрини, защото то е доктрината около която църквата се обединява.

Реалността на това е отразена във факта, че много хора могат да се сдобият с членство в църквата докато отхвърлят едно или повече от нейните основни учения, но за отхвърлящите Триединството е много по-вероятно да бъдат освободени от членство.

Б. Връзка между Триединството и Неделята

Като пазители на Съботата ние напомняме на нашите приятели протестанти, че няма библейска основа за спазването на Неделята и дори изваждаме цитати от Римокатолическата църква, за да покажем, че те са съгласни с нас. Просто прочетете *Предизвикателството на Рим*.[175] Е, Католическата църква представя подобен аргумент за Триединството, който изобличава нашето лицемерие в позицията ни, че сме по-Сола Скриптура от останалите протестантски църкви.

> "Нашите опоненти [протестантите] понякога твърдят, че никакво вярване не трябва да бъде поддържано догматично, ако не е представено явно в Писанието (игнорирайки това, че само чрез авторитета на църквата ние признаваме за верни определени евангелия, а други не). **Но самите протестантски църкви са приели една такава догма като Триединството, за която няма такъв прецизен авторитет в евангелията... нашето твърдение е, че основавайки се единствено на учението намиращо се в апостолската традиция, анализирано и отразено през вековете от Църквата, под ръководството на Светия Дух обещан от Христос** – се просвещава пълното и истинско значение на Писанията." (*Новата догма на Католическата църква*: Успение Богородично, Греъм Грийн, *ЖИВОТ, 30-ти октомври, 1950 г.,* (ударението в [скобите] е добавено)).

Моля забележете връзката между съблюдаването на Неделята и Триединството в следното Католическо изявление цитирано в *Ривю енд Херълд:*

> "Въпрос: Имате ли друг начин да докажете, че Църквата има власт да конституира правила за празници?
>
> "Отговор: Ако тя нямаше такава власт, тя не би направила онова в което всички съвременни религиозни лица са съгласни с нея; - не би заменила съблюдаването на седмия ден Събота със съблюдаването на първия ден от седмицата Неделя – една промяна, за която няма библейски авторитет."
>
> "Въпрос: Съблюдавате ли и други необходими истини, които са преподавани от църквата, но не са изложени ясно в Писанието?
>
> "Отговор: Доктрината за Триединството - една доктрина, чието познаване определено е необходимо за спасение, но не е ясно доказана и изложена в Писанието, в протестантския смисъл на личната интерпретация (*Ривю енд Херълд*, 22-ри август, 1854 г.; цитирано от Доктринален Катехизъм)."

[175] За да прочетете *Предизвикателството на Рим*, идете на http://www.romeschallenge.com/

В. Триединството е учение прието на база допускане

През 1854 г., *Адвентист Ривю* изобличил небиблейската позиция на Триединството. През 1981 г. то се съгласило с Рим, че това учение не е ясно разкрито в Писанието, но се допуска като истина.

> "Макар че няма нито един пасаж от Писанието, който официално да представя доктрината за Триединството, ***тя се приема за факт*** от писателите на Библията и е спомената на няколко места. Само чрез вяра можем да приемем съществуването на Триединството." (*Адвентист Ривю,* Том. 158. # 31, 1981 г., с. 4) (Ударението е добавено)

Това е удивително признание. Казва се, че "тя се приема за факт." Безопасно ли е допускането, че дадени факти са истинни? През цялото ми време като адвентист, показвах на хората, че съблюдаването на Неделята не се основава на Писанието, като използвах за тази цел катехизма, но никога не бях прочел по-надолу, за да открия, че доктрината за Триединството е абсолютно същото нещо. Предизвикани ли сте като мен да се уверите, че ученията ни са единствено от Божието Слово?

Като адвентист винаги съм смятал, че схващанията ни за Триединството са различни от католическите, и наистина второто ни основно вярване е склонно да намекне, че:

> "Има един Бог: Отец, Син, Свети Дух – **единство от три съвечни Личности**. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко, и всеприсъстващ. **Той** е безкраен и отвъд човешките възможности за схващане, но е познаваем чрез **Неговото себеразкриване. Той** е завинаги достоен за поклонението, възхищението и служба на цялото творение. (Вт. 6:4; Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4:4-6; 1 Петр. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:7.)"

Къде в Библията можем да намерим твърдение, което показва, че чрез местоимението „Той" в единствено число се има предвид три съвечни личности? Това не само противоречи на библейските правила, но и на правилата на българския език.

Г. Три личности в едно тайнствено единство или в една тайнствена субстанция?

Този възглед предполага три отделни Личности, които са едно в единство и цел. Но за моя изненада, скоро открих, че в адвентните публикации има също и твърдения, които наистина изглежда представят една католическа позиция. Когато казваме католическа позиция, имаме предвид онова, което се основаван на Атанасиевото кредо. Ето го:

> "….А католическата вяра е тази: Ние се покланяме на един Бог в Триединство, … без да смесваме Личностите, и без да разделяме Субстанцията. Защото една е Личността на Отец, друга е на Сина, и друга е на Светия Дух. Но Божествеността на Отец, Сина и на Светия Дух е една, … съвечно Величие. Какъвто е Отец, такъв е Сина, такъв е и Светият Дух. Отец е несъздаден, Синът е несъздаден, и Светият Дух е несъздаден. Отец е непонятен, Синът е непонятен, и Светият Дух е непонятен. Отец е вечен, Синът е вечен, и Светият Дух е вечен. Но няма трима вечни, а един вечен. Както и няма три непонятни, три несътворени, а един несътворен и един непонятен. …. Така че Отец е Бог, Синът е

> Бог и Светият Дух е Бог. Но не са три Бога, а един Бог. Подобно и Отец е Господ, Синът е Господ, и Светият Дух е Господ. Но няма три Господа, а един Господ. Защото подобно както сме принудени от Християнската достоверност да признаем всяка Личност за Себе Си като едновременно Бог и Господ, така ни е забранено от католическата религия, да казваме, че има три Бога, или три Господа. …. Затова има един Отец, а не три Отеца; един Син, а не три Сина, един Свети Дух, а не три Свети Духа. А в това Триединство никой не е на първо място, нито е след другиго; нито е по-велик, или по-малък от другиго; но всичките три Личности са заедно съвечни и съравни….."[176]

Този възглед представя три отделни Личности в една субстанция. Единството е в субстанцията, а не просто в съединението. Интересно е, че една книга, написана от адвентен пастор, която е достъпна в Адвентния книжен център (ABC) заявява:

> "Това което тринитаристите наистина казват е, че това, което можем само да опишем като три Личности, цялото съществува в една субстанция." *Разбиране на Триединството*, с. 133

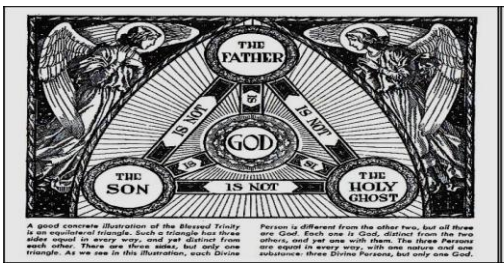
Тоест някои адвентисти се изразяват за Триединството с подобни на католическите изкази. И както виждаме долу, някои католически публикации изразяват един възглед, който е близък до адвентното разбиране:

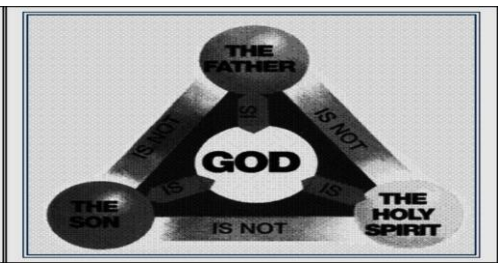
> "Триединството е термин използван за обозначаването на централната доктрина на християнската религия – **истината, че в единството на Божеството има три Личности: Отец, Син, Светият Дух – тези три Личности са наистина отделни една от друга**. Така, с думите на Атанасиевото кредо: 'Отец е Бог, Синът е Бог, Светият Дух е Бог, но няма три Бога, а един Бог.'... **Но въпреки тази разлика в произхода, Личностите са съвечни и съравни**, всички еднакво са несъздадени и всемогъщи. Църквата учи, че това е откровението относно Божието естество, което тя предлага на човека като основа на цялата й догматична система." (*Католическата енциклопедия, 1912 г. изд. Том 15, с. 47)*

Това изявление не набляга на едната субстанция (въпреки че тя е загатната с позоваването на Атанасиевото кредо), а на три същества, които са отделни, но съравни и съвечни.

Д. Различен но същият

Едно нещо, което намерих за интересно е двете илюстрации, които се използват за обяснение на Триединството. Тази отляво е католическата[177] а другата от дясно е адвентната.[178]

[176] Макс Хатън, *Разбиране на Триединството*, с. 13
[177] *Моята католическа вяра,* епископ Луис, Ла Равоир Мороу, S.T.D
[178] *Новията картинен помощник за изследване на Библията*, с. 75

Тези две диаграми са взети от разбиранията на католически и адвентни основни учения. Резултатът изглежда същият.

В края, съществениият въпрос не е реалната версия на Триединството, а основното предположение, че "***Позицията на Божественост се приписва само на Същества с най-висша вродена сила***". Понятията съравен и съвечен и в двете изявления ясно отразяват това, и то единственото необходимо нещо, за да се унищожи персоналността на Бога и на Неговия Син та да загубим ПЪТЯ към Бога.[179]

Не знам за вас, но след като аз научих тези неща, вярвам, че ние не стоим на солидна почва по този въпрос.

- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята, не е изявена ясно в Писанията.
- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята, била въведена векове след първите апостоли.
- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята[180], изопачава разбирането ни за персоналностите на Бога и на Неговия Син. Тя променила техните *отношения* от наследство към съравенство.
- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята, обърква праведността чрез вяра. Триединството премахва *релационния* (основаният на отношенията) достъп до Бога, а неделята се съсредоточава върху възкресението вместо върху *връзката* в която влизаме в събота.
- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята, е сърцето и душата на католическата вяра.
- Доктрината за Триединството, подобно на съблюдаването на неделята, била отхвърлена от нашите пионери.

Касаят ли ви всички тези неща? Сигурни ли сме, че всяка част от вярата ни е базирана на Писанието, а не на традицията? Какво ще направим, когато бъдем призовани да застанем пред света, за да защитим съботата, заявявайки, че всичко, което вярваме като Адвентисти от седмия ден е от „Така казва Господ" в Библията? Как ще отговорим, когато духовните потомци на епископа на Регио[181] дойдат при нас и кажат: "Твърдите, че следвате Библията

---

[179] „Делото на папската църква било да бъде точно в противоположен характер с този на Христос…Твърдейки, че е пълномощник на Божия Син, папството всъщност е пълномощник на друга сила." *Знамения на времето,* 19-ти ноември, 1894 г. Доста адвентисти казват, че оформената от католическата църква доктрина за Триединството била вярна по същество и се нуждаела само от някои малки промени, но как може една църква, която работи с характер, който е напълно противоположен на Христовия и е управлявана от една противоположна на Бога сила да формулира възглед за Христос, който е по някакъв начин близък до правилния. Той не може да бъде нищо друго освен напълно противоположен.

[180] Неделята е символ на вродена сила, която ни връща обратно към Нимрод и неговия полет в небесата, за да защитава земните жители. Неделята в Триединството също сочи към силата чрез която Христос се е самовъзкресил.

[181] Епископът на Реджио бил човекът, който се противопоставил на реформаторите по време на Трентския събор и затапил реформацията, казвайки "Ако твърдите, че следвате Библията и само Библията, тогава трябва да спазвате съботата, защото неделята никъде не се намира в Писанието." Библейската позиция на реформаторите се оказала куха и те капитулирали, загубвайки почтеността на реформацията.

във всяко учение, но в публикациите си сами признавате, че Триединството никъде не е поучавано явно в Писанията и се **допуска като факт**!" Какъв отговор ще дадете?

Р. М. Джонстън добре обобщава адвентната дилема, когато казва:

> "Макар да е вярно, че никакво формално изявление на доктрината не може да се намери в най-надеждните библейски ръкописи , все пак едно сравняване на текст с текст прави несъстоятелно всяко противоположно учение." (Р. М. Джонстън, *Министри*, ноември 1964 г., Какво можем да знаем за святото Триединство?)

Тук логическият процес е, че макар Триединството да не може да се намери в Писанието , всичко друго би било несъстоятелно. Ето го сърцето на проблема. Адвентизмът приема Триединството, защото не може да види никакъв друг начин да съхрани божествеността на Христос и персоналността на Духа. Оспорвам това, като казвам, че в този ръкопис е представена една ясна алтернатива, която запазва Божествеността на Сина и Персоналността на Духа, но избягва опасностите на спекулирането, които идват от една фалшива концепция за равенството.

28. Седем популярни метода за защитаване на Триединството

А. Един духовен възглед за Отец и Сина в противовес на буквалната позиция (За това се говори в 23, 25 и 26 глави)

Един от ключовите аргументи, които се използват срещу отношението на истински Баща и Син е, че това е прекалено буквално и включва налагане на човешки концепции върху Бога. Истинското отношение на Отец и Сина се вижда като принизяване равенството на Сина с Отец. Централният недостатък на този аргумент е неуспешното дефиниране базата за равенство. Основаващото се на сила равенство е естествено допускано, точно по същия начин както Уилям Милър допускал, че светилището е земята. Както се заех да покажа в тази разработка, концепцията за равенство отразена с езика на силата и позицията е налагане на човешки идеи върху Божеството. Твърдя, че, както неуспехът на Милър да дефинира понятието светилище довел до тежко разочарование, така и нашия неуспех да определим правилно естеството на равенството ще извърши същото. Съгласен съм, че на базата на един основан на изпълнението възглед е невъзможно да се поддържа буквално гледище за отношението на Отец и Сина. Това е една естествена последица. Втората последица е една промяна на херменевтичните принципи от ясен към спиритуализиран прочит както виждаме, че това се доказва долу:

> "Друга важна идея е, как тълкуваме Библията. Тук проблемът принадлежи на това дали трябва да тълкуваме някои пасажи буквално или можем да ги третираме по фигуративно. Може би бихме могли да илюстрираме това така: Макар, че често говорим за Исус като за Синът и

редовно наричаме първата личност на Божеството Отец, наистина ли искаме да приемем едни такива изрази по един напълно буквален начин? Няма ли да е по-подходящо да ги изтълкуваме по един по-метафоричен начин, който заимства някои избрани аспекти на синовността и бащинството" "*Триединството*" Уидън, Муун и Рийв, с. 94

Въпросът на авторите бил: нуждаем ли се да приемаме нещата по един буквален начин? Въпросът, който аз поставям е: какво предизвиква склонността към метафорично разбиране; не е ли предварителното решение, че Триединството е правилно?

"Не е ли напълно явно, че проблемните текстове са проблемни едва когато допуснем една изключително буквална интерпретация на такива изрази като „Отец", „Син", "Първороден", "Единороден," "Роден" и т. н.? Дали един такъв буквализъм не върви срещу предимно фигуративното или метафорично значение, което библейските писатели използват, когато говорят за личностите на Божеството." Пак там, с. 106

Текстовете са проблем само ако предопределяте един тринитарен възглед. Авторите си позволяват невероятни волности да допускат, че знаят какво са имали предвид библейските писатели и застават зад фигуративното значение. Веднъж започнете ли да използвате метафоричен процес на разсъждение, за да може библейските пасажи да съответстват на предопределени възгледи, всяка библейска доктрина, която стои на пътя ви може да бъде приведена в позицията, която желаете. Ненужното допускане на метафоричност води човека до там, че да триумфира над онова, в което би трябвало да вярва. Това е методът, който евангелистите използват, за да избегнат съботата, превръщайки я само в една духовна почивка вместо в буквална.

"В ревността си да отхвърлят всичко, което не се намира в Библията, "Християните" били предадени от свръх-буквализъм при тълкуването на Божеството с термините на човешките отношения, които се загатват в думите „Син", „Баща" и „роден", което клони към опозоряване на не-библейската дума „Триединство" и защитаване на идеята, че Синът трябва да е имал начало в далечното минало." *ВВД,* с. 47

Фрум обвинява някои от пионерите, че тълкуват Божеството с езика на човешките отношения, когато той самият не успява да осъзнае, че Триединството може лесно да бъде видяно като човешка конструкция, която подкрепя силовото равенство. Аргументът е напълно дефектен. На базата на този метафоричен поглед върху Писанието, Фрум отива една стъпка напред, когато пише:

"Има опасност в ограничаване на представата ни за персоналност до телесни прояви. Изглежда е трудно да се схване идеята за персоналност отделно от осезаемата телесна форма на човечеството—съществуване с една ограничена, човешка, телесна форма. Но видимата персоналност трябва да бъде ясно разграничена, макар, че тези двете често се объркват. Персоналността не изисква човешки ограничения."[182]

[182] Л. Е. Фрум, *Идването на Утешителя*, Рев. Изд., 1956 г.

Никакво доказателство от Писанието не се дава в подкрепа на този възглед. Това е философски скок на една метафорична нагласа на ума. Освен това, с него се изразяват самите идеи, които Келог представял.[183]

> "Доктрината за Триединството. Думата „роден" *била* приемана буквално, [от пионерите], което означавало, че Христос при някаква точка във вечността е произлязъл от Отец, и следователно Му е бил подчинен." Г. Пфандъл – Доктрината за Триединството сред Адвентистите от седмия ден. *Журнал на адвентното теологично общество,* пролет 2006 г. с. 165.

Ето допускането, че роден Син автоматично изисква един подчинен и по-нисш Христос. Когато допускането бъде поправено, подчинението вече не е проблем.

> Ранните адвентисти се борили да бъдат верни на Писанието. Когато прочитали "първороден преди всяко създание," те приемали това така както е. Други библейски фрази, като "единороден Син на Бога," също били разбирани на нивото на буквалния английски език. – Мерилин Бърт, *Журнал на адвентното теологично общество,* с. 128. Пролет 2006 г.

Дали този автор намеква, че ранните адвентисти са били наивни, и, че информираният прям прочит на Писанието е белег на слабост?

Няма директна библейска причина да се приеме духовния възглед за отношенията на Отец и Сина на мястото на буквалния, с изключение на това, че вторият прави невъзможна вярата в едно Триединство на силовото равенство. Това е уязвимост спрямо обвинението за насилване на предпоставката – едно поставяне на каруцата пред коня. Забележете какви са принципите за тълкуване на пионерите:

> "Как да се разбере дали една дума е използвана фигуративно. Ако има добър смисъл каквато е, и не нарушава простите закони на природата, трябва да се разбира буквално, а не фигуративно." Откр. 12: 1, 2. 17:3-7. *Правило XI на Милър за тълкуване*

Аргументът ми е, че наистина има добър смисъл понятията Отец и Син да се разбират такива каквито ги четем. Единствената причина, която мога да видя това да не бъде така е защитаването на един предопределен ред. Опонентите ще създадат неистински аргументи, опитвайки се да представят това в един краен буквализъм, като например, че Исус е

---

[183] За една разширена дискусия по този въпрос виж творбата на Брендан Нъдсън (Brendan Knudson) *Алфа и Омега на смъртоносната ерес*. Коментирайки изказванията на Фрум, Нъдсън прави следното важно наблюдение: "Главно от Фрум църквата е наследила своята херменевтика при тълкуването на изявленията на Елън Уайт за Отец, Сина и Духа. Веднъж той се похвалил на Р. А. Андерсън, с когото работил при компилирането на книгата *Евангелизъм:* "Сигурен съм, че сме съгласни с оценяването на книгата „Евангелизъм*",* че това е един от най-големите приноси, в който *Пасторската Асоциация* е участвала през онези дни. Знаеш какво направи тя с хората в Колумбийското съединение, което се изправи лице в лице с ясните и недвусмислени изявления на Духа на пророчеството за Божествеността на Христос, персоналността на Светия Дух, Триединството и други подобни. Те или трябваше да вдигнат ръце и да приемат онези изявления, или в противен случай трябваше да отхвърлят Духа на пророчеството." (*Писмо* с дата 18-1-1966)." Тук виждаме част от политическата мотивация на Фрум да направи преход в деноминацията към една тринитарна позиция, която се базира на един метафоричен възглед за Отец и Сина, и един възглед за персоналността като независима от форма или тяло. Каквито и да са били мотивите на Фрум, не е възможно той да избяга от сравняването на възгледите му с тези на Келог.

истинската лоза.[184] Всички можем да се посмеем на това и да кажем, че ние разбира се не приемаме това до една буквална крайност, защото това нарушава простите закони на природата. Но сравняването на отнасящото се за Христос понятие „Син“ с това, че Той е лозата, или Вратата, за да може да се избегне това Исус да бъде назоваван буквален Син е доста слаб аргумент и издава отчаяние.

> "…Най-святото място, съдържащо ковчега на десетте заповеди, тогава бил отворен, за да влезе нашият велик Първосвещеник и да направи умилостивение за очистване на Светилището. Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, който съдържа десетте заповеди в небето, можем да отидем само една стъпка по-нататък и да отречем буквалния Град, и буквалния Син на Бога. Адвентистите със сигурност не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а по-скоро онзи, който ние представихме. Не виждаме място за заемане на средна позиция." Джеймс Уайт, *Притчата,* с. 16

Джеймс разбирал какви са отраженията на един духовен възглед върху останалите доктрини. Интересен е неговият аргумент, че един спиритически възглед за светилището би довел до спиритичен възглед за буквалния Син на Бога, на което той гледал като на отхвърляне на адвентизма. Елън Уайт има много изказвания, които подкрепят един ясен прочит на Писанията и са като ехо от възгледа на нейния съпруг.

- Може да се извърши едно велико дело, когато Библията се представя пред хората както е написана. *Свидетелства към църквата,* т. 388, Гл. 44, Параграф 11

- Ако всички приемаха Писанието така както е написано, и отворят сърцата си, за да разберат словото… *Съвети за настойничеството,* с. 92

- Той се опитва да ги научи, че Господният път трябва винаги да бъде следван стриктно, че словото Му трябва да бъде приемано както е написано, и че хората не трябва да измислят и планират според собствената си преценка, независимо от Неговия съвет. *Съвети до родители, учители и ученици,* с. 353, Параграф 1

- Като не са свикнали да приемат Божието Слово точно както е написано, или като не му позволяват да бъде тълкувател на себе си, те го прочитат в светлината на своите максими и традиции. Толкова дълго са пренебрегвали изучаването и размишляването върху Библията, че за тях нейните страници са една тайна. С омраза се обърнаха от истината на Бога към човешките традиции. *Триумфиращият Христос, с.* 226, Параграф 3

Занимавайки се директно с въпроса за един буквален Баща и Син, Елън Уайт е ясна по тази тема.

- "Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за

[184] Уидън, Муун, Рийв. *Триединството,* с. 94

Неговия Син. *Свидетелства към църквата*, том 8, с. 269, Гл. 43, Подзаглавие: Свидетелството на Писанието – Параграф 5, (1909 г.)

- "Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност." *Поглед нагоре,* с. 367

В заключение, неуспехът да се дефинира базата за равенство, предоставяйки една стриктна библейска рамка за такава дефиниция, води до едно насилване на спиритуализиращия метод за тълкуване на Писанието. Щом веднъж този принцип бъде установен, централният принцип на протестантизма (Библията и само Библията) пропада и традицията трябва да триумфира. Важно е да се помни, че размножителната почва на Триединството е била разработена в Александрия – място добре известно с използването на спиритуализиращ метод за тълкуване. Моят апел към братята ми е да проучат базата за равенство в един библейски контекст, вместо да определят смисъла на понятието чрез допускане.

Б. Една промяна в идентичността на Христос при въплъщението (За това става дума и в 24-ра глава)

Центърът на този дебат обикновено гравитира около една дискусия върху значението и времето на раждането. Щом веднъж един човек се отдаде на силово равното Триединство , използвайки спиритуализиращ метод за интерпретация, тогава очевидно е невъзможно да се вярва, че Христос е бил роден във вечността. Веднъж стартиран, спиритуализиращият принцип трябва да продължи, и затова той ще направи спиритуални не само понятията Отец и Син, а и понятието роден. Започва ефектът на потока. Този спиритуалистичен възглед позволява две алтернативи – духовно раждане във вечността или духовно раждане при въплъщението. Повечето учени предпочитат втория вариант. Но така или иначе се представя спиритуалистичния възглед. Забележете следните примери.

"Някои пасажи, които изглежда посочват субординационната позиция, която Христос заема във връзка с Отец биха могли много добре да говорят в перспективата на Неговото въплътено състояние вместо за прославения Му статут. "*Триединството*" Уидън, Муун, Рийв, с. 94

"Обаче, както ще открием скоро, няма достатъчно доказателство, че Божият Син е бил „роден" в някакво време преди въплъщението Му." Глин Парфит – *Книга за Триединството,* с. 45 в Ръкопис.

"Аз вярвам, че Йоан 5:26 се отнася за живота, който е даден на Сина по време на въплъщението, а не, че Христос е приел живот от Отец в миналата вечност." Ървин Гейн – Личен Имейл от 3/10/07

Една вяра в раждането при въплъщението в крайна сметка включвала промяна в естеството на връзката между Отец и Сина. Тоест, Христос не бил Син преди въплъщението, а станал Син след това. Този метод изолира пасажи от Писанието, които идентифицират Христос като Божия Син. Когато хората сочат това като доказателство за синовност, се надига вика – "да, но това е при въплъщението." Говоря по този проблем в 24-та глава, но ще повдигнем няколко точки от Йоан 5-та глава.

> Йоан 5:18 Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само отменяше съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога.

Този стих редовно се използва в тринитарните контексти като се посочва предсъществуващата божественост на Христос и като препратка, която доказва, че Той е втората личност на Божеството.

Но какво да кажем за следващия стих?

> Йоан 5:19 Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Този стих редовно се свързва с въплъщението. Но кое е това, което прави Йоан 5:18 да се отнася за истинското съществуване на Христос, а следващия стих препратка към делото на въплъщението Му? Кой решава това? Без един последователен критерий, всеки решава за себе си кой стих за кой сегмент се отнася.

Нека разгледаме друг пример в Йоан 5-та глава.

> Йоан 5:28, 29 Не се чудете на това; защото иде часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.

Христос ни казва, че Той притежава силата да възкресява хора и че ще направи това в края на човешката история. Очевидно това е една препратка към силата, която Христос притежава – силата да дава живот. Но стихът, който следва веднага след това казва следното:

> Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Дали Йоан 5:30 е само една препратка към въплъщението? Ако позволим на понятията Баща и Син да бъдат наш последователен критерий, дори нямаше да е необходимо да си задаваме този въпрос, тъй като не се изисква никаква сегментация, понеже всяка препратка към Отец и Сина разкрива точно кои са те, а не само какво вършат. Отново Духът на пророчеството е разумно и ясно по този въпрос:

> **Писанието ясно показва връзката между Бог и Христос, и Те изявяват така ясно персоналността и индивидуалността на всеки от Тях**.
>
> Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световете, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? Евр. 1:1-5. Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На

> Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син. Исус казал на юдеите: "Моят Отец работи досега, и Аз работя. . . . Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът." Йоан 5:17-20.
>
> Тук отново е изявена персоналността на Отец и на Сина, показвайки единството, което съществува между тях. *Свидетелства към църквата*, том 8, с. 269, Гл. 43, Подзаглавие: Свидетелството на Писанието – Параграф 1-6

Обърнете специално внимание на това как Елън Уайт въвежда този пасаж с едно ясно изявление, че отношението на Отец и Сина е разкрито недвусмислено в отношението им един към друг и в тяхната персоналност. След това тя се позовава на Евр. 1:1-4, а после се придвижва директно към Йоан 5:17-20, където Христос казва, че не може да направи нищо от себе си, и отново твърди, че това е отношението между Отец и Сина. Няма сегментиране на тези стихове – те са последователни през цялото време. Това показва, че Елън Уайт използва универсален критерий във връзка с Отец и Сина, а не стихове, които сегментират ерата на въплъщението с пред-рождения му период. Единствената причина, която мога да видя за едно такова разделяне на Писанията е заради един предварително определен възглед на силово равното Триединство. Щом веднъж това предварително определяне бъде премахнато и Писанието се прочита такова каквото е, тук вече няма да съществува проблем.

B. Обърквање относно понятието тайна (За това се говори в 23-та глава)

Употребата на думата тайна при описването на Бога може да доведе до непосредствен конфликт на идеи. Библията ни казва ясно, че спасението е директно свързано с познаването на Бога.[185] Елън Уайт казва, че, за да бъдем като Бога, ние трябва да Го познаваме правилно.[186] Няма съмнение в Писанието, че трябва да познаваме характера на Бога, за да познаваме Него самия. Никой не би спорил срещу този факт. Когато започнем да обсъждаме някои аспекти от естеството на Бога, като например: откъде идва Неговата сила, или как Той повиква неща в съществуване, или каква е субстанцията на тялото Му – никое от тези не ни е разкрито – това е тайна. Но явно има някои аспекти от Неговото естество, които ние разбираме, както Павел казва в Римл. 1:20:

> Римл. 1:20 Защото от създанието на света, Божиите невидими качества – неговата вечна сила и божествена природа – са били ясно виждани, разбирани чрез това, което е било направено, така че хората са без извинение. *Нов международен превод*

Как тогава разделяме необходимостта да познаваме Неговия характер от неспособността да разбираме определени аспекти на природата Му? Къде е разделителната линия? Очевидно тук има едно напрежение. Има две опасности. Ако се опитаме да разберем тайнствените аспекти на Божията природа, можем много бързо да изпаднем в идолопоклонство и да развием една фалшива концепция за Бога. От друга страна, ако приписваме части от Божието естество, които са били разкрити, или целият Му характер и личност, които ние трябва да

[185] Йоан 17:3
[186] *Изцерителна служба/По стъпките на великия Лекар,* с. 409, Гл. 35

познаваме, на една тайна, ние сме в опасност от непознаване на същинската част на Бога, която е изключително важна за спасението ни.

Когато използваме понятията Отец и Син, дали те са познаваеми и разбираеми? Дали тези понятия отразяват съответни характеристики на Отец и Сина, които можем да познаваме, или те са преходни названия, отразяващи едно Божество, което не можем в действителност да познаваме? На второ място, важно ли е да познаваме как Отец се отнася към Сина? Дали тяхното отношение има някаква тежест върху това как трябва да се отнасям един към друг? Тяхното отношение не е ли основополагащо за всички отношения и за това как те трябва да бъдат осъществявани?

Въпрос на обща култура е за всички изследователи на Библията, че имената на индивидите в Библията са свързани с техния характер. Елън Уайт отразява този възглед, когато казва:

> Голямо значение се е придавало на даваните от еврейските родители имена на техните деца. Често те са се отнасяли за черти на характера, които родителите са искали да бъдат развити в детето. *Пророци и царе,* с. 481, Гл. 39, Параграф 5

Възможно ли е този установен от Бога принцип, който е представителен за Неговото царство, да може да се приложи за понятията Отец и Син. Дали тези термини отразяват характер, персоналност и личност, или са просто функционални и изпълнителни названия и метафори, които само ни помагат да докоснем повърхността на една голяма тайна?

Със сигурност има тайно относно Бога, които не разбираме, но един тринитарен модел създава допълнителни библейски тайни, които ни принуждават да се оттегляме към тайната като наша единствена защита. Разкритите неща са за нас и децата ни, и нашето задължение е да ги изучаваме, за да получим библейски отговор. Смятам, че Роул Дедерен обобщава това много добре:

> “Трудността е достатъчно явна. Една доктрина, която твърди, че Бог е един, но, че все пак в Бога има три личности, сигурно често обърква ума в опита си да намери една уместна и разбираема рамка, в която това привидно противоречие да може да се изрази и в същото време да бъдат посрещнати личните религиозни нужди на обикновената личност. Не е чудно, че препратката към непонятния Отец, непонятния Син и непонятния Свети Дух е насърчавала сардонични забележки до там, че цялата доктрина да бъде смятана за непонятна.” Раул Дедерен. ‘*Размисли върху доктрината за Триединството*,’ 1970 г. Университет Ендрюс.

И понякога тези забележки не са все сардонични, а просто един вик на объркване и тъга, че доктрината за Бога е направена толкова трудна за разбиране.

В диалог с Ървин Гейн, той ми каза следното:

> Вярвам, че проблемът се създава заради едно погрешно разбиране на Исусовото учение. Йоан 14:9 казва: "Който ме е видял, видял е Отец." А след това продължил, казвайки: "Аз съм в Отец и Отец е в мен." Ето това е едно много тайнствено отношение. Има едно единство на съществуване между Отец и Сина, което е безкрайно тайнствено. ***Те са едно в един смисъл, който човешкият ум не може да схване.*** До толкова, че Ис. 9:6 може да говори за Сина като

"Могъщ Бог, Вечен Баща." А Кол. 2:9 ни казва, че „в него обитава цялата пълнота на божеството телесно.“

Герхард Пфандъл го изразява по този начин:

> “Самият Бог е една тайна, а колко повече въплъщението или Триединството. Обаче това не трябва да ни безпокои щом като различните аспекти на тези тайни са поучавани ясно в Писанието. Макар и да не сме способни да проумеем логически различните аспекти на триединството, ние трябва да положим най-големи старания да разберем учението на писанието за него. Всички опити да се обясни Триединството ще се окажат недостатъчни, “особено, когато размишляваме за трите личности на божествената същина ... всички аналогии се провалят и ние започваме да осъзнаваме в дълбочина, факта че Триединството е една тайна отвъд възможностите ни за проумяване. То е непонятната слава на Божеството.” Затова ние правим добре, когато признаваме, че “човек не може да го проумее и да го направи разбираемо. То е разбираемо в някои от своите отношения и режими на изява, но е неразбираемо в своята същинска природа. ” Г. Пфандъл. *Триединството в Писанието*, 1999 г.

Ако всички опити да се обясни Триединството са недостатъчни и това е отвъд възможностите ни за проумяване, защо имаме основни учения за него? Ако не можем да го обясним, тогава ние сме обречени да подвеждаме хората, когато се опитваме да го обясним. Ако не можем да го обясним, не трябва ли да има една въздържаща мярка в атакуването на онези, които може да виждат тази тайна от различна перспектива? Трудно е да бъдеш догматичен по отношение на една тайна, нали? Вярвам, че затова Елън Уайт казва, че всеки трябва да изучава този предмет за себе си и да достигне до собствените си заключения.[187]

Със сигурност мога да разбера как това би могло да бъде една тайна от тринитарна гледна точка, но ако релацията Отец-Син е отвъд възможностите на човешкия ум за проумяване, към какво ще се обърнем, за да намерим модел за съвършени отношения. Дали единството в отношението на Отец и Сина е толкова трудно за разбиране? Отново трябва да се даде съгласие, че има някои аспекти на това отношение, които ние със сигурност не разбираме, но дали то е дотам тайнствено, че дори да не можем да се идентифицираме с него. **Елън Уайт заявява ясно, че единството между Отец и Сина може да бъде разбрано, защото то е същото като това между Христос и учениците**:

> “Христос е едно с Отец, но Христос и Бог са два отделни персонажа. Прочетете молитвата на Христос в седемнадесетата глава на Йоан, и ще видите ясно изявена тази идея. Колко усърдно се молеше Спасителя учениците Му да бъдат едно с Него както Той е едно с Отец. Но единството което съществува между Христос и Неговите последователи не унищожава персоналността на която и да е от двете страни. Те трябва да бъдат едно с Него, както Той е едно с Отец.” *Ривю енд Херълд,* 1-6-1905 г.

Затова, когато д-р Гейн казва, че Бог е едно в един смисъл, който ние не можем да разберем, той може да е пропуснал горното твърдение и идеите в Йоан 17-та глава. Само Триединството

[187] “Казвам и винаги съм казвала, че няма да участвам в спор с който и да е по отношение на естеството и персоналността на Бога. Нека онези, които се опитват да опишат Бога знаят, че по такава тема мълчанието е красноречие. Нека Писанията бъдат прочитани с една семпла вяра и нека всеки оформя своите схващания за Бога от вдъхновеното слово.” *Колекция на Сполдинг и Мейгън*, с. 329

превръща това в една мистериозна сложност, но не е необходимо да бъде така. Нищо в Библията не изисква такава сложност, освен ако не изискваме да наложим своите предопределени идеи върху нея. Римляни 1:20 казва доста ясно, че:

> Римл. 1:20 От създанието на света неговата невидима природа, а именно, вечната му сила и божественост се е възприемала ясно в направените неща. Затова те са без извинение;

Павел казва, че Неговите невидими атрибути са възприемани ясно в направените неща. Смятам, че това прави нещата достатъчно ясни. Ако не, то тогава формулата за спасение в Йоан 17:3 става много проблематична.

В съботно-училищния урок от 10-ти април, 2008 г. Рой Адамс казва следното:

> В Йоан 10:30, например, Той заявява: 'Аз и Отец сме едно' (*НМП*). Използваният тук среден род на гръцки за 'едно' намеква за едно толкова близко единство, каквото умовете ни не могат да схванат. Исус и Отец са една субстанция, една природа, но не и една и съща Личност (в който случай Той би използвал мъжки род). Ако имате проблеми с проникване в дълбочините на всичко това, с вас имате голяма компания. Колкото по-дълбоко копаете в темата, толкова по-остра ще усещате дълбочините на своето невежество.

Отново, от гледна точка на силовото равенство в Триединството, тази концепция за единството наистина е една разтягаща ума тайна. Но от перспективата на Сина, който е образ на Отец и получава всичко от Него, споделяйки едно много близко отношение, със сигурност можем да кажем, че вечното Божество може да бъде разбрано от нещата, които са направени.[188] Доктрината за Триединството е тази, която създава невъзможностите до там, че от мен се иска да вярвам в нещо, което дори не мога да схвана и да разбера. Бог казва: Нека да разискваме.[189] Отново заявявам, че има много неща, които не знаем за Бога, не са били разкрити, но това, която е било разкрито говори ясно, че има един Баща: източникът на всичко и Неговият единороден Син, който е получил наследство от Отец, така, че в Него обитава цялата пълнота на Бога, и Бог присъства при нас като личност чрез всеприсъстващия Дух. Това не е сложно, а по-скоро е просто и всичко това е разкрито в Писанието и е за нас и децата ни.[190]

Основната ми загриженост при употребата на тайнствения език е неговото въздействие върху идентичността на Бога и нашата способност да обуваме с Него. Отново в съботно-училищния урок от 10-ти април 2008 г. Рой Адамс подчертава потенциалното объркване на идентичността, което може да възникне, когато вярваме в Триединството.

> Но представете си една ситуация в която съществото, което познаваме като Бог Отец дойде, за да умре за нас, а онзи, когото познаваме като Исус остане в небето (говорим по човешки, за да представим една идея). Нищо не би се променило, с изключение на това, че бихме наричали всеки един от тях с името, което сега използваме за другия. Ето какво означава равенство в Божеството.

---

188 *Римляни* 1:20
189 *Ис.* 1:18
190 *Вт.* 29:29

Идеята тук е, че идентичността на дадена личност е нерелевантна, само професията има значение. Това сигурно е неизбежният резултат от силовото равенство.[191] Също е неизбежният резултат от един спиритуализиран възглед за Бога. Говорейки по човешки, не би имало значение, ако наричате баща си – майка, или майка си – баща; единственото нещо, което има значение е каква роля изпълняват те по това време. Но това пресича сърцето на основаната на отношение идентичност и смисълът от познаването на някого. Ако дадена личност се променя от Син в Баща, тогава тя престава да съществува такава каквато е била, връзката е изгубена, а също и благословението. Не мога да приема такава спекулация и я отхвърлям като една атака срещу личната ми връзка с Отец и Сина, които съм възлюбил и познавам, чрез Писанията.

Г. Базирано на изпълнението измерване за Божественост (Разглеждано в 21-ва глава)

Това е основният проблем в моя ум, но все пак не съм откривал никъде в литературата, че думата равен или равенство може да означава нещо друго освен основаващо се на изпълнението равенство. Изглежда никакви алтернативи не се виждат, а да не говорим да се поддържат.

Четейки книгата на Уидън, Муун и Рийв, понятията "Пълна Божественост" на Христос са представяни отново и отново с езика на притежаваната от самия Христос сила.[192] Собствените Му сили са това, което Го квалифицира да бъде божествен. Никъде не се поддържа идеята, че една такава сила може да бъде унаследена и равенството да е в отношението. Поддържам, че равенството може да се разглеждано различно и Божествеността на Христос да се запази и дори да се подпомогне в този модел.

Това основано на силата равенство е потвърдено ясно във *Въпроси върху доктрината*.

> (1) Христос е едно с Вечния Баща – едно в естество, равен по сила и власт, Бог в най-висшия смисъл, вечен и самосъществуващ, с живот изначален, незает, недобит; и (2) Христос съществува от цялата вечност, отличим от Отец, но обединен с Него, притежавайки същата слава и всички божествени атрибути. *Въпроси върху доктрината,* с. 14 уеб издание на MaranathaMedia.com

Въпроси върху доктрината изяснява, че Христовата Божественост е недвусмислено от собствените Му ресурси, и по никакъв начин не е наследена от Отец. В лични дискусии с някои изследователи ми беше казано точно същото – Божество може да бъде признато само чрез самовъзникнала вроден сила и позиция. Твърдя, че една такава вяра не идва от Писанието, но по-скоро е едно насилие над Писанието. Луцифер, а не Христос е този, който търси равенство, чрез сила и позиция. Христовото равенство е подсигурено в отношението Му с Отец. Той не се нуждае да се доказва на Сатана при изкушението в пустинята и няма нужда да се доказва и на нас. Всички ние можем просто да приемем Словото на Отец, че

---

[191] Виждаме как този принцип е отразен в човешката сфера с натиска за женско старейшинство и ръкополагане. Идентичността на една жена е без значение, единственото, което има значение е дейността и тя е напълно взаимнозаменяема. Резултатът ще бъде пълно идентичностно и релационно объркване. Точно това иска Сатана.

[192] Уидън, Муун, и Рийв, с. 23-30

Христос е Неговият възлюбен Син и, че Отец е благоволил в Него да обитава цялата пълнота.[193]

Цитирах го и преди, но това изявление предоставя най-добрия пример за унищожаване на идентичността:

> Но представете си една ситуация в която съществото, което познаваме като Бог Отец дойде, за да умре за нас, а онзи, когото познаваме като Исус остане в небето (говорим по човешки, за да представим една идея). Нищо не би се променило, с изключение на това, че бихме наричали всеки един от тях с името, което сега използваме за другия. ***Ето какво означава равенство в Божеството***. [Ударението е мое] Съботно-училищен урок, 10-ти април, 2008 г.

Ако приемем основаното на сила равенство, това изявление наистина трябва да бъде правилно. Но какви са податките? Идентификациите на индивидите стават безсмислени – повече не могат да представят коя е личността. Този принцип може да отвори врата за на ролевото идентичностно неутрализиране и обърквање на това как се отнасяме към всеки член на Божеството.

Ванс Феръл продължава този принцип в следното изявление:

> Хората бъркат естеството на Божеството с Тяхното дело. Научавайки за индивидуалната мисия на всеки член за спасяване на човечеството, ние сме изкушени да си представяме, че Техните индивидуални дейности и дела за човечеството обясняват естеството и вътрешните Им атрибути. Но ние сме ограничени от нашия език. Затова, когато идентифицираме всеки член на Божеството, в тази книга ще говорим за Тях като Отец, Син и Светият Дух. Проблемът тук е, че тези имена идентифицират Тяхното дело, а не Тяхната природа. (*Защита на Божеството,* с. 7)

Ванс Феръл показва подобно на Рой Адамс, че понятията Отец и Син не отразяват тяхната идентичност, а тяхното дело. Не може ли да се види, че това е унищожаване на идентичността; че това всъщност превръща познаването на членовете на Божеството в нещо невъзможно. Идва отговорът: но Бог е тайна отвъд нашето схващане. Това в крайна сметка прави Бога непознаваем, и това е геният на доктрината за Триединството: да се създаде една доктрина, която предава средства за запомняне на Бога, които всъщност водят до забравянето Му. Наблюдението ми е, че макар онези от нас, които са израснали в епохата на модернизма да задават само въпроса “Правилно ли е това?”, за онези от нас, които са възпитани в една пост-модернистична среда, където релационните (основаните на отношения) елементи са станали все по-важни, Триединството ще продължава да бъде атакувано, понеже не посреща релационните нужди на хората, освен факта, че не е представено явно в Библията.

Бих могъл да цитирам още няколко примера, но изглежда, че това е общоприето като универсален принцип за определяне на Божественост. Отхвърлям този принцип на базата на това, че тази методология не се подкрепя в Писанието.

---

[193] *Кол.* 1:19

Д. Осъществяване на дискусия с понятията на Никейското и Атанасиевото кредо

За мен е доста смайващо, че мнозина в църквата ни са склонни да приемат изявленията от Никейското и Атанасиевото кредо като отправна точка и законен контекст на дискусията за Божеството. Тези веруюта били въведени в един период на поголовно отстъпление и тъй като били формулирани в Пергамския период, аз ги намирам за доста подозрителни. В книгата си "Разбиране на Триединството", Макс Хатън започва първа глава, цитирайки Атанасиевото кредо.[194] Макар че модифицира някои негови аспекти, то е негова отправна точка. Всеки който изучава историята на развитие на тези веруюта трябва да е разбрал, че Бог не е участвал в тяхното формулиране и пионерите ни със сигурност не са се осланяли никак на тези църковни отци.

> Още една крачка към отстъпничеството било приемането на езическия ден на слънцето - неделя - като празничен ден. Той станал толкова общоприето, че дори още преди 200 г. сл. Хр., един от отстъпниците – дори сега един от "църковните отци" – съобщил за това как "други предполагат, че слънцето е Бог на християните, защото е добре известен фактът, че се молим на изток, или защото правим неделята празничен ден. "- Тертулиан. *Ривю енд Херълд*, А. Т. Джоунс, 17 април 1900 г.

Има една по-фина форма на пренасяне спора за Божеството обратно към отстъплението на 3то и 4то столетие, и това е продължаващата употреба на понятия като ариани и полу-ариани. Независимо дали някой вярва или не вярва в тези веруюта, назоваването на тези термини веднага издига сцената за ортодоксалността и не-ортодоксалността в контекста на Никейското и Атанасиевото веруюта. Изглежда ми доста странно, че, от една страна, някои адвентисти твърдят, че отхвърлят католическото Триединство и все пак използват още названия, които идват от католическото формулиране на Триединството. Защо не използват термина полу-тринитарист? То е точно толкова логично, колкото и понятието полу-ариан.

Трети проблем, който намирам за интересен е, че много адвентни изследователи предпочитат да цитират творби от съвременни протестантски автори относно Божеството. Трудно ми е да приема, че някой, който вярва, че човешката душа е безсмъртна, и че Бог гори грешниците вечно в пъкъла, може да има правилно възприятие за Бога.[195] От моя гледна точка, тези автори се покланят и говорят за един бог, който аз не признавам, нито ще му се покланям; и затова предпочитанието да се цитират техни творби и идеи може да изглежда като добра изследователска практика, но е опасно и може да доведе до погрешни заключения.

Е. Правене на допускания (Разглеждано в 27-ма глава)

Когато става въпрос за истината, мъдро ли е да се допускат неща, които не са представени в Писанието? Църквата признава, че доктрината за Триединството е точно това – едно допускане.

> "Макар че няма нито един пасаж от Писанието, който официално да представя доктрината за Триединството, ***тя се приема за факт*** от писателите на Библията и е спомената на няколко

[194] Макс Хатън, *Разбиране на Триединството*, с. 13

[195] Това не е причина за обвинение или атака срещу определени автори, това е просто предаденото им завещание от ранните църковни отци.

места. Само чрез вяра можем да приемем съществуването на Триединството.” (*Адвентист Ривю,* Том. 158. # 31, 1981 г., с. 4) (Ударението е добавено)

“**Макар че Старият завет не учи ясно, че Бог е триединен**, той загатва за една множественост в Божеството.” *Адвентистите от седмия ден вярват, Библейско изложение на 27 основни доктрини*, 1988 г., Издателска Асоциация Ривю енд Херълд, с. 22.

Фернандо Канале е прав, когато казва, че:

“Понеже човешката философия е призвана да бъде подчинена на Библията, и тъй като божествената философия вече е налична в Писанията, нашето разбиране за Бога трябва да стои свободно от човешки спекулации.” (Фернандо Л. Канале, Наръчник за теологията на Адвентистите от седмия ден, Енциклопедия на Адвентистите от седмия ден, Том 12, с. 105, Доктрината за Бога)

Но по-нататък той изглежда прави едно изявление, което напълно отрича предишното му изявление:

“Концепцията за Триединството, а именно идеята, че трите са едно, не е представена явно, но само се допуска.” (Пак там, с. 138)

Мнозина биха се съгласили, че това е едно добре премерено човешко допускане, което е базирано на нещо, което изглежда правилно, но в края на краищата трябва да се съгласим, че то си е човешка спекулация. Х. Малдуин Хюз, първият директор на Дом Уесли (Методистки теологичен колеж) признава тази спекулация, когато казва:

“Доктрината за Триединството не е предимно една спекулативна доктрина. Тя е една спекулативна конструкция от материали, които са предоставени от откровение и християнско преживяване. Дефиницията е устояла в изпита на времето, главно защото се вярва, че Църквата е била божествено ръководена при оформянето ѝ.” (Х. Малдуин Хюз, М. А., Д. Д. *Християнски основи*, Въведение към християнската доктрина, с. 141, четвърто издание, юли 1933 г.)

Някой може да реши да шикалкави, казвайки, че това е една методистка перспектива, но адвентните изследователи свободно цитират евангелски изследователи, за да представят идеите си относно Триединството. Много от тези изследователи признават открито, че Триединството не е една базирана на Библията доктрина:

“Днешните екзегети и теолози са съгласни, че еврейската Библия не съдържа доктрина за Триединството, въпреки че в миналото е било обичайно догматичните трактати за Триединството да се цитират текстове като Битие 1:26: “Нека направим човечеството по нашия образ, по нашата прилика”(виж също Бит. 3:22, 11:7, Ис. 62-3) като доказателство за множествеността на Бога.” (*Енциклопедия на религията*, Триединство, Том 15, с. 54, 1987 г.)

По-нататък казва също:

“Освен това, екзегетите и теолозите за съгласни, че Новият завет също не съдържа една ясна доктрина за триединството.” (Пак там)

Макар че някои изследователи може да не се съгласят с тази оценка, мнозинството от тях изглежда го признават. Трябва да се зададе въпроса – Това ли е начинът по който трябва да оформяме библейската доктрина?

Отново, Уидън, Муун и Рийв разчитат на силни податки вместо на ясни изявления, когато казват:

> "Вероятно най-силната податка за едно такова божествено триединство се намира в известната евангелска поръчка, която Исус дал на църквата с нейната кръщелна формула: 'Затова идете и правете ученици от всичките народи, кръщавайки ги в името на Отец, Сина и Светия Дух' (Мат. 28:19)." *Триединството*, Джери Муун, Удроу Уидън, & Джон У. Рийс, издадена от Ривю енд Херълд 2002 г., с.32. (Главата под наименованието "Най-силното библейско доказателство за Триединството")

Най-силните податки разбира се не са едни ясни изявления. Използването на една методология на най-силните податки за това, което искате да намерите може да доведе до изявления като следното:

> "Но какво да кажем за директната молитва към Светия Дух? Макар че в Писанието нямаме ясен пример или директна заповед да се молим на Светия Дух, практикуването на това принципно има имплицитна библейска подкрепа…. Просто е логично Божията народ да може да се моли директно на Светия Дух и да му се покланя. (*Триединството,* с. 273)

Ехааа, това е голям призив. Въпреки че Библията не го заповядва, тези хора смятат, че е окей да се молим директно на Светия Дух. Дали това е един безопасен библейски принцип? Ричард Райс обобщава това най-добре, когато казва:

> "Ролята на триединството в една доктрина за Бога винаги повдига въпроси. Една от причините е, че самата дума не се появява в Библията, нито има някакво ясно изявления за тази идея. Но Библията поставя сцената за нейното формулиране, и концепцията представя едно развитие на библейските твърдения и концепции. Затова макара доктрината за триединството да не е част от това, което казва самата Библия за Бога, тя е част от това, което църквата трябва да каже, за да запази библейския възглед за Бога." *Царуването на Бога*, Увод в Християнската теология от гледна точка на Адвентистите от седмия ден. Ричард Райс, 1985 г. Печатница на Университета Ендрюс.

Признанието е ясно. Триединството е едно изобретение, което църквата чувствала, че трябва да конструира, за да запази това, което вярвала, че Библията се опитва да каже за Бога. Това е един доста очевиден казус на традицията над Писанието и човешката мъдрост като една, която е по-мъдра от Бога.

Друго допускане:

> Нито един информиран тринитарист никога не е казвал, че 3 личности = 1 личност. Това което тринитаристите наистина казват е, че онова, което можем да опишем само като три Личности съществува изцяло в една субстанция. Следователно трите личности са единият Бог. (*Разбиране на Триединството,* с. 133)

Това отново е един голям призив без никаква подкрепа от Писанието. Мисля, че много от мислещите тринитаристи биха се свили от страх пред горното изявление, и аз познавам поне един такъв, който ще нарече това ерес.[196]

Ето друго твърдение:

> Макар думата Триединство да не се намира в Библията (нито пък и думата въплъщение), учението, което тя описва се намира ясно там. Дефинирана на кратко, доктрината за Триединството стои зад концепцията, че "Бог съществува вечно като три личности: Отец, Син и Свети Дух, и всяка личност е напълно Бог, и има един Бог." *Триединството в Писанието,* Герхард Пфандъл, юни 1999 г.

Отново виждаме признанието, че не е казано ясно, но все пак се намирало в Писанието. Дали това е една безопасна процедура за една основна доктрина на Адвентната църква?

Едно от най-смайващите четива е описанието на Ванс Феръл на Небесния съвет и как всеки член на Божеството решил ролите и как те тримата ще изработят всичко:

> Връщайки се сега към онова отдалечено минало. Тримата члена на Божеството трябвало да измислят един начин за разрешаване на три свойствени проблема:
>
> Първият проблем бил, че Божеството притежавало такава огромна сила, власт и интелект. — Ангелите, обитателите на другите светове и хората по земята, щели да имат трудност в общуването с Тях и с това да Ги обичат. Макар че обичам малките животинки, които живеят около дома ми в провинцията, те живеят в един постоянен страх от мен. Осъзнавайки, че изглежда имам огромни способности и сила, които те не могат да започнат да разбират, те са неспокойни.
>
> Божеството осъзнавало, че по-късно Те биха се изправили пред същия проблем, когато създали по един прекрасен начин подчинени същества. Но как Те биха могли да изразят голямата дълбочина на Тяхната любов към тези творения и да ги убедят в нея?
>
> Вторият проблем бил фактът, че в Божеството имало трима. Трудно е да се идентифицира с трима ръководители. Помислете малко за това. (Например, как падналият човек би отишъл да се моли на трима Богове?) Имало нужда от специален модел, така че хората да гледат към един върховен Бог като Господ на всичко в живота им.
>
> Третият проблем бил, че всеки от членовете на Божеството се нуждаел от определено име, чрез което Техните творения да могат да ги идентифицират и отчасти да ги разбират. Имайте предвид, че всеки от Тях бил напълно божествен с всичките сили на останалите двама; но те се нуждаели от отделни имена.
>
> Въпреки че всеки член на Божеството, бивайки безкраен, имал всичката сила, всеки поддържал една и съща позиция, и вършел дело, което било различно от това на останалите. Това не било трудно да се направи, тъй като единият вече бил върховният Един. Другият бил

[196] Ванс Феръл, *Защита на Божеството*. Глави 4-та и 5-та

възлюбеният Син. Третият бил Светият Дух. Техните позиции и действия щели да разрешат всеки от трите гореспоменати проблема.[197]

Това е изключително спекулативно и разбира се не се намира в Библията.[198] Щом веднъж вече не сте обвързан с Писанието, защитата на вашата позиция става нещо много лесно, а освен това можете да проявите доста креативност. Наистина ли сме Сола скриптура в своите вярвания?

Ж. Насилвани от предпоставката твърдения на ЕГУ за подкрепа на Триединството (Обсъждано в 15-та глава)

Този метод е популярен и е бил използван за първи път от Фрум, когато събирал материалите за книгата *Евангелизъм*. Намирам за интересно, че макар църквата да не вярва като цяло в употребата на ЕГУ за доктринални цели, в историята на Триединството, тя е посочена като основната фигура, която е променила църковната доктрина към тринитарен възглед за Божеството. Ако доктрината не е била популярна като например тази за Изследователния съд, външните наблюдатели, които следят нашата история биха могли да ни обвинят, че приемането на вярата ни за Триединството от Елън Уайт вместо от Библията е интересна мисъл.

Елън Уайт прави много изявления. Някои определено изглеждат така сякаш показват един възглед, който отразява Триединството и те редовно се цитират, но какво да кажем за многото, които са напълно противоположни. Единствената личност за която съм чел, че е направила сериозен опит да защити Триединството, използвайки всяко от изявленията на ЕГУ е Ванс Феръл. Препоръчвам ви го заради неговото усилие, но извъртанията, които се изискват за тяхното хармонизиране правят четивото му много интересно.

За други Елън Уайт е удобна – можем да я цитираме, когато е в съгласие с нас и да я наричаме човек, когато не е. В целия ръкопис говоря за този проблем подробно, защото тъкмо конфликтните изявления на ЕГУ повдигнаха интереса ми по тази тема. Разбира се онези, които се противопоставят на Триединството често следват подобен процес като използват Елън Уайт, за да защитя тяхната позиция и отричат изявленията, които изглежда сякаш подкрепят Триединството, и аз отново предизвиквам използвания тук метод.

Независимо дали ни харесва или не, дали я наричаме човек или по-малка светлина, или казваме, че тя не е доктринална, дотогава докато насърчаваме хората да четата ЕГУ, този проблем ще продължава да излиза на повърхността. Няма да изчезне просто ей така от самосебе си. Тя прави прекалено много изявления, които не подкрепят настоящия възглед за Божеството. Затова изглежда сякаш пророкът, който ни е тласнал към свободите и респекта на евангелското християнство чрез откровението на нейните изявления за Триединството, сега е като една малко дразнеща стара котва. Ще оставим ли котвата да ни държи или ще я отрежем като позволим на спиритуализираните възгледи да ни разбият в скалите на икуменизма?

---

[197] Пак там, с. 10, 11

[198] Намирам тази високо-степенна спекулация на Ванс Феръл за разочароваща, тъй като съм установил, че в други области творбата му е доста добра.

29. Христос като Автор или Представител

Има доста места в Писанието където разликите между един модел за източник на живота (който разкрива Христос като роден) и един тринитарен модел (който описва Христос като нероден[199], притежаващ свои собствени ресурси, които споделя с Отец) стават особено явни. Забележете следните пасажи:

> Ис. 43:10 Вие сте Мои свидетели, заявява ГОСПОД, и служителят Ми, когото избрах — за да Ме познаете и да повярвате в Мен, и да разберете, че Аз Съм; преди Мен не е имало Бог и след Мен няма да има.
>
> Ис. 44:6 Така казва ГОСПОД, Царят на Израил, Изкупителят му, ГОСПОД на Войнствата: Аз съм първият, Аз и последният и освен Мен няма Бог.
>
> Ис. 44:24 Така казва ГОСПОД, Изкупителят ти и който те е образувал от утробата: Аз съм ГОСПОД, който върша всичко, който сам разпрострях небесата и разстлах земята сам;
>
> Ис. 45:5, 6 Аз съм ГОСПОД и няма друг, няма Бог освен Мен. Аз ще те препаша, без да Ме познаваш, за да познаят от изгрев слънце и от залез, че освен Мен няма никой. Аз съм ГОСПОД и няма друг.

Тези пасажи представят едно предизвикателство и за двата възгледа. Всеки от тях споменава само едно единствено същество. Изразите

> “освен мен няма спасител:”
> “освен мен няма Бог”
> “сам разпрострях земята”
> “няма друг освен мен”

са недвусмислени и изолиращи, всичко освен единствената говореща там личност е изключено. Библията говори за Отец, Син и Дух като притежаващи качествата на божественост, а поклонението на Отец и Сина е директно определено в Писанието. Уидън, Муун и Рийв отразяват някои от предизвикателствата на тези пасажи, когато заявяват следното относно Ис. 43:10, 11:

> …ако трябва да вземем на сериозно ясното свидетелство на новозаветните писатели, че Исус е Бог, трябва да заключим, че който и да е Господ, ЙХВХ, или Йехова, който говори в Исая

[199] Много тринитаристи биха отрекли, че вярват в един нероден Христос. Мнозина виждат Христос като духовно роден като Син за целите на евангелието, докато други виждат Христос като роден при въплъщението. При всеки от случаите, това не е истинското състояние на роденост. Да бъдеш духовно роден е като да кажеш, че вярваш в съботната почивка, без да е необходимо да пазиш седмичната събота. Това е само нещо духовно.

43:10, 11, Неговата идентичност трябва да включва и тази на Исус от Новия завет, който твърди, че в някакъв смисъл е Йехова на Стария завет.[200] *Триединството*, с. 48

Това е една важна точка. Ако Исус не е включен в пасажите от Ис. 43:10, 11; 44:6 и 45:5, 6, тогава как съгласието на Христос, че е равен на Бога и че трябва да Му се покланяме като на Бог да бъде поддържано?[201][202]От друга страна, ако Христос е включен, как отговаряме на недвусмисления изолиращ изказ? Нямаше ли да е много по-просто пасажите да казват „Няма Бог освен Отец, Син и Дух в едно ненарушимо единство"?

А. Превръщането на „Аз" в „Ние" и на „Мен" в „Нас"

По отношение на един тринитарен модел, един от начините да се разреши този проблем е като "Аз" бъде направено да означава "Ние". Един член на Божеството говори от името на всички и в действителност няма диференциация между членовете. Ето как получаваме три личности в една субстанция[203]или едно смесване на три личности в тайнствено единство, което не може да бъде разбрано напълно.[204] Двете концепции са много подобни и крайният резултат е един и същ: едно смесено, ненарушимо и тайнствено единство, което позволява един да говори от името на всички, без да има фокус върху това кой всъщност говори.

Първо: За да се приеме това, трябва да се направи лингвистична жертва: "Аз" вече няма да означава "Аз" в смисъла на английския език (и еврейския и българския), а по-скоро „Ние", и „Мен" не може да означава „Мен", а трябва да означава „Нас".

Второ: Трябва да се заличи важността на това кой член на Божеството всъщност говори. Възможно ли е да е важно кой всъщност говори? Съществува ли потенциал, чрез смесващия процес, индивидуалността на всеки член да се изгуби в определени текстове? Предполагам, че за някои това не е нещо важно, защото те така или иначе са си еднакви по характер, но за тези от нас, които всъщност сме заинтересовани от личната връзка с индивидуалната личност Исус и индивидуалната личност Отец, това със сигурност е важно. Разликата би могла да е сродна с получаването на обичайното семейно писмо за Рождество. Обикновено член на семейството пише от името на цялото семейство и за някои е без значение кой пише щом като информацията ще бъде получена, но за други, които ги познават добре и се интересуват от повече подробности, те всъщност ще искат да знаят кой е написал писмото.

Ако текстовете в Исая говорят само за Отец както твърдят много нетринитаристи, тогава хармонизирането на такива текстове с новозаветните твърдения на Исус, че е Бог, изглежда невъзможно. Ясно е, че Исус има пълните права да бъде наречен Бог и да приема поклонение като такъв.[205]

---

[200] Уидън, Муун и Рийв, *Триединството,* с. 48

[201] *Фил*. 2:6; *Мат*. 28:17; *Йоан* 5:18

[202] Интересно е да се забележи, че *Адвентния библейски коментар* напълно пропуска трудностите в идентифицирането на пасажите от *Исая*

[203] Макс Хатън, *Разбиране на Триединството,* с. 133

[204] Ървин Гейн, Из личен имейл: "Ето едно много тайнствено отношение. Има единство на съществуване между Отец и Сина, което е безкрайно тайнствено."

[205] *Евр.* 1:8; *Откр.* 5:13

Има ли начин тези пасажи да бъдат прочетени просто без да се жертва лингвистиката и да се отрича пълната божественост на Христос?

Б. Основаното на сила равенство предизвиква объркване

Вярвам, че ключът се намира в разбирането ни за равенството на членовете на Божеството и потока от източника на живота в Божеството. В 21-ва глава разгледахме две различни мерителни пръчки, които се използват, за да се определи божествеността. Базираната на изпълнение измерителна система определя божествеността чрез присъща сила и неограничено съществуване измервано с време и вечност. В един отговор към мен във връзка с по-ранно копие на този ръкопис беше казано: "Равенството на членовете на Божеството е по сила на притежаваните от тях вродени характеристики."[206]

Тази естествена линия на разсъждение създава основно предположение (скрито допускане) за това как трябва да разбираме Елън Уайт, когато казва, че Христос има живот изначален (от себе си), незает (от никой друг източник извън него) и недобит (от който и да е източник, извън него). Тази интерпретация на пасажа е определена от изискването качеството да се базира на вродени характеристики по отношение на живот, сила и съществуване.

Този вид равенство изисква да има един божествен източник на живот, който е притежаван от Отец, и един божествен източник на живот, който е притежаван от Сина, и в равенството на тези притежания виждаме база за единство от което произтича любов и единение. Двата източника на живот (или трите, когато включим и този на Духа) създават естествения потенциал за анонимност и индивидуално действие. Виждаме плода на този потенциал в начина по който някои адвентни изследователи гледат на сътворението.

> Самостоятелно [говорейки за Христос] Той разпростря небесата и сам положи земята. Как някой може да твърди, че Яхве е имал представител (или някой подобен) за помощник? Няма противоречие при онези, които познават истината за Триединството. Исус е член на Божеството и като такъв Той е Създателят.[207]

Авторът на това изявление вярва, че Христос е изпълнил *делото* на сътворението сам. Това е обяснение на Ис. 44:24 и то е естественият плод от основаното на сила равенство. Дали Христос е *действал* сам?

> Евр. 1:2 В края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете.

Контекстът на Евр. 1:2 показва, че Отец е направил света, чрез Своя Син. А какво да кажем за следния текст малко по-надолу в същата глава:

> Евр. 1:9 Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събратя. И пак: „В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце са небесата.

---

[206] Бари Харкър, *Отговор на „Завръщането на Илия"* с. 7

[207] Макс Хатън, *Разбиране на Триединството,* с. 63. Забележете, че авторът не отрича участието на Отец в сътворението, но действието на сътворение било изцяло изпълнено от Сина.

Този текст разкрива, че Отец говори на Сина, който полага основата на земята и небесата като дело на Христовите ръце. Дали Евреи 1:2 и 1:9 си противоречат? Променяме ли значението на думата “направи” на “планува с”? Лишаваме ли думата “направи” от действие?

B. Отец е Източник, а Христос Извършител

Твърдя, че това привидно противоречие се създава от силовото равенство, което се изисква, за да може дадена личност на Божеството да бъде смятана за божествена. Забележете идеите за източника на живота в тези пасажи:

> „Но като оставим настрана тези по-малки представители, ние виждаме Бога в Исус. Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. “От Себе Си нищо не върша - каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца.” “Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил” (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18). С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота.“ *Копнежът на вековете*, с. 21, Гл. 1, Параграф 7

> “Бог изпрати своя Син, за да сподели собствения си живот [живота на Отец] с човечеството. Христос заявява: "Аз живея чрез Отец," ***моят живот и неговият са едно***. (Елън Г. Уайт, *Домашен мисионер*, 1-ви юни, 1897 г., ‘Един призив за делото’)

> Като законодател, Исус упражняваше властта на Бога; неговите заповеди и решения бяха подкрепяни от Върховния на вечния трон. Славата на Отец беше разкрита в Сина; Христос изяви характера на Отец. Той бе така съвършено свързан с Бога, толкова пълно прегърнат и обиколен от неговата светлина, че онзи, който бе видял Сина, бе видял Отец. Гласът Му бе като гласа на Бога. {*Ривю енд Херълд*, 7-ми януари, 1890 г. Параграф 2}

Този пасаж от Елън Уайт показва ясно, че животът на Отец е това, което протича чрез Сина. Синът споделя живота на Отец. Този факт разбира се прави основаното на сила равенство невъзможно, но аз твърдя, че такива концепции за равенство произхождат от ума на Сатана, а не от Бога.

Ако позволим на Отец да бъде източникът и Христос да е получил цялата пълнота на живота, тогава Христос може да действа като представител на Отец вместо да се изисква да бъде независим автор на действия. Тогава какво да кажем за текстовете в Исая?

> Ис. 43:10, 11 Вие сте Мои свидетели, заявява ГОСПОД, и служителят Ми, когото избрах — за да Ме познаете и да повярвате в Мен, и да разберете, че Аз Съм; преди Мен не е имало Бог и след Мен няма да има. Аз, Аз съм ГОСПОД, и освен Мен няма спасител.

В Йоан 5:19, 20 Христос заявява, че не прави нищо от Себе си, а това, което вижда, че прави Отец. Отец Му показва всичко, което прави, а Синът Го следва. В тази светлина виждаме Христос като представител на Отец, който говори за Отец – източникът на всичко. Дали Христос е пренебрегнат в това уравнение? Не, защото този текст говори за източника, а не за

извършителя. Текстовете в Исая имат смисъл в контекста на следния много важен пасаж от Елън Уайт:

> "Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност." *Поглед нагоре,* с. 367 (1905 г.)

Дали тук Елън Уайт казва, че Исус не е наистина Бог? Разбира се, че не, но казва, че Той не е източникът, авторът, понеже авторът е Отец. Горният цитат на Елън Уайт е едно отражения на това, което казва Павел относно Източникът и Извършителят:

> 1 Кор. 8:6 за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

Отец е представен като източник – "от когото е всичко", а Христос е представен като извършител – "чрез когото е всичко".

Това обърквaне на източника на живота е подчертано отново относно Ис. 43:11, когато се твърди, че:

> Освен това, случаят става дори още по-убедителен, когато Господ продължава да казва, че "освен мен няма спасител"…това трябва да означава, че Месията Исус от Новия завет е Господ Йехова на старозаветния пророк Исая.[208]

Но Писанието казва:

> 2 Кор. 5:19 тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението.

Този пасаж показва, че Отец е Спасителят, който помирява света със Себе Си чрез Христос. Отец е Източникът. Христос е Каналът, който изявява тази спасяваща сила на Отец.

> 1 Коринтяни 1:24 Но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост.

В горния стих Христос е наречен Божията сила. Това не означава, че Бог Отец няма сила, а, че Христос е каналът за силата на Отец. Наречен е също и Божията мъдрост. Това не означава, че Отец не е мъдър , а, че Божият Син е канал и проява на мъдростта на Отец.

Дори даденото на Йоан Откровение на Исус Христос имало Отец за източник. Всичко намира източника си в Отец. Всичко което прави Христос намира своя източник в Отец. Христос е получил всичко от Отец. Единствената причина църквата да отхвърли това е, защото не желае да отхвърли погрешната концепция за равенство. Казвам отново, че този вид равенство има за източник ума на Сатана, а не Бог. Сатана бил онзи, който заявил, че ще се възкачи, ще възвиши трона си, ще седне на планината на събранието, щял да бъде като Всевишния. Явно Сатана е този, от който произлиза базираното на сила равенство.

---

[208] Уидън, Муун, Рийв, с. 48.

Когато разберем концепциите за източника и представителя, Библията започва да се чете много по-ясно и просто. Вземете например изпращането на Ангела при израилтяните:

> Изх. 23:20-23 Ето, изпращам Ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. Имай страхопочитание пред него и слушай гласа му, не го гневи; защото той няма да прости престъпленията ви, понеже Моето Име е в него. Но ако слушаш внимателно гласа му и вършиш всичко, каквото говоря, тогава Аз ще бъда враг на твоите врагове и притеснител на твоите притеснители. Защото Ангелът Ми ще върви пред теб и ще те заведе при аморейците, хетейците, ферезейците, ханаанците, евейците и евусейците; и Аз ще ги изтребя.

Христос е говорителят тук. Говори за изпращането на един ангел и, че Неговото име е в него. Знаем също, че Христос е споменатият ангел.[209] Дали Христос говори за Себе Си под друга форма? Това усложнява нещата. Но ако Христос говори като представител на Отец и съобщава какво ще направи Отец чрез Своя Син като Ангелът, който ги следва, тогава пасажът е ясен. Трябва да помним, че Христос говори това, което чува, че говори Отец, и като СЛОВОТО на Бога, Той споделя това с нас.

И така, в контекста на източника на живота, който идва от Отец, всички онези текстове в Исая си идват на мястото. Те сочат към Отец като източникът. Христос не е изключен като Бог, защото Той споделя/наследява живота на Отец и приема поклонение като Бог, и цялата пълнота на Божеството обитава в Него. Всичко това е възможно щом веднъж се отървем от базираните на сила концепции за равенството, които имат за свой източник Ис. 14:12-14.

30. Запечатани с името на Отец

А. Притчата за девиците

Притчата за десетте девици от Матей 25-та глава разкрива интересна светлина относно разграничаването между мъдрите и неразумните девици. Очевидната разлика между мъдрите и неразумните е количеството масло, което имат мъдрите девици. Маслото е символ на Светия Дух, който поддържал мъдрите девици при следването на Младоженеца до сватбената вечеря.

Вторият фактор, който различава мъдрите от неразумните девици, бил фактът, че допускането на сватбения празник се определяло от това дали Младоженецът познава гостите. Опознаването на някого очевидно изисква време, а времето за опознаване на Младоженеца от неразумните девици свършило.

---

[209] 1 Кор. 10:4 "…защото те пиха от онази духовна Канара, която ги следваше: и тази Канара беше Христос." Причиненото от евангелистите объркване по отношение източника на живота е също една възможна причина поради която те отхвърлят, че Христос е Архангел Михаил.

Има ли връзка между приема на масло и опознаването на Младоженеца? Исус изяснява на учениците Си връзката между Себе Си и действието на Духа. Засегнахме този въпрос в 22-ра глава, но тук отново ще се позовем на него.

> Йоан 14:16-18 И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века – Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас.

Исус казал, че Той е този, който щял да дойде при нас. Чрез Духа Христос пребъдва с нас. Вижте отново тези изявления:

> "Спасителят е наш Утешител. Това изпитах че е Той." *Издание на ръкописи (MR),* том 8, с. 49

> Нека изучават седемнадесетата глава на Йоан и да се научат как да се молят и как да живеят молитвата на Христос. Той е Утешителят. Той ще пребъдва в сърцата им, правейки радостта им пълна. Думите Му ще бъдат за тях като хляба на живота… *Ривю енд Херълд,* 27-ми януари, 1903 г.

> "Когато с вяра погледнем към Исус, вярата ни прониква през сянката и ние се възхищаваме на Бога за прекрасната Му любов, че е дал Исус Утешителя." *Издания на ръкописи* (MR), том 19, с. 297

Б. Познаването на Младоженеца идва чрез нашия Утешител Исус

Исус е обрисуван като Утешителят, и на нас ни е показано ясно как се случва това.

> Не е от съществено значение за теб да знаеш и да можеш да дефинираш точно какво е Святият Дух. Христос ни казва, че Святият Дух е Утешителят и Утешителят е Святият Дух - "Духът на истината, Който Отец ще изпрати в Мое име." "Аз ще се помоля на Отец и Той ще ви даде друг Утешител, така че, Той да може да пребъдва с вас завинаги; Духът на истината; Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде" [Йоан 14:16, 17]. ***Това се отнася за всеприсъствието на Духа на Христос, наречен Утешителят.***" *Издание на ръкописи* (MR) т. 14, с. 179, 1891 г.

Духът за който се говори в Йоан 14:16-18 е всеприсъствието на Христовия Дух. Именно чрез доставката на масло девиците познавали Христос. Твърди се, че Светият Дух като трета личност подпомага този процес на опознаване на Христос, но едно такова вярване противоречи на Библията, Духът на пророчеството и здравия разум. Основният принцип на интимността и приближаването към някого не се осъществява в контекста на трета страна, която е отделно и различно личностно същество. С други думи, един мъж не може да развие силно чувство на интимност със съпругата си чрез своя кум; това е прелюбодейство!

Сатана въвел теории, които скриват Исус от погледа ни като Утешител и това е оставило църквата ни в едно състояние близко до смъртта.

> "Причината заради която църквите са слаби и болнави и готови да умрат, е, че врагът е докарал влияния от обезсърчително естество върху трепереще им души. Опитал се е да скрие от погледа им Исус като Утешителят, като един, който упреква, който предупреждава, който ги увещава…" *Ривю енд Херълд,* 26-ти август 1890 г.

Приемането на Духа идва чрез едно истинско познаване на Отец и Сина. В 3-та глава представихме идеята, че приемането на Божия живот би могло да се случи само чрез едно правилно идентифициране на Бога и на човека[210], а този идентификационен процес беше установен чрез Божиите заповеди.[211]

Трябва да е явно от самосебе си, че една вяра в истински Баща, Неговият Син и техният всеприсъстващ Дух е един напълно различен Бог в сравнение с концепцията за едно съравно Триединство. Разклоненията от различните вярвания са огромни и взаимоизключващи се. Много хора казват, че това е незначителен въпрос. Такова изявление разкрива липса на разбиране за засегнатите проблеми и е напълно безразсъдно.

В. Поразителният пример на Израил в поклонението на фалшиви богове

На границите на Ханаан, Израил бил съблазнен към поклонение на фалшив бог.

> Числа 25:1-3 А Израил остана в Ситим и народът започна да блудства с дъщерите на Моав; защото те канеха народа на жертвите на боговете си и народът ядеше и се кланяше на боговете им. Израил се привърза към Ваал-Фегор и гневът на ГОСПОДА пламна против Израил.

Как би могъл Израил, точно на границите на Ханаан, изведнъж да се обърне и да се замеси в поклонение на фалшиви богове? Тези неща са написани за наша поука.

> "Отначало общуването между израилтяните и езическите им съседи бе доста ограничено, но след време мадиамските жени започнаха да се прокрадват в лагера. Появяването им не предизвикваше тревога и плановете им се изпълняваха така неусетно, че този факт не привлече вниманието на Мойсей. Тези жени бяха намислили, свързвайки се с евреите, да ги доведат до престъпване на Божия закон, да привлекат вниманието им към езическите ритуали и обичаи и да ги въведат в идолопоклонство. Те внимателно скриваха намеренията си под маската на приятелство, така че дори народните стражи не ги заподозряха." *Патриарси и пророци,* с. 454, Гл. 41, Параграф 6

В продължение на повече от 50 години от времето на своето зараждане Адвентната църква имала малко взаимоотношения с вавилонската дъщеря. Но след известно време, някои от

---

[210] "Тази лъжа (Сатанинската лъжа в градината) също унищожи концепцията на човека за Бога като негов извор, негово съкровище и център на живота му. В това ужасно състояние, човекът не би могъл вече да общува ефективно с Бога, защото човекът бе загубил идентичността и на двете страни: и своята и на Бога." с. 30

[211] "Римляни 7:10 ни казва, че заповедите са били наредени за живот. 1 Йоан 3:4 казва, че грехът е престъпване на закона, а Римл. 6:23 казва, че заплатата на греха е смърт. Следователно заповедите били дадени, за да защитават нашия живот. Това означава, че щом заповедите защитават живота ни, а животът ни идва чрез общуването ни с Бога, тогава заповедите трябва да разкриват истинската идентичност както на Бога, така и на човека, а също и показват границите на тази комуникация." с. 30

нашите мъже започнали да следват в неадвентни институции. Тези институции се покланяли на един Триединен Бог и вярвали в безсмъртието на човека. Как едни такива връзки биха могли да подкрепят нашата позиция? Към това може да се прибави и диалогът между църковните ни ръководители и евангелистите Мартин и Барнхаус. Посредством тези отношения църквата се явила с един подсилен възглед за Триединството и различно гледище върху естеството на Христос. Толкова ли е трудно да се види, че адвентизмът бил повлиян от Вавилон на границите на Ханаан?

Много от нашите изследователи биха се подиграли на едни такива „глупави идеи", но такива хора обикновено са обучавани в същите институции, а и много от собствените ни институции са възприели не малко от порочните влияния на евангелския свят. Твърдя, че адвентизмът е повторил историята на Израил и сега се покланя на един фалшив бог според обичая на вавилонските дъщери, които ни обкръжават.

Г. Не можем да бъдем запечатани в поклонението на един фалшив бог

Обърнете специално внимание на разликата между това, което е написано на челата на 144 000 и онова, което е написано на челото на жената, която язди звяра.

> Откр. 14:1 И погледнах, и ето, едно Агне стоеше на планината Сион, и с него сто четиридесет и четири хиляди, които **имаха името на неговия Отец написано на челата им**. (Превод от версията на Крал Яков)

> Откр. 17:4-5 Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, тайна: **ВАВИЛОН, ВЕЛИКАТА, МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ И ГНУСОТИИТЕ НА ЗЕМЯТА**.

При всеки поклонник, онова, което стои в центъра на неговото поклонение е Богът на който се покланя и служи. Защо 144 000 имат името на Бащата на Агнето написано на техните чела? Защо на челата на вярващите не е написано Триединството – триединният Бог?

В контраст на това, ума на жената, която язди звяра е изпълнен с тайнственост и с Вавилон или объркване. Богът на който тя служи е тотална мистерия и причинява голямо объркване, а това объркване води до голяма мерзост както е разкрито в *Римляни* 1-ва глава. В контраст с един Бог, който е познаван чрез творението, богът на блудницата е една объркваща тайна.

Винаги когато се отклоняваме от поклонението на истинския Бог, умът се изпълва с мистерия – една фалшива система на поклонение, която е мерзост за Бога. Забележете следното:

> Ер. 2:11-13 Сменил ли е някой народ боговете си, при все че не са богове? А Моят народ е разменил славата си за безполезното! Ужасете се, небеса, поради това! Настръхнете, съвсем замръзнете от ужас, заявява ГОСПОД. Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода.

Израил често бил съблазняван към поклонение на фалшиви богове. Какво ни кара да смятаме, че ние сме имунизирани от такива възможности?

Забелязваме в Ер. 2:13, че, когато Израил оставил Бога, той бил отсечен от извора с живата вода. Духът на Бога повече не протичал към тях, защото те били отхвърлили истинското познание за Бога. В следващата глава Бог казва следното:

> Ер. 3:3 И дъждовете бяха задържани и нямаше късен дъжд. Но ти имаше чело на блудна жена, отказа да се засрамиш.

Провалът в разпознаването на истинския Бог, разкъсва връзката ни с източника на живота и това предотвратява осъществяването на късния дъжд. Забележете процедурата, която се случва във времето на разтърсването, когато Божият народ се моли за Духа:

> Пред трона видях адвентния народ - църквата, и света. Видях две групи, едната преклонена пред трона с дълбоко внимание, а другата стоеше незаинтересована и безгрижна. Преклонените пред трона поднасяха молитвите си нагоре пред Него и гледаха на Исус; тогава Той се обръщаше към своя Отец и изглеждаше, че пледира за тях. ***Светлина излизаше от Отец към Сина и от Сина към молещата се група. В един момент видях извънредно силна светлина да се излива над народа пред престола***. *Ранни писания*, с. 54, 55, Краят на 2300 денонощия.

Светлината дошла при Божия народ от Отец към Сина и до вярващите. Ако не вярваме наистина, че Бог е Бащата и че Той има Син, а по-скоро вярваме в едно Триединство, тогава ако излееше силата Си над такива индивиди, Бог би потвърдил вярата им в един фалшив бог. Това никога няма да се случи. Късният дъжд може да дойде само, когато познаваме единствения истинен Бог и Исус Христос. Тайната на Триединството е един фалшив бог, който кара Божиите хора да бъдат обвиняеми в това, че имат чело на блудница. Израил никога не бил смятан за Вавилон, но бил смятан за блудница, когато изоставил поклонението към истинския Бог.

Д. Фалшивото поклонение излага вярващите на унищожение

Благословенията на Бога към Израил винаги зависели от спазването на Неговите заповеди. Един провал в съблюдаването на заповедите причинил проклятие. Заповедите са една защитна ограда и когато оградата е разбита, Божият народ става уязвим за унищожението.

> Вт. 28:1 А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, като внимаваш да вършиш всички Негови заповеди, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твоят Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята.

> Вт. 28:15 Но ако не слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да внимаваш да вършиш всички Негови заповеди и Негови наредби, които днес ти заповядвам, тогава всички тези проклятия ще дойдат върху теб и ще те постигнат.

Съвечното Триединство идващо от вавилонските дъщери не е Богът на Библията, и като такова, то е нарушение на първата заповед. Нарушаването на заповедите накърнява заветът, който народът на Бога има с Него. Когато Божият народ нарушава завета, се случва следното:

Ис. 24:5, 6 И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, **нарушиха вечния завет**. Затова клетва погълна земята и жителите й се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха.

По-рано забелязахме, че Божият народ е запечатан с името на Отец на челата им. Божиите последователи разпознават и признават Отец като великият източник на всичко и признават, че Синът Му е наследил всичко от Него. В признаването на истинския Бог те имат правилна връзка с източника на живота и могат да получат така необходимото масло, за да отидат на сватбения празник. Онези, които не се покланят на този Бог се излагат на поразяването на отмъщаващите ангели от Езекиил 9-та глава.

Ез. 9:1-6 И извика в ушите ми със силен глас и каза: Приближете се, палачи на града, всеки с оръжието си за изтребление в ръка! И ето, шестима мъже идваха по пътя от горната порта, която е обърната на север, всеки с оръжието си за разрушение в ръка, и сред тях имаше един мъж, облечен в лен, с писарска мастилница на кръста си. И влязоха и застанаха при бронзовия олтар. И славата на Израилевия Бог се издигна от херувимите, над които беше, към прага на дома. И Той извика към облечения в лен мъж, който имаше на кръста си писарска мастилница. И ГОСПОД му каза: Мини през града, през Ерусалим, и сложи белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат заради всичките гнусотии, които стават сред него. А на другите чух да казва: Минете след него през града и поразявайте; окото ви да не пощади и да не пожалите! Старци, младежи и девици, деца и жени — убивайте до изтребване! Но не се доближавайте до никого от тези, върху които е белегът. И започнете от светилището Ми. И те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.

Какво представят отмъщаващите ангели?[212]

Ако не се покаят и не оставят делото на Сатана да потиска тези, които носят тежестта на работата и не престанат да поддържат ръце на грешните в Сион, те никога няма да получат знака за Божието запечатващо одобрение. Ще попаднат в общото унищожение на нечестивите, представено от делото петимата мъже с изтребително оръжие. *Свидетелства към църквата*, том 3, Гл. 27, Подзаглавие: Задължението да се изобличава греха, Параграф 5

Как ще се случи това?

Когато Исус напуска светилището, тъмнина покрива жителите на земята. През това ужасно време праведните трябва да живеят без застъпник пред очите на един свят Бог. **Силата, задържала досега влиянието на Сатана над непокаяните, е отстранена и Сатана ги завладява окончателно**. Божието дълготърпение е свършило. Светът е отблъснал Неговата милост, пренебрегнал е Неговата любов и е потъпкал закона Му. **Неправедните са преминали границите на своето благодатно време; Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивлявали, най-после се е оттеглил от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без защита пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на земята в последна голяма скръб. Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите ветрове на човешките страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въвлечен в гибел, много по-страшна от сполетялата древния Ерусалим**. *Великата борба,* Гл. 39, Параграф 3

На онези които отказват да се покланят на истинския Бог ще бъде изпратена силна заблуда, за да повярват в лъжа.

[212] Повече по този въпрос вижте в книжката *Изтребителните оръжия на Езекиил* на maranathamedia.bg

2 Тим. 2:11-12 И затова Бог праща (силна) заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.

Скъпи приятелю, това са изключително сериозни въпроси. Трябва да имаме името на Отец написано на челата ни, а не белега на тайнственото Триединство. За да се предотврати опасността на която църквата ни се е изложила, трябва да изповядаме греховете с в това, че сме нарушавали Неговите заповеди и отричали Неговия Син. Трябва да се молим за време преди отмъщаващите ангели да дойдат, за да поразят неверните жители на Ерусалим. Трябва да въздишаме и да плачем за нашия град и нашите братя и сестри, които са в опасност от фалшиво поклонение.

Има мнозина, които посочват греховете на църквата, но обикновено правят това с наслада и радост, но истинските Божии хора обичат църквата и се измъчват за нейното състояние. Те все още обичат своите ръководители и умоляват Бога да им помогне да видят голямата опасност в която се намираме. Забележете, че онези, които са запечатани, са все още в града, когато се случва запечатването. Не са излезли от града, за да се преместят на „по-свято“ място. Стоят в града, въздишат, мъчат се и умоляват Бога като страдат и за собствените си грехове и за греховете на своите братя.

Нека признаем, че всички сме задрямали и заспали. Цялата църква е била съблазнена чрез заблудата на Триединството – и мъдрите и глупавите девици. Нека се върнем при Бога на бащите ни и да се молим да бъдем запечатани с печата на Отец.

Част шеста – Илия възстановява основаното на отношение мислене

31. Направени по Неговия образ и подобие

A. Определения за образ и подобие

Бит. 1:26-27 **И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ**, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде.

Бог направил човека по Своя образ. Нека анализираме тези два стиха, за да видим какво още можем да научим. Думата *образ* на еврейски е ‘тселем’ и означава:

1. да *засенча*; както сянката на една фигура;

2. *отражение*;
3. оттук представителна *фигура или идол.*

Човекът бил създаден в отражението или фигурата на Бога. Другата дума, която е използвана е *подобие/прилика*. Тази дума на еврейски е ‘д’мут’ и означава:

1. *отражение*;
2. *модел*;
3. *форма*;
4. наречитативно *като: начин*, подо (-бие, като), маниер, прилика.

Значи човекът е бил направен в модела, формата или начина на Бога. Нека разгледаме Писанието, за да видим как са използвани тези две думи. Думата *образ* е използвана 15 пъти в Стария завет.

- Първите два (Бит. 1:26, 27) се отнасят за човека, който е направен по Божия образ.
- Третият (Бит. 5:3) се отнася за Сит, който е направен по образа на Адам.
- Четвъртият текст (Бит. 9:6) посочва юридическата власт на човека като образ на Бога. Силата да отнема живот за живот.
- Останалото се отнася за идоли.
- По отношение на думата *прилика/подобие*, тя се намира на 26 места в 23 стиха.
- Първите два (Бит. 1:26, Бит. 5:1) се отнасят за човека, който е направен по Божия прилика.
- Третият (Бит. 5:3) се отнася за Сит, който е направен по подобието на Адам.
- Четвъртият (4 Царе 16:10) се отнася за един олтар, който Ахаз копирал от Тиглатфеласар. Той го направил по същата прилика.
- Следващият (2 Лет. 4:3) се отнася за медните волове, на които бил поставен умивалника в храма на Соломон. Те били по подобие или прилика на волове.
- Давид я използва (Пс. 58:4), за да сравни лъжите на нечестивите с отровата на змии.

Мисля, че вече имаме достатъчно добра представа за значението на образ и подобие, макар, че смятам английския за достатъчно прям.

Б. “Наше подобие” – Отец говори на Сина

Та, когато Бог казал “Нека направим човека по Нашия образ, по Наше подобие,” кой на кого говори, и кой слуша? Забележете следните изявления:

> “След като земята и животните по нея беше сътворена, Отец и Синът проведоха Своята цел, която беше запланувана преди падението на Сатана - да направят човека по Техния собствен образ. Те бяха работили заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. **А сега Бог казва на Своя Син: “Да направим човека по Нашия образ**.’” *Духът на пророчеството,* том 1, с. 24

> “Бог, в съвет със своя Син, оформи плана за създаването на човека по техния собствен образ.” *Ривю енд Херълд,* 24-ти февруари 1874 г.

Тези изявления ни говорят ясно, че Отец е говорил на Своя Син.[213] Тогава какво знаем за Отец и Сина?

> "Видях един престол, а на него стояха Отец и Синът. Взрях се в Исусовото лице и се възхитих от прекрасния Му израз. Лицето на Отец не можах да видя, защото облак от слава го покриваше. Попитах Исус дали образът на Отец е като Неговия. Той отговори, че е същият, но не мога да го видя, защото: "Ако веднъж видиш славата на Неговата личност, ще престанеш да съществуваш" - каза Той." *Ранни писания*, с. 54, Краят на 2300 денонощия – Параграф 1/ *Броудсайд* 1 – 04-06-46

Следователно Отец и Синът имат образ. Как това се отнася за човека?

> "В началото човекът бе сътворен по Божи образ не само по характер, но и по фигура и външен вид. *"Великата борба,* с. 644, Гл. 40, Параграф 27

Забележете в Бит. 1:26, че, когато Отец казал на Своя Син "Да направим човека по нашия образ, по нашата прилика:" След това Той казва: "Нека *те*" показва, че образът включва множественост и че тази множественост се отнася за двама. Бог не казал "Нека той", а "нека *те*". Това е важно и то е разширено във 27-ми стих:

> Бит. 1:27 И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде.

Тази формула ни казва две неща:

1. "По образ на Бога го създаде":

Адам бил направен в същата форма или телесен тип като Бога, както и в същия характер и ум; силата да мисли, да твори, да обича и да чувства.

Забележете какво включва Елън Уайт в това описание на образа:

> "А сега Бог казва на Своя Син: "Да направим човека по Нашия образ." Когато Адам излезе от ръката на своя Създател, той имаше благороден ръст и красива симетрия. Беше повече от два пъти по-висок от хората, които сега живеят на земята и с добри пропорции. Чертите му бяха съвършени и красиви. Цветът на кожата му не беше нито бял, нито блед, но червендалест, руменеещ с богатия нюанс на здравето." *Духът на пророчеството,* том 1, с. 24

Тя описва неговата височина, симетрия (форма), тенът му бил червендалест, руменеещ и излъчваш здраве (черти).

2. "Мъжки и женски пол ги създаде":

Понеже в Бит. 1:26 Бог говорил на Своя Син, Той всъщност казва: "Нека Ние (Ти и Аз) направим човека (Адам & Ева) по/в Нашия (Твоя и Моя) образ." И така, имаме две

[213] Ф. М. Уилкокс, *Ривю енд Херълд,* 27-ми май, 1915 г. Погрешно представяне на Отец: "По онова време Бог казал на своя Син 'нека да направим човека по нашия образ.' Тогава те бил в същия образ."

Божествени същества, които си говорят и те се съгласяват да направят две същества по техни образ.

Поглеждайки отново към изявлението в *Духа на пророчеството* том 1-ви след като казва, че Бог говори на Сина Си да направят човека по техния образ то продължава и описва и Адам И Ева:

> "И сега Бог казва на Своя Син: "Нека направим човека по нашия образ."…[Описание на Адам]. Ева не беше толкова висока колкото Адам. Главата й достигаше малко над раменете му. Тя също беше благородна – със съвършена симетрия, и много красива." *Духът на пророчеството,* том 1-ви, с. 24

В. Връзката съпруг - съпруга създадена по образ на връзката Отец - Син

Значи Битие 1:27 ни казва, че човекът бил направен по Божия образ в единствено число (характер, телесни характеристики и мисловни способности) както и по образа на Отец и Сина. Затова Адам и Ева като клетка били направени по образа на Отец и Сина. Обърнете специално внимание, че ***отношението*** между Адам и Ева също било част от онова, което е образът на Бога.

Така че, Адам и Ева не били по образа на Бога само индивидуално, но тяхната *връзка* също била едно отражение, една прилика с ***отношението*** между Отец и Сина. Щом е така, тогава наистина *отношението* между Адам и Ева ни осигурява един ключ за разбиране на *отношението* между Отец и Сина.[214]

Отец и Син	Адам и Ева
Синът идва от Отец (Йоан 8:42; Пр. 8:22-30).	Ева идва от Адам (Бит. 2:21-23).
Христос бил точният образ на Отец и наследил всичко, което притежавал от Него Един съработник, който можел да оцени целите на Отец (Евр. 1:2-4).	Ева била подходящ помощник и спътница на Адам сравнима с него. Всичко което имало било наследено от Адам. Била направена от негова кост, а не от земята (Бит. 2:20-24).
Отец е главата на Христос (1 Кор. 11:3).	Мъжът е главата на жената (1 Кор. 11:3).
Христос получил името на Отец. (Евр. 1:4)	Ева получила името на Адам. (Бит. 5:2)
Христос е равен на Отец чрез *отношение* (Йоан 5:18; Фил. 2:6).	Ева била равна на Адам чрез *отношение*. Те били една плът (Бит. 2:24).

[214] "Бог е привързал сърцата ни към Себе Си с неизброими белези на небето и на земята. Посредством нещата от природата, и най-дълбоките и нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познават, Той се е опитал да ни се разкрие." *Пътят към Христос*, Гл. 1, Параграф 6

Отец направил всичко чрез Христос. *Източникът на живот* на Отец бил канализиран (отхранен) чрез Христос и от Христос отивал към цялата вселена (1 Кор. 8:6; Кол. 1:17, Еф. 3:9).	Семето на Адам (живот) бил отхранен чрез Ева, а от Ева дошъл към цялата човешка раса (Бит. 4:1; Бит. 5:3).

Последователността на сътворението открива пред нас един поток на живот:

1. Христос идва от Отец и притежава Неговия живот – Отец е Неговата Глава.
2. Адам идва от Христос и получава Неговия живот – Христос е Главата.
3. Ева идва от Адам и получава неговия живот – Адам е нейната глава.

Това е точно, което описва и Павел в 1 Кор. 11:3:

> 1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Без лъжата на змията за *вродената сила*, горният текст предоставя един красив поток на Божия живот. Това не е един списък, повтарям: това НЕ Е един списък на това кой е по-горен от другия. Такова е мисленето на змията.

Г. Божеството може да бъде разбрано

Отношението между Отец и Сина е описано от Павел в *Римляни* 1:20:

> Римл. 1:20 Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.

Този пасаж показва, че Божеството МОЖЕ да бъде разбрано, чрез ***нещата, които са направени при сътворението***. В противовес на опита Бог да бъде разкрит, чрез изследване,[215] ние можем да познаваме Божиите неща, чрез това, което ни е разкрито (Вт. 29:29). Павел показва, че Божеството може да бъде разбрано чрез творението. Моля забележете каква е била част от Божията цел за творението в Едем:

> Адам имаше теми за размисъл в делата на Бога в Едем, които бяха Небето в миниатюра. *Ривю енд Херълд,* 24-ти февруари, 1874 г.

Творението в Едем било небето в **миниатюра**. То трябвало да бъде един учебник за вселената по отношение на това как Небето е подредено и организирано. Най-благородната част от творението, която била "Небето в миниатюра" била онази, която била направена по Божия собствен образ. Моля забележете, че този образ е далеч повече от характер – това било едно уникално творение направено по образа на Бога:

[215] *Йов* 11:7-9

> Цялото небе изпитваше дълбок и радостен интерес при сътворяването на света и човека. Човешките същества бяха от нов и различен ред. Те бяха направени по образа на Бога," *Ривю енд Херълд,* 11-ти февруари, 1902 г.

> Бог създал човека като превъзходно същество; той единствен е оформен по образа на Бога. *Ривю енд Херълд,* 21-ви април, 1885 г.

Единственото средство чрез което може да се отговори за отличителността на този порядък, който „единствен е оформен според образа на Бога" е сдвояването на Адам и Ева в едно единство на съпруг-съпруга, което отразява единството на отношението Отец-Син. Ангелите отразяват Божия характер и са по-близо до Бога индивидуално, понеже са духовни същества като Бога. Единствената характеристика, която ни прави "единствените" като Бога е отношението съпруг-съпруга, двойствената власт – мъжът като властта източник, а жената като отхранващата власт. Никое друго творение не е било направено по този начин.

Допълнително доказателство за тази мисъл се разкрива в следното изявление:

> Какво ще бъде неговото [на съпруга] влияние в дома ще се определи от неговото познаване на единствения истинен Бог и Исус Христос, когото Той е изпратил. *Адвентен дом,* с. 213, Гл. 34, Параграф 11

Това изявление показва, че способността на един съпруг да функционира правилно зависи директно от неговото познаване на Отец и Сина.

Д. Отношението съпруг-съпруга е един отговор на Сатанинското предизвикателство срещу Христос

Едно внимателно проучване на вдъхновението разкрива, че Сатанинският бунт е възникнал преди сътворяването на този свят.

> Небесните ангели скърбяха за съдбата на онези, които бяха тяхна компания в щастие и блаженство. Загубата им беше почувствана в Небето. Отец съветва Исус във връзка със скорошното провеждане на техните цели да направят човек да населява земята. *Духът на пророчеството,* с. 23

Великата борба била съсредоточена върху отношението, което Синът на Бога имал с Отец. Сътворяването на човешката раса щяло да бъде един учебник за вселената не само по отношение на Божието творчество, но също и чрез по-доброто разкриване на важни елементи на Божеството. Римл. 1:20 ясно заявява, че Божеството било разкрито в творението.

Трябва да зададем въпроса защо Бог се е ангажирал с един любопитен метод за създаване на мъжа и жената. Защо Ева била взета от едно от ребрата на Адам? Защо Ева получила цялата си субстанция от Адам, и защо тя била единствената в градината, която можела да разбира Адам? Това не ни ли учи нещо за отношението на Отец и Сина?

Освен това, не била ли ролята на подходящ помощник, която Ева имала и отхранващата роля по отношение на Адамовото ръководство, един учебник за вселената? Ролята на Ева не учи

ли всеки за жизненоважната роля на властовите и подчиняващите се структури? Обърнете специално внимание:

> 1 Кор. 11:7-10 Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е слава на мъжа. Защото мъжът не е от жената, а жената — от мъжа. Защото не мъжът беше създаден за жената, а жената — за мъжа. Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите.

Павел не използва аргументация в контекста след грехопадението за водачеството на мъжа, а по-скоро една позиция в контекста преди грехопадението. Важността от това жената да има сила или власт над главата си й позволява да бъде ключов агент в демонстрирането на това как да се откликва на властовия източник – нейният съпруг. Тази илюстрация разкрива на ангелите и вселената ключовата роля на Христос в учредяването на властта на Отец, подчинявайки се на нея.[216] Така жената има един символ на власт на главата си – *заради ангелите*. Това допринася значително в разбирането ни за базираното на семейство управление на Бога и Сатанинската омраза срещу семейството.

Е. Извращаването на Божеството се отразява в извращаването на отношението съпруг-съпруга а това извращава евангелието

Както отбелязахме току-що, Божеството е разбирано чрез направените неща, а именно – сътворяването на Адам и Ева. Допълнително доказателство за това се съдържа във факта, че останалата част от главата описва един отказ да се прослави Бога, което съответно извращава отношението между мъжете и жените, което води до противно поведение.

> Римл. 1:21-27 Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини. Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях – те, които замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца, който е благословен до века. Амин. Затова Бог ги предаде на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, се разпалиха в похотта си един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда.

---

[216] Това е противоположно на концепцията за временната субординация (подчинение), която се лансира от някои адвентни изследователи. Виж Списание *Министри*, ноември, 1964 г.: *Какво можем да знаем за святото Триединство:* "Трябва обаче да допуснем идеята, че Христос доброволно и временно е подчинил Себе Си при Своето въплъщение." Освен фактът, че това предполага Христос да е дал Себе Си, вместо Отец да Го е дал на човешката раса, това също предоставя базата за временното подчинение (субординация) на съпругите към техните съпрузи докато бъде решен проблема с греха. Ако Христовото подчинение на Отец е било необходимо само заради греха, тогава същото може да се каже и за съпругите по отношение на техните съпрузи. Тази идея е изключително популярна при адвентистите днес (Виж *Мястото на жената* издадена от *Ривю енд Херълд,* 1992г., с. 20 като един пример) и е доста логична, ако следвате тази линия на разсъждение, но, разбира се, не е библейска.

Проследете идеите на горния пасаж:

1. Те познавали Бога – *отношението* на Отец и Сина. (стих 21)
2. Мъдруванията им станали безсмислени – повярвали в лъжата на змията, че индивидите имат вроден източник на сила и променили *ценностната си система* от *релационна стойност* към *вродена сила*. Така *връзката* между съпруга и съпругата започнала да се схваща като една между две отделни същества с отделна *вродена сила*. Това прекъснало разбирането за потока на живота, а в променената *връзка* на мъжа и жената била загубена истинската *връзка* между Отец и Сина. (стих 21)
3. Така те променили славата на нетленния Бог в образ на това, което възприемал човека – силово равни Същества по тяхно собствено право. Когато вродената сила е ръководният принцип, не след дълго много мъже започват да се кланят на мощни зверове, птици и други животни, които проявяват мощни характеристики. (стихове 22, 23)
4. Това прекъснало правилните отношения на мъжете и жените и ги довело до фрапантно и погрешно сексуално поведение. Колкото повече била извращавана *връзката* между мъжете и жените, толкова по-голяма ставала лъжата за Бога. (стихове 24, 25)
5. С един разбит образ на Бога в живота на мъжете и жените, те отворили себе си към хомосексуалност, която напълно унищожава Божия образ. (стихове 26-28)

Последователността на *Римляни* 1-ва глава е изключително важна.

1. Обсъждане на евангелието като Божията сила за спасение чрез вяра (Римл. 1:16-18)
2. Позоваване на потискането на истината от страна на безбожници. (Римл. 1:19)
3. Поставено в контраст чрез познаване на истината за истинския Бог разкрит в творението. Най-висшето откровение е сътворяването на човека по образа на Бога. (Римл. 1:20)
4. Обсъждане извращаването на Бога отразено в извращаването на отношението между мъжкия и женския пол, което е извращаване на Божия образ. (Римл. 1:21-27)
5. Дошлият като резултат от това плод и всякакъв вид греховност и нечестив (Римл. 1:28-31)

Горната последователност подкрепя акцента във възстановяването на семейните взаимоотношения от вестта на Илия за обръщане сърцата на бащите към децата и на децата към бащите.

1. Едно възстановяване на истинските семейни отношения ще доведе до правилните роли на мъжете и жените в брака
2. Възстановяването на Божия образ в отношението мъжки пол-женски пол ще доведе до едно правилно разбиране на отношението между Отец и Сина.
3. Истинското разбиране на отношението между Отец и Сина ще възстанови канала на благословението, така както той е разкрит в 1 Кор. 11:1-3 и *Копнежът на вековете, с.* 21, Гл. 1-ва.
4. Възстановените ще виждат Отец като източникът “от когото е всичко”, а Христос като изпълняващата и отхранваща власт “чрез когото е всичко” 1 Кор. 8:6
5. Възстановяването на Отец като източникът на всички благословения ще подготви пътя за Божия народ, за да имат името на Отец запечатано на челата им. Откр. 14:1

Всички тези истини са изключително важни за отношенията между половете, които поддържат едно истинско разбиране за праведността чрез вяра. Затова:

- Винаги, когато *отношението* между мъжа и неговата съпруга е описано с езика на силовото равенство, равенство на уменията, равенство на интелекта, а не с *релационно* равенство, ние унищожаваме Божия образ и каналът на благословението е прекъснат
- Винаги когато един съпруг отказва осигурява и защитава своята съпруга и децата си, образът на Бога в мъжа е разбиван, а с него и каналът на благословението
- Винаги когато една жена нарежда или се опитва да владее над нейния съпруг, Божият образ в човека е разбиван, а с него и канала на благословението.

Това са изключително сериозни проблеми. Колко семейства наистина отразяват Божия образ в домовете си?

Виждате ли защо Павел дал следните инструкции?

> Тит 2:4-5 Старите мъже да бъдат трезви, сериозни, разбрани, здрави във вярата, в любовта, в търпението. Така също и старите жени да имат поведение съответно на светостта, да не са клеветници, нито отдадени много на вино, да поучават това, което е добро, за да учат младите жени да обичат мъжете си и децата си, да са разбрани, целомъдрени, да работят по домовете си, да са благи, подчинени на мъжете си, **за да не се хули Божието слово**.

Чудили ли сте се някога как обучаването на младите жени да обичат и да са послушни на своите съпрузи, да обичат децата си и да превръщат домовете си в приятно място може да предотврати богохулство?[217] Ако жените не се учени да се покоряват на водачеството на техните съпрузи, а по-скоро как да им бъдат майки и/или да ги управляват, потока на живота е прекъсван и Божия образ в мъжа е разбиван. Отец никога не в позицията на покорство към Сина – Той е изворът, семето, което е отхранвано в утробата на Христос – В Него [Христос] ние живеем и се движим и имаме своето съществуване (Деяния 17:28)! Успявате ли да видите сериозността на този въпрос?

Ж. Разбирането на Божеството е съществено за разбиране на равенството, властта и базата за отношения

Когато сравним структурата на Божеството Отец-Син с Триединството, виждаме значителни промени във връзка с това как разбираме властта, равенството и естеството на отношенията.

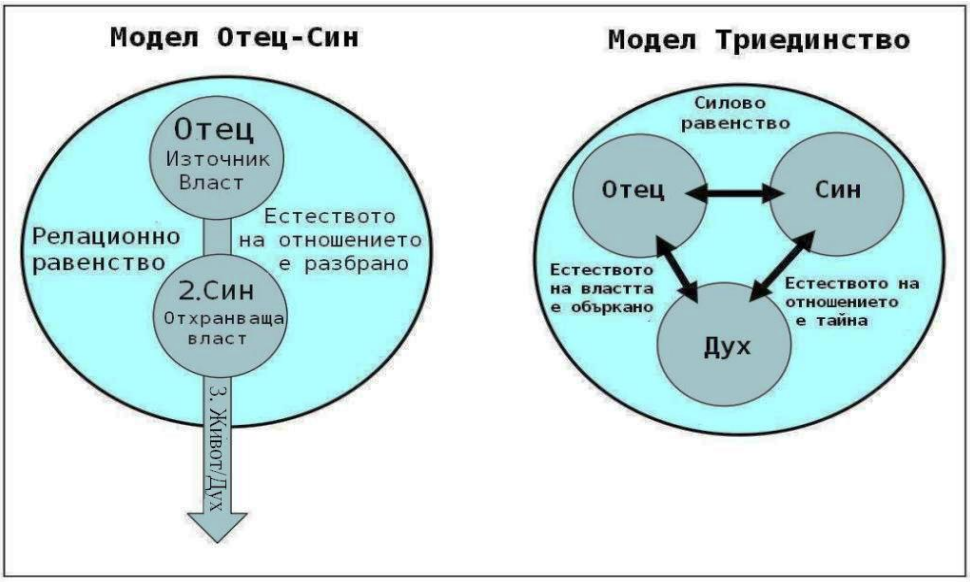
В Триединството, първостепенната власт на Отец е една ***предполагаема*** власт. Според тринитарните стандарти, Синът би могъл много лесно да заема и позицията на Отец.[218]

---

[217] По-подробности за това вижте в моята проповед "Рецепта за богохулство", която се намира в http://maranathamedia.bg/download/view/42

[218] Д-р Рой Адамс изразява този възглед в Съботно-училищния урок от 10-ти април, 2008 г.

Синът възприема ролята на второстепенна власт, но всъщност не е второстепенен заради неговата съравна и съвечна вродена сила. Това е в контраст с абсолютната власт на Отец в модела Отец-Син и делегираната власт на Сина. Властовата структура е ясна; не е възприета, а учредява един директен канал на структурата за благословение. Тринитарният модел обърква властта и това обърквaне в образа на Бога става явно, чрез обърквaнето, което се преживява в ролите на мъжете и жените, което наблюдаваме днес.

В модела Отец – Син, естеството на отношението е много ясно, докато в Триединството, естеството на единството между Отец, Син и Дух е пълна мистерия. Адвентната църква е в трудна ситуация, когато твърди, че Бог съществува в едно единство от три съвечни личности. Единството от личности създава неяснота по отношение на концепцията за единство. Някои изследователи вече са започнали да възприемат възгледа за едната субстанция, за да избегнат обвинението в тритеизъм на което сме станали обект, но вярата в една субстанция е дори още по-голяма тайна макар, че би задоволила изискванията за единство по-ясно отколкото единството на три съвечни личности.

Заключението по този въпрос обаче е, че това естество на отношението е една тайна и не се разбира от нещата, които са направени. Щом естеството на отношението е пълна тайна, чудно ли е, че човешките отношения са станали така изопачени и объркани, водейки като резултат до пълна мистерия?
Единственото нещо, което е достатъчно ясно в тринитарния модел е въпросът за равенството: равенство базирано на сила и вродени характеристики. Въпросите за властта и естеството на отношението са объркани и тайнствени.

Характеристика	**Модел Отец - Син**	**Модел Триединство**
Власт	Ясна и абсолютна	Възприета (предполагаема) и объркана
Равенство	Базирано на отношение	Базирано на сила

Естество на отношение	Разбрано	Тайна

Още веднъж повдигаме въпроса: защо името на Бащата на Агнето е на челата на 144 000? Яснотата, която Божият народ получава относно Бога, води до един възглед за Отец като източник на всичко, и източникът на благословение, което след това е канализирано и увеличено чрез Сина. Жената която язди звяра се придържа към базираното на сила равенство и поддържа една объркана властова структура и една база с мистериозни отношения – и двете неща няма да освободят напълно Божията сила (източника на живот) за спасение.

3. Защитаването на източника на живот зависи от правилната семейна структура

Забележете отново закона на живота за вселената:

> „С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота.“ *Копнежът на вековете*, с. 21, Гл. 1, Параграф 7

Животът на Отец протича чрез Сина към вселената. В този живот има любов, радост, мир, дълготърпение, нежност, доброта, вяра, кротост и въздържание. Духът на Бога е това, което протича към нас и ни дава както духовен, така и физически живот; един постоянен поток от благословения, за който трябва да върнем радост и благодарност за всичко, което Бог прави за нас. Липсата на благодарности и прослава на Бога прекъсва закона на живота във вселената. Защитаването на този поток на живота зависи от едно правилно разбиране структурата на Божеството и структурата на семейната клетка, която е бил направена по Божия образ.

Ако поддържаме един възглед, че Христос притежава самовъзникнал живот независимо от Отец, тогава семейната клетка е уязвима спрямо гравитиране към същото разбиране, че мъжете и жените са съравни на базата на техните способности. Наскоро този възглед беше изразен в *Записът,* където писачът на писма заявил, че равенството на мъжа и жената е базирано на равенството, което виждаме в Божеството. Той заявил:

> “Преди грехопадението, Адам и Ева били съравни и допълващи се и един спрямо друг. (Виж Бит. 1:26-30) Те не „властвали“ един над друг; тяхната определена от Бога роля била да управляват заедно в грижата им към естествения свят и да отразяват в техния брак едно предвкусване на единството и равенството, което съществува в Божеството.”[219]

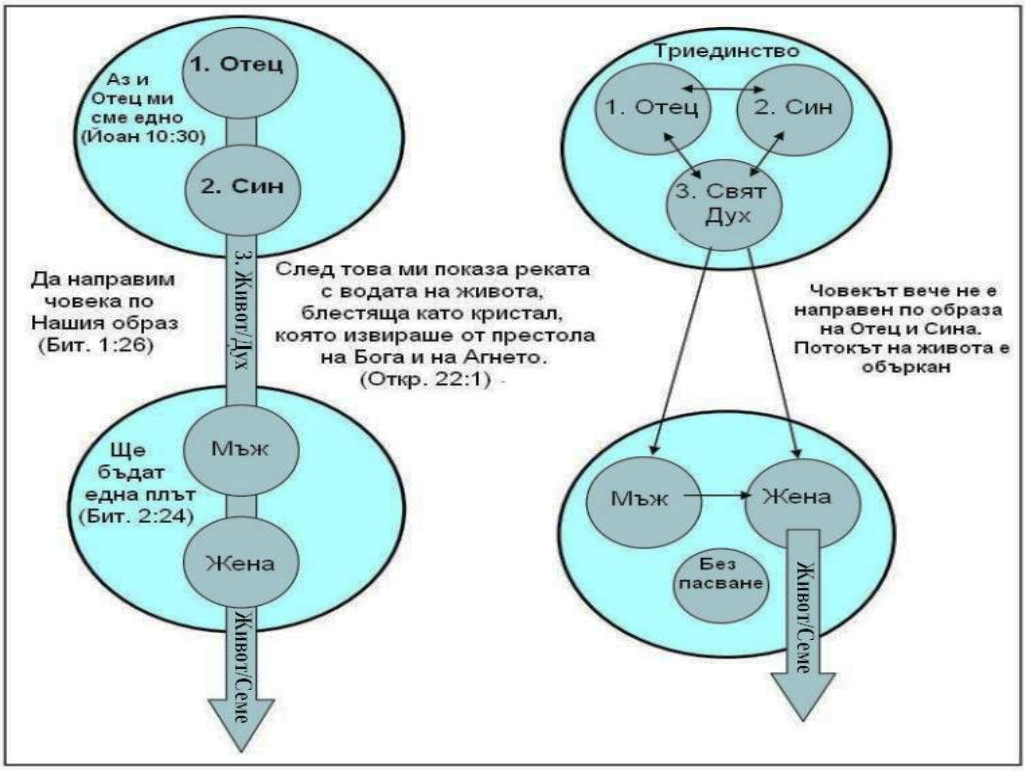
Това изявление с най-голяма сигурност отразява един тринитарен възглед с понятието съравен. Можете ли да видите как тринитарният възглед за съравенство базирано на *изпълняващи мерки* унищожава животворния поток на Божието благословение? Можете ли да видите как Триединството се отразява на браковете навсякъде в християнските домове?

[219] *Записът*, 14-ти април, с. 29. “Поправка след благодатта.”

Съвпадение ли е, че статистиките за пораженията в адвентния брак (под объркана власт и тайнствено разбиране на отношенията) са почти същите като онези в света? Със сигурност има много влияния, които се отразяват на тази статистика, но, когато описаният в 1 Кор. 11:3 поток на благословението е прекъснат заради идеите на *съравенството в изпълнението,* бракът може да стане едно много пусто място.

В лявата част на диаграмата се защитава потока на живота, чрез поддържане на това, че човекът е направен по образа на Бога. Отдясно виждаме, че потокът на живота е прекъснат и отношението между мъжа и жената е променено. Ако човек наистина е направен по образа на Бога във ФОРМА и ЧЕРТИ, тогава тринитарният възглед става невъзможен. Трето същество с някакво описание трябваше да бъде създадено с мъжа и жената, за да поддържа човека в Божия образ. Друго, което си струва да се отбележи е, че диаграмата отдясно променя ударението в създаването на живота към майката. Тази система дава възможност за всякакви видове поклонение на женския пол.

Молитвата ми е да си изискаме отново Божия образ в брачните ни *отношения* и да възстановим канала на благословението – Божия поток на живот. Един от основните ключове за осъществяването на това е възстановяването на Отец и Сина в истинските им позиции, което на свой ред ще възстанови истинската власт, истинското равенство и истинските системи за отношение.

В тази глава започнахме да виждаме важността на семейната структура и структурата на Божеството за запазване на Божието благословение. В следващата глава ще видим как структурите на семейството, църквата и обществото могат да запазят потока на Божието благословение и да вардят усещането за себестойност в децата ни.

32. Възстановяване на славата на децата чрез идването на Илия

В предишната глава забелязахме как потока на живота е съхранен като един канал на благословението от Отец към Сина и към мъжа и жената. Структурата на отношението мъжки пол – женски пол в образа на Бога – Отец и Син, е жизнено важна за запазване на животворния поток. В тази глава искаме да се фокусираме върху духовното естество на този животворен поток.

А. Физически и духовен канал на благословение

Човекът бил създаден с два извора отразени във формулата от Бит. 2:7 тяло плюс дихание. Мъжът предава физическото си семе, чрез сексуалното единство, но духовното чрез думите, които изговаря. Както е във физическото, така е и в духовното[220]:

1. Мъжът дава физическо семе на съпругата си в любяща интимност и тя го отхранва, за да оформи едно тяло.
2. След това мъжът изпълва това тяло с духовно семе като благославя своите деца, а неговата съпруга отхранва както тялото, така и духа. Ето чудото на физическото и духовното раждане.

Ето така Адам е родил син по свой образ и подобие. Направил е формата чрез своята съпруга, а след това я е изпълнил със словото си; отхранил е Сит чрез своята съпруга, така че той да отразява него самия.

Това има предвид Исус, когато казал:

> Йоан 3:6, 7 Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново (от горе).

Думата *отново* на гръцки се явява по-директно като *от горе*. Трябва да бъдем родени във физическото (плътта), но също и *отгоре* чрез Словото.

Този принцип на формиране и изпълване е процесът, който Бог използвал, за да създаде света.

---

[220] Интересно е, че мъжът трябва да поддържа парадокса между своя духовен и физически извор. Ако се съсредоточи само върху предаването на физическото семе, той ще създава тела чрез жената; но, ако не отдава внимание на духовното семе, тогава тези тела ще бъдат мъртви или безжизнени в духовното (няма да са родени отгоре). Ако мъжът се фокусират само върху духовното, няма да създава никакви тела, които да се изпълват с духовното.

Форми		Изпълване	
Ден 1	Светлина и тъмнина	Ден 4	Слънце, луна, звезди
Ден 2	Води по земята и в небето (атмосфера)	Ден 5	Плуващи и летящи твари
Ден 3	Суша и растителност	Ден 6	Обитаващи сушата твари - Адам и Ева

Б. Ролята на бащата като благословител

Процесът на изпълване формата или ума на едно дете и създаването на едно здраво усещане за идентичност идва предимно под формата на благословение. Ето защо в Пр. 17:6 се казва:

> Пр. 17:6 Деца на децата са венец на старците; а славата на децата са бащите им.

Думата *слава* носи значението *да се хвалиш* както в стиха "нека мъдрият да не се хвали с мъдростта си" (Еремия 9:23,24); не се хвали или не намирай *стойност* и *ценност* в твоята мъдрост. В този смисъл, едно дете добива усещане за *стойност* или *ценност* и *идентичност* чрез своя баща. Някои преводи като *Новия Международен превод* променя думата баща на *родители*, но това е на базата на един *основан на изпълнението възглед* за мъжете и жените[221]. Думата на еврейски е *аб* – баща. Бащата на дадено дете е негов източник и семе, а майка му отхранва това семе. За да се оформи и изпълни едно дете с тяло и (правилен) дух, се изисква и баща и майка, но бащата е източникът на благословението, както това е изразено в Пр. 17:6.

Забележете какво казва Елън Уайт за ролята на Отец:

> "Съпругът и бащата са глава на дома. Съпругата гледа към него, за да получи любов и състрадание и помощ във възпитаването на децата; и това е правилно." *Адвентен дом,* с. 211, Гл. 34, Параграф 4

> "Всички членове на семейството се концентрират върху бащата. Той е законодателят, който в неговото мъжествено държание илюстрира по-твърдите добродетели: енергичност, почтеност, честност, търпение, кураж, старание и практическа полезност." *Адвентен дом,* с. 212, Гл. 34, Параграф 6

> "Бащата представя Божествения Законодател в своето семейство. Той е Божи съработник, провеждащ милостивите планове на Бога и установява правилни принципи в децата си, за да оформят чисти и благородни характери." *Адвентен дом,* с. 213, Гл. 34, Параграф 7

Моля обърнете специално внимание на следващото изявление, като помните всичко, което споменахме за структурата на животворния поток.

> "Бог е любов. Както светлината се излъчва от слънцето, така се излъчва от Него любов, светлина и радост над всички Негови творения. Той е щедър и непрекъснато ни облива със

[221] И между другото представлява едно извращение на Писанието – изопачаване на Библията, за да се направи да съответства на едно фатално допускане.

Своята любов. Той казва да бъдем съвършени, както Той е съвършен – по същия начин. В нашия малък кръг ние трябва да бъдем светлина и благословение, както Той е такова за цялата Вселена. Ние нямаме нищо от самите нас, но светлината на Неговата любов ни огрява и ние трябва да отразяваме нейния блясък. Като правим добро на другите с доброто, което Бог ни е дал, ние сами ще ставаме съвършени в нашата част, както Бог в Неговата. Исус казва: "Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец." Ако сме Божии чада, ние ще сме и причастници на Неговото естество и ще бъдем подобни на Него. **Всяко дете живее чрез живота на баща си. Ако ние сме Божии деца – заченати от Неговия Дух – тогава и ние ще живеем чрез Божия живот. В Христа „обитава телесно всичката пълнота на Божеството**" (Кол. 2:9) и Исусовият живот може да се открие в смъртната ни плът (2Кор. 4:11). Този живот ще развие в нас същия характер и същите дела, както в Христа. По такъв начин ще бъдем доведени в съгласие с всяка от Неговите заповеди, понеже „законът на Господа е съвършен – възвръща душата" (Пс. 19:7). Чрез любовта „оправданието, изисквано от закона, се изпълва в нас, които живеем не по плът, а по дух" (Римл. 8:4)." *Мисли от планината на благословението,* с. 78, Гл. 3, Подзаглавие "И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец", Параграф 5-7

Обобщавайки горния пасаж, ние забелязваме:

1. Животът на Бога протича с неегоистична любов към всичките Му творения.
2. Ние трябва по същия начин да бъдем центрове на светлина и благословение. Трябва да бъдем съвършени в нашата сфера, както Той е в Своята.
3. Всяко дете живее чрез живота на (или животът, който протича през) неговия баща.
4. Този живот е животът на Исус изявен в нашата смъртна плът.
5. Той ще произведе в нас същия характер както е направил в Него.

Можете ли да видите силата в разбирането на структурата и потока на Божия живот? Това е самото сърце на правдата чрез вяра.[222] Основна част в разбирането на правдата чрез вяра е разбирането на структурата и животворния поток на Бога.

Тогава как един баща предава благословението на децата си?

Пр. 18:21 Смърт и живот има в силата на езика и които го обичат, ще ядат плодовете му.

Бит. 12:2, 3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Бит. 28:1-4 Тогава Исаак повика Яков и като го благослови, му поръча и каза: Да не вземеш жена от ханаанските дъщери! Стани, иди в Падан-Арам, в дома на Ватуил, бащата на майка си, и оттам вземи жена, от дъщерите на Лаван, брата на майка си. И Всемогъщият Бог да те благослови и да те направи плодовит и да те умножи, така че да произлязат от теб множество

[222] Ние не желаем да намекваме, че личното спасение на една личност зависи от друга. Всеки човек приема благословенията на спасението директно от Бога. Но точно както човек може да научи за спасението чрез проповедник или може да получи храна приготвена от друг, така и човешките същества действат като канали при получаването на благословенията на спасението. Както се казва в Римл. 10:14: "Как обаче ще призоват Този, в когото не са повярвали? А как ще повярват в Този, когото не са чули? А как ще чуят без проповедник?"

народи, и да ти даде благословението на Авраам, на теб и на потомството ти с теб, за да наследиш земята, в която си чужденец, която Бог даде на Авраам.

Думите на бащата дават *идентичността* и *ценностната система* на детето. *Ценност* и *стойност* протичат от *източника на живота* и понеже бащата представя небесния Баща в семейната структура, той носи *източника на живота*.

Забележете ударението на патриарсите върху благославянето на децата. Когато един баща казва на детето си: Ти си скъпоценен, ти си важен, ти си специален и си дете на Бога – думите му носят благословение и Божия живот. Бащата носи силата да благославя и силата да проклина, както това е изразено в Пр. 18:21 – "смърт и живот има в силата на езика".

Като бащи, осъзнаваме ли колко голяма е тази сила? Позволяваме ли на нашите уста да бъдат извор, който изпълва умовете на децата ни с живота на Бога? Каква привилегия е да бъдем създадени по Божия образ. Какъв дар е това да имаме силата да благославяме. Виждаме как Исус изразява този принцип за животворните думи в следния стих:

Йоан 6:63 Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.

B. Атакуване ролята на бащата

Врагът на душите ни добре разбира този принцип. Той знае, че успее ли да спре потока, който идва от директно от бащата, или пък да го запуши чрез промяна на подчиняващата се роля на майката, до голяма степен ще попречи на детето да бъде изпълнено с Божия Дух.

Сатана знае, че бащите са източникът и притежават ключа за изпълване на децата с Божия Дух чрез тяхното благословение. По тази причина той е търсил всички възможни средства, за да унищожи ролята на бащата и да спре източника на *животворния поток*. Най-основно той може да направи това по три начина:

1. Като изведе бащата извън дома.
2. Като го накара да пренебрегва своята отговорност да благославя децата си.
3. Като накара майката да заеме ръководна роля в дома.

Не мисля, че някой ще е несъгласен с това, че тези три неща се случват навсякъде в църквата и обществото. Когато една двойка се разведе и бащата има ограничен достъп до децата си, това отнема благословението от детето. Майката разбира се ще продължи да се опитва да отхранва децата си, но без семето и благословението на нейния съпруг, тя ще храни напразно докато не намери друго средство, с което да възстановяване на семето и благославящия процес. Скоро ще разгледаме как Бог е подсигурил възстановяването на благословението, но нека продължим със Сатанинския опит да затвори *потока на живота* чрез бащата.

Как Сатана кара мъжете да пренебрегнат своята отговорност към децата си? Когато Адам и Ева паднали и възприели фаталното допускане на лъжата 'никак няма да умрете', тяхната *ценностна система* била променена от *ценностна система на отношението* към *основана на изпълнението*. Мъжът бил тласнат към поклонение на делата на ръцете си (Ис. 2:8).

Нуждата да бъдеш успешен в образованието, кариерата или бизнеса става толкова голяма, че той пренебрегва нуждите на децата си. Той е съсредоточен в това да стане велик и да остави следите си в историята. Понеже фокусът му е върху самия него, децата стават препятствие и Сатана ще насърчава бащата да проклина децата си, да им казва, че са глупави и лоши или като просто ги игнорира. Карайки бащата да проклина децата си, Сатана отравя животворния поток и наранява много детето като унищожава *достойнството* му и чувството му за *ценност*. Той знае, че такива отровени деца ще растат изявявайки същата неспокойна борба, предавайки проклятието на следващото поколение. За някои болката е прекалено силна – резултатът е самоубийство, било то умствено или телесно, или и двете.

Последната тактика е да се използва обръщане на ролите или взаимозаменяемост. Ако бащата няма способностите на водач, ако е по-малко интелигентен от съпругата и не е толкова самоуверен, ще бъде естествено съпругата да заеме ръководната роля. Но тъй като тя не е източникът на благословение, заемайки тази позиция, тя (без да съзнава) принизява неговата роля и отнема славата на децата. Скъпи майки, бих желал да ви кажа някои неща в това отношение. Ако се намирате в такава позиция и обичате децата си, тогава се молете да получите мъдрост как да върнете обратно на своя съпруг ръководната позиция. Когато възприемате или отнемате неговата роля, вие обезчестявате неговата властова позиция и чрез примера, който давате, децата ви ще правят същото и с него и с вас. Вече може да се борите с това поради начина по който децата ви отказват да признаят вашата власт на тях. Може да ви изглежда бедствено да позволите решенията на вашият съпруг да бъдат ръководни, но последиците от отказа да направите това ще бъдат далеч по-тежки.

Много майки казват: “Но моят съпруг няма да може да ръководи. Какво да правя?” Е, има едно нещо, което не трябва да правите и това е да му казвате: „Предполага се, че ти си главата, значи ти трябва да ръководиш!” Никога не можете да му помогнете да поеме своите отговорности като изобличавате слабостите му. Вместо това ще трябва да направите една стъпка на вярата, като се въздържате от извършването на онези неща, които трябва да извършва вашият съпруг, и с молитва да подкрепяте и увещавате вашия съпруг. Ще трябва да му простите за това, че проваля вас и децата ви като избягва отговорностите си. Да се помогне на един дом да възстанови правилните си роли е трудно – много пъти ще бъдете изкушени да си мислите, че това е невъзможно. Но Господ е обещал да „обърне сърцата на бащите към децата.” Изисквайте това обещание и позволете на Господ да ви ръководи през това трудно пътуване.

Г. Апел към съпруги и майки

Майки, вие също трябва да познавате някои от начините, чрез които можете да попречите на Господ да изпълни това обещание към вашето семейство. Ако нареждате на съпруга си, говорите негативно за него на приятелите си, и се опитвате да го принудите да бъде свещеник на дома (или още по-зле – самите вие да поемате свещенството), ще блокирате канала на благословението за вашите деца. Ако имате навик да правите такива неща, аз ви моля да си отделите време точно сега, за да помолите Бог да ви прости за тези неща, и да Го помолите да ви ръководи, когато се опитвате да бъдете жена по Божието сърце.

Виждал съм как този принцип на покорството отваря вратата на благословението за семейството. Веднъж една напълно отчаяна майка дойде при мен и ми каза, че нейният

невярващ съпруг бил разстроен от нея и отказвал да й позволи да отиде на едно предстоящо църковно събитие. Тя се намръщи и каза: "Няма да ми казват какво да правя, имам право да отида." Предложих й следното: 'Иди при твоя съпруг и с любезно и усмихнато лице, изпълнено с любов към твоя съпруг, му кажи, че си обмислила това, което той е казал и, че ако той чувства, че не трябва да отидеш, тогава ти би се покорила на неговата молба и няма да отидеш.' Тя се бореше с идеята, както и аз бих се борил на нейно място, защото тези неща не са лесни; но накрая се съгласи.

Следващата седмица тя се върна при мен цялата сияеща. Каза ми: "Никога няма да повярваш какво се случи. Направих както ти каза, а моят съпруг се обърна и ми каза 'Никога не съм казвал, че не можеш да отидеш. Ако искаш да ходиш, отивай.'" Синът й, който стоял на близо, и не посещавал църквата, изведнъж извикал "И аз идвам с теб, мамо". Тя била благословена повече отколкото можела да си представи. Синът и отишъл с нея на църковното събитие и предал сърцето си на Христос докато бил там. Когато демонстрирала принципа на подчинението към нейния съпруг, синът й се покорил на Божия Дух и дошъл при Христос.

Дами, признайте кой е вашият съпруг – направен по образа на Отец. Той държи ключа за това дали ще се радвате на децата си и внуците си, или ще плачете за тях поради нещастието им.

Д. Обещанието към Авраам изпълнено в семейната структура

Фактът, че правилната структура за семейната клетка е жизнено важна, за да се позволи потокът на Божия живот към децата ни е изразен в следния стих:

> Бит. 18:18, 19 тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята? Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

Този стих е една формула:

1. 'Познавам го' или по-правилно познал съм го. Думата *познал* е същата както използваната, когато Адам *познал* своята съпруга. Тя символизира преноса на семето. Бог поставил семето в Авраам,
2. '(за да може) да заповяда на децата и дома си след себе си'. Авраам щял да предаде семето на своето семейство. Щял да му заповяда, защото той бил източника на благословението за семейството.
3. 'За да пазят Господния път'. Семето от първа точка в комбинация със структурата във втората част позволява на семейството да пази Господния път.
4. 'Да вършат правда и правосъдие' – когато тече канала на живота, правдата ще бъде демонстрирана в живота.
5. 'За да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него' – а именно, че Авраам щял да бъде велик и могъщ народ, и всички семейства на земята щели да бъдат благословени чрез него.

Забележете, че обещанието дадено на Авраам включва заповядване на децата и дома му. Премахнете заповедта на бащата и обещанието към Авраам е изгубено. Забележете какво казва Елън Уайт:

> "Обществото е съставено от семейства, и то е това което го правят главите на семействата. От сърцето са „изворите на живота"; а сърцето на обществото, на църквата, и нацията е домът. Благополучието на обществото, успехът на църквата, напредъкът на нацията, зависят от домашните влияния. *Адвентен дом*, с. 15/ Гл. 1 – Параграф 1

Казано ни е, че успехът на църквата зависи от домашните влияния. Има ли погрешни домашните влияния, объркани ли са ролите, благословенията се прекъсват и църквата ще се провали.

Е. Ролите на семето и отхранването

По-рано споменах, че ще разгледаме Божия план за възстановяване на благословението, ако един в случай, че един домашен кръг е развален и бащата е бил премахнат или пренебрегнат. Принципът на *Семето* и *Отхранването* всъщност се осъществява на три нива:

1. Бащата (Семето) и Синът (Отхранването) (Йоан 5:19, 20).
2. Христос (Семето) и Църквата (Отхранването) (Еф. 5:24, 25).
3. Съпругът (Семето) и Съпругата (Отхранването) (Еф. 5:22).

Както съпругът е глава на съпругата, така и Христос е глава на църквата. За църквата се говори като за жена, която приема семето на Христос и го отхранва в един пазещ заповедта народ създаден по образа на своя Баща Исус, също както Сит бил по подобие и образ на своя баща Адам, чрез Ева.

Как Христос дава семето Си на църквата? Първо, то идва при нас директно чрез личното изучаване на Библията. Идва при нас също и чрез семейното богослужение, но в обществената обстановка, то идва чрез старейшинството на църквата. Апостолите[223]се предавали постоянно на служението на молитвата и Словото (Деяния 6:4). Те били натоварени с отхранването на стадото (Йоан 21:17; Деяния 20:28; I Петр. 5:2). Старейшините на църквата са земните представители на *мъжкия семеносен принцип*. Членството на църквата представя жената, която отхранва семето и носи образа на Христос в своето потомство – онези, които пазят заповедите на Бога и имат вярата на Исус (Откр. 14:12).

Виждайки връзката между домашния кръг и църквата и давайки своите квалификации за старейшинството в църквата в 1 Тим. 3:4, 5, Павел прави алюзия към Бит. 18:19:

> 1 Тим. 3:4-5 който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?

Старейшините трябва да бъдат избрани от домове, където домът е управляван добре и децата са държани в послушание с пълна сериозност. Схващате ли какви са изводите от това?

[223] Едно от значенията на думата апостол е носител на семе.

1. Старейшините трябва да бъдат избирани от домове, където домът е управляван добре.[224]
2. В образа на Бога, мъжът е източникът на благословение за семейството. Той трябва да бъде водач на дома си или в противен случай славата на децата ще бъде изгубена.
3. Затова жените не могат да бъдат старейшини, защото би било бедствие те да управляват домовете си. Ако жените бъдат направени старейшини или станат ръководни пастори в църквата, тогава потока от *животворния източник* към църквата ще бъде прекъснат.

Дами, вие имате привилегията да представяте Христос като ваша част от образа на Божеството – радостта и наслада да храните като направите така, че Христос да се оформи в църквата, но не в образа на Отец/бащата, а в образа на Сина.

Принципът на семето и отхранването в ролите на мъжете и жените бил демонстриран ясно в евангелското служене на Джеймс и Елън Уайт. Обърнете внимание на начина по който те са работили заедно:

> Срещите ни обикновено бяха осъществявани така, че и двамата вземахме участие. Аз представях доктринална лекция, след това г-жа У. увещаваше значително време, разтопявайки пътя си, за да стигне до най-нежните чувства на насъбралите се. Моята част от работата беше важна, но и нейната не беше по-малко важна. ***Докато аз представях доказателствата, и посявах семето, нейната задача бе да го полее. Бог пък го правеше да расте***.[225]

В качеството си на мъж Джеймс сеел в хората чрез доктринални лекции, а Елън увещавала хората и апелирала към сърцата им, за да откликнат на Духа на Господ. Това била една ефективна комбинация, която отразявала принципа на семето и отхранването. Твърдя, че средствата за едно такова дело с участието на мъжа и жената ще се докажат като най-ефективни.

За съжаление, базираното на изпълнение мислене е повлияло църквата на много нива и по много различни начини. Заради погрешно разбиране на връзката между Отец и Сина (Триединството), объркването на мъжките и женските роли е станало неизбежно (жени като пастори и старейшини). Едното следва от другото. Напълно разбирам защо мнозина в църквата настояват за ординация на жените: то е в абсолютна последователност с един тринитарен възглед за Божеството. Затова оспорването на ординацията на жените докато се защитава Триединството е логическа непоследователност. Причината заради която Рим е способен да запази своето мъжко свещенство е просто, защото те превърнали Мария в майка на Бога, поставяйки я най-отгоре, за да задоволят нуждата за женско равенство. Но за протестантите, които поддържат един библейски възглед, тази възможност не е налична. Ръкополагането на жените изглежда като единственото разрешение.

---

[224] Мерседес Х. Дайър, *Изпитвайте всичко,* с 379 "Твърдим, че съществува едно отличимо съотношение между ръководната роля на бащата в дома и тази на Старейшината и Пастора в църквата."

[225] *Скици от живота,* с. 127, 128 (1880 г.)

Ж. Унищожителното въздействие на тринитарната концепция върху семейната структура

Апелирам към онези, които четата тази книга и заемат ръководни позиции, да обмислят добре обсъжданите тук заключения:

1. Едно съравно Триединство изменя структурата на Божеството от релационно към базирано на изпълнението равенство.
2. Направени сме по образа на Бога като семейна клетка.
3. Триединството променя семейната клетка от релационна към такава, чието равенство се базира на изпълнението.
4. Тази промяна запушва канала на благословението като изопачава принципите на духовното семе и неговото отхранване.
5. Задушаването на благословението възпрепятства в голяма степен потока на Святия Дух в живота на нашите семейства и църкви.
6. Задушаването на благословението унищожава славата на децата и ражда малоценност и несигурност.
7. Малоценността и несигурността засилват *базиращото се на изпълнение мислене* и създават планини и долини в живота ни, които още повече блокират достигането на Светия Дух до нас.

Струва ли си фаталното допускане/предположение? Струва ли се да се блокира канала на Божия *животворен източник* – Неговият Дух, чрез събаряне на установените от Него структури? Не наскърбява ли това Светия Дух?

Когато разберем Божията *система за релационно равенство,* тогава привидната несправедливост напълно изчезва и изворът на живота се отваря отново за нас. Това със сигурност ни дава контекст за важността на следните стихове:

> Яков 1:27 Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.

> Ис. 1:17 Научете се да вършите добро, търсете правосъдие, отдайте право на угнетения, отсъждайте право на сирачето, защитете делото на вдовицата.

Сърцето на чистата религия е посещаването на сираците и вдовиците; възстановяване на извора на Израил; извадете вода от скалата, за да може Божията църква да пие.

Ако едно семейство загуби своя баща или бащата не желае да храни децата си, отговорността е на ръководството на църквата да стъпи в пролома. Ако дете загуби майка си, църквата трябва да му съчувства, да се грижи за него и да го отхранва. Нека поемем отговорностите си и да спасим изгубени и умиращи души, които нямат извор в дома. Ако църквата загуби нейния извор заради феминизиране на ръководството, тогава Бог ни обещава:

> Пс. 27:10 И ако баща ми и майка ми ме оставят, ГОСПОД ще ме приеме.

Бог ще се погрижи за нас и ще се опита да ни доведе до една църква, която все още има извор – едно място, където мъжете са пасторите и старейшините на църквата.

3. Апел за възстановяване на семейната благославяща структура

Към момента бих казал на старейшините на църквите, опитайте се да включите в църквата една практика чрез която ще можете да благославяте децата; където те ще могат да излизат, за да се полагат върху тях ръце и да бъдат благославяни като им се казва, че Бог ги обича. Нашите деца се нуждаят от това *семе*. Бащи, доведете децата при себе си и поставете ръцете си над тях в една подходяща обстановка, в която сърцата им са възприемчиви, и им кажете, че са скъпоценни и специални, за да възстановите славата им.

Нашият небесен Баща заел точно какво се нуждаел да чуе Исус преди да се изправи срещу Сатана в пустинята. Той се нуждаел от едно семпло благословение:

> Мат. 3:16, 17 И като се кръсти, Иисус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него; и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Това изявление на Отец разкрива единственото нещо без което Неговият Син не може да живее и което не може да си произведе сам, и това е стойността добивана от благославянето на Бащата. Това не би бил проблем за един нероден Син. При такова положение, благославянето при кръщението, макар и да е нещо хубаво, не би било от съществено значение. Но роденият Син трябва да има това благословение. Исус не би могъл да изпълни мисията Си без това. В този момент, Той разкрива самото сърце на Божието царство. Точно както Божият Син не може наистина да функционира без благословението на Своя Баща, така и ние не можем.

Колко могъщи са онези думи: *това е мое възлюбено дете, в което аз благоволя*. Приети в сърцето те могат да излекуват всяка рана, всяка болка, ако можете да повярвате в това. Забележете следното от *Копнежът на вековете*:

> "И словото, което беше изговорено на Исус при Йордан: "Това е моят възлюбен Син, в когото аз благоволя," обхваща човечеството. Бог говори на Исус като наш представител.... Гласът, който говори на Исус, говори на всяка вярваща душа: Това е моето възлюбено дете, в което аз благоволя." *Копнежът на вековете*, с. 113, Гл. 11, Параграф 16

Когато Отец говорил на Своя Син Исус, Словото минавало през Христос към всеки един от нас. Каква чудна новина. В това е силата, която прочиства планините на гордостта и запълва долините на депресията. Тук е ключът поставен в ръката на вярата, който ще отключи небесния източник на сила. Няма ли да го използваме? Няма ли да повярваме в Неговото Слово?

Ако проследите внимателно Исая 1-ва и 3-та глава, ще забележите един стабилен упадък в ръководството на Израил:[226]

1. Формализиране на богослужението (Ис. 1:13-15).
2. Снижаване стандартите на ръководството (Ис. 1:23).
3. Възприемане на източни/вавилонски обичаи (мисленето на *изпълнението*) (Ис. 2:6).
4. Премахване на добрите хора – водата и хляба са отнети – изворът е затворен – каналът е прекъснат (Ис. 3:1, 2).
5. Издигането на незрели ръководители, защото телата на децата не са изпълнени с извора на живота и по този начин са базирани по-скоро на *изпълнението* отколкото на *отношението* и затова са несигурни и контролиращи (Ис. 3:3, 4).
6. Незачитането на авторитета (Ис. 3:5).
7. Феминизиране на ръководството (Ис. 3:12) – Жени ще владеят над тях.

> 1 Кор. 10:11-12 А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена. Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне.

Историята на Израил е една история на която трябва да обърнем внимание, защото ние следваме стъпките им. Всички стъпки показани горе са се случили в църквата ни в определена степен. Достигнахме дъното и сега е време Илия да дойде и да възстанови истинското разбиране за Бога на Израил, за да може късният дъжд да завали. Забележете делото на Илия:

> Ис. 40:3-7 Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя на ГОСПОДА! Права направете в степта пътеката за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривото ще стане право и неравните места — равнина. И славата на ГОСПОДА ще се яви и всяка плът заедно ще я види; защото устата на ГОСПОДА изговори това. Глас на един, който казва: Провъзгласи! И се отговори: Какво да провъзглася? Всяко създание е трева и цялата му красота — като полския цвят. Тревата изсъхна, цветът й окапа, защото диханието ГОСПОДНО подухна върху него. Наистина народът е трева.

Илия ще утеши Божия народ. Ще подготви пътя за Господ. Планините на гордостта ще бъдат нивелирани, чрез изтрезняване от питието на фаталното допускане в словото на змията от Едем, че *достойнството* и *стойността* се измерват с *изпълнение*. Илия ще въздигне всяка депресирана душа като възстанови изворите на домовете и църквите, карайки ни да разберем, че сме Божии възлюбени деца.

> Лука 1:15-17 Защото ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Свети Дух още в майчината си утроба. И ще обърне мнозина от израилевите синове към Господа, техния Бог. Той ще върви пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните – към мъдростта на праведните, за да приготви за Господа подготвен народ.

[226] Чуйте моята проповед „Пътят надолу“ достъпна на http://maranathamedia.bg/download/view/41 за едно разширено разглеждане на този процес.

Когато Илия дойде, той няма да бъде опиянен от виното на Вавилон, според което виното се измерва чрез *вродена* или *основана на изпълнението сила*. Той ще възстанови семейните извори като обърне децата към бащите им, за да видят в тях канала на своята слава.

Бащи: Имате ли деца, които се нуждаят да знаят, че ги обичате? Дали децата ви са пораснали и напуснали дома с една тъжна дистанция между вас? Наранени ли сте и разгневени ли сте заради липсата на благодарност в детето ви за всичко, което сте направили? Станете в силата на Илия и благословете децата си; нека разберат, че ги обичате.

Съпрузи: Съпругите ви знаят ли, че ги обичате? Оценявате ли всичките им усилия? Показвате ли им привързаността, която заслужават? Опитвате ли се да контролирате всички приходи в дома като не оставяте нищо за тях? Покайте се! Помнете нейния рожден ден, не бъдете скъперници, изненадайте я с любезност; не реагирайте на какъвто и да е сарказъм, който тя употребява срещу вас. Не я обвинявайте за трудностите в семейството – вие сте мъжът, станете в името на Илия и възстановете извора на сърцето в съпругата ви. Обичайте я като кост от костта ви и плът от плътта ви.

Майки: Истинска глава на дома ви ли е вашият съпруг? Покорявате ли се на неговото водителство; молите ли се за неговата мъдрост; вярвате ли, че Господ може да го ръководи? Изправете се в силата на Илия и върнете скиптъра на властта на вашия съпруг; отстранете крака си от гърлото му и искайте прошка, ако сте турили ръка на свещенството. Отмахнете богохулството от дома си като търсите духовна сила, за да сте послушни на съпруга си, да обичате децата си и да храните в образа на Христос според дарбата, която ви е дал Бог. Съпротивете се на очарованията на злия, които ви карат да напуснете мястото на своя дълг. Смачкайте змията под нозете си и нека брачните ви отношения отразят образа на Бог и Неговия Син.

Деца: Слушайте родителите си, уважавайте техния авторитет, защото изворът на живота у вашия баща, а радостта на растежа и отхранването е у вашата майка. Почитайте ги, обичайте ги, опитвайте се да сте им угодни и да направите най-доброто, което можете, за да се противопоставите на сатанинските усилия да поставите наклонностите под думите на родителите ви. Подчинявайки се, вие ще намерите извора на благословението.

> Мал. 4:5, 6 Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие.

Ще премахнете ли проклятието от дома си, за да позволите на Илия да подготви сърцата ви за Духа на Бога, който ще оформи образа на Христос във вас?

33. Структури на живота – индивидуални, семейни, църковни, обществени[227]

А. Поток на живота/благословението през индивидуалния канал

> Ез. 14:14 и ако тези трима мъже, Ной, Даниил и Йов, бяха сред нея, чрез правдата си те щяха да избавят само своите души, заявява Господ БОГ.

Хората са спасявани като индивиди и окончателната отговорност за спасението на дадена личност е на самата личност. Каналът на благословението за индивида минава през личната молитва и изучаването на Библията. Чрез този процес личността получава духовен живот директно от Бога и е благословена и ръководена. По отношение получаването на инструкция, единствената власт, на която съвестта може напълно да се покори е Библията и само Библията. Можем да получаваме библейска инструкция от семейството и църквата, но личността трябва изпита всичко това чрез Словото на Бога.

Капацитетът да си свързан с индивидуален канал зависи много от структурите на нуклеарното семейство и църковното семейство. Децата са осеменявани и отхранвани с основните учения на вярата, молитвата и четенето на Библията. Онези, които не са отгледани в християнски дом като духовни деца са осеменявани и отхранвани с тези принципи в църковното семейство. Така че основите на индивидуалния канал са развивани в семейните и църковните канали на благословение, но в края на краищата базата за спасението е индивидуалния канал.

Б. Поток на живота/благословението чрез семейната канална структура

В предишната глава наблюдавахме, че духовният живот протича най-мощно чрез семейните структури. Смъртта и животът съдържащи се в устата на един баща като осеменяващо средство и устата на майката като отхранващо средство, ще положат духовната основа за техните деца.

Забелязваме също, че водачеството на бащата в дома е жизненоважно за запазване на този поток на духовния живот в семейството. В този смисъл бащата е осезаемият извор за всяко семейство. Ето защо Елън Уайт казва:

> ""Всички членове на семейството се концентрират върху бащата." *Адвентен дом,* с. 212, Гл. 34, Параграф 6

[227] "Както е в природния, така е и в духовния свят. Човешкият живот е запазван момент след момент, от божествена сила; но той не е поддържан от едно директно чудо, а чрез използването на благословенията поставени в нашия обсег." *Духът на пророчеството,* том 3, с. 418

В историята за Авраам забелязваме също, че Бог благословил Авраам, за да може всички семейства на земята да бъдат благословени чрез него. Тук виждаме една пълна напоителна система за потока на духовния живот в обществата. Този поток на живота е защитен от закона, който кара личността да се насади край реките (Псалм 1:1-4).

Бог създал тази духовна напоителна система, не само, за да бъдем фокусирани върху отношенията чрез връзката ни с Бога, но и, за да бъдем съсредоточени в отношенията чрез връзката ни един с друг. Както казва Писанието:

> Римл. 14:7 Защото никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си.

Ако трябваше само да поддържаме една връзка с Бога и да извличаме живот във всичките му аспекти (физически, интелектуален и духовен) от Него, ние не бихме се нуждаели един от друг и бихме клонели към изолация, а не към общество.

Този поток на живота чрез човешките структури защитава релационната система н обществото и отражението на Божието царство.[228]

Когато едно дете расте, може да се развие един духовен парадокс между съвестта на индивида и властта на семейната структура. Като деца, на нас ни се заповядва да почитаме родителите си и да сме им послушни. Това е една власт, която трябва да бъде уважавана. Но по въпросите на вярата трябва да зачитаме Божието Слово като по-висш авторитет. Забележете парадокса:

> Изх. 20:12 Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава.

> Мат. 10:37 Който обича баща или майка повече от Мен, не е достоен за Мен; и който обича син или дъщеря повече от Мен, не е достоен за Мен;

Когато има несъгласие върху това което разбираме като истина, трябва както да почитаме родителите си, така и да следваме съвестта си. Това може да е изключително трудно, ако семейството ви желае да правите неща, които са напълно противоположни на Библията. В такива случаи, по-висшата власт на Божието Слово трябва да има превес в решението, но това не означава, че преставаме да уважаваме родителите си или, че се отричаме от тях. Ако престанем да уважаваме родителите си, ние прекъсваме един определен от Бога канал на благословение.

[228] Бог желаеше да приведе всички народи под Своето милостиво управление. Желаеше земята да бъде изпълнена с радост и мир. Създаде човека за щастие и копнееше да изпълни човешкото сърце с небесен мир. Той искаше земните семейства да са символ на голямото небесно семейство. *Притчи Христови,* с. 290, Гл. 23, Параграф 18

В. Църквата и обществото зависят от семейната структура

Един провал в семейната структура ще доведе до общество като Содом и Гомор, което било унищожено, защото те така извратили семейната структура, че системата на духовния поток на живота не можела повече да функционира в това общество. Ето защо Бог предупредил Авраам в Битие 18та глава:

> Бит. 18:17-18 И ГОСПОД каза: Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя, тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята?

Тук виждаме една директна връзка между унищожаването на Содом и способността на Авраам да стане велик народ. Ако Авраам не бил заповядал на семейството и децата си след него, тогава неговото наследство щяло да бъде унищожено като Содом. Затова, когато Бог казва "Да скрия ли от Авраам какво ще направя?" Той показва, че Авраам си е взел поука от случилото се в Содом и е направил всичко за запазване на неговата семейна структура.

Другото нещо, което бих желал да споделя относно потока на Авраамовото благословение до всички семейства по земята, е, че това, което се предава на потомците чрез благословението е Духът на Христос в Авраам. Духът на Христос е съхраняван в остатъка от Израил чрез семейната структура. Ето причината за сатанинската злъч срещу семейството.

Тогава семейството е основният градивен елемент на църквата, обществото и нацията. Забележете:

> "Обществото е съставено от семейства, и то е това което го правят главите на семействата. От сърцето са „изворите на живота"; а сърцето на обществото, на църквата, и нацията е домът. Благополучието на обществото, успехът на църквата, напредъкът на нацията, зависят от домашните влияния. *Адвентен дом*, с. 15/ Гл. 1 – Параграф 1

> "Бог планира семействата на земята да бъдат един символ на семейството в небето. Установени и действащи според Божия план, християнските домове са всред най-ефективните средства за оформяне на християнски характер и за напредъка на Неговото дело." *Свидетелства към църквите*, том 6, с. 430. Гл. 54, Подзаглавие: Семейството – мисионско поле - Параграф 5

> "Ако отворим сърцата си и домовете си за божествените принципи на живота, ще станем канали за потоците на животодаващата сила. От домовете ни ще текат изцерителни потоци, носещи живот, красота и плодовитост там където сега има безплодие и смърт." *Служба на здравето*, с. 355, Гл. 28, Подзаглавие Възможности на живота – Параграф 1

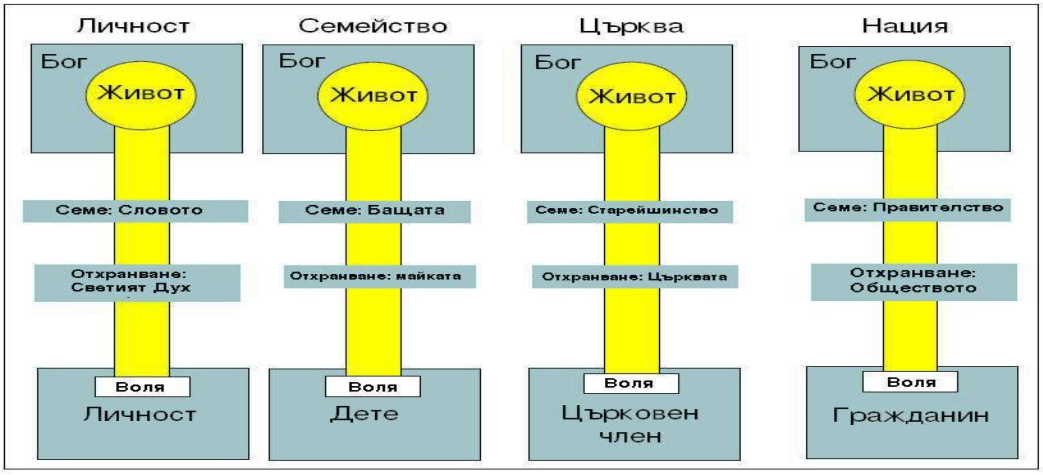
"Христос планира небесният ред, небесният план на управление, небесната божествена хармония, да бъдат представени в църквата Му на земята." *Копнежът на вековете,* с. 680, Гл. 73, Параграф 63

Семейството е също основният ключ за създаването на индивида. Индивидуалният канал на живота е изграден на платформата на нуклеарното семейство, или, ако е необходимо, на църковното семейство.

Но по отношение на групи от хора, църква, общество и нация има нужда от една структура, която отразява семейните принципи на семето и отхранването. Това е гаранцията на принципите на Божието царство, които се основават на отношението.

Връзката между семейната и църковната власт е изразена ясно в думите на Елън Уайт, когато тя казва:

""Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог." Родителите имат право на такава любов и уважение, каквито човек не дължи на никое друго лице. Самият Бог, Който им е възложил отговорност за поверените на тяхната грижа човешки души, е наредил, в ранните години от живота на децата си, родителите да бъдат за тях вместо Бога. И който отхвърля законния авторитет на родителите си, отхвърля Божия авторитет. Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение на родителите си и да ги слушат, но също да им оказват любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да ги подпомагат и утешават на старини. ***Тя включва и уважение към проповедници, управници и всички други, на които Бог е дал авторитет***. *Патриарси и пророци*, с. 308, Гл. 27 - Параграф 23

За да може проповедници и управители да бъдат включени в 5та заповед, църквата и обществените структури трябва явно да бъдат разширение на една семейна управленческа структура. Връзката за получаване на живот чрез покорство е установена в следващия абзац:

Това, казва апостолът, "е първата заповед с обещание." Ефесяни 6:2. Към Израил, който скоро очакваше да влезе в Ханаан, това беше една клетва към послушния, за дълъг живот в тази

добра земя; **но това има по-широко значение, включващо целия Израил на Бога, и обещаваше вечен живот на земята, когато тя бъде освободена от проклятието на греха.** *Патриарси и пророци*, с. 308, Гл. 27, Параграф 24

Принципите на *животворния поток,* чрез водачеството на църквата над членовете й е представена живописно в историята за Мойсей в Изход 17:8-13.[229]

> Изх. 17:8-13 По това време дойде Амалик и воюва против Израил в Рафидим. А Мойсей каза на Иисус Навиев: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалик; аз ще застана утре на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си. И Иисус направи, както му каза Мойсей, и се би с Амалик; а Мойсей, Аарон и Ор се изкачиха на върха на хълма. И когато Мойсей издигаше ръката си, надвиваше Израил, а когато отпускаше ръката си, надвиваше Амалик. А когато ръцете на Мойсей натежаха, взеха камък и му подложиха и той седна на него. А Аарон и Ор, единият от едната страна, а другият от другата, подпираха ръцете му и така ръцете му се подкрепяха до залеза на слънцето. Така Иисус победи Амалик и народа му с острото на меча.

Използвайки *основаното на изпълнение мислене* можем да кажем, че Мойсей е бил страхливец, изпращайки Исус Навин да се бие докато той, брат му и Ор са отишли за една малка молитвена среща. Но тук е илюстриран ясно каналът. Успехът на Исус и войниците зависел от молитвите на Мойсей. Когато Мойсей се молел, Исус и войниците спечелвали , а, когато не го правел, спечелвали амаличаните. Виждаме как Аарон и Ор помагат на Мойсей да продължава да се моли. Като старейшини те изпълняват своята част в поддържане потока в канала на благословението.

Някой може да попита: щом Мойсей се е изморявал, защо Аарон и Ор не заемели мястото му, за да започнат те да се молят? Ако това се случеше, важната поука за потока на благословението чрез властовата структура щеше да бъде нарушен.

Когато Исус и армията се поставяли под ръководството на Мойсей и старейшините, те били подпомагани в битката им. Какъв урок само е това за ръководителите! Ако Мойсей не бил верен и не се молел, много майки и деца нямало да имат съпрузи и бащи през онази нощ.

Исус демонстрирал същия този принцип в Новия завет с нахранването на 5000. Исус бил източникът, който разпределял хляба и месото на учениците, а тогава те били занасяни и на множеството. Животоподдържащата храна била разпределяна, чрез една структура на благословението. След нахранването на 5000 Исус се обявил за „Хляба на живота“.[230]Той е Този, който тече през канала под формата на Утешителя. Идеята е, че има нужда от структура, за да може тази система да работи правилно.

Г. Благословение получено чрез покоряване на главата

Точно тук много хора не успяват да получат благословение. Когато като църковни членове, виждаме ръководителите да правят погрешни неща, ние обикновено забравяме властовата

---

[229] За едно по-задълбочено представяне на това, свалете проповедта “Ръководителите и молитвата” от http://maranathamedia.bg/download/view/43

[230] Пс. 78:20 Ето, Той удари канарата и избликнаха води, и потекоха потоци. Дали ще може да даде и хляб? Ще може ли да приготви месо за Своя народ?

позиция, която те заемат и представяме оплакванията си в духа на обвинението и предизвикателството. Една такава липса на покорство към авторитета поставя членовете извън канала на благословението и резултатът винаги ще бъде лош. Към момента виждаме, че църквата ни е раздробена по един ужасен начин поради много вътрешни борби и разединение. Вярвам че голяма част от това разединение е можело да се избегне, ако ръководителите и членовете имаха по-пълно разбиране за съответните си роли на семе и отхранване. Ако трябва да имаме един остатък от вярващи, които са обединени в любов, трябва да осъзнаем, че църковните властови структури трябва да бъдат признавани и следвани.

Това е особено вярно по отношение на раздора върху учението за Божеството. Всред нетринитаристите преобладава духа на неуважение към авторитета и липсата на покорство. Такава липса на покорство често напълно унищожава ефекта на всичко, което те се опитват да кажат, и мога да кажа с тъга, че тя напълно отрича принципите на покорството, които виждаме демонстрирани в живота на Исус. Бих желал да апелирам към всички, че, макар да не предаваме съвестта си на никой човек, жизнено важно е да се работи с установените от Бога структури, за да се получи едно пълно благословение.

Като членове на църквата трябва да се молим за ръководителите ни. Те са Божии инструменти за нашето благословение, изворът на църквата, който дава живот по един подреден организиран начин.

> 1 Тим. 5:12-13 И молим ви, братя, да признавате тези, които се трудят между вас като ваши настойници в Господа и ви поучават, и да се отнасяте към тях с голямо уважение и с любов заради делото им. Живейте в мир помежду си.

Оценяваме ли високо и с любов нашите ръководители? Молим ли се за тях и мърморим и се оплакваме и разпространяваме слухове за техните недостатъци и слабости? Като църква ние трябва да се отнесем към този въпрос по правилния начин.

Основаното на изпълнение мислене с неговия акцент върху подхранвания от себе си индивид, не усеща нужда нито може някога да схване важността от една такава структура. Структурите са, за да ги използваме за нашия напредък, и са се превърнали в едно средство за контрол вместо в благословение.

Често съм питан, но какво се случва, ако след преминаването през процеса на покорството, ръководителят продължава да следва един курс, който е в противоречие с Писанието? Трябва да останем в канала на благословението и да се молим за търпение докато Господ не се отнесе към проблема било с поправление или с премахване. Лесно е да се молим за последното, но, ако наистина обичаме братята трябва да се молим за първото и да оставим Бог да реши какво ще се случи.

А какво да кажем, ако сме премахнати от църквата чрез едно ръководство, което е в заблуда? Първо нека изследваме сърцата си, за да видим дали нашите грешки и слабости не са допринесли за дисциплината. Помолете Бог да ви покаже къде можете да отидете, за да намерите властова структура, която да продължи да ви благославя. Това е труден проблем и той изисква много молитва и мъдрост, но Бог няма да отнеме от нас канала на

благословението, ако сме смирени по сърце и се опитваме да съхраняваме принципите на Божието царство.

Д. Когато ръководителите се провалят

Но какво да кажем за случая, когато един водач явно извършва нещо погрешно? Ключът е да се напомни на такъв ръководител, посредством процеса на подчинението, че той е източник на благословение за църквата и че ние спешно се нуждаем от благословението, за което на него е дарена власт, за да го предоставя. Посредством процеса на покорството ние напомняме на нашия водач за неговото задължение да се грижи за стадото. Духът на предизвикателството и бунта само ще създаде възможност за причиняване на разочарование или гняв в нашия ръководител и гарантира, че няма да постигнем това, към което се стремим. Принципът на покоряването на ръководителите на които е била делегирана власт от Бога ще създаде едно желание да се молим за нашите ръководители вместо веднага да отхвърляме тяхната власт и да действаме според собствената ни власт.

Този принцип е много труден за осъществяване, защото всички ние сме белязани с лъжата: “Никак няма да умрете”. За нас е естествено, когато някой, който има власт над нас, изглежда противоречи на Писанията, ние веднага да действаме независимо от него, за да сме свободни да вършим това, което вярваме, че е правилно. Но признаването на библейската власт чрез каналите на благословение припомня, че на ръководителят е била дадена властта да благославя и че ние, които сме под една такава власт трябва да направим всичко по силите си да молим Бог да отвори отново този канал, чрез този ръководител.

По-рано говорихме за парадокса на семейството и индивида. Този парадокс се разширява между индивида и църквата. Никой човек не може да бъде съвест на друг, нито църковен ръководител може да бъде отговорен за спасението на друг човек. Никой не може да позволи на друг човек да решава как чете и как вярва, с кого се събира и къде се покланя. Всички тези неща са въпрос на лична съвест. В същото време ние трябва да подчиним откритията си в Писанието на определените от Бога ръководители и да се молим Бог да благослови съвета им към нас. Поддържането на този парадокс изисква много мъдрост, търпение най-вече упование в нашия небесен Баща.

За съжаление някои вярващи ще приложат принципите на подчинението на авторитета до крайност и ще изберат да си мълчат и да не казват нищо заради страха, че могат да загубят репутацията си или положението си в църквата. Принципите на подчинението не означават мълчание, а апел за едно библейско обяснение и една продължителна и усърдна молитва са бъдем благословени чрез определения от Бога канал. От друга страна, някои хора пък прилагат индивидуалния елемент на парадокса в крайност и напускат църквата, мислейки само за техния индивидуален канал, пренебрегвайки семейната връзка, която имат с църквата. Напускането на църквата, без загриженост за църковното семейство е също като една съпруга, която се развежда със съпруга си, понеже вече не е съгласна с него и не може да го убеди в своята позиция.

Връщайки се отново на парадокса на индивидуалността и подчинението, разгледайте следното привидно противоречие:

Мат. 23:9 И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец – Небеснят.

Сравнете това със следния стих:

1 Тим. 5:1 Стар човек не укорявай остро, а го увещавай като баща; по-младите – като братя;

1 Кор. 4:15-17 Защото, дори и да имате десетки хиляди възпитатели в Христос, пак нямате много бащи; понеже аз ви родих в Христос Иисус чрез благовестието. [16] Затова ви моля настойчиво: бъдете мои подражатели! [17] Поради тази причина ви изпратих Тимотей, който е мое възлюбено и вярно дете в Господа; той ще ви напомни моите пътища в Христос, които аз поучавам навсякъде във всяка църква.

В евангелието от Матей Исус посочва злоупотребата на ръководителите с властта и в този контекст ние не трябва безрезервно да уповаваме на преценката на който и да е ръководител, без връзката с Божието Слово. В контраст с това Павел иска от младите мъже да обичат и ценят посредниците на истината, които Бог им изпраща, по същия начин както един син би обичал и уважавал баща си. Няма дисхармония тук.

Е. Когато сме освободени от властта на установеното ръководство

А какво да кажем за примери в Библията, където оскверняват заповедите на ръководители и са продължили в това, което са вярвали, че е правилно? Забележете един пример:

Деяния 4:18-20 И те ги повикаха и им заповядаха изобщо да не говорят, нито да поучават в Името на Исус. Но Петър и Йоан в отговор им казаха: Правилно ли е пред Бога да слушаме повече вас, отколкото Бога – вие отсъдете; защото ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули.

Юдейските ръководители се опитали да смълчат апостолите, за да не говорят в името на Христос, прогласявайки Го като Божия Син. Това е доста уместен пример за мнозина, които са започнали да виждат Христос като единственият Син на Бога. Не е ли правилно такива хора да цитират този стих и да вървят право напред, представяйки своите възгледи, без да зачитат настоящите ръководители на църквата? Това е честен въпрос, който трябва да си зададем.

В продължение на повече от три години Исус се молил за еврейските ръководители и се опитвал да ги достигне. При всеки един от случаите Той можел да заеме тяхната позиция и да ги премахне, но Той не го направил. Продължил да казва на хората да докладват на свещениците, когато са изцелени, препоръчал жената, която пуснала двете си лепти в съкровищницата и все още посещавал техните религиозни събирания и празници докато бил на земята. След смъртта Си, Той дал на ръководителите малко повече време да признаят Неговата смърт и Неговото възкресение. Те имали на разположение петдесет дни.

Преди Исус да се върне в небето, Той дал важната Си инструкция:

> Деяния 1:8 Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

Идеята учениците да излязат напред и да действат според дадената им поръчка била според сигналната изява на Божията сила като одобрителен печат на власт за тяхната мисия, като независима от предишната човешка власт, която Бог бил назначил, но се била отвърнала от правилното използване на тази позиция и отхвърлила истината.

Когато дошъл денят на Петдесятницата, учениците се били молили и постели за силата да се прогласи Исус като истинският свят и безобиден Син на Бога. Имало разделения между учениците и дисхармония; всичко това било изповядано и изоставено. Десет дни по-късно Бог демонстрирал силата Си чрез Петдесятница и изливането на Духа. Сигналната изява на Божията сила била зеленината светлина за представянето на Христос независимо от установената власт. И така виждаме последователността на прехода:

1. Първо идва Илия
2. Характерът на Бога се разкрива в Христос
3. Кръстът е възвеличен
4. Голямо разочарование
5. Надеждата е съживена и обновена
6. Подготовка чрез покаяние и изповед
7. Силата на Петдесятница установява новото движение

След това Петър и апостолите започнали да прогласяват смело името на Христос. Също и чудеса придружавали тяхното проповядване, и била дадена дарбата на пророчеството. Всички тези доказателства показали, че Бог ги ръководи директно.

А какво да кажем за случая на Джоунс и Уагонър? Старата стража не искала тяхната вест да бъде представяна. Те дори имали едно писмо на Елън Уайт, която казвала на Джоунс и Уагонър, че не следват реда, когато представят идеите си без да се консултират с по-възрастните си братя.

Но ние знаем, че Елън Уайт ясно е подкрепяла вестта от 1888 г. с ярки изрази.. След 1888 г. Джоунс, Уагонър и Прескот отивали да представят навсякъде тази най-скъпоценна вест. Факт е, че те имали властта на един придружаващ ги пророк.
Елън Уайт подкрепила вестта и старателно се опитала да помогне за нейния напредък. Това което им позволило да се движат по този начин било авторитетът на пророка.

Без директният авторитет на един пророк или ясната изява на Бога над Неговия народ чрез пробуждане или божествена проява, Божият народ няма власт да отхвърля установеното ръководство. Властта на адвентната църква била утвърдена ясно от Бога и установена чрез пробуждането на среднощния вик през 1844 г., пророческия дар на Елън Уайт и преживените в много случаи чудеса в съгласие с голямото разкриване на библейска истина. Няма показател, че тази организация вече е отхвърлена от Бога и затова ние нямаме право да действаме независимо от нея. Бог е този, който решава кога и дали ще се случи едно такова събитие, а не човек. Трябва да се съглася, че от представената в този ръкопис информация е

ясно, че църквата се е отдалечила от дадената ни платформа и плодът на това е проявен в много тъжни и ужасни случаи в църквата, но Господ е дълготърпелив към Неговата църква, също както е бил и към Израил по времето на Исая, Еремия и Езекиил. Въпреки че ръководителите се били обърнали към фалшиви богове, на Израил бил даден един период от време за покаяние и връщане към истинския Бог. Вярвам че все още сме в това време и това е изпит за онези, които желаят да видят промяната сега. Но времето изтича и през изминалото десетилетие църквата само затвърди решимостта си да се придържа към фалша на Триединството с издаването на своите 28 Основни учения през 2015 г.

Времето на забавянето подсигурява това, че Божият народ е готов да чака Неговата насока. Ако всеки човек се чувства свободен да представя пред църквата това, което чувства като истина, щеше да съществува един пълен Вавилон. Един такъв дух на независимост, самодостатъчност и съпротива е в пълно противоречие с Христовата личност, който е съвършеният пример на покорство и зависимост от Неговия Баща. Христос не прави нищо освен това към което Го насочва Неговия Баща. Добре бихме сторили, ако вършим същото. Много хора питата: Но защо нещата се разкриват на много хора. Бих отговорил: за да може да ги представяме на нашите ръководители и да се молим за тях. Дарът на истината е изпит за онези, които го получават. Изкушението е да действаме независимо и да не следваме задължението да апелираме към нашите ръководители и с молитва да искаме от тях да отворят канала на благословението. Онези, които се провалят в чакането и молитвата са в голяма опасност от изпадане в заблуда и отхвърляне на самото сърце на това, което ни учи Христос – да бъдеш подвластна личност.

Ако отстъпим от установената властова структура с един дух на предизвикателство и гняв към ръководството, ние ще отнесем този дух в каквато и организация да се включим. Тогава този дух е предаван на всеки, който идва под неговото влияние. Второ, ако отстъпим от властта без директното благословение на Господ, ние ставаме уязвими за един дух на себеоправдаване на нашето съществуване, който се проявява в доказване на това, че организацията, която сме напуснали е в отстъпление. Този процес води до себеправедност – “ние сме по-добри от вас.” Въпреки че това може и никога да не е било замисляно, то винаги ще бъде неизбежен резултат. Ще направим добре ако помним псалма, в който се казва:

> Пс. 127:1 Ако ГОСПОД не построи дома, напразно се трудят по него зидарите, ако ГОСПОД не пази града, напразно бди стражата.

Господ трябва да съгради дома и да положи основата в ръководство, което разбира жизненоважния принцип на покорството, обичта към ръководството и процеса на апелиране. Без тези неща “напразно се трудят по него зидарите.

Ж. Предложение за процес при църковни членове

Ако апелите ни не са намерили отговори от Писанието, отделили сме достатъчно време да слушаме и да се уверим, че не сме в заблуда и сме ангажирани с един процес на гореща молитва с обич за нашите ръководители, тогава трябва да се смята за честно да обявим своята позиция, но не като се опитваме да спечелим хора за нашия възглед, а като кажем на ръководството, че съвестта ни е задължена от Божието Слово и ние не можем да го изоставим. Моето предложение е онези, които са членове да уведомят ръководството за

своята позиция и да отправят апел към ръководителите да действат в най-добрия интерес на събранието.

Този апел е една покана към ръководството да се уверят, че са прави като се помолят и внимателно препрочетат вашите предложения. Той е също едно покорство към тях във връзка с това, че, ако желаят да използват дадената им от Бога власт, за да ви изключат, тогава вие ще приемете това като Божия воля.

През цялото това време вие ще се молите за едно благословение чрез ръководителите, умолявайки Бог да ви благослови, чрез онези, които вие сте започнали да обичате толкова много, чрез молитвите си за тях. Вярвам, че това ни поставя в най-добрата позиция, за да може Бог да действа в наша полза. Ако определените от Бога ръководители отказват да ни благославят докато искаме благословение от Бога, тогава нашият скъп небесен Баща със сигурност ще се намеси. Или ръководството ще откликне на Духа и очите им ще се отворят за истината, или Бог ще ги отстрани. Ако ръководителите не откликнат на Духа и очите им не се отворят за истината, Бог ще позволи последиците от съпротивата им срещу истината да ги премахнат. Ако ръководителите ви отстранят от членство, помнете, че както те съдят, така и те ще бъдат съдени. Ако действията им са погрешни, тогава, в края, техният собствен съд ще се върне върху тях. Затова ние трябва да се молим за тях. Лично аз вярвам, че един процес на покорство всъщност ще забърза промяната в настоящата църковна ситуация. Ако останем покорни на ръководството и се молим за благословение, необходимостта от реформа или промяна на ръководството идва още по-мощно пред Господ. Но ако се махнем от установения канал и започнем наше собствено дело, тогава никакво напрежение не е поставено в отговорността на ръководството и ръката на Бога не може да се издигне за действие.

Вярвам, че, ако допуснем тази процедура, и след това време, когато сме принудени да бъдем в друга, така ще се избегне внасянето на един дух на самодостатъчност и бунт всред вярващите, както казват притчите:

> Пр. 24:13-14 Сине мой, яж мед, защото е добър, и медена пита, защото е сладка на вкуса ти. Знай, че такава е и мъдростта за душата ти — **ако я намериш, има бъдеще и надеждата ти няма да се отсече**.

Ако се придържаме към принципите на Божието управление, сладкият вкус на меда, който се намира в Божия закон ще бъде наш. Неговото благословение ще остане върху нас и очакваното от нас няма да бъде прекъснато.

Бих желал да отправя апел към тези от вас които са напуснали църквата с разочарование и горчивина, да размислите за това, че тези чувства са семето, което ще се предава на всички, които поучавате и на които влияете. Доколкото виждам, единственият лек е да се иска прощението на църковното ръководство за всяка проява на погрешно поведение. Сам по себе си този процес дава шанс за потенциален диалог. Много е трудно един ръководител на отхвърли някой, който е благ и се покорява. Това позволява на Христовия Дух да им говори през нощта. Бих помолил също онези, които са напуснали църквата да подновите молитвите си за църковното ръководство. Молете се за тях с любов. Молете се Бог да покаже милост към техните семейства. Този дух на любов и благост предпазва душата от гордост и

самодостатъчност. Бих отправил силен апел към всеки в такъв случай да не раздава материали на членовете в собствеността на църквата и да не се опитва да си представя възгледите. Ако хората ви питат какво вярвате, имате право да отговорите, но се старайте да бъдете прозрачни в отношенията си с църковното ръководство по всеки въпрос.

Това е труден проблем и той изисква много молитва и мъдрост, но Бог няма да отнеме от нас канала на благословението, ако сме смирени по сърце и се опитваме да съхраняваме принципите на Божието царство.

3. Ранният дъжд възстановява структурите на семейството/обществото и подготвя за късния дъжд

Имайки предвид всичко това, подготовката за късния дъжд включва възстановяване на *напоителната система* в семействата, която след това протича към църквите и обществото – едно такова възстановяване се нуждае от идването на един учител на праведността (ранният дъжд), за да обърне сърцата на семейните членове към правилната семейна структура – една структура, която отразява образа на Бога.

Когато семейните ни структури са възстановени по образа на структурата на Божеството, чрез премахване на планините и долините от Илия – тогава ще бъде направен един главен път за нашия Бог, с поправена *напоителна система* и една протичаща в пълнота любов; и Бог ще бъде разкрит в късния дъжд (Ис. 40:1-12).

Следователно подготовката за късния дъжд е един отклик на учителя на праведността, който извършва следното:

1. Учи ни, че Христос е възстановил нашата синовност чрез Своето кръщение и победата в пустинята.
2. Щом веднъж сме влезли в синовност, можем напълно да оценим даряването на Божия възлюбен Син на кръста за нас.
3. Този дар показва, че нашето централно или сърцевинно *съкровище* не се намира в нас, а в извора на живота – нашия небесен Баща.
4. Тогава ние сме инструктирани правилно в закона – законът, който възстановява истинската *идентичност,* както на Бога, така и на нас самите и възстановява системата на животворния поток.
5. Един правилен възглед за Бога и Неговата структура, защото потокът на живота повлиява нашите структури, тъй като ние сме направени по Неговия образ, и така започва възстановяването на семейната клетка.
6. Цялото това дело е част от вестта на Илия. Илия посочва на хората обратно към Божия закон и изобличава тяхното фалшиво поклонение на Бога.
7. Когато семейните ни структури са възстановени, благословенията ще протичат в семействата ни и в църквите ни, и ще премахват планините на гордостта и долините на депресията.
8. Тогава ще бъдем подготвени за изливането на късния дъжд, който ще ни подготви за преселване.

Ще чуем ли гласа на Илия, за да обърнем сърцата си към бащите, а бащите да обърнат сърцата ни към нашите деца? Ще се опитаме ли да си изясним Богът на когото се покланяме, за да видим дали Бог е съграден върху една *база на изпълнението* или върху *базата на отношението*?

Молбата ми е да обмислите тези неща с молитва, да ги занесете при Господ и да изпитате всичко, излагайки право словото на Бога върху една правилна *ценностна система* и възглед за *източника на живота,* които са свободни от лъжата на змията – "Никак няма да умрете."

Ще дойдем ли, подобно на блудния син, при Отец, решени да бъдем приети обратно като наемни слуги или под благословението на изследователния съд ще позволим на Словото да проникне в нашето *основано на изпълнението мислене,* за да повярваме истински в Словото на Бога, което ни казва:

"Ти се мой възлюбен син, когото обичам" (Мат. 3:17).

34. Осеменяващи/отхранващи властови структури

A. Властовите структури идват по две

Забелязахме в 29-та глава, че човечеството е било направено по образа на Бога, не само индивидуално, но и релационно. Забелязахме следните паралели в този образ.

Отец и Син	Адам и Ева
Синът идва от Отец (Йоан 8:42; Пр. 8:22-30).	Ева идва от Адам (Бит. 2:21-23).
Христос бил точният образ на Отец и наследил всичко, което притежавал от Него Един съработник, който можел да оцени целите на Отец (Евр. 1:2-4).	Ева била подходящ помощник и спътница на Адам сравнима с него. Всичко което имала било наследено от Адам. Била направена от негова кост, а не от земята (Бит. 2:20-24).
Отец е главата на Христос (1 Кор. 11:3).	Мъжът е главата на жената (1 Кор. 11:3).
Христос получил името на Отец. (Евр. 1:4)	Ева получила името на Адам. (Бит. 5:2)
Христос е равен на Отец чрез *отношение* (Йоан 5:18; Фил. 2:6). Отец направил всичко чрез Христос. *Източникът на живот* на Отец бил канализиран (отхранен) чрез Христос и	Ева била равна на Адам чрез *отношение*. Те били една плът (Бит. 2:24).

от Христос отивал към цялата вселена (1 Кор. 8:6; Кол. 1:17, Еф. 3:9).	Семето на Адам (живот) бил отхранен чрез Ева, а от Ева дошъл към цялата човешка раса (Бит. 4:1; Бит. 5:3).

В 30-та глава разгледахме концепциите за водачество свързани с мъжкото ръководство и идващата като резултат от това властова структура в семейството. В 31-ва глава разгледахме как тези властови структури преливат в църквата и обществото.

Както казахме по-рано, възгледът ни за отношенията на Отец и Сина има директно влияние върху човешките отношения, както върху концепциите за равенство, така и върху концепциите за властта. Когато равенството се базира на едно основано на изпълнението разбиране, естеството на отношенията Отец и Син и съпруг и съпруга се променя до там, че ролите могат да бъдат потенциално взаимнозаменяеми и идентичността вече не може да се припише на понятията Отец и Син или съпруг и съпруга. Понятията стават само функционални и вече не изразяват сърцевинна идентичност.

Ако помислим за директните властови области на християнския живот, става ясно, че Бог има авторитет както това е изразено в първите четири заповеди, а нашите родители имат власт, както е изразено в петата заповед. Божията власт е отразена директно и в Господството на Отец и в това на Сина. Родителската власт е отразена в ръководството и на съпруга и на съпругата. Когато разгледаме авторитета на Божието откровение за самия Него, откриваме, че то също е формула от две части: Библията и Духът на пророчеството. Във всяка властова структура власт източник и власт отхранване. Можем да обобщим това така:

Семе/източник	Баща	Съпруг	Библия
Отхранване	Син	Съпруга	Духът на пророчеството

Повърхностното мислене може да се отнесе към горната таблица с цитирането на текстове, където Христос е представен като Семето в Писанието. Наистина е вярно, че Христос е Семето във връзка със сътворението, но това семе Му е било дадено от Неговия Баща; то идва чрез канала на благословението.

> Идвайки да обитава между нас, Исус трябваше да разкрие Бога и на хора, и на ангели. Той бе Словото Божие - Божията *мисъл*, направена *достъпна* за нашите сетива. *Копнежът на вековете,* с. 19, Гл. 1, Параграф 2

Тук ударението върху семето е като точка на произход, а тази точка винаги пребивава в Отец.

Б. Отношението семе – отхранване между Библията и Духа на пророчеството

Трябва да сме съгласни, че една промяна в отношението между Отец и Сина от равенство основано на отношението към силово равенство ще има директно влияние върху равенството на съпруга и съпругата, а също и върху равенството и авторитета на Библията и Духа на пророчеството.

В продължение на 30 години имаше голяма загриженост относно това как да бъде изразена вярата на Адвентистите от седмия ден във връзка и в подкрепа на Духа на пророчеството. Тази загриженост започна на Библейската конференция през 1919 г. с основателните въпроси свързани с това как трябва да се отнесат едно спрямо друго Библията и Духа на пророчеството. Чак през 70-те години на XX-ти век, когато бяха намерени записите на тази конференция, адвентното съзнание отново започна сериозно да се ангажира с този въпрос.

Моето наблюдение е, че промяната в равенството на Отец и Сина (с въвеждането на едно базирано на силата равенство в Божеството) директно повлия възгледа ни за отношението между Библията и Духа на пророчеството.

В. Промяната към Триединство повлиява авторитета на Духа на пророчеството

Със силната вярност към Духа на пророчеството от 30-те до 60-те години за църквата беше неизбежно поставянето на Духа на пророчеството на същата властова база както Библията, макар и на теория това да се отричаше. Издигайки Христос до същата власт и позиция на източник като Отец, естественият резултат би бил едно издигане на Духа на пророчеството до същата власт и позиция на източник както Библията. Явните резултати са, че по време на тази епоха разпространена практиката доктрината да се извлича директно от Духа на пророчеството.

Тази дилема беше разкрита по един особено болезнен начин в ранната част на 80-те години на XX-ти век, когато Бил Джонсън бе запитан от Уолтър Мартин в шоуто на Джон Анкенберг относно това как адвентистите гледат на Духа на пророчеството. Д-р Джонсън положи най-големите си старания да даде отговори, но Мартин извади няколко цитата от адвентни ръководители, които ясно показваха, че на практика Духа на пророчеството бе равносилно на Библията. Уолтър Мартин правилно изобличи този недостатък в мисленето, но последвалата от това алтернатива, която щеше да се надигне в следващите десетилетия, щеше да бъде също толкова погрешна.

Разбира се, трябва да се признае, че ако Адвентизмът желаеше да остане верен на протестантския принципи Библията и само Библията и да подкрепи дори увещанието на самата Елън Уайт, че ние трябва да отидем при нашите библии, за да оформим доктрината си, тогава Духът на пророчеството в крайна сметка трябваше да претърпи промяна по отношение на силовото равенство, което поддържаше с Библията.

За съжаление, без промяна в концепциите за равенството между Отец и Сина, единственият начин Духът на пророчеството да се премахне от позицията на равенство е всъщност като бъде обезсилено. Усилващата се мантра за „по-малката светлина“ и увеличаващият се фокус върху идеята, че Елън Уайт е човек, нейното използване на източници, концепциите за „израстване в разбирането“, нарастващата раздразнителност за употребата на цитати от ЕГУ в проповеди и презентации удостоверяват промяната в позицията на писанията на Елън Уайт към „обезсилването им“. Всеки изследовател на адвентната история би разбрал колко много Сатана мрази Духа на пророчеството и колко пъти той се е опитвал да убие Елън Уайт и да попречи на делото й. Изглежда, че успехът на демоните е дошъл първо чрез въздигане на Духа на пророчеството до една неправилна позиция, след което се приложила жега срещу

тази непоследователност, първо чрез евангелистите, а после отвътре, докато накрая авторитета на Духът на пророчеството бил смълчан и унищожен. Една отлична тактика, която е свързана директно с концепциите за фалшиво равенство, които черпят вдъхновението си от Триединството.

В продължение на години се мъчех да разбера в каква връзка са Духа на пророчеството и Библията. Знаех, че Духът на пророчеството не беше източникът на доктрината, но знаех също, че пренебрегването на неговите писания би довело до пренебрегване на скъпоценна светлина. В продължение на години се опитвах да разбера как да съотнасям Духа на пророчеството с Библията така че да мога да продължа да поддържам протестантския принцип Сола скриптура. По-малката светлина е все пак светлина и тя трябва да бъде следвана и слушана. Тя не е просто един добър съвет, а е от спасително значение. Сега виждам, че дотогава докато концепциите ми за равенство бяха замъглявани от Триединството, щеше да е невъзможно поддържането на тези два авторитета в правилно напрежение. Или щях да се превърна в „поклонник на Елън Уайт" както Уолтър Мартин нарече Ф. Д. Никол, или щях лицемерно да приемам стойността на тези писания докато същевременно не зачитам нищо от това, което тя е казала, но на мен не ми харесва. Когато са установени правилните властови структури, дилемата е разрешена. Духът на пророчеството отхранва Семето. То ни позволява да „благоуспяваме" и да се развиваме. Поправя фалшивите светогледи и допускания, позволявайки ни прочитаме Библията в правилна светлина. Точно както един син или дъщеря би послушал/а заповедта на своята майка, а майката би се покорила на ръководството и авторитета на нейната глава: нейния съпруг; така и ние трябва да се покорим на авторитета на Духа на пророчеството също както то се покорява на водачеството и Семето на Библията. Концепцията е семпла, но въздействието й е дълбоко, а ефектът е животопреобразяващ.

Трябва да се отбележи, че точно както Духът на пророчеството е „обезсилено" посредством едно фалшиво въздигане, така и личността на Христос ще бъде обезсилена чрез едно фалшиво въздигане. Това фалшиво възвишаване в контекста на едно силово равенство унищожава Христос като Пътят. Промяната на отношението Му с Отец размазва пътя към спасението. Възможно ли е в своето усилие да "оспорване върховенството на Христос" Сатана да е намерил за по-лесно първо да Го възвиши неправилно, а след това да Го обезсили? Нека размислим добре върху тези неща, когато преценяваме как да установим нашите властови структури.

Част седма – Как да отговорим?

35. Моето лично преживяване

Казвало се е, че приемането на истината минава през три етапа:

1. Силна съпротива
2. Внимателно изследване
3. Приета като нещо напълно очевидно

Точно това се случи и с мен във връзка с истината за Бог и Неговия Син. Първо, преди 14 години, бях изложен на идеята, че Триединството не е правилно. Това включваше една седемчасова дискусия с мои приятели, след която се почувствах доста обезпокоен. Не можех да проумея как мои приятели, които бяха солидни изследователи на Библията, можеха да отхвърлят очевидното библейско учение за Триединството. Отговорите ми бяха продиктувани от високо ниво на емоционалност. Бях загрижен за приятелите си – те изпадаха в ерес и аз отчаяно се опитвах да ги спася. Осъзнавах също, че приемането на едни такива убеждения би ми струвало много. Високото ми емоционално ниво ме караше да представям като погрешни нещата, които те представяха като доказателство. Това е един мощен механизъм за самозащита, когато сърцевината на вярата ви е предизвикана. Споделях съботната истина с няколко души и хората често изопачаваха думите ми, за да се опитат да унищожат моята правдоподобност в умовете си.

Затова, когато за първи път чух за проблема с Божеството преди 14 години, успях да изопача това, което казваха или преднамерено недоразбирах какво казваха, за да запазя позицията си. Прехвърлях дискусията от темата към личността. Започнах да наблюдавам тяхната небалансирана нагласа на ума. Уверявах се наново като разговарях с други мои приятели, които бяха тринитаристи и ние заедно се присмивахме на налудничавите идеи за Божеството на нашите основани на пионерите приятели и на техните небалансирани умове.

През следващите седем години Господ работеше върху поведението ми. Най-накрая се убедих, че дори и да съм несъгласен с моите приятели, които отричаха Триединството, аз се държах нехристиянски, когато им се присмивах и презирах идеите им, особено след като не бях изучавал цялостно темата за себе си.

Отидох при Блеър и Каролин, извиних се за моето поведение и започнах да търся материали по темата. Сега вече се бях придвижил от състоянието на силна съпротива към втория етап на внимателното изследване.

След като прочетох много книги, можех да видя, че в тази дискусия има най-малко две страни. Видях стойност в простотата на Отец и Неговия единороден Син. В един момент си спомних как коленичих и казах на Господ, че, ако това е истината, тогава аз желаех да я приема. Но някои от материалите, които четях изглежда наистина принизяваха божествеността на Христос, а в *Евангелизъм* и на други места имаше цитати, които говореха ясно за три Личности. Не можех да разреша проблема. За мен проблемите на базираното върху пионерите вярване за Божеството бяха:

1. Цитатът "Живот изначален, незает, недобит."
2. Цитатът "Никога не е имало време, когато Христос не е бил в близко общение с Отец."
3. Проблемът с равенството на Сина и запазването на Неговата божественост.
4. Проблемите с другия Утешител.
5. Преживяването на М. Л. Андреасен.
6. Появата на вярващи основани на разбирането на пионерите за Божеството, които намекваха, че писанията на Елън Уайт са променени.
7. Това че към края на живота си Джеймс Уайт заявил, че поддържаният от евангелистите възглед за божествеността на Христос бил толкова близо до неговия,

че не виждал причина за спор по тази тема. Тази идея ме караше да вярвам, че вярващите базирани на вярването на пионерите за Божеството правят от мухата слон.

8. Неуважението към църковните водачи, което някои основани на пионерите вярващи в Божеството показваха. Раздавайки книги зад гърба на пасторите и целейки се към новоповярвалите.
9. Струваше ми се, че някои от вярващите базирани на вярването на пионерите за Божеството казваха, че няма Свят Дух.
10. Свързването на проблема Омега с Триединството. Това ми изглеждаше твърде алармистко и сензационно. Особено, когато се представяше при първа среща с вярващ базиран на вярването на пионерите за Божеството.
11. Ударението на основаните на вярването на пионерите за Божеството вярващи върху персоналността на Бога виждах като прекалено съсредоточаване върху механиките на отношението в Божеството. Не можех да видя как това се отразяваше на Божия характер. На мен това ми изглеждаше незначително.

Проблемите, които ме караха да предпочета базираното на пионерите вярване за Божеството бяха:

1. Йоан 3:16 и Йоан 5:26 и реалните идентичности на Отец и Сина. Изглежда това правеше прочита на Писанието по-семпъл.
2. Позицията на нашите пионери.
3. Цитатите на Елън Уайт от *Патриарси и пророци* и *Духът на пророчеството том 1*, които говореха за Христос като ЕДИНСТВЕНОТО Същество, което можело да участва в съветите на Бога, а Луцифер бил следващият по почит след Христос.
4. Притчи 8-ма глава, говореща за мъдростта, която в 1 Кор. 1:24, 30 се казва , че е Христос, и ЕГУ подкрепя идеята, че Притчи 8-ма глава описва Христос (*Патриарси и пророци,* с. 34, Гл. 1 – Параграф 5).
5. Фактът, че Елън Уайт никога не е използвала думата Триединство, нито е писала срещу вярванията на пионерите по този предмет.
6. Вестта за праведност чрез вяра дадена чрез Джоунс и Уагонър била ясно поставена в рамката на основаното на пионерите вярване за Божеството.
7. Това че Христос е можел да дойде веднага след 1888 г., когато по-голямата част от църквата все още поддържала базирания на пионерите възглед за Божеството.
8. Доктрината за Триединството бе централната доктрина на Рим.
9. Намекът, че Бог играе роли беше проблем за мен.

Този проблем беше разделен в ума ми и аз не можех да го разреша. Имаше аспекти от основания на пионерите възглед за Божеството, които бяха привлекателни, но също така имаше прекалено много прегради и аз не можех да разреша това. През следващите седем години реших да остана отворен по темата. Предпочитах тринитарния възглед, защото не можех да видя друг начин да съхраня равенството на Христос с Отец и да опазя божественото умилостивение. Но бях започнал да симпатизирам и на базираното на пионерите мислене за Божеството. По това време забелязах, че някои адвентисти бяха изключени заради този въпрос. От друга страна можех да видя, че щом хората преднамерено извършват подривна дейност, раздават материали, изразяват възгледи, които бяха анти-конференцията, постоянно казваха, че църквата е в отстъпление и винаги ходеха намръщени, те трябваше да се махнат заради тях самите, а така също и заради църквата. Но в случаите, в които хората просто изразяваха убежденията си, търсейки отговори, без да са агресивни, аз усещах, че

изключените по този начин хора, превръщаха нашите 27 основни вярвания в кредо и това ме изнервяше изключително много.

Вярвам, че през следващите седем години Господ отвори ума ми, за да разбера проблема с равенството. Това наистина беше ключовият проблем. Концепциите описани в първите седем глави на тази книга започнаха да ми се изявяват и аз започнах да схващам важността на синовността във връзка с избягването на *базирания на изпълнението* начин на мислене. Освен невероятното ново усещане за свобода от гордост и страх, което започнах да преживявам, започнах също да виждам Библията и Духа на пророчеството с напълно различни очила. Моето *съкровище* и *стойност* започваха да се преместват от мен към моя Баща. Тогава умът ми се отвори за един по-дълбок релационен (базиран на отношенията) начин на мислене. Глава трета по темата за закона е идеален пример за това. Всъщност бях в състояние да започна да виждам как можех да обичам закона със сърцето си, а не само с ума си. Беше вълнуващо.

Започнах да изучавам ролите на мъжете и жените в църквата, защото някои от църковните ръководители насърчаваха приемането на това жените да бъдат назначавани като пастори. Докато изучавах, аз размишлявах за отношението на Адам и Ева. Беше казано, че Адам и Ева са направени по Божия образ. Винаги бях разбирал това като идеята, че всеки индивид е бил направен по образа на Бога. Тогава забелязах, че Адам и Ева бяха създадени по образа на Бога като клетка, а не като индивиди. Всичко това бе разгледано в 31-ва глава.
Въоръжен с принципите на *релационното равенство* и потока на живота чрез един канал, аз започнах да виждам директната връзка между праведността чрез вяра, семейната структура (мъжът като глава) и Божеството. Можех да видя, че превръщането на Христос в самосъществуващ и отделен от Отец объркваше източника на потока на живота и променяше ролята на мъжете и жените както е отразена в образа. Най-накрая започнах да осъзнавам, че това вече не беше един малък проблем и че едно правилно разбиране персоналността на Бог и Неговия Син съдържа скъпоценна светлина, която не би могла да се разбере в контекста на едно съравно и съвечно Триединство.

Чак когато възприех напълно синовността и познанието за моята *стойност* чрез Отец, Светият Дух започна да прониква в по-дълбоките нива на моето *основано на изпълнението мислене*. Причината поради, която по-рано не бях способен да приема буквалните Отец и Син беше, защото мисленето ми беше разслоено по следния начин:

Не бях осъзнал, че макар Отец да ме приема напълно като син, християнското ми преживяване все още бе под контрола на естественото ми желание да служа на моя Баща като слуга. Мислех си, че съм приел това, но тези по-дълбоки слоеве все още бяха невидими за мен и ме караха да задавам на Исус въпроси, които бяха *базирани на изпълнението*. Без дори да осъзнавам, аз молех Исус да докаже Своята божественост чрез *вродената Си сила,* а не чрез *връзката* Си с Отец. Всъщност аз не бях напълно обърнат. Все още бях пленник на лъжата "Никак няма да умрете." Сега започнах да разбирам какво е имал предвид, когато в отговор на Петровото признание, че Той е „Синът на живия Бог" Той казал:

> Мат. 16:17 Иисус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата.

Плът и кръв (естествено човечество) не могат да схванат равенството на Исус с Отец на една релационна база, защото човешкото естество е белязано с лъжата "Никак няма да умрете."

Но щом веднъж приех думите на моя Баща, че съм Негов възлюбен син и започнах да живея сякаш наистина вярвам в това, вече бях подготвен да ми бъде разкрит реалния Христос.

Опазван в любовта на моя Баща, аз съм способен да видя първо, че Исус наистина е Синът на Бога, роден от Отец във вечността и че Той е получил всичко от Отец. Тогава мога наистина да видя, че самата личност на Христос, самата Му *идентичност* е пътят към Отец. Тази реалност ми донесе преливаща радост. Знам че това е истината, и тя ме освободи. Намерих бисерът с голямата цена и ще продам всичко, за да го притежавам. Сатана се опита да скрие Исус от мен като моят Утешител, но сега моят Баща ми разкри Своя Син и аз намерих вечен живот в истинското познаване на Отец и Сина.

Приемането на тази истина ме направи способен да осъзная също, че съм съгрешавал срещу Бога и съм нарушавал заповедите Му. Бях се покланял на един измислен от мен Христос. Бях диктувал какви трябва да са понятията обясняващи точно кой е Христос. Не Му позволявах да ми се разкрие такъв какъвто е. Затова се срамувам и се покайвам. Също като пастор аз представях на хората един неправилен възглед за Бога – един възглед, който няма да отвори напълно разбирането за оправданието чрез вяра, изопачава семейните отношения и влияе отрицателно на Духа на пророчеството. Моля тези хора да ми простят и да се молят Бог да заличи греха ми чрез скъпоценната кръв на Неговия Син.

На цялото ми църковно семейство и приятели казвам: Знам, че сигурно звучи напълно абсурдно, но страхът ми от тези мисли не означава нищо в сравнение с истината за намирането на реалния Исус по пътя към Дамаск.

Някои може да чувстват, че в книгата си атакувам църквата относно доктрината за Триединството. Обичам Църквата на адвентистите от седмия ден и като неин верен син, аз казвам ясно, че това не е моето намерение. Не мога да атакувам някой за точно същите неща, които аз правех. Няма да осъждам никой мъж или жена за същите онези неща, за които аз съм виновен.

Моля се усърдно да изпитвате сърцата си и да позволите сами на себе си да бъдете напълно синове или дъщери, така че Отец да може наистина да ви разкрие Своя Син. За онези, които вярват Той е скъпоценен!

36. Обръщение към моите колеги пастори и администратори

Сигурен съм, че подобно на мен и вие сте преживявали познатия сценарий с някой, който е дошъл при вас след като сте изнесли проповед и ви е казал, и то не с несигурен изказ, че това, на което учите е неправилно. Когато някой приближи към мен с една такава висока степен на емоционалност, откривам, че ми е трудно да не се защитя и се чувствам сякаш лично съм бил атакуван. Щом веднъж съм в защитна позиция, откривам, че всъщност е много трудно да чуя какво казва дадената личност. Единственото нещо, което наистина чувам е, че този човек против мен и се опитва да подкопае позицията ми като пастор. Все още се боря с този проблем, но колкото повече вярвам, че съм син на Бога, толкова по-слабо става моето *базирано на изпълнението* естество и толкова по-малко се опитвам да се защитавам.

Някои от идеите, съдържащи се в тази книга може да изглеждат като лична атака срещу църквата и подкопаване на нейната правдоподобност. Случаят със сигурност ще бъде такъв, ако се придържаме към *базираното на изпълнение мислене*. Надявам се, че няма да виждате това по този начин, а по-скоро като апел от един син на църквата, който обича църквата си и иска да я види като благоуспяваща и нарастваща. Както ясно заявих в предишната глава, не осъждам никого за това че поддържа едно вярване в Триединството, както правех и аз в продължение на много години и учех това страстно и с убеждение. Би било напълно лицемерно от моя страна, ако обвинявам другите и тотално небиблейско да показвам неуважение към ръководителите, които Бог е определил в Своята църква.

Моята молба и апел към онези от вас, на които от нашият Спасител е била дадена административна позиция, която може много да благослови народа ни, да обмислите с молитва тази книга и да освободите за църквата пълното благословение от познаването на Исус Христос. Бих желал да ви ценя високо и с любов заради вашите дела и да се доверя, че ще отнесете това на Господ като Го попитате: “Така ли са тези неща?” Моля ви да погледнете на тази книга сякаш като един син аз идвам при баща си и казвам: “Тате, мисля, че намерих нещо удивително!” вместо да гледате на нея като на послание от една самодоволна от мнението си личност, която се опитва да докаже, че знае повече от всички останали. Знам че със сигурност съм виновен за своеволие и прекалена увереност и затова ви моля да бъдете търпеливи към мен и да се молите за мен, ако съм изявил такива черти в книгата си. Бях

отхранен и възпитан от тази църква. Всичко което имам е дошло чрез тази църква. Апелирам към вас в името на Исус: моля обмислете тези неща и освободете благословението, което Бог ви е дарил, за да го дадете на църквата. Имам пълна увереност в Господ за вас, че желанието ви е да благословите Божията църква.

Както споменах по-рано, възгледът ни за това как осъществяваме отношенията идва директно от това как гледаме на Божието отношение с Неговия Син. Ако техните отношения се градят на *силово равенство и позиция,* тогава ние ще градим нашите структури по същия начин. Уверен съм, че, ако се върнем към възгледа, че Христос е наистина Синът на Бога и е приел всичко от Него, тогава собствената ни позиция като пастори ще бъде много по-ясно разбрана в канала на благословението. Членовете ни ще започнат да виждат, че не трябва да бъдат равни на нас по сила в сила и позиция, а по-скоро да се молят за нас, за да им освободим Божието благословение като избрани от Него деятели. Мнозинството от независимите служения, които са се издигнали през 80-те години на XX-ти век и след това не са успели да осъществят това, за което са се надявали, защото в много от случаите не са признавали дадената ви от Бога власт и са се показали като такива, които отричат Божието желание да възстанови човешката структура на каналите на благословението.

Представям ви също как един възглед за Христос като реалния Син на Бога, който е получил всичко от Отец, ще повлияе на семействата в нашите събрания. Можем да насърчим *релационното равенство* в домовете и да помогнем на семействата да възстановят благословението за децата и да подсилят нашата семейна база. Вярвам, че има много предимства, които могат да се използват, ако видим нещата по този начин.

Осъзнавам, че другите църкви веднага ще ни лепнат етикета култ, но как можем да позволим това да повлиява на мисленето ни, когато самите тези църкви са потопени в *основаващото се на изпълнение мислене* и в концепциите за безсмъртието на душата. Трябва ли да се страхуваме от тяхната присъда. Те стоят ли на платформата на истината, която е била дадена с толкова много обич на нашите пионери?

Имайки предвид всичко това, бих желал да отправя следната молба към вас, която наистина е голяма, но аз идвам с увереността на един син към своя баща, който очаква да бъда благословен. Апелирам към вас като ръководители да помислите върху представянето пред нашия народ на промяната в изказа на някои от нашите основни учения. В момента изказа на учения от 2 до 5 е следният:

2. Триединството

Съществува един Бог: Отец, Син и Свети Дух – единство от три съвечни личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, стоящ над всичко и вездесъщ. Той е безкраен и извън човешкото разбиране, и въпреки това познат чрез Неговото себеразкриване. Той е завинаги достоен за поклонение, преклонение и служене от страна на цялото създание. (Вт. 6:4; 29:29 Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4:4-6; 1 Пет. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:6, 7.)

3. Отец

Бог, Вечният Отец, е Създателят, Източникът, Вседържителят и Владетелят на цялото създание. Той е справедлив и свят, милостив и пълен с благодат, търпелив и изобилстващ с постоянна любов и вярност. Качествата и силата, изявени в Сина и в Светия Дух, са също откровения на Отец. (Бит. 1:1; Откр. 4:11; 1 Кор. 15:28; Йоан 3:16; 1 Йоан 4:8; 1 Тим. 1:17; Изх. 34:6. 7; Йоан 14:9.)

4. Синът

Бог, вечният Син, се въплъщава в Исус Христос. Чрез Него са сътворени всички неща. Той изявява Божия характер; чрез Него се осъществява спасението на човечеството и се съди светът. Завинаги истински Бог, Той става и истински човек, Исус Христос. Заченат от Светия Дух и роден от девицата Мария, Той живее и изпитва изкушения като човешко същество, но дава идеален пример за Божията правда и любов. Изявява Божията сила чрез чудесата, които извършва, и е утвърден като Божия избран Месия. Страда и умира доброволно на кръста за нашите грехове вместо нас, възкресен е от мъртвите и е издигнат за Свещеник в небесното светилище, за да служи за нас. Той ще дойде отново в слава за окончателно избавление на Своя народ и за възобновяване на всичко. (Йоан 1:1-3, 14; Кол. 1:15-19; Йоан 10:30; 14:9; Рим. 5:18; 6:23; 2 Кор. 5:17-19; Йоан 5:22; Лука 1:35; Фил. 2:5-11; Евр. 2:9-18; 1 Кор. 15:3, 4; Евр. 2:9-18; 4:15; 8:1, 2; 9:28 Йоан 14:1-3; 1 Петр. 2:21; Откр. 22:20.)

5. Светият Дух

Бог, вечният Дух, действа с Отец и Сина при сътворението, въплъщението и изкуплението. Той вдъхновява писателите на Писанията, Той изпълва живота на Христос със сила. Изпитва и осъжда човешките същества, а онези, които откликнат, биват преобразени по подобие на Бог. Изпратен от Отец и Сина, за да бъде винаги с Неговите деца, Той дава духовни дарби на църквата, дава £ сили да носи Христовото свидетелство и в хармония с Писанията я води към истината. (Бит. 1:1, 2; Лука 1:35; 2 Пет. 1:21; Лука 4:18; Деяния 10:38; 2 Кор. 3:18; Еф. 4:11, 12; Деяния 1:8; Йоан 14:16-18, 26; 15:26, 27; 16:7-13; Римл. 1:1-4.)

Апелът ми към вас е да помислите за ревизирането на тези четири основни учения, така, че да отразяват едно вярване, че Бог Отец единственият самовъзникващ източник на живот и цялата пълнота на Отец е унаследена от Сина, а Светият Дух е Христос, нашият Утешител съблечен от персоналността на човешкото. Следните цитати от ЕГУ служат като прекрасна база:

“Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. “В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога” (Йоан 1:1, 2). Христос - Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога. “И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира” (Исая 9:6). “Чийто произход е отначало, от вечността” (Михей 5:2). А Божият Син заявява за Себе Си: “Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него” (Пр. 8:22-30 - ЦП).” *Патриарси и пророци,* с. 34, Гл. 1, Параграф 5

"Господ Исус Христос, божественият Син на Бога, съществуваше от вечността – отделна личност, но едно с Отец. Той бе ненадминатата слава на небето. Той бе водачът на небесните същества, и обожаващата почит на ангелите бе приемана от Него като Негово право. Това не беше ограбване на Бога. "Господ ме имаше в началото на пътя си," заявява Той, "преди делата му от древността. Бях поставена от вечността, от началото, или от както бе земята. Когато нямаше бездни, Аз бях родена; когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат установени планините, преди да се родят хълмовете: докато той още не беше направил земята, нито полетата, нито най-високата част от пръстта на света. Когато подготвяше небесата, Аз бях там: когато определяше окръжност върху лицето на бездната." (Притчи 8:22-27)." Избрани вести, *том* 1, с. 247, Гл. 34, Параграф 7

"Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия" *Издание на ръкописи (MR),* т. 14, с. 23

"Спасителят е наш Утешител. Това изпитах че е Той." *Издание на ръкописи (MR),* том 8, с. 49

Ако смятате, че това е несъстоятелно, аз ви моля поне да премахнете понятията съравен и съвечен, които са взети направо от Кредото на Атанасий, за да може членовете да следват този съвет:

"Казвам и винаги съм казвала, че няма да участвам в спор с който и да е по отношение на естеството и персоналността на Бога. Нека онези, които се опитват да опишат Бога знаят, че по такава тема мълчанието е красноречие. Нека Писанията бъдат прочитани с една семпла вяра и нека всеки оформя своите схващания за Бога от вдъхновеното слово." *Колекция на Сполдинг и Мейгън,* с. 329

Нека всеки стигне до своето собствено заключение с Библията си и не насилвайте един възглед за равенство върху доктрината, които за някои не е необходим.

Апелирам към вас като ръководители да върнете на църквата истинския Исус Христос, който е бил направен от семето на Давид по плът, който е облякъл естеството на Авраам и е бил направен по подобие на греховната плът. Всичко това е възможно, ако приемем *релационния* възглед на Библията. Моля ви също за промяна на изказа в основното учение за Христовото слово в небесното светилище:

На небето има светилище, истинското светилище, което Господ е издигнал, а не човек. В него Христос служи за нас, правейки на разположение на вярващите ползите от Своята изкупителна жертва, предложена на кръста веднъж за всички. Той е въведен в длъжност като наш велик Първосвещеник и е започнал Своята застъпническа служба по времето на Своето възнесение. През 1844 г., в края на пророческия период от 2300 денонощия, Той е влязъл във втората и последна фаза на изкупителната си служба. Тя е дело на изследователски съд, който е част от окончателното ликвидиране на греха, символизирано чрез очистването на старото еврейско светилище в Деня на умилостивението. В тази символична служба светилището се е очиствало с кръв от жертвени животни, но небесните неща се очистват чрез съвършената жертва на Исусовата кръв. Изследователският съд открива на небесните разумни същества

кой измежду мъртвите е заспал в Христос и се смята за достоен да има дял в първото възкресение. Разкрива също кой измежду живите пребъдва в Христос, пази заповедите на Бога и вярата в Исус и чрез Него може да бъде преселен във вечното Му царство. Този съд постановява правото на Бога да спасява вярващите в Исус. Съдът обявява, че останалите верни на Бога ще приемат царството. С края на тази Христова служба приключва благодатното време за хората преди Второто пришествие (Евр. 1:3; 8:1-5; 9:11-28; Дан. 7:9-27; 8:13, 14; 9:24-27; Чис. 14:34; Йез. 4:6; Мал. 3:1, Лев. 16 гл.; Откр. 14:12; 22:12).

Моля ви да изясните, че изследователният съд е започнал през 1844 г. а не просто едно разкриване на фактите пред небесните същества, което вече е било установено. Изказът е неопределен и може да остави впечатлението, че в действителност Христос не върши никакво дело по това време, както е намекнато във *Въпроси върху доктрината*. Моля ви изразът "окончателното ликвидиране на греха" да бъде променено така, че да отразява "заличаването на греха", за да се направи една ясна връзка с концепцията за финалното умилостивение.

Друга причина поради която бих желал да отправя този апел е, понеже народът ни сега може да има достъп чрез CD-ROM (или Интернет), както до писанията на Елън Уайт, така и до тези на всички останали пионери, и затова въпросите ще продължават да се умножават. Научих, че има значителна група адвентисти, които поддържат едно буквално разбиране за Отец и Сина, но си мълчат, защото се страхуват от преследване. Това е като бъчва с прах която се готви да избухне. Този проблем няма да отмине. Той ще разтърси църквата до самите й основи.

Братя мои, Бог е свидетел на сърдечната ми молба към вас да бъдете смели да поставите църквата ни на една твърда основа вместо върху едно учение за Бога, която се налага да бъде *допускано като факт* и не е представено ясно в Писанието. Дайте ни един Исус, който наистина познава борбите ни, понеже е взел нашето естество, и ни върнете истинската радост на изследователния съд, който има силата да демаскира слугинския синдром. Дайте на народа ни една платформа, която можем да вземем във последния конфликт, без нито една човешка нишка.

Предавам ви тази молба днес на 1ви август 2007 г.

Скъпи Татко, чуй молитвата ми в името на твоя единороден Син, Исус Христос.
Амин.

37. Обръщение към църквата и адвентните вярващи по света.

Благодат и мир на вас от Бог нашият Баща и Господ Исус Христос.

До моите братя и сестри в Христос, моля се да обмислите внимателно думите в тази книга и да ги отнесете в молитва като ги сравните с Писанието. Моля ви да изучавате този проблем

и да поставите себе си на солидната платформа върху Скалата Христос – Истинският Син на Бога, за да може къщата, която градите да устои на приближаващите огнени преследвания.

Знам, че този материал е доста шокираш за много от вас. Поне за мен беше такъв. Но аз осъзнах, че никога преди това истински не бях изпитал доктрината за Божеството, само се бях опитвал да я защитавам. Ако имате негативни чувства към този материал, аз ви умолявам да се молите усърдно, за да разгледате темата според нейното достойнство и да не въвеждате вторични емоционални въпроси в изследването.

Ако намирате благословение и радост в тези неща, аз ви моля да не звучите с предизвикателни и агресивни тонове спрямо нашите ръководители. По-скоро се смирете и се покайте като признаете, че сте следвали погрешен курс. Нека поведението ви бъде подправено със смирение и покаяние. Умолявам ви да се молите за вашите ръководители, които Бог е определил за вас и смирено да ги умолявате да възстановят истината за Бог и Неговия скъп Син в църквата ни, който е откъснат от лоното Му, за да умре за нас на кръста.

Ако наистина възприемате тези скъпоценни истини, тогава това ще се докаже в една по-голяма любов и интимно отношение между съпруга и съпругата. Ще се разкрие в една по-силна семейна връзка и ще протече в църквите ни с радост, а не с гордост.

Не използвайте истината на тези неща, за да *печелите* стойност за себе си сякаш знаете нещо, което другите не знаят; поддържайте духа на смирение и благодат, който подхожда на една такава чудна истина каквато ни е дал Бог.

За много от вас ще бъде ясно, че, заради нашето Лаодикийско състояние и самодостатъчност ние наистина сме били пленени от бога на Вавилон. Нека не сочим с пръст останалите и нека признаем, че всички ние сме провалили нашия Спасител. Нека заедно с Данаил се молим:

> Дан. 9:3-22 И обърнах лицето си към Господа, Бога, за да Го потърся в молитва и молби, с пост и вретище, и пепел. И се помолих на ГОСПОДА, своя Бог, и изповядах, и казах: О, Господи, велики и страшни Боже, който пазиш завета и милостта Си за онези, които Те любят и пазят Твоите заповеди! Съгрешихме, постъпихме неправедно и безбожно, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите правила. И не послушахме Твоите слуги, пророците, които говориха в Твое Име на царете ни, първенците ни и бащите ни, и на целия народ на земята. При Теб, Господи, е правдата, а при нас — срамът на лицето, както е и днес; при юдовите мъже и при ерусалимските жители, и при целия Израил, при близките и далечните, по всички страни, където си ги изгонил заради престъплението, което извършиха против Теб. ГОСПОДИ, при нас е срамът на лицето — при царете ни, първенците ни и бащите ни — защото съгрешихме против Теб. При Господа, нашия Бог, са милостта и прошката, защото се разбунтувахме против Него, и не послушахме гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да ходим в Неговите закони, които положи пред нас чрез Своите слуги, пророците. И целият Израил престъпи закона Ти и се отклони, така че не послуша гласа Ти. Затова се изля върху нас проклятието и клетвата, записана в закона на Божия слуга Мойсей, защото съгрешихме против Него. Той изпълни Своите думи, които говори против нас и против нашите съдии, които ни съдеха — да докара върху нас голямо зло, каквото не е ставало никъде под небето, както стана в Ерусалим. Както е писано в закона на Мойсей, цялото това зло дойде върху нас; но ние не се молихме пред ГОСПОДА, своя Бог, да се върнем от беззаконията си и да

> обърнем внимание на Твоята истина. Затова ГОСПОД се погрижи за това зло и го докара върху нас; защото ГОСПОД, нашият Бог, е справедлив във всичките Си дела, които върши; а ние не послушахме гласа Му. И сега, Господи, Боже наш, който изведе народа Си от египетската земя със силна ръка и Си създаде име, каквото е днес! Съгрешихме и вършихме безбожие. Господи, според цялата Си правда, моля Те, нека гневът Ти и яростта Ти се отвърнат от Твоя град Ерусалим, светия Ти хълм — защото заради нашите грехове и заради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоят народ станаха за присмех на всички, които са около нас. И сега, чуй, Боже наш, молитвата на слугата Си и молбите му, и осияй с лицето Си над запустялото Си светилище — заради Господа! Боже мой, приклони ухото Си и чуй; отвори очите Си и виж опустошенията ни и града, който се нарича с Твоето Име! Защото не заради своята правда принасяме молбите си пред Теб, а заради многото Твои милосърдия. Господи, чуй! Господи, прости! Господи, обърни внимание и подействай! Не забавяй заради Себе Си, Боже мой, защото с Твоето Име се наричат градът Ти и народът Ти! И докато още говорех и се молех, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил, и принасях молбата си пред ГОСПОДА, своя Бог, за светия хълм на своя Бог, докато още говорех в молитвата, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението в началото, се докосна до мен, когато бях напълно изтощен, около часа на вечерния принос. И ми даде да разбера и говори с мен, и каза: Данииле, сега излязох, за да те науча да разбираш.

Колко чудно ще бъде, когато Бог изпрати Духа на Илия и ни освободи, така че да можем да извикаме свободни: “Падна, падна Вавилон” и радостта ни в това освобождение да просвети цялата земя със славата, която сме започнали да разбираме, че:

Исус Христос е наистина Синът на живия Бог.
Той е пътят, Истината и Животът.

38. Падането на Вавилон

На предната страница на този ръкопис поставих следното изявление:

> “Сатана дълго се е подготвял за своя последен опит да заблуди света. Основата на делото му е била положена с уверението дадено на Ева в Едем: "Никак няма да умрете." "В деня, в който ядете ще ви се отворят очите и ще бъдете като боговете, познаващи доброто и злото." Бит. 3:4, 5. Малко по малко той е подготвял пътя за своя шедьовър на измамата, чрез развитието на спиритизма. Още не е достигнал пълното осъществяване на плановете си; но ще го достигне в последния остатък на времето. … С изключение на онези, които са пазени от Божията сила, чрез вяра в Неговото Слово, целият свят ще бъде завлечен в редиците на тази измама.” (*Великата борба* с. 561, Гл. 34, Параграф 26)

Майсторската измама на Сатана е директно изградена върху лъжата „никак няма да умрете”. Както обсъждахме това, тази лъжа води до автоматичното допускане, че всяка личност има в себе си свой собствен вроден източник на живот. Това основополагащо допускане прави невъзможно разбирането на истината за Божието царство.

Тази лъжа не само въздейства върху начина по който гледаме на закона, съботата, състоянието на мъртвите и светилището, но повлиява и начина по който гледаме на Божия

Син. Христос е истината и всяка доктрина е просто Негово отражение. Ако сме имали едно основаващо се на изпълнение разбиране на всички тези доктрини, тогава по пътя на логиката, нямаме ли и едно основано на изпълнението разбиране за самия Христос? Обърнете специално внимание на следното:

> Бях насочена към следния текст като прилагащ се специално за съвременния Спиритуализъм. Кол. 2:8: "Внимавайте да не ви заплени някой с философия и с празна измама, според човешки предания и първоначалните неща на света, а не според Христос." Беше ми показано, че хиляди са били запленени чрез философията на френологията и животинския магнетизъм, и са били водени към неверие. Ако умът започне да се движи в този канал, почти е сигурно, че ще загуби своето равновесие, и ще бъде под контрола на демон. "Празна измама" изпълва умовете на бедните смъртни. **Мислят си, че в себе си имат една сила с която могат да извършват велики дела** и затова не осъзнават необходимостта от по-висша сила. Техните принципи и вяра са "по първоначалните човешки традиции, по първоначалните учения на света, а не по Христос." Исус не ги е учил на тази философия. Нищо от този род не се намира в Неговите учения. **Той не е насочвал умовете на бедните смъртни към тях самите, към сила, която те притежават. Той винаги е насочвал умовете им към Бога, Създателят на вселената, като Източник на тяхната сила и мъдрост.** Специално предупреждение е дадено в стих 18. "Никой да ви не отнема наградата с измама, чрез самоволно смиреномъдрие и ангелослужение, като наднича в неща, които не е видял и напразно се надува с плътския си ум, "Учителите спиритисти ще се представят по приятен и заблуждаващ начин, за да ви измамят и ако слушате техните басни вие сте заблудени от врага на правдата, и със сигурност ще изгубите наградата си. **Щом като веднъж очарователното влияние на архи-измамника ви победи, вие сте отровени, и неговото смъртоносно влияние подправя и унищожава вярата ви в Христос като Син на Бога**, и вие престават да разчитате на заслугите на Неговата кръв.... (Духовни дарби (1864 г.), т. 4, част Б, с. 81, Параграф 1)

Без пълното изкореняване на философията за притежаването на сила в човека, истинското разбиране на праведността чрез вяра не може да бъде правилно оценено и приложено в живота. Църквите, които вярват в безсмъртието на душата не могат да се освободят от лъжата за вродената в душата сила. Но има още по-фина форма на това чрез доктрината за Триединството. Покланяйки се на Исус като Бог Син, един, който има вродена сила без наследство, поклонникът на такава личност е преобразяван от това, което гледа и по този начин философията за вродената в човека сила е поддържана по един фин начин посредством идолопоклонството в Триединството.

С така отрова, разбира се, е почти невъзможно да се види, че в Христос се намира самия ключ за разбирането на Божието царство. Но начина по който разбираме, че Христос се отнася към Отец в самата Си личност ще дефинира самото естество на Божието царство. Ето защо Христос е крайъгълният камък. Ето защо Христос има име, което е над всяко друго име, защото Той ни показва как Отец учредява Своето царство – как се осъществяват отношенията. Божият Син не е обичан и приет от Отец, защото е иманентно равен. Той не е смятан за достоен за Божественост заради безкрайно съществуване. Той не е равен на Бога понеже има „правилните неща". Той е Бог, защото е Синът на Отец. Ето кой е Той.

Това е мъдростта на Бога както е изразена в 1 Кор. 1:30. Отец не е написал мъдростта Си предимно на хартия, Той я е поставил в една личност и тази личност е Неговият Син. Принципите на поклонението диктуват поклонниците да се превърнат в онзи, на когото се

покланят. Понеже Отец е независим, самодостатъчен и не е под никаква власт, този принцип би бил възприет от всяко сътворено същество, което Той би създал директно. ЗАТОВА в мъдростта Си Бог родил Своя Син, който след това щял да сътвори всички неща. Божият Син демонстрира ключовият принцип на покорството към властта и в този смисъл Христос е името над всяко друго име. Той е нашият пример във всичко. Той е и ПЪТЯТ и ИСТИНАТА и ЖИВОТЪТ. Той е мъдростта на Бога, която носи Божията сила.[231]

Ако гледаме на Христос като на равен с Отец, понеже е съравна, всемогъща, самосъществуваща, независима и самовъзникваща втора личност на Божеството, тогава сме обречени да осъществяваме всичките си отношения на тази база – едно равенство на силата (което оформя сърцевинните съставки на позицията, която ни пречи да виждаме Христос като истинския Божи Син.) Ако самият Бог прави това, тогава ние със сигурност ще следваме Неговия пример. Можем да казваме, че втората личност на Божеството демонстрира принципа на покорството, но в действителност това не е Той в Своята идентичност, това не е реално.

Ако виждаме Христос като равен на Отец, ПОНЕЖЕ е получил всичко от Него и е изпълнен със Своя Баща и има ум, който единствен може да разбира сърцето на Отец, тогава ние сме намерили самото седалище на релационната (базираната на отношение) сила. Разбираме, че всички отношения са осъществявани според принципа на животворния поток и наследството. Разбираме, че Отец е единственият велик източник на всичко и Неговият Син е този скъпоценен камък, който дефинира разбирането за Божието сърце и Неговото царство. Тази истина е като сигнален куршум, който поразява сърцето на Вавилон. Тя е камъкът в прашката на Давид, която поразява Голиат в челото и смазва самия център на лъжата му "Никак няма да умрете."

Сатана не иска да знаем кой наистина е Христос, защото в Себе Си – в самата Си идентичност и отношение с Отец, Христос е унищожителят на Сатанинското царство. Със самото си съществуване, личността на Христос вика от планините, че Вавилон е паднал. Няма нужда Божият Син да изговаря и една дума – самата Му идентичност е унищожител на Сатанинското царство. Можем ли да започнем да разбираме защо Сатана е трябвало да унищожи Христос. Отношението на Христос към Отец доказва, че Сатана е лъжец.

Нека се върнем малко назад и да обмислим нещо. Тъй като Отец е източникът на живота, Той е изворът и всяка сила е дошла от Него, Бог Отец би могъл да бъде възприеман в един силов модел на изпълнението. Той е самовъзникваща сила и живот. Може да бъде възприеман в един базиран на изпълнението контекст. В Божия Син – роденият в точния образ на Отец, ние виждаме върховната демонстрация на Отец за самия Себе Си. В Христос виждаме самото сърце на Отец – един Бог на отношенията. Във въздигането на Своя Син до равенство със Себе Си виждаме мъдростта на Бога във възвишаване на отношенията над вродената сила. В поклонението на родения син, ние се покланяме на Бога на отношенията. Всяка фибра от съществото ми потръпва от радост само размишлението върху тази красива истина. Чувствам се като орел реещ се над висотите на облаците. Усещам, че духът ми е бил освободен от ужасна тежест. Ще полетите ли с мен? Ще видите ли Христос като името, което е над всяко друго име, като скъпоценния камък в короната на Отец, като крайъгълния камък. Ще

[231] 1 Кор. 1:24

коленичите ли заедно с мен, за да се поклоним на този Христос – истинският Христос, пълното и тоталното откровение за сърцето на Отец? Това е Богът на който аз ще се покланям в дух и истина. В това откровение на Христос аз чувам гласа на могъщия ангел: "Падна, падна Вавилон." Братя и сестри в Христос, намерихме мекото място в корема на змията. Няма ли да извадите меча на Словото, за да го забиете в змията и да я смажете под нозете си. Бъдете свободни от ужасните лъжи, които са били твърде непоносимо бреме за нас.

Важно ли е да разберем правилното отношение на Сина към Отец? Забележете:

> Подобно на нашия Спасител, ние сме в този свят, за да вършим служба за Бога. Ние сме тук, за да станем като Бог по характер, и чрез живот на служба да Го разкрием пред света. За да бъдем сътрудници на Бога, за да станем подобни на Него и да разкрием Неговия характер, ***ние трябва да Го познаем правилно. Ние трябва да Го познаваме, така както Той разкрива Себе Си***.

> Познаването на Бог е в основата на цялото истинско образование и на истинското служене. Това е единствената истинска защита срещу изкушението. Само това може да ни направи като Бога в характер. *Служба на здравето*, с. 409, Гл. 35, Параграф 1

Как Бог разкрива Себе Си?

> Като личностно същество Бог е разкрил Себе Си в Своя Син. Сиянието на славата на Отец, "и точният образ на Неговата личност," *Служба на здравето/По стъпките на великия Лекар*, с. 418, Гл.35, Подзаглавие: Персоналността на Бога разкрита в Христос – Параграф 1

> Бог видя, че е необходимо по-ясно откровение от природата, за да се представят както Неговата личност, така и Неговият характер. Той изпрати Своя Син в света, за да изяви, доколкото човешкият поглед може да издържи, природата и атрибутите на невидимия Бог. *Служба на изцелението*, с. 419, Гл.35, Подзаглавие: Персоналността на Бога разкрита в Христос – Параграф 5

Елън Уайт заявява ясно, че Бог се разкрива чрез Своя Син. Той е сиянието от славата на Отец. Ето как Бог разкрива Себе Си. Не е ли ясно това за нас?

Никъде в Библията не се казва, че Отец, Син и Свети Дух са три съвечни същества решили да възприемат ролите, които сега имат. Бог не е дал тази картина като откровение за Себе Си. Нито една дума на вдъхновението не подкрепя това твърдение. Твърдението, че членовете на Божеството изразяват себе си чрез формите Отец, Син и Свети Дух заплашва с влиянията на платоничната ерес за „формите". Тази концепция учи, че Бог може да разкрие себе си, чрез една форма, но тази форма не е той в действителност, тя е само едно негово представяне. Повечето адвентисти никога не биха признали това, но е трудно да се избегне това твърдение.

Точно това мислене е довело нашите изследователи до поставяне под съмнение на много аспекти от учението за светилището. В теологичното си следване, през цялото време слушах, че не можем да виждаме светилището като буквално, че Бог не стои в една кутия в продължение на 150 години. Какво улеснява това спиритуализиране на небесното светилище? То премахва двете отделения на светилището, представяйки ги като нещо неприемливо. Щом веднъж двете отделения бъдат подценени, някои изследователи се

одързостяват да отрекат доктрината за изследователния съд. Никое от тези неща не би било възможно, ако светилището се приемаше като буквално, **Защото така ни го е разкрил Бог**!

Връщайки се отново към твърдението на Елън Уайт в *Служба на изцелението,* щом трябва да познаваме правилно Бога, това включва ли едно правилно разбиране на отношението на сина към Отец. В усилията си да предаде това истинско познание, Елън Уайт продължава по-надолу в главата:

> **Учениците още не са разбрали думите на Христос относно Неговото отношение към Бога. Голяма част от ученията Му беше още помрачено за тях. Христос желаеше те да имат все по-ясно познание за Бога.**
>
> "Това ви говорих с притчи", каза Той; "Но идва времето, когато няма вече да ви говоря с притчи, но ще ви говоря открито за Отца." Йоан 16:25, (странично поле).
>
> Когато в деня на Петдесетница, Святият Дух се изля върху учениците, те разбраха по-пълно истините, които Христос е говорил с притчи. Голяма част от ученията, което им беше загадка, им стана ясно. Но дори и тогава учениците не получиха пълното изпълнение на Христовото обещание. Те получиха цялото познание за Бога, което можеха да понесат, но пълното изпълнение на обещанието, че Христос ще им покаже ясно за Отец, предстои. Така е и днес. Нашето познание за Бога е частично и несъвършено. Когато конфликтът приключи и Човекът Христос Исус признава пред Отца Своите верни работници, които в един свят на грях са носили истинско свидетелство за Него, те ще разберат ясно това, което сега за тях е тайни.

Христос желае вие и аз да имаме правилно разбиране за Неговото отношение с Отец. Както при учениците, много от Неговите учения са неразбираеми за нас, защото ние не разбираме правилно отношението на Отец и Сина. Братя и сестри, опитах се възможно най-добре със слабостта на езика да ви изразя това, което вярвам, че Бог ми показа. Моля занесете го пред нашия небесен Баща и Го попитайте: “Така ли искаш да разбирам твоя Син”. Моля се вие да можете да намерите в това силата на четвъртия Ангел в личността на Христос и Неговото отношение с Отец.

Част осма - Отговорът

39. Библейски изследователски комитет към Южно-океанската дивизия

Изминаха точно дванадесет години откакто започнах да пиша за първи път Завръщането на Илия през юли, 2007 г. Предадох за обмисляне първата редакция на този ръкопис на непосредствения ми шеф, тогавашният президент на Конференцията в южен Куинсленд на 28-ми август, 2007 г. Прие ме учтиво, когато му очертах съдържанието на ръкописа. Помолих ръкописът да бъде предаден за обмисляне на Библейския изследователски комитет в Австралия.

Надявах се, че ще мога да представя моя документ лично на Комитета, но ми беше казано, че това не е следваната от тях процедура. Минаха почти 12 месеца преди да получа отговор. В писмо с дата 25-ти август, 2008 г., получих отговор на ръкописа. Във въведението се казваше следното:

> Е. И. се опитва да установи една парадигма, който, той вярва, че функционира като база за цялото теологично мислене. Тази парадигма е една система от ценности и равенство, *която приема за стартовата си точка отношенията в човешкото семейство, така както Е. И. разбира, че са описани в Библията,* и които очертават една властова структура, която трябва да се открие както в човешките отношения, така и вътре в Божеството. На базата на тази парадигма Е. И. оценява много теологични области, които са от специално значение за теологията на Адвентистите от Седмия Ден. Е. И. вярва, че разбирането и прилагането на тази парадигма ще разреши много проблеми, които все още се обсъждат, обхващайки теми като оправданието и спасението, ролята на жените в дома и църквата, и тази за Божеството или Триединството. БИК Оценяване на Завръщането на Илия, 25-ти август, 2008 г.

Ако погледнете в началото на книгата, тя всъщност започва с едно библейско изследване на разликата между Божието царство и Сатанинското царство. Първият цитат в книгата е от *Великата борба:*

> "Сатана дълго се е подготвял за своя последен опит да заблуди света. **Основата на делото му е била положена с уверението дадено на Ева в Едем: "Никак няма да умрете**." "В деня, в който ядете ще ви се отворят очите и ще бъдете като боговете, познаващи доброто и злото." Бит. 3:4, 5. Малко по малко той е подготвял пътя за своя шедьовър на измамата, чрез развитието на спиритизма. Още не е достигнал пълното осъществяване на плановете си; но ще го достигне в последния остатък на времето. … С изключение на онези, които са пазени от Божията сила, чрез вяра в Неговото Слово, целият свят ще бъде завлечен в редиците на тази измама." (Великата борба с. 561, Гл. 34, Параграф 26)

Началото на тази книга контрастира лъжата на Сатана за присъщата сила, показвайки, че Бог е източникът на целия живот. Раздели 1Б и 1В разглеждат елементи и ефекти от царството на Сатана. Раздел 1Г предоставя няколко библейски доказателства, които показват Бог като източник на живота, а раздел 1Д показва как всичко е напълно зависимо от Бога за целия живот. В този първи раздел няма стремеж Бог и Христос да бъдат разграничени по отношение на източника на живот. Книгата представя живота като идващ от тях. В глава 2-ра започвам да разглеждане на ценностната система с историята за връзката ми с моя син. Това може да е причината за оценяването на документа като такъв, който започва с човешките отношения. Това е вярно по отношение на моето обяснение на ценностната система, но то се намира във втора глава; по този начин глава първа е игнорирана в оценката, но въпреки това тя е изключително важна, тъй като изобличава сърцето на Сатанинския проблем в лъжата за вродения живот. Причината да свържа историята за моя син е заради цитати като този:

> За Енох е писано, че живял 65 години и родил син. След това вървял с Бога 300 години. През тези ранни години Енох обичал Бога, боял се от Него и пазел заповедите Му. Той бил от святия род на пазителите на истинската вяра, един от предтечите на обещаното семе. От устата на Адам той научил мрачната история на грехопадението и окуражаващата истина за Божията благодат, изявена в обещанието Му. И се уповал на идещия Изкупител. **Но след раждането на първия си син стигнал до по-висше духовно преживяване. Енох бил привлечен към**

Бога, установил една по-близка връзка с Него и започнал да осъзнава много пълно своите задължения и отговорността си като Божи син. Наблюдавайки любовта на детето си към него и пълното му доверие в неговата защита, **той чувствал дълбоката, всеотдайна благост на собственото си сърце към първородния си син, и така научил скъпоценния урок за чудната любов на Бога към човека, за дара на Неговия Син** и за доверието, което Божиите деца могат да имат в своя небесен Отец. *Патриарси и пророци,* стр. 84*,* Гл. 6, Параграф 13

Бог привлича сърцата ни чрез неизброими доказателства за Своята любов на небето и земята. Стреми се да ни разкрие Себе Си чрез природата, както и чрез най-дълбоките и нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познаят. Пътят към Христос, стр. 10, Гл. 1, Параграф 5

Имаме ясни доказателства, че човешките отношения осигуряват прозорец към божественото, защото сме били създадени по образа на Бога. Цитирах този стих няколко пъти.

Римляни 1:20 Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.

Възприеманото от мен значение на този текст, е, че Божиите невидими неща се разбират чрез сътвореното от Него. Когато Бог казал на Сина Си „нека направим човека по Нашия образ“, това щяло да бъде отправната точка за проучване на ценностната система. Но така или иначе, в раздел 2Б, където очертавам небесната ценностна система началният текст е следният:

Лука 12:6, 7 Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета.

След него идва този:

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Тези твърдения не са извлечени от човешките взаимоотношения; това са думите на Христос и на един от пророците за това как получаваме стойност.
Цялото това изследване се предоставя за да се постави в контраст царството на Сатана и неговата лъжа за присъща сила. Връщам се към Оценката.

Докато възгледите на Е. И. в няколко от тези области може да са донякъде противоречиви, позициите по отношение на Триединството изглежда са в открит конфликт с официалните изявления за вярванията на Адвентистите от Седмия ден. **Синът се разбира като вечно подчинен на Отец** и отличителната личност на Светият Дух изглежда под въпрос.

> Макар и подчинено, равенството на Сина с Отца, според Е. И. не под въпрос. Според неговата гледна точка, парадигмата му гарантира еднаквата стойност, въпреки различната власт. Така че, в тезата на Е. И. основният проблем е базата на която някой е приет за равен. Е. И. тук прави разлика между базирано на „изпълнение“ и базирано на „отношение“ равенство, загатвайки, че Синът е приет или получава Своята божественост въз основа на Неговото отношение с Отца и по този начин е с равна стойност - по подобен начин в половата връзка жените получават благословения чрез мъжете посредством връзката, а не чрез изпълнение, и точно поради тази причина все още имат същата стойност. БИК Оценка на Завръщането на Илия, 25-ти август 2008 г.

Изглежда идеята ми за равенство чрез отношение е изразена тук и затова допускам, че е била разбрана и оценявам това. Сега става интересно.

> Голяма част от „Завръщането на Илия“ е написана под формата на записки, а не като есе или научна разработка. Това е една от причините някои читатели да се затрудняват при определяне на това какъв точно е смисъла в позицията на Е. И. по някои въпроси. Тази несигурност се повишава и от честата липса на препратки и заради минималното взаимоотношение с немалкото други учени в ЦАСД, които по един прецизен начин са представили аргументи за много от проблемите и текстовете, на които се позовава Е. И. БИК Оценка на Завръщането на Илия, 25-ти август 2008 г.

Въпреки че преглеждащите ръкописа ми са успели да разберат цялостната ми презентация, те изглежда не са се запознали със стила ми на представяне. Вие като читатели може да решите дали начина по който пиша е нееднозначен и неясен. Признавам, че някои от идеите се нуждаят от яснота и разширяване, но вярвам, че е имало достатъчно материал от източниците, който потвърждава основните ми идеи, свързани с източника на живот, ценностната система и нейното въздействие върху това как виждаме божествеността.

Втората точка по-горе разкрива една от големите уязвимости на църквата при изслушването на вести, които изглеждат оригинални и извън приетия стил на представяне. Приемам, че осъзнаването на настоящата ерудиция е важно. Факт е, че съм наясно с това, тъй като бях чел обширно какво казва църквата, и в представих мнението си за ситуацията в отговор на това. След тази критика съставих глава 28-ма, където отговорих на няколко настоящи учени от ЦАСД и споделих мислите си за това, което те бяха писали. И все пак, защо не е възможно да се представи информация единствено от Библията и Духът на пророчеството и в по-широкия контекст на основателите на нашето движение?

Очевидно точно в тази точка апелът ми към ръководителите би се провалил. Аз не подчинявам себе си на тяхната ерудиция, доказвайки по този начин, че за църквата, Sola Scriptura изглежда извън обсега - не успявате да защитите тезите си от Писанието и Духа на пророчеството. На ум ми идва следният цитат. Цитирам това като принцип не, за да кажа, че съм в позицията на Христос по-горе от всеки друг, а по-скоро да покажа, че истината може да дойде по канали, които не очакваме и в стил, с който не сме запознати:

> Учените се обърнаха към Него с въпроси и бяха удивени от отговорите му. **Със скромността на дете Той повтаряше думите на Писанията**, давайки им такова дълбоко значение, което

мъдреците не схващаха. Ако истината, посочвана от Исус, бе следвана, щеше да доведе до реформация на религията още в тези дни. Щеше да се събуди дълбок интерес към духовните неща и когато настъпеше времето Исус да започне Своята служба, мнозина щяха да Го приемат с готовност. Равините знаеха, че Исус не бе учил в училищата им, но въпреки това Неговото разбиране на пророчествата далеч надминаваше техните разбирания. В това умно галилейско момче те съзряха нещо много обещаващо и поискаха да Го спечелят за ученик, за да стане учител в Израил. Пожелаха да се заемат с Неговото образование, **чувствайки, че един толкова оригинален ум трябва да бъде оформен по техния калъп**. *Копнежът на вековете,* стр. 79, 80, Гл. 8, Параграф 12

Знам, че ми липсваше скромността на дете и че някои от изразите ми са прекомерни и че по този начин съм възпрепятствал апела си към ръководителите. В това издание на книгата съм смекчил някои от изразите си; и се чувствам малко тъжен затова, че по това време не можех напълно да проявя христоподобието, което желаех.

Остава отворен въпрос за много читатели, например, дали Е. И. вярва, че Синът е имал начало. Въпреки че никога не е казал това, начинът, по който използва няколко цитата от Елън Уайт, заедно с общия език могат да оставят такова впечатление. Ако това не е така, позицията на Е. И. ще бъде по-близка до концепцията за „вечното раждане." **Точната богословска позиция на Е. И. по отношение на природата на Светия Дух също оставя редица несигурности**. БИК, Оценка на „Завръщането на Илия, 25-ти август, 2008 г.

Тук виждаме, че църквата наистина иска да сведе нещата до тези два въпроса. *Има ли начало Синът* и *отделна личност ли е Светият Дух*? Тъжно е да виждам как не се проумява, че, в изложената от мен рамка, тези въпроси вече не са жизненоважни. Това са въпроси свързани с вродена сила и позиция. Както казвах в 18-та глава:

Не са Божиите мисли това, което кара човека да приписва на Неговия Син божественост, а в последствие и *стойност*, чрез *вродена сила*, а мислите на Неговия враг. Тъй като Божието царство е *основано на отношенията*, не трябва ли да *оценяваме* Христос според Неговата *връзка* с Неговия Баща, а не като се опитваме да докажем *стойността* и Божествеността Му, чрез Неговата *вродена сила*? Библията не ни ли казва ясно, че Христос е получил всичко чрез *отношение*? *Завръщането на Илия,* стр. 37

Бих могъл да опиша препратката към вечното раждане само като един опит творбата ми да бъде асоциирано Римокатолицизма. Моля читателят да забележи, творбата ми никога не е била цитирана, за да се докаже едно такова обвинение. Всъщност тя не беше цитирана никъде в Оценката и това прави взаимодействието трудно.

Комитетът за библейски изследвания поставя под въпрос самата предпоставка в тезата на Е. И. Когато се изправяме пред библейските текстове, които изрично наричат Исус „Бог" и проникновеното новозаветно свидетелство, което идентифицира Исус с Яхве, *първият въпрос, който трябва да се зададе, не е този за равенството, а въпросът за божествеността. Въпросът не е на какви основания ние като хора приемаме равенството на Исус с Бог. Въпросът е какво има предвид Библията, когато Го нарича „Бог*." БИК, Оценка на „Завръщането на Илия", 25-ти август 2008 г.

Това е опорната точка за отхвърлянето на моя апел. Църквата посочва недвусмислено, че първият въпрос, който трябва да бъде зададен, е въпросът за божествеността, а не

въпросът за равенството или с други думи въпросът за отношенията. Без доказателства, които да оправдаят това твърдение, то си остава само едно твърдение. То несъзнателно елиминира възможността за наследството като средство за притежаване на божественост. Самият въпрос съдържа предположението за присъща сила. По отношение на въпросната Личност, Христос, този въпросът изисква само да се разгледа това, че Той има божествени качества. Не са положени усилия да се изпита дали допускането на БИК, което се съдържа в този първи зададен от тях въпрос е правилно. Следователно то си остава едно непроверено предположение. Горното твърдение също разкрива, че никога не е съществувало намерение да се поддържа предложената от мен рамка. Тяхната решителност да отстояват първия въпрос е сигурна и това означава, че апелът ми никога няма да бъде послушан. Това е изключително тъжно. Затова и следващото твърдение е огледало за авторът на техните думи:

> Тази разлика в началната точка определя всичко. Докато Църквата разбира Бог като такъв, Който се разкрива в Исус Христос, както е описано в Библията, и затова приема това божествено самооткровение в Христос като отправна точка, Е. И. започва с размисъл върху човешките отношения и равенството. Като прави този избор, Е. И. е предопределил резултата, защото е взел за даденост, че божествеността е нещо, което Синът някак получава. Избирайки тази отправна точка, Е. И. предполага онова, което се очаква да докаже. БИК, Оценка на „Завръщането на Илия“, 25-ти август, 2008 г.

Ето и поставянето на горното изявлението в огледалото заради този, който го е написал:

> „Като прави този избор, църквата предопределя изхода, защото е приела за даденост, че божествеността е нещо вродено посредством самооткровение.“

Вие като читател можете да решите кой е предопределил резултата. Ако го правя аз, това означава да гарантирам загубата на кариерата си, доходите си и позицията си в църквата. Защо да искам да предопределя един такъв вид резултат? Каква полза има в това, щом извършвайки го, поставям семейството ми във финансови затруднения? Не е моя работа да отгатвам мотивите поради които църквата би предопределила резултата, но какво щеше да изгуби църквата, ако приеме това, което изложих пред нея? Ти решаваш.

> Следователно парадигмата на Е. И. вижда Бога от човешка гледна точка и налага антропология в теологията. Следователно подходът клони към редукционизъм и ограничаване на Бога, когато Го описва с човешки термини. Макар че Е. И. може да твърди, че разбирането му за антропологията произлиза от Писанията, Комитетът констатира слаба екзегетическа обосновка за това твърдение. БИК, Оценка на „Завръщане на Илия“, 25-ти август 2008 г.

Може еднакво да се твърди, че превръщането на Бога в тричленна комисия Го под формата на адвентен съвет. Обвинението в антропология пресича и двата пътя с изключение на едно нещо.

> Битие 1:26 И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие!

И сега Бог казва на Своя Син, „Да направим човека по нашия образ.“ Духът на пророчеството, том 1, с. 24

Римляни 1:20 Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.

Бог направил ли е човека като една комисия, която да отразява Неговия образ? Църквата е намерила слаби екзегетични доказателства за моето твърдение заради предварително определения първоначален въпрос. Останалото е елементарно, и така аз бях представен в светлината на следните заключения и препоръки:

Комитетът за библейски изследвания на Южно-Тихоокеанския отдел не намира тезата, съдържаща се в „Завръщането на Илия“, за нова светлина. В своята оценка книгата създава повече проблеми от тези, които решава.

1. Нейната отправна точка е по-скоро философски базирана антропология, отколкото Божието самооткровение в Христос, както е описано в Писанието.

В резултат на това документът не пита какво има предвид Библията, когато идентифицира Исус като Бог, но по-скоро на каква основа ние като хора Го приемаме за равен на Бога. По този начин тезата предполага онова, което трябва да докаже.

2. Тезата не е обоснована с правилна екзегеза и изказана чрез ясното „така казва Господ“ и не е потвърдена от Елън Уайт. В документа се вижда липса на сериозно взаимодействие с учени и с други библейски изследвания, независимо дали става въпрос за Адвентисти от седмия ден или други.

3. Заключенията на ръкописа, които поставят под въпрос истинността на основните вярвания на Църквата на адвентистите от седмия ден по отношение на учението за Триединството, съвечната божественост на Исус и особено откроряващата се личност на Светия Духът, не могат да бъдат поддържани. БИК, Оценка на „Завръщането на Илия“, 25-ти август, 2008 г.

Важно е горепосочените точки да бъдат прочетени внимателно, тъй като те наистина са важни и за едната и за другата страна. Или църквата е права в своите твърдения и това, което казва е истина, или в противен случай тези твърдение са едно признаване на нейната вина за това, което е направила, в случай, че написаното от мен е правилно. Това оставам на вас да решите. Дал съм свидетелството си и го представям пред вас.

Препоръчваме на Ейдриън Ибънс:

1. Да не представя позициите, изразени в „Завръщането на Илия“ по отношение на Божеството пред Църквата като цяло.

Да не преследва по-нататък този начин на мислене.

2. Във взаимодействие с адвентисти и други учени да се преосмислят много от въпросите и да се потърси оценка на текстовата библейска основа за редица от направени изявления.

Такива изявления включват: установяването на ценностната парадигма, предложената семейна структура и теорията за „потока на благословението“, както и доста текстове използвани в целия документ.

3. Да се развият, във взаимодействие с адвентисти и други мислители, по-ясни дефиниции на парадигмите за изпълнението и базиращата се на отношение стойност, включително и методология за нейното използване и възможни ограничения.

Да намери място да представи някои от идеите си пред други учени.

4. Да развива повече доверие в адвентната ерудиция и духовните дарби и власт, които Бог е поверил, а корпоративната Църква е признала в нашите учени.

Неизбежно е, когато църквата не задава въпроси за отношенията, препоръките също да не бъдат основани на тях. Можеше да е добре да се съберем и да се помолим, или, ако църквата почувства, че съм нестабилен, да дойде да се помоли с мен, или нещо подобно. Бях поканен да престана да мисля по начина по който го правих, а също и да имам повече вяра в адвентната ерудиция.

Ще побързам да спомена, че никога не съм издавал официално „Завръщането на Илия“ до август, 2012 г., четири години след като бях изключен от моята любима църква.

40. Моят апел

Две седмици по-късно изпратих следния отговор. Представям го в неговата цялост:

Понеделник, 08 септември 2008 г.
Обръщение към Комитета по библейски изследвания в отговор на официалната констатация и изявление относно ръкописа „Завръщането на Илия“.

На моите братя в Христос, които са над мен в Господа, благодат и мир на вас от Бога, нашия Отец и от Господа Исуса Христа.

Усърдно се молех за наблюденията, съветите и напътствията, които ми дадохте в отговор на моя ръкопис „Завръщането на Илия“. Искам да благодаря на всички вас, че отделихте време да разгледате този документ както споменавате, че сте го разгледали на „няколко“ срещи. Тъй като документът е голям, изисква се значително време и ресурси, за да му се обърне внимание и за това съм благодарен.

Знам, че бихте искали да сте напълно наясно с предизвикателствата, пред които съм изправен в светлината на дадения от вас отговор и затова искам да очертая част от тези, с които се сблъсквам в момента, за да може да се молите за мен, за да следвам правилно Божията воля и действие във всичко.

В първото подаване на документа заявих следното, което считам за основен компонент от целия този процес:

Никога не съм мечтал, че ще бъда поставен в положение, в което да произведа документ като този. Пиша със смесени емоции, защото от една страна пред себе си имам гледките, представени в този документ, които отвориха сърцето ми към един възглед за Христос и Неговата правда, които карат сърцето ми да прелива от радост и да стоя благоволение пред едно такова голямо спасение. От друга страна, добре знам факта, че някои от концепциите, разкрити в тази книга ще предизвикат тревога и безпокойство в някои и моето пастирско сърце се свива от всичко, което би причинило големи катаклизми на Господното стадо. В много отношения не съм наясно за това как трябва продължа с това и какво да правя с него.

...Тази книга се получи за около 2 седмици. Често бях събуждан в ранните часове в ранните часове и докато общувах с моя Бог, виждах неща, които се чувствах принуден да напиша на хартия. Думите течаха като голям поток през ума и сърцето ми докато изписвах страниците. Ваше е делото да изпитате какъв дух е управлявал това преживяване. Имам нужда от обратната ви връзка в този процес.

За мен е важно да ви кажа, че намерението ми не беше да пиша документ като този. По време на писането бях изключително неразположен и почти не се хранех. В разгара на тази ситуация открих, че пиша до 8 часа на ден в продължение на 2 седмици. Не можех да си дам сметка за енергията, която получих и яснотата на ума при един систематичен трактат от такъв мащаб. Както отбелязах по-горе, често се събуждах в ранните сутрешни часове и така ставаше, че през ума ми минаваха много неща с такава яснота. Радостта, която преживявах на моменти от това, което наблюдавах, беше почти завладяваща. Когато обмислях какво научавам за Христос, бях изпълван с радост и просто плачех с чувството, че съм намерил истинската идентичност на Христос и в тази идентичност откривах истинския НАЧИН за спасение.

Очевидно тези мощни емоции са намерили израз в моя документ, и някои сметнаха това за арогантност и дързост. Нямам защита срещу подобни обвинения и не предлагам друго освен преживяването през което преминах.

Както знаете, ключов елемент от моите мисли се съсредоточава върху концепцията за канала на благословението и важността на това да се подчиняваме на Божият ръкоположен авторитет и затова с нетърпение предадох ръкописа си на пастор Нийл Уотс, който ме прие много добре.

Предавайки ви моите материали, аз се опитах да следвам съвета на Писанието:

> 1 Тимотей 5:1 Не изобличавай старейшина, но го приемай като баща; и по-младите мъже като братя;

Всички вие сте хора с по-голям опит от мен сте били поставени на отговорна позиция, за да ръководите и благославяте Божието стадо. Следователно беше необходимо да предам случая си на вас, за да се уверите, не само относно съдържанието на моя ръкопис, но и относно преживяването през което съм преминал. Всяко преживяване трябва да се сравнява с Писанието и аз не бих посмял да се доверя на преживяването си, без съвета на моите братя.

Идвам при вас като син, който казва с радост: „Татко, татко, виж какво намерих. Не е ли удивително?“ Не бях и не съм наивен за реалностите на отговора, който можех да получа, но се доверих на Бог, че Той ще има грижата за тези неща.

Като ми казвате, че не виждате нищо достойно в документа, аз се чувствам както би се почувствал синът, когато баща му му каже, че това, което го вълнува е нещо за което не трябва да се вълнува и то не е полезно. Признавам, че преживях такава голяма вълна на депресия, че заради това жестоко изпитах сърцето си. Знам със сигурност, че комисията никога не е имала намерение да ме нарани или да ми причини болка и вярвам, че всеки от вас ме обича и го е грижа за мен, каквито чувства би имал всеки баща към сина си. Така че аз не приемам тези неща лично, а ги споделям с вас само, за да може да познавате изпитанията на душата ми.

Отвъд това преживяване, сега съм поставен в смущаваща ситуация. Ако сте сигурни, че няма нищо забележително в моя документ и че идеите не трябва да се споделят с църквата, тогава какъв е бил духът, който ме е мотивирал при съставянето на този материал? Заключенията на комитетът изглежда посочват, че съм бил измамен и воден от лъжлив дух. Смятам, че това не е било в центъра на внимание за Комитета, но мисля, че можете да разберете моите мисли, които идват като последица на това. Моля, бъдете откровени с мен и ми кажете, ако смятате, че съм бил измамен. Този ръкопис не е просто интелектуално упражнение, той е резултат от едно дълбоко духовно преживяване и духът, който го е осъществил трябва да бъде изпитан и разкрит.

Обръщам се към всички вас в това отношение да молите Господ от мое име
по този въпрос. Ако можете да попитате нашия небесен Баща относно този въпрос и дали наистина съм подведен и измамен по каквато и да е причина. Това е от изключителна важност, тъй като съм сигурен, че вие можете да разберете това.

По отношение на съдържанието на моя ръкопис и дадения отговор, признавам, че съм твърде разочарован. Надявах се на библейски напътствия от ваша страна по отношение на ръкописа, но не ми предложихте в отговор и един текст от Писание. Осъзнавам, че сте заявили как отговорът не се занимава с всички подробности и има проблеми, които остават незасегнати, но точките, които ми се дават, нямат поддръжката на Писанията.

Един от споменатите ключови моменти е:

> „Парадигмата на Е. И. по този начин разглежда Бога от човешка гледна точка и налага върху теологията антропология.

Това беше заявено, но не ми беше показан процесът при който цитираното от моя ръкопис се сравнява с Писанието, за да ми се покаже къде съм се отклонил в мисленето си. С голямо внимание слушам какво ми казвате, но не е ли разумно да искам библейски отговор? Помолих Комитета да ми покаже къде се е разпаднал логичният ми процес, но предложените изявления (като горното) не помагат. Те се явяват просто като мнения, а не като библейско представяне на фактите. Ако съм налагал антропологията над теологията, трябва да ми се покаже справка къде съм направил това и как противореча на библейската истина.

Бих казал, че съм предложил няколко пасажа от Писанието за тезата, която съм изложил и искам комисията да ми даде едно „Така казва Господ“ в отговор, но това не е направено.

Има няколко направени от комисията твърдения, но нито едно от тях не е подкрепено от ясен библейски процес на разсъждение, който да ми помогне да видя грешката в мисленето си. Не вярвам, че някой от вас би искал да приема голите твърдения и мнения на човек, без ясното „така казва Господ“. Да направя това, би означавало да накърня съвестта си и то е напълно непротестантско.

Бях помолен да „не преследвам линията на мислене“, съдържаща се в този ръкопис. Единственият авторитет, чрез който трябва да поискате от мен да направя това, е като се позовете на властта, от която умът ми е пленен и тя е властта на Божието Слово. Не мога да подчиня мисленето си на друг авторитет освен този. Сигурен съм, че разбирате това.

Братя, копнея да ви се подчиня; на вас, които сте поставени над мен в Господа, но властта ви над мен е установена и дадена от Писанието и следователно то е единственият авторитет, който мога да приема. Да приема
Вашето искане, на каквато и да е друга основа, означава, по въпросите свързани със съвестта и волята, да подчиня себе си на човешка воля. Това не мога и няма да направя при никакви обстоятелства.

Няколко пъти помолих комисията да ми покаже от Библията къде греша. Не изпращам този документ, за да се коментира как мога да докажа по-нататък своето разбиране, а желая да бъде показана грешката в мисленето ми ясно и недвусмислено от Писанието.

Комитетът също така заяви, че има няколко области в ръкописа, които са несигурни и в които липсва яснота. Аз съм повече от отворен да разговарям, с който и да е от комисията, за тези области. Документът ми не е представен като академичен документ за установяване на неговите академични качества, но като трамплин за дискусия и иницииране на диалог, така че нещата, които не са ясни да могат да бъдат изяснени. Ето защо поисках да ми бъде позволено да се явя пред комисията, за да отговоря на въпроси, които изглеждат неясни. Бих искал също да кажа, че истината не идва само под формата на научна книга. Писал съм, така както усещам, че са ми разкрити нещата. Сигурен съм, че документът може да се разшири като начало на нещо, което може да се превърне в поредица от научни разработки, ако това е полезно, но такива разработки не са необходими за установяване на истинността или неистинността на документа.

Комитетът ме помоли да не разпространявам моя документ в „Църквата като цяло.“ Не ми е предоставен достатъчен библейски авторитет по въпроса защо не трябва да правя това. В този момент със сигурност няма да разпространявам документа в църквата, надявайки се за библейските доказателства, които търся. Но трябва да се разбере, че аз съм се подчинил на комитета с цел да ми бъде показано, чрез авторитета на Писанието, къде са грешките ми. Сигурен съм в съгласието Ви, че исканията на братята трябва да бъдат подкрепени от ясното „така казва Господ.

Най-накрая, братя, искам да попитам всеки от вас лично дали сте абсолютно сигурни извън всяко разумно съмнение, че сегашната позиция на църквата за Триединството е

правилна? Абсолютно сигурни ли сте, че ръкописът „Завръщането на Илия“ няма никаква стойност? Спешно се нуждая от отговор на това. Занесли ли сте ръкописа на Господ и питали ли сте Го в молитва дали има светлина в него или той бил разглеждан само по академичен начин? Нямам намерение да Ви обиждам с тези въпроси, но субективното преживяване през което преминах ме кара да се обръщам към вас по този начин.

Братя, ако има основателни съмнения относно текущия възглед на църквата за Триединството и има възможност за светлина в това, което казвам, тогава съществува вероятност като църква да сме се ангажирали с богослужение, което е според фалшиво разбиране за Бога. Историята на Израил ясно ни учи
За възможността Божиите хора да се заблудят по отношение на поклонението на истинския Бог. Не посочвам тези неща като факти пред комисията, но
Просто, за да обсъдим възможностите. Сигурни ли сме в това!

Комитетът ме помоли да проявя доверие към адвентната ерудиция. Братя, искате нещо много тежко от мен. Със сигурност има учени, чрез които съм бил благословен и които ценя в църквата, но не мога да се доверя на който и да е учен, отхвърлящ буквалното шестдневно сътворение, а такива между нас има много. Не мога да приема нито един учен, който се стреми да омаловажи
концепциите на Остатъка и препраща към други църкви посредством концепцията на Вавилон, а отново такива има мнозина. Не мога да приема учен, който отхвърля правилното разбиране за Изследователния съд, а отново има десетки учени, които правят това и аз съм запознат с този факт. Вашето искане за доверие не може да бъде разширено до някое от гореизброените и никога няма да бъде направено от мен. Щастлив съм да приема всеки член на адвентната църква като брат или сестра в Христос и да ги обичат така, както би ги обичал Христос, но да се доверя на ерудиция, която е извън обикновените твърдения на Писанието, това никога няма да направя.

В заключение:

Ако можете, моля, дайте ми библейски отговор на моя ръкопис, показвайки ми както грешките в преценката ми, като цитирате пасажи от моя документ, така и давайки ми след това ясно библейско опровержение на позиция като тази.

Моля ви, ако можете, посъветвайте ме относно личното ми преживяване. От Бога ли е то, от хора ли е, или още по-зле, от дявола?

Бихте ли потвърдите сигурността си в сегашната ни позиция, че Триединството е правилно и истинно виждане за Бога и бихте ли желали да подпишете лично едно такова изявление или чрез представител, който да подпише изявлението от името на комитета с официалния печат на църквата?

Можете ли да организирате форум, където съдържанието на този документ да бъде обсъден и проучен?

Благодаря ви още веднъж, че отдадохте на тези неща сериозно и молитвено разглеждане.

Както можете да си представите, тези неща са спешни за мен и вашата бърза реакция ще бъде високо оценена от мен.

Моля, бъдете сигурни, че държа на всеки от вас с голямо уважение и любов, и Вие сте в молитвите ми по отношение на това Бог да ви внушава правилния път, който трябва да следвате по отношение на този въпрос.

Вярно в службата Му

Ейдриън Ибънс

41. Отговор на дивизията

Уарунга, 03 април 2009 г.

Скъпи Ейдриън,
Комитетът по библейски изследвания ми възложи да формулирам отговор на твоя официален отговор, без да се консултирам с комисията относно подробностите.[232] Следователно това което ти пиша не е редактирано от Комитета, и думите и фразите са мои. Макар че комисията изрази доверие в способността ми да ти представя нейния ясен консенсус, що се отнася до съдържанието на твоя ръкопис, за всеки неуспех това да бъде направено по най-благодатния и мил начин, вината е единствено моя.

В твоя отговор към оценката на Библейския комитет за изследване на ръкописа ти, озаглавен „Завръщането на Илия“, в който ни молиш да (1) покажем от Библията къде грешиш; (2) да дадем оценка на личното ти преживяване; (3) да потвърдим дали се доверяваме, че настоящата адвентна позиция за Триединството е правилна; и (4) да организираме форум, където твоята теза може да се изследва.
Въведение
Позволи ми да отговоря в обратен ред на елементите от настоящата молба.

Във връзка с област (4) трябва да признаем, че откритата дискусия и диалогът по някои теми понякога е различен и това е предизвикателство и предизвикателството е в това да се намерят места за проучване на нови теории. Създадохме такива защитени среди с по-академичен характер през последните 8 години, но също и заради това преживяхме тежки атаки от доста крайни консерватори. Все още се опитваме. Нека добавя, че в конкретна област на твоята загриженост, много силните преднамерени и стратегически планирани атаки срещу църквата от други групи, които могат
бъдат възприемани като такива, които споделят някои от твоите възгледи, със сигурност не са се казали полезни.

И все пак, да добавя, че редица проблеми, които повдигаш, обикновено са разглеждани

[232] От това разбирам, че дискусията е приключила щом като няма изискване да се докладва обратно на Комитета.

и обсъждани в учебните аудитории, в този случай най-вероятно на магистърско ниво. Това е форумът, в който студентите изпробват нови теории[233], получават критики от своите връстници и работят за подобряване на понятия и аргументация.

По отношение на област (3) е лесно да се заяви, макар да е дълбоко убеждение на членовете на комисията, че разбирането на Адвентистите от седмия ден за Божеството, както е изразено в Тринитарните изявления на нашите основни вярвания и подкрепено с много библейски препратки, е в съответствие с библейската истина. Твоят обобщен апел по отношение на тези основни вярвания в последното му издание не ни убеждава, и цитатите от Елън Уайт, които използваш като справка за промяна според нас просто не казват това, което предполагаш, че казват (виж приложението в края на това писмо).

Нека добавя, че макар някои от нашите учения от време на време да са предизвиквани и поставяни под въпрос от някои от библейските ни учени и теолози, учението за Триединството дълго време е имало пълна и единодушна подкрепа от преподаването на библейските ни учени и теолози
в нашите колегии и ръководещите църквата в административните длъжности
по целия свят. Тя е проучена, библейската основа е била изследвана, историята ни като ЦАСД е изследвана наново и ние имаме базисно споразумение за рамката, в която изследваме за още светлина и помощ в разбирането.[234]
засилено разбиране.225

Вярваме, че макар нашето разбиране и изразяване да са винаги отворени за усъвършенстване, като следваме учението за Триединството на базата на Божието себеразкриване в Христос чрез Библията, ние се покланяме на истинския Бог.

Между другото, ние не се „покланяме“ на „фалшиво разбиране“. Не разбирането, но Божията личност, е обект на нашето поклонение, и не намираме в Библията никакъв пример за поклонение на „разбиране“.[235]

Освен това ти ни предизвикваш да подпишем лични изявления за това убеждение, подпечатани с официалния печат на Църквата. Това е предизвикателство, което не ни засяга. Не е нужно отново да казваме какво заявяват ясно нашите Основни учения, но вярваме в простия призив на Исус за поддържане на яснота в изказа и намеренията (Матей 5:32). Няма никаква полза от правенето на такова изявление - да твърдим, че вярваме в това, което вече сме заявили, че вярваме, освен ако не е, за да се създаде съмнение в почтеността на всички членове които изповядват това при кръщението си и

[233] Макар че подходът ми към темата за Божия Син включва различни перспективи, доктрината не е нова, а е фундаментален принцип на църквата до смъртта на Елън Уайт

[234] Това не оставя въобще никакво място. От това изявление разбирам, че църквата твърдо е решила да поддържа своето вярване в Триединството чрез консенсуса на нейните учени и ръководители за изминалите няколко десетилетия.

[235] Моята употреба на термина „фалшиво разбиране за Бога” беше един опит да се избегне директното и по-грубо обвинение в идолопоклонство. Така че, в отговор на това, не ми остава друго освен да покажа, че църквата е въвлечена в идолопоклонство чрез нейното поклонение на Триединството.

чиито представители са гласували това изявление.[236]

Във връзка с твоето лично пътуване, духовен живот и християнска почтеност, Комитетът не е отделил време и не е сметнал, че е квалифициран да оценява личното ти преживяване. Достатъчно е да кажем: убедени сме, че е възможно да се възприемат грешни богословски възгледи, и все пак това да се прави с пълна честност. Не клоним към това да смятаме, че си воден от някакъв фалшив дух и нямаме намерение да поставяме под въпрос твоите лични мотиви и почтеност.[237] Ако бе направил изявлението, че проникновението ти се дължи на специално откровение от Бог, щяхме да се осмелим да оценяваме такова твърдение за пророчески дар или специално откровение. Но щом нещата не са такива, ние просто не сме съгласни и установяваме, че твоята теза не се поддържа Библията. Твоята теория е човешка. Ти си такъв, каквито сме и ние. Като човешки същества, може да се развълнуваме и ентусиазираме, но въпреки това да бъдем в теоретична грешка. Истината е, че никой човек, освен Исус, не е винаги прав във всичките си интелектуални възгледи. Фактът, че се чувствам окуражен, когато измислям нова теория, не прави това повече или по-малко истина. Ние не изграждаме нашите учения върху такива емоции.[238]

Относно библейската основа

Позволи ми с тези уводни думи да премина към съществената част на този окончателен официален отговор на Библейския изследователски Комитет към теб.

Апелираш за „Така казва Господ“, за да се покаже, че тезата ти е погрешна. Такъв апел към ясни библейски изказвания е похвален, а ние не сме имали намерение да не ти отговорим библейски. Следователно по-нататък ще: предоставя някои библейски коментари по основните проблеми в областта на херменевтиката, екзегетиката и теологията. Напълно сме съгласни, че върховен авторитет, с който говорим и действаме като църква, е само Библията, и ние поддържаме тази позиция срещу всеки, който например би искал да каже, че структурата на църквата или църковните служби, имат авторитет, независим от този, основан и даден от Словото Божие в Писанието. Нека добавя, че това е един от парадоксите на твоята теория, тъй като изглежда придаваш уникален авторитет на определени роли, независимо от авторитета на Словото,[239] с

[236] Размишлявайки за това, аз съжалявам, че съм молил църквата да подпише изявление относно Триединството. Макар и мотивът ми да е бил достоен, наистина не е било от полза да се отправя една такава молба.

[237] Това бе утешително за четене.

[238] Щеше да е лесно църквата да ме обвини в базиран на емоциите отговор. Ако на разумът и емоциите се гледа като на две противоположности, тогава изявата на едното предполага отсъствието на другото. Затова, за да може нещо да е разумно, мнозина допускат, че трябва да има минимална проява на емоции. Част от отговорът ми към църквата беше да представя разума и емоциите заедно. Това беше преднамерено от моя страна. Онези които не искат да видят идеите ми от Писанието, винаги могат да посочат на моята проява на чувства като причина да отхвърлят това, което казвам. Такива коментари само подсилват опозиционната рамка, в която те функционират.

[239] Никакво доказателство не е дадено в подкрепа на това твърдение. Всеки за себе си може да реши дали тук се съдържа доказателство.

теорията си за „Потока на благословението“ предпочитайки по този начин историческата римокатолическа властова структура[240] вместо това, което ние като църква винаги сме имали и сме разбирали като протестантски и библейски модел.

Но нека подчертая две важни точки. Първо, общоприето е, че всяка нова теза трябва да бъде доказана, а не опровергана.[241] В този случай основното ни възражение срещу твоята основна теория е точно това, че според нашата оценка ти не си я доказал.[242] Не си направил убедително обоснована тезата си от самата Библия, макар и претенциите ти да е класират дори по-високо от доктрината, защото е зададена като критерий или система за установяване или оценка на цялата доктрина. От самото начало ще кажем, че не зависи от нас да опровергаем това, но от теб да докажеш от Библията, че тезата ти може да устои. Трябва да е правилно и напълно установена. Не сме открили това да е така.

Второ, отново повдигаме въпроса за ерудицията и взаимодействието с други ученици на Библията в средите на Адвентистите от седмия ден. Напълно разбираме, че документът ти не е написан като академична книга и не сме имали намерение да искаме да правиш това. Но постоянният ти отказ[243] да размислиш, да общуваш и евентуално да се изправиш пред аргументите на учените Адвентисти от седмия ден в областта на библейската екзегетика, история и теология по отношение на Триединството, не е приемлив за нас. Това не може да бъде оправдано с твърдението, че някои учени не вярват в шестдневното сътворение, Изследователния съд и т.н. Това не е едно валидно извинение за игнориране на здрави аргументи, но изглежда по-скоро като опит за избягване на реалността. И в случая не говорим за няколко индивида
на границата на адвентната вяра, които поставят под въпрос горните позиции на Църква. Това със сигурност не би се отнасяло за учени като Герхард Пфандл, Мерлин Бърт, Джери Муун, Денис Фортин, Раул Дедерен, Фернандо Канале, Ричард Дейвидсън, Норман Р. Гъли, Герхард Дамстиг, Рон Клубъз и още, като начало на един списък, който обхваща практически всички настоящи учени на Църквата на адвентистите от седмия ден, които са писали по тези теми, и чиито писания са изложени на открито, за да може всички да се учат.

Не е достатъчно само да се твърди, че всички тези хора грешат в своята библейска екзегетика или исторически преценки, защото не са видели твоята система. Трябва да кажеш конкретно защо те грешат, например, в своята екзегетика на библейски текстове или в тяхната оценка на изказванията на Елън Уайт. Това ти никога не правиш.[244]

Тази липса на диалог и истинско взаимодействие може да е причинена от липсата на

---

[240] Това е ясен пример за неразбиране принципа за източника на живота. Римската система е директно свързана с безсмъртието на душата и вродената сила. Сравняването на мисловния ми процес с това показва неспособност да се работи в предоставената от мен рамка.

[241] Само ако Ф. М. Уилкокс си е бил спомнил това, когато е внесъл думата Триединство в нашите Основни вярвания през 1931 г.

[242] Това е заради решимостта да се остане в предположението на църковната рамка.

[243] Не разбрах използването на думата *постоянен* при положение, че взаимодействията ни не са били толкова много.

[244] Читателят може да прецени дали случаят е такъв. Вижте Глава 28-ма за подробности относно учените.

яснота и прецизност в твоя ръкопис и представената от теб теза, но също и да води до това. Неведнъж сме те молили да опиташ да заявиш своята гледна точка накратко и в обобщен вид.[245] От опит знаем, че повечето
теории, които не могат да бъдат изяснени по този начин, вероятно са твърде сложни, и със сигурност не са очевидният избор или основа за учение. Много
често това, което чувстваме ясно в собствените си умове, изглежда по-малко ясно, когато се напише на хартия, но точно затова подобно упражнение в точност е, както ценно, така и необходимо. По наша преценка все още не си достигнал този етап с твоята теория и не намерихме читатели, които да са сигурни, че винаги са разбрали какво всъщност имаш предвид.

Нека побързам да добавя, че нямаме причина да критикуваме твоята лоялност и действително поведение и оценяваме, че си подчинил себе си на
Църква в един процес, за който осъзнаваме, че наранява за теб. Въпреки това, не трябва ли тези факти да те накарат да поставиш под въпрос собствения си опит и неговата основа. Това не е ли пример за един твърде независим дух?[246]

В началото не намерихме за необходимо да повторим това, което тези адвентни мислители са казали и приехме техните библейски изложения като част от основата за нашия отговор. Ръкописът ти е много дълъг и направените коментари са много. Не видяхме нужда да повтаряме всичко.

Освен това, когато прегледахме историята на кореспонденцията с теб през последните няколко години и материалите, които са ти били предадени от австралийски адвентни теолози, като Карол и Ерик Ливингстън, всички от които са приети в конфиденциалността на Комисията, забелязахме огромното количество библейски материали, които са били достъпни за теб. Може би си бил недоволен от тези библейски коментари и критиката, основана на Библията, и със сигурност имаш право да не се съгласяваш, но
ти си ги получили. Вече си имал достъп и изобилно са ти били давани библейски отговори. Освен тези, които са пряко споделени с теб, ти си изразил познанието си върху редица писания, които изтъкнати адвентни мислители са написали по темата, предоставяйки библейска основа за нашето основно вярване.

Освен това взехме предвид, че общата ти теза е с философска и херменевтична методология. Ти самият постоянно правиш това твърдение. В разговори с теб ние наблюдавахме винаги това. Всички онези, които са прочели и оценили документа ти, посочват това в ръкописа ти това, възприемайки го като неразбиране на библейски текстове, цитати на Елън Уайт и т. н.. Като цяло, вместо да отговориш на специфичните им екзегетични, тоест библейски въпроси, бързо прескачаш към философски въпроси и вместо да разгледаш по-отблизо фактите в текстовете, ти твърдиш, че тези лица грешат, защото не следват и не разбират правилната ценностна система.

[245] Моля вижте последното Приложение. Тази информация действително беше предоставена.
[246] Отново и отново аз се питах и се молех за истината и много пъти се чудех да не би да съм пропуснал нещо.

Така че, поради тези основни причини, не сме посочили в официалния си отговор изричните библейски препратки, за които сега призоваваш: самата ти теза не беше оправдана с ясни библейски причини и ние приехме за даденост многото библейски експозиции, които вече са споделени от адвентните учени и учениците на Библията. Нека в известна степен се опитам да допълня този пропуск, като посоча някои от областите, в които възприемаме, че тезата ти съдържа основни слабости, признавайки, че някои от тях ще бъдат повторения на това, което вече е споделено с теб, но все пак са точки, които въпреки протестите ти считаме за абсолютно валидни.

От името на Комитета по библейски изследвания,

Секретар на полето към Южно-океанската дивизия[247]

42. Последният ми отговор към Дивизията

3-ти май, 2009 г.

Уважаеми (църковни водачи)
Благодаря, че отделихте време да съставите този отговор. Аз го обмислях с молитва.
От уважение към последната дума на БИК няма да предложа насрещен отговор.
Ще призная, че моето справяне с изявлението относно Христовото виздигане от Е. Г. У. беше представено неадекватно и виждам, че съм позволил възникването на неразбиране. Винаги съм вярвал, положението на Христос спрямо Отец не се е променило, въпреки че виждам, че това става по един различен начин.

Виждам също мъдрост в това Комисията да не предлага ново изявление относно Триединството, тъй като това би поставило под съмнение съществуващото съгласувано твърдение и потвърждението на тази позиция е правилното нещо, като взимате предвид позицията на църквата.

Оценявам вашата лична бележка. Опитах всичко възможно да бъда отворен за всичко, което моите братя са ми се представили и да го обмислям с молитва.

Опитвайки колкото мога, аз все пак не мога да се примиря с това. Понеже любезно ми предложихте лична бележка относно моя опит, аз ще изясня това накратко, като заявя, че моят опит е в отговор на моето учене, а не обратно.

Имам лична борба с въпроса за почтеността ми, докато съм в настоящата си позиция. Докато имам правомощията си като пастор, бих си помислил, че адвентните членове имат право да вярват, че пасторите, които се обръщат към тях, трябва да вярват в тези 28 основни учения. Виждам, че съм уязвим към атаката за липса на почтеност и не съм

[247] Ако желаете да прочетете останалата част от това писмо, следвайте тази връзка: http://maranathamedia.com/article/view/brc-final-response-apr-3-2009

сигурен как да се справя с това.

Моите убеждения не ми позволяват да подам оставка, тъй като вярвам, че адвентната църква е определеният от Бога заветен народ на земята и аз не съм свободен да отхвърля този установен авторитет - по отношение на организацията и лидерството. Така че не съм сигурен какво да правя по този въпрос.

Моето разбиране за Отец и Сина сега съвсем реално е самият център на теологията ми и то прониква във всеки аспект на моята система от вярвания и следователно ще подкрепя всичко, което представям. Не знам как може това да бъде решено и дори не съм сигурен дали трябва да ви натоварвам с този въпрос, но, както можете да оцените, вие преди всичко сте минали с мен през този проблем, заедно с _____ и не знам с кого още да говоря по този въпрос.

Знам, от това, което ми казахте, че църквата не може да отстранява хора въз основа на 28-те основни учения, но моите възгледи са такива, че биха могли да причинят смущения в църквите, където някога бих говорил, било поради репутацията ми, или поради малка препратки тук и там. Двама не могат да ходят заедно, освен ако не са в съгласие, но не мога да напусна църквата, която обичам по свой избор - това би било бунт за мен. Така се оказвам на много трудно място.

Чудех се дали църквата може да разреши това напрежение като ме отстрани. Това все още не би разрешило проблема с канала на властта чрез църквата, но то ще разреши проблема ми с почтеността ми, а това е основната ми грижа в момента. С други думи, ако бъдех отстранен, все още нямаше да се чувствам свободен да правя нещата както ги чувствам, защото Бог не е отстранил авторитета си от Адвентната църква и аз все още съм подвластен на нея, независимо дали съм в или извън системата й. Както казах, само се притеснявам за своята почтеност и искам да избегна това да бъда обвинен в опит да подкопая църквата и нейното учение и въпреки това, понеже имам пълномощия и членство, аз съм напълно уязвим за това обвинение и се страхувам , че това ще донесе безчестие на титлата пастор на ЦАСД, която ценя толкова много и затова не бих искал да правя нещо с което да опозоря това привилегировано звание.

Включих вас _____ в този имейл, защото ценя вашия съвет, приноса и приятелството ви. Подкрепихте ме срещу много предизвикателства за което съм дълбоко благодарен и съжалявам за бремето, което положих върху вас в това отношение.

Моля ви и двамата да се молите за мен и по възможност да ми предложите някои насоки за това в каква посока бих могъл да се придвижа - като си спомняте, че съвестта ми е най-скъпоценното нещо, което притежавам и не мога да я наруша при никакви обстоятелства. Имах кратка дискусия с ръководителя по теологията към Департамента в Авондейл миналия октомври и той ме подкрепи затова, че преди всичко трябва да следвам съвестта си - но как точно да продължа и какво да правя е отвъд моята мъдрост.

Благословения
Ейдриън Ибънс

43. Апелът ми към Конференцията на австралийското обединение (AUC)

Сряда, 13-ти май 2009 г.

До Съвета на председателите на AUC на Адвентистите от седмия ден.

До моите братя в Христос

Искам да ви пиша възможно най-кратко относно моята актуална позиция и разбиране, свързани с Основните учения на църквата.

А. Въведение
Както повечето, ако не всички от вас знаете, бях ангажиран с един процес на подчинение спрямо БИК, опитвайки се да разреша редица библейски въпроси в съзнанието си, които съм документирал в ръкописа „Завръщането на Илия.“ След период от приблизително 18 месеца процесът вече е завършен.

Опитах всичко възможно във внимателно изслушване на предложенията, направени от моите братя по отношение на онова, което е поставено пред съвестта ми. Дори умолявах Господ да ме освободи от убежденията, които сега поддържам, в случай, че те са самозаблуда, прекалено наблягане или фиксиране в тема, която за мнозина е или пълна загадка, или страничен въпрос. Колкото и да се опитвам да направя това, съвестта ми не е в състояние да се отклони от това мислене.

Д-р Нийл Уотс ме помоли да очертая какви са основните ми притеснения. Ще се опитам да направя това накратко. Пълният ми израз на тези мисли е разбира се изложен в ръкописа ми „Завръщането на Илия“, който съм щастлив да предоставя на тези, които го искат.

В Адвентната църква имаше значителни противоречия през последните 100 години, касаещи въпросите за властта, свързани конкретно с ролята на Христос, ролята на Духа на пророчеството и ролята на жените. Характерът на този спор се върти около естеството на техния авторитет по отношение на техните съответни части, а именно: Христос спрямо Отец, Е. Г. У. спрямо Библията и жената спрямо мъжа, както в дома, така и в църквата.

Тъй като тези три групи власти попадат в съответните двойки, естествено възникна въпрос по отношение на връзката между тях и съответните им сфери. Тези въпроси естествено доведоха до темата за равенството и как го определяме. Моето наблюдение на адвентните изследвания по тези въпроси е, че естеството на равенството и това как го определяме никога не са били сериозно разглеждани или оспорвани.

По дефиниция думата равенство изисква система от ценности за измерване и в обхвата на адвентната мисъл тази измервателна система изглежда приема по подразбиране измерването на базата на присъща сила, способност и позиция. Но аз открих много доказателства, които подсказват, че тази ценностна система е погрешна и не се основава на библейски принципи. В диалога си с моите братя напразно съм се опитвал да издигна едно ниво на осведоменост по този въпрос.

За мен изглежда очевиден момент, че връзката, която Отец и Синът имат помежду си, би поставила по един естествен начин основата на една универсална власт и система за равенство, тъй като Библията ни казва, че чрез гледане ние се променяме и наблюдавайки връзката между Отец и Сина, ние виждаме модел за това как се проявяват властта и равенството. Говорейки конкретно: връзката на Отец и Сина формира модел за други случаи на двойна власт, а именно: Библията и Духът на пророчеството и отношенията между мъжа и жената в домът и в църквата.

Моето твърдение е, че присъщата система за измерване на силата не успява да позволи на тези три групи власти да функционират както ги дефинира Библията. Основаното на вродена сила равенство изисква крайна еднаквост на най-вътрешно ниво и води до такива термини като съравни, а в понятията за Божеството като съвечни.

Такива изисквания замъгляват както ролите, така и идентичностите на тези равни властови системи и наистина създават голяма мистерия за това как трябва правилно да функционират.

Б. Моята изповед относно Божеството
Имайки предвид този фон, ще ви представя моята изповед на вярата във връзка с Божеството и конкретно проблемите ми с определени аспекти на 28-те основни учения.

Вярвам, че Бог Отец е великият първоначален източник на живот от Когото произтичат всички неща. 1 Кор. 8: 6. Пс 36: 9; Яков 1:17

Вярвам, че Христос е произлязъл от Отец във вечността отвъд сферите на човешкото разбиране и съществувал от вечността в общение с Отца. Мих. 5:2; Йоан 8:42; Йоан 1:18; Притчи 8:21-30

Вярвам, че както Отец има живот в Себе Си, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си и че Синът е наследил цялата пълнота на Божеството в точния образ на Неговия Баща. Йоан 5:26; Евр 1: 2-4

Вярвам, че Адам и Ева са направени по образа на Отец и Сина като уникално творение и точно както Ева е излязла от Адам и е била образувана от неговата същност (природа) и чрез Ева е била населена цялата земя, така и Синът е излязъл от Отца, от Неговата същност, и чрез Сина, Отец е създал цялата вселена. Бит. 1:26, 27; Римл. 1:20; 1 Кор. 11:3-9; Еф 3:9

Вярвам, че Светият Дух е личният и вездесъщ Дух на Отец и Сина и произтича от Отца и Сина като техен представител. Именно чрез това могъщо посредничество Христос ни

утешава лично и ни укрепва. Откр. 22: 1; Римл. 8:8-10; Йоан 14:16-18; 16:7-16

В. Трудността ми с основните учения

В резултат на тези убеждения, намирам следните аспекти на 28-те основни учения като невъзможни за съгласуване.

Основно учение №2 „Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности."

- от моето изучаване на Писанието разбирам, че това е един фалшив бог, по-близък до религията на Ваал, отколкото до тази на Йехова и следователно това е нарушение на първата заповед.

Основно учение №4 „Бог вечният Син“

- с оглед на горния израз в Основно учение №2, този израз показва, че Синът е Бог не по наследство, а по-скоро чрез самовъзникваща сила.

Основно учение № 5 „Бог вечният Дух е бил активен с Отца и Сина при сътворението ”

- с оглед на горния израз в Основно учение №2, този израз показва, че Духът е Бог не като вездесъщият представител на Отец и Сина, а по-скоро като самовъзникваща сила.

Г. Последващи изводи

Има вторични последици от тези така формулирани Основни учения, а именно - спиритуализирано разбиране на термините Отец и Син. Това разбирането е ясно отклонение от правилото за буквално тълкуване на Библията и теологичния материализъм, заложен от нашите адвентни предци. Този процес ме води до редица възражения заедно със съответни препратките към глави от моя ръкопис:

Спиритуализирането на термините Отец и Син с идеята, че Христос не е буквално Божият Син (не е наследил Божествеността на Отец). - (Променя адвентните принципи за интерпретация на Библията) - Вижте глава 28-ма.

Поставяне основите на църковното учение за Божеството върху редица предположения, от които може да се направи само извод, но не и да бъде то изрично доказано от Писанието. (Смесване на Писанието с традиция) - Вижте глави 27-ма и 28-ма.

Използването на спиритуализираща методология по отношение на Отец и Сина създава прецедент за спиритуализирането на други библейски доктрини като Учението за светилището, омаловажава значението на двете отделения и замъглява същността на спасителното дело, започнало през 1844 г. (Променя други доктрини и се позовава на ереси) - Виж глава 8-ма.

Създаване на лъжлива представа за авторитета, извлечена от Триединството, която поставя Отца като един, който само възприема висшата позиция, а Синът само възприема позицията на покорност. Подобна гледна точка представя една предполагаема власт за разлика от тази на един буквален Баща, който има абсолютна власт, и Христовото подчинение е възприето само за целите на спасението, за разлика от това подчинението Му да бъде ПЪТ и пример за всички създадени същества, за да разберат как действа принципът на покорството. (Променя възприемането на властта и покорството) - Виж глави 31-34.

Твърдението, че Триединството е едно развитие на платформата на пионерите, е една несъстоятелност. В това твърдение за прогресивност има присъщо понятие за богословска арогантност, която предполага невъзможност от грешка в тази прогресия, съчетана с историческа наивност относно характера естествената прогресия на адвентното движение по отношение на истината – това означава едно типично слизане надолу, а не отиване нагоре. (Отхвърляне на оригиналната адвентна доктринална платформа) - Вижте глава 26-та.

Ключов елемент от вестта на Уагонър през 1888 г. е наследената божественост на Христос. (Триединството води до отхвърляне сърцето на вестта от 1888 г.) - Вижте глава 26-та.

Неверният възглед за равенството, идващ от Триединството, което се прехвърля към стремежа за полова неутралност в управлението на църквата не е нещо подкрепено от Писанието. (Променя възприемането на равенството, което влияе на църковното управление) - Вижте глава 33-та.

Д. Лични изводи и размисли

Вярвам, че всеки член на адвентистите има право да вярва, че пасторите, които им служат, вярват и преподават Основните учения на църквата. Видно е, че не вярвам в тях по отношение на Божеството.

Попитаха ме дали мога да се въздържа от публично говорене по тези въпроси запазвайки мълчание, тъй като много членове имат въпроси за Основите учения. Моят отговор на това е: убеждението ми, че Исус наистина е Син Божий е в самото сърце и в центъра на вярата ми и следователно не може да бъде премълчана поради политическа целесъобразност. Изпитвах съвестта си и открих, че тук трябва да стоя.

Беше ми казвано, че поемайки тази линия, аз не се подчинявам на моите опитни събратя по отношение на новата светлина и аз наистина дадох уверения, че ще подчиня на констатациите на БИК. В отговор бих заявил, че заеманата от мен позиция не е стриктно нова светлина, а по-скоро стара светлина, поставена в нов контекст. Второ, не очаквам някой да намекне, че, когато говорим за подчинение, с това включваме подчиняване на съвестта. Със сигурност подчинявам на църквата всичко, за което тя има власт над мен - моята позиция, кариера и статуса ми в нея. Бих могъл да добавя, че след размисъл, бих могъл да изразя позицията си по отношение на подчинението по-ясно, но по времето на изразяване, нещата не бяха толкова ясни, както сега, нито убежденията ми бяха така ясно дефинирани. Надявах се в процеса
да се върна към една по-хармонична позиция (повярвайте ми, молех се за това!), но това не стана.

Някои от църквата са изразявали мисълта: Трябва ли вдигам такъв шум за нещо, което по същество е загадка и трудно за разбиране. Бих казал, че в съответствие с този начин на мислене, църквата е тази, която вдигна шум по този въпрос. Проблемът е, че, ако Основите учения не бяха толкова конкретни, тогава бих могъл да поддържам моите вярвания в добра съвест и да остана верен член на църквата.

По същество смятам повечето от нас осъзнават, че двете гледни точки са диаметрално противоположни и че никога няма да намерят хармония в църквата, и това не е от полза за благосъстоянието на членството в църквата.

Това е позицията, която сега съм напълно решен да заема след много молитва, измъчване и изследване на душата, съчетани с дълбока любов към моите братя и искрен опит да приема техния съвет. Възнамерявам да направя тази изповед на вярата достъпна за по-широката църква в близко бъдеще.

Призовавам ви да направите всичко необходимо, за да защитите, както съвестта си, така и църквата като цяло. Тъй като БИК ми изясни, че няма такава гъвкавост при Основните учения, тогава моето оставане като ръкоположен пастор ме излага на обвинението в липса на почтеност, една задача, за чието разрешаване ви моля да помислите. Трябва да се въздържа от подаване на молба за отказване от права, тъй като все още считам адвентната църква за заветния Божий народ и чувствам, че нямам право да се отдалечавам от нея въз основа на моя собствен авторитет, но вярвам, че е в рамките на вашата власт и правомощия да разрешите този проблем, като постъпите спрямо мен според вашите убеждения. Няма да се противопостави на подобно действие, нито ще казвам нещо лошо за ръководството относно това.

В заключение бих искал да благодаря на всички, които ми обърнахте внимание и накрая призивът ми към вас се състои в това, че Христос наистина е Божият Син и, който има Сина, има живот. Намерих в родения Син, бисерът с голяма цена, заради който с радост ще продам всичко, което притежавам.

Искрено Ваш

Ейдриън Ибънс

44. Отговорът на AUC и моят последен отговор

18-ти май 2009 г.

Конференция на Австралийския съюз до Ейдриън Ибънс

Благодарим ти за твоята кореспонденция от 13-ти май 2009 г. до Австралийския Съвет на председателите на Съюзната конференция, където си показал истинска прозрачност по отношение както на теологичната ти позиция, така и на процеса с църковното ръководство.

Имаше възхищение от твоята прозрачност, но със сигурност единодушна загриженост за позицията и решението ти. Президентите на местните Конференциите в съвета биха

искали да преразгледаш позицията си и да приемеш по-широкия съвет на твоята Църква, особено в светлината на значителния преглед, направен от Библейския изследователски комитет на Южно-Тихоокеанския отдел.

Ако все още вярваш, че Църквата на адвентистите от седмия ден е църквата остатък на библейското пророчество, тогава подчиняването на такова искане не би било подчинение на съвестта, а самата ти съвест на преден план би осигурила сили да уважиш библейските заключения и по-широк съвет на хората с опит, които Бог е поставил в ръководството на Неговата Църква на последното време.

Но ако решиш твърдо да държиш заявените си позиции, тогава президентите вярват, с дълбоко съжаление, че би било подходящо за един човек с такава почтеност, каквато си показал, всъщност да поиска от Изпълнителния комитет на конференцията на Австралийския съюз да бъде отменено ръкополагането ти поради самите причини, посочени във кореспонденцията ти.

18 май 2009 г.
Ейдриън Ибънс до Конференцията на Австралийския съюз

Скъпи братя

Благодаря за имейла ви.

Единствената основа, на която мога да преразгледам позицията си, е на базата на убеждението, което Писанието осъществява за съвестта ми и аз многократно съм искал да ми се покаже от Писанието къде съм в грешка. Опитах всичко възможно, за да доведа съвестта си в хармония с позицията на църквата, но не съм в състояние да направя това, защото църквата не успя да ме убеди в грешката ми.

Ако имахте възможността да прочетете моя документ, можеше да разберете по-добре какво е схващането ми за ръководството, подчинението и властта. Проблемът с призивът ви към мен да приложа моето убеждение, че Адвентната църква е църквата на остатъка като основа за изоставяне на личните ми убеждения пред по-мъдрата и колективната мъдрост на братята е, че това много се доближава до учението за непогрешимостта и че църквата не може да сгреши в учението. Това е като да помолите жена да се довери на съпруга си, независимо от всичко, и вие и аз знаем, че това е много опасна линия на разсъждение. В Библията ясно се казва „в Господа“. Библията е пълна с примери за това как Божият народ е бил в отстъпничество и въпреки това Бог не го е изоставил, но му е дал време да преразгледа позицията си. В този смисъл, все още уважавам ЦАСД като остатъка - но вече не като носител на настоящата истина, а като институция в сериозна опасност. Но това не означава, че съм свободен да се отдалеча от този заветен народ, докато Бог сам не определи това. Да направя това, би означавало да вървя пред Него.

Тъй като смятам себе си за адвентист от седмия ден и част от Божия народ на остатъка, аз си запазвам правото да представям разбирането си за адвентната вест, сега след като адекватно се подчиних на църква за промяна на позицията ми, и въпреки това съвестта

ми си остава непроменена. Исках да ви предложа възможност да разрешите църковния конфликт, който ще възникне, след като открито изразя позицията си, за която претендирам, че е напълно адвентна и силно защитена от Библията. Надявах се, че бихме могли да спестим много спорове, но изглежда, че това няма да се случи. Уважавам правото ви да виждате това различно.

Искайки от мен да анулирам ръкополагането си показва тъжна липса на разбиране на позицията ми и разбиране на проблема. Не съм в състояние да направя това, тъй като ценя много позицията си като редовен пастор в ЦАСД и не бих я отхвърлил с лека ръка. Всъщност настоящата ми позиция е част от дълга ми към моята църква да апелирам, да протестирам и да бдя на стената на Сион.

В любовта си към всички вас, апелирам към Всички ви да преразгледате това, че Христос е наистина истинският Божи Син.

Благословения

Ейдриън Ибънс

45. Писмо във връзка с анулиране на ръкополагане

Църква на адвентистите от седмия ден
(Конференция на Австралийския съюз) Ограничен състав
24-ти декември, 2009 г.

Скъпи Ейдриън,
Твоето ръкополагане
Както винаги е било, радостта на най-близките до теб, както и тази на по-широкото събрание в църквата беше голяма, когато ти влезе в пасторската служба на пълен работен ден при Църквата на адвентистите от седмия ден. Нашето и твоето желание по онова време беше това да бъде призванието на живота ти.

Но между теб и твоята Църква настъпи трагично напрежение и поради това сме натъжени. Преди да продължим по-нататък обаче, ние потвърждаваме твоето открито взаимодействие както с теологичното, така и с административното ръководството на ЦАСД в продължение на един дълъг период от време. Духът на участието ти е допринесъл за поддържане на положителна връзка. Въпреки това резултатът е, че ти не си се съветвал с братята, но по-скоро избра да се придържаш към някои много съществени богословски позиции, които са в разрез с Църквата на адвентистите от седмия ден. Освен това ти декларираш, че активно ще споделяш тези различаващи се вярвания.

Сам признаваш, че възгледите ти са противоположни на основните вярвания на

Църквата на адвентистите от седмия ден, които включват учението за Триединството, вечната божественост на Исус и открояващата се личност на Светия Дух. Бяха ти дадени много съвети от висши ръководители в Църквата, включително и от Комитета за библейски изследвания, д-р Пол Петерсън и д-р Нийл Уотс, но, без никакъв резултат. Твоето твърдение е, че Църквата на адвентистите от седмия ден е изпаднала в отстъпничество и вече не държи настоящата истина. Посредством поддържането на твоята позиция и защитавайки преподаването на различаващи се доктрини, ти си анулирал ръкополагането си като пастор в Църквата на адвентистите от седмия ден.

Ето защо трябва да те уведомя, че, с дълбоко съжаление, Директорският съвет към Конференцията на Австралийския съюз, в хармония с политиката на Южната тихоокеанска дивизия ИМП.10.05 раздел 4б (приложен в съответствие с разделите на тази политика) и препоръката на Южната Конференция в Куинсленд, одобриха записа по анулиране на твоето ръкополагане.

Макар решенията ти да налагат един толкова тъжен резултат, сигурен съм, знаеш, че църковното ръководство копнее за време, когато ти може отново да избереш да вярваш както вярва Църквата на адвентистите от седмия ден в онези отношения, в които в момента си в опозиция.

Оставаш в нашите молитви.
Искрено твой

Пастор Кен Вогел
Генерален секретар
Приложение: Копие от политика EMP.10.05, раздели 1-7
EMP 10.05 4b
Разногласие
Когато служител открито изразява съществено несъгласие по отношение на основните вярвания на Църквата на адвентистите от седмия ден; продължилото несъгласие и липса на покаяние може в крайна сметка да бъде разглеждано от църквата като отстъпление и идентифицирано по този начин от административната организация на този служител след консултиране със следваща по-висша инстанция.

46. Извинение и изповед

Въпреки че е изключително болезнено да загубя своите пълномощия, аз разбирам последиците от решението ми да приема родения Син на Бога. Разбрах, че би било невъзможно да работя в рамките на Адвентната църква с моите убеждения за Писанието и прозрачността, която вярвах, че дължа на църквата.

Докато размишлявах за събитията от ценните две години и половина, си припомних една вечер след като приключих с писането на книгата. Имах онова непосилно чувство на срам от идолопоклонството, в което бях участвал и болката и страданията, които то бе причинило на мен и семейството ми и тези, които бяха под моето влияние. Изповядах греха си пред Бога и поисках прошката Му. Потвърдих увереността си в любовта на

нашия Баща и се зарадвах от познанието в родения Син. Никакви думи не могат да опишат свободата, която почувствах в истината за роденият Син и какво означаваше това за мен. Това не е просто академично упражняване на една вяра срещу друга. Това е разликата между това да се покланяте на една истинска личност и това да сте съблазнени от лъжа.

Докато размишлявах над тези неща, стигнах до убеждението, че трябва да се извиня на всички хора, на които съм повлиял с грешния си възглед за Бога. Също така почувствах, че е важно да избегна опасността от това просто да променя вярата си и след това да започна да посочвам греховете на другите. Духът на осъждането като форма на праведност не идва от Бога, но от враг.

> Най-трудно беше да направим измамната сила на Сатана очевидна. Силата му да заблуждава нараства с практиката. Ако не може да се защити, той трябва да обвинява, за да изглежда справедлив и праведен и за да направи така, че Бог да изглежда произволен и взискателен. {Ривю енд Херълд, 7-ми септември, 1897 г., Параграф 3}

Не можех да защитя действията си в лъжливото поклонение, в което бях участник. Затова трябваше да призная грешката си, за да се защитя срещу склонността да обвинявам другите, с цел да изглеждам праведен. Това е чудесен тест за тези, които приемат истината за Божия Син в Адвентната църква. Има голямо изкушение в това да се защитаваме, обвинявайки църквата, за да изглеждаме праведни. Това е причината много от тези, които приемат истината за Божия Син, да имат дух на себеправедност и обвинителност. Това е средство за прикриване на унижението от това, че си вярвал в огромна заблуда.

Написах извинително писмо до всички, които са абонирани за моето медийно служение в Интернет. Имаше около 1600 абонати. Имейлът стигна до много мои приятели със заглавието *извинение и изповед*. За някои това звучеше сякаш отстъпвах от възгледите си за Бога и се връщам към вярванията на църквата. Когато прочетоха имейла ми, радостното им очакване се превърна в скръб и гняв. Съжалявам, че нещата се оказаха по този начин. Фразата *извинение и изповед* може да се прочете различно в зависимост от контекста. Смисълът, който вложих в тези думи бе моето извинение или защита на вярата и изповедта ми в Христос като роден Син. Ето какво написах.

19-ти януари 2010 г.

Скъпи братя и сестри от Адвентната заветна връзка

Пиша ви под убеждението за необходимостта да се извиня. В моята позиция като служител в Църквата на адвентистите от седмия ден и като директор Медия Мараната, имах влияние и използвах позиции за подкрепа и популяризиране на учения, които не са библейски.

През 2007 г. чрез поредица събития на провидението бях убеден, че учението за Триединството, както е изразено в 28-те основи на Адвентистите от седмия ден не може да бъде подкрепено от Писанието и всъщност е нарушение на Божиите заповеди; най-вече първите четири от тях.

Чрез моето изучаване на Писанието с молитва установих, че Бог е положил твърда основа за адвентното движение чрез убеждението на неговите водачи, че Исус всъщност е самият Божи Син, не символично, а действително. Научих, че Бог наистина е Бащата на Исус и че Христос е получил всичко, което притежава по наследство. Като имам този Син, с голяма радост открих, че имам живот и го имам в изобилие.

Бях също убеден, че вярата ми в Триединството, така както тя е изразена в 28-те Основни учения, беше обидна за Бога и на мен ми бе даден Дух на покаяние, изповядам греха си. Плаках за този грях в нарушаването заповедите на Отец. Освен това осъзнах греха си, в това, че преподавах това невярно учение на мнозина хора както в църквите, на които бях пастор, така и чрез уебсайтовете бях разработил.

Представям ви сърдечното си извинение за това, което смятам за най-обиден грях и престъпление против Господа, а именно преподаването и разпространението на учението за Триединството. Забелязах, че това учение е опасен спиритически инструмент на Сатана за унищожаване на спасителната истина на Отец и Неговия скъпоценен Син. То също така поставя основата за унищожаването на няколко други учения, които са били поверени на основателите на нашата вяра.

През последните две години бях в процес на диалог с Библейския Изследователски Комитет към Южно-Тихоокеанския отдел на Адвентистите от седмия ден, умолявайки неговите членове да разгледат отново този въпрос и да обърнат внимание на доказателствата, които представям пред тях. Комитетът не намери светлина в това, което им представих и ме помоли да не разпространявам ръкописа си в църквата като цяло.

Отнесох неговите препоръки и съвет на Господ и Го помолих да ми помогне да послушам внимателно какво ми казваха от Комитета, тъй като уважавам позицията им на ръководители в църквата. Помолих Господ да ми помогне да видя къде може да съм сбъркал. Не исках да причинявам излишна болка и разделение в Божията църква. Не намерих облекчение в дадения ми съвет и той послужи само за по-нататъшното ми укрепване в убежденията ми. Апелирах към църковните водачи да разрешат този въпрос. Изразих неспособността си да променя съвестта си въпреки искрените ми усилия да го направя. Чувствах, че не можех да напусна длъжността си, тъй като признавам църквата на адвентистите за Божи заветен народ, но усещах, че, ако ръководството смята, че това е най-добре за църквата, могат да ме дисциплинират както намерят за най-добре.

В началото на декември 2009 г. бях информиран, че пълномощията ми като пастор в Църквата на адвентистите от седмия ден са отменени и вече не съм служител там. Поемам пълна отговорност за това решение и не хвърля вината за него върху ръководителите. Те продължават да бъдат в сърцето и молитвите ми. Църквата на адвентистите е в самия център на моята привързаност и аз продължавам да се моля

горещо за нея като член на нейното общество.

Създадох уебсайт, който обяснява някои от причините за това, което съм са намерили в Писанието. [Вече не функционира] Също допълних и историята си в моя ръкопис „Завръщането на Илия“ на моя уебсайт adrianebens.com. Ръкописът ми е достъпен само при директна заявка към мен и не трябва да се предава на други като средство за подкопаване ръководството на Адвентната църква, а единствено като средство за разбиране на моята позиция. [Тази ситуация се промени след изключването ми през юни 2012 г.]

Както можете да си представите, това беше едно време изпълнено с много предизвикателства. Повечето от колегите и приятели ми се дистанцираха от мен и не контактуваха въобще с мен по отношение на този процес. Напълно разбирам, че получаването на това писмо, може да ви се стори конфронтиращо и дори обидно. Ще разбера напълно, ако искате да избягвате посещаването на моите уебсайтове или използването на моите ресурси, това е изцяло ваше решение. Само моля, ако сте намерили някаква стойност или утеха в моето служение или приятелство в миналото, да следвате разпореждането на Библията като „Изпитвайте всичко и дръжте доброто.“ Мнозина отказват да контактуват с мен, за да не се омърсят. Моля се за вашата християнска обич в съчетание с увереността в убежденията ви да не правят така, че да се страхувате от това да помогнете на брат си, когото може да възприемате като един, който е загубил пътя си. Лесно е просто да се каже: „това е ужасна трагедия, как това може да се случи с този пастор?“ Но аз апелирам към вас да изследвате Писанията, да се молите пламенно за светлина и да доказвате всичко стъпка по стъпка. Не позволявайте страхът от това, което мислят другите да бъде решаващият фактор.

Към бившите ми колеги апелът ми е, с оглед на вашата позиция и отговорност към стадото, водете го вярно и да му представяйте само истината на Словото Божие. Моля, бъдете верни в изследването на Словото и се уверете, че издигате истинския Бог на Писанието. И вие и аз знаем какви са последиците от неуспеха в извършването на това.

На членовете на църквата казвам, не се обръщайте към служителите за изхода в този процес, тъй като те имат да губят много повече от вас членовете на църквата, те са изправени пред загуба на кариерата и репутацията си, както бях и аз. Цената е изключително висока за откровеното изучаване на този предмет.

На тези, които бях пастир казвам: искрено ви моля да ми простите, че съм проповядвал фалшиви доктрини и не съм се постарал да ви представя чистото Слово на истината.

Скъпи мои приятели, с които съм работил в лозето на Господ, сърцето ми стене за вас. Не предавайте толкова лесно обичта си към мен и не ме изгонвайте от ума си. Съхранявам спомените, които имахме заедно и мълчанието ви е болезнено за мен. Ако усещате, че съм нападнат от врага и оставен да умра по пътя за Ерихон, моля, не ме отминавайте от другата страна на пътя, защото имате належаща работа в лозето на Господ. Ако вярвайте, че греша, къде са любящите ви думи, грижовен допир? Такава ли наистина вашата политика, да стреляте по „ранените“ и да ги отърколвате в канавката? Кой от вас има сърце? Всяка любов, която изпитвате към мен, би желала да разгледа

апела ми към вас. Всеки неуспех да извършите това ви поставя на везните като твърде недостатъчни.

Иска ми се да споделя с вас огромната радост, която намерих в познаването на истинските Баща и Син. Тяхното общение е моята постоянна утеха и покой. Спечелените сега духовни победи, по-последователният християнски живот, по-дълбоката радост, която преживява семейството ми са плода от следването на истинския ПЪТ, ИСТИНАТА и ЖИВОТА! Смирено и развълнувано се обръщам към вас: Елате и вижте! Вкусете и вижте, че роденият Син е истинска наслада и че Неговото иго е наистина лесно и бремето Му е удивително леко!

И накрая, скъпи наш небесни Татко, Суверен на Вселената, благодаря Ти за Твоята нежна милост в отварянето на очите ми за Твоята истинска идентичност и тази на Сина Ти. Каква безкрайна радост открих, само от това, че разбрах кой си Ти. Бях учен, че Си тайна, но Ти ме научи, че не трябва
Обърквам естеството Ти с Твоята идентичност. Твоята самоличност е ясна в Писанието. Ти си Бащата, а Исус е твоят единороден Син. Сърцето ми подскача от радост при мисълта за това. Прекланям се пред Теб и очаквам с трепет запечатването с името на Отец, за разлика от запечатването с името на блудницата, чийто знак е обгърнат в тайна.

Отче, Ти ще възтържествуваш над враговете си и името на Твоя Син наистина ще бъде възвишено над всички имена за Твоя слава. Моята молитва е: нека скоро дойде царството Ти - в името на най-прекрасния Ти Син – Господ Исус Христос.
В този имейл очевидно има висока степен на емоция. Спомням си момента, когато седях пред компютъра, готов да натисне клавиша, за да изпратя имейла на много мои приятели и познати. Наистина ли исках да го направя? Истината беше изключително ясна за мен от Писанието и затова реших да продължа напред.

Наясно съм, че няколко мои приятели бяха дълбоко обидени от това, което бях написал. Признавам, че някои от изразите бяха много силни, но това беше не само поради моето отхвърляне на Триединството, но и поради обичта ми към моята църква. Размисълът в последствие предполагаше един по-мек подход, но когато заедно се задействат всички елементи, усещам, че изпълних задължението си с любов, предупреждавайки църквата за голяма грешка, която е била направена при отхвърлянето на родения Син Божий.

Толкова много въпроси, които до тогава нямаха отговор и толкова объркване изчезнаха, когато бях воден към истината за родения Син. Не мога да изразя напълно радостта, която изпитах, когато Исус, единородният Син ми бе разкрит.

Част девета – Резултатът

47. Изповядване на родения Син

Имейлът, който изпратих, обяснявайки моята позиция по отношение на родения Божи Син, бързо се разпространи по света. Бе преведен на няколко езика за много кратко

време. Получих няколко разочаровани и гневни отговори, но имаше и някои гласове от членове на църквата, които са се почувствали частично утвърдени в своите изследвания по тази тема и затова бяха насърчени.

От периода август 2007 г. до януари 2010 г. се опитах да избягвам споделяне съдържанието на книгата „Завръщане на Илия“. Споделих с няколко близки приятели, така че те бяха наясно какво се случва, но ги помолих да не споделят с никого.

Една от основните причини да напиша „Завръщане на Илия“ е, защото моето медийно начинание, наречено Медия Мараната, представляваше интерес за много по-голямо самоиздържащо се адвентно служение. Бях поканен за диалог като начало на сливане на моето служение с другото. Усещах, че трябва да ги предупредя за сегашния ми процес на апелиране към църквата, тъй като не исках да повлияя неблагоприятно на служението им. Когато завърших ръкописа, занесох го на един от представителите на това по-голямо адвентно служение. Прекарах няколко часа с този човек и говорихме до късно през нощта, докато му обяснявах за красотата на родения Син. Той слушаше внимателно и размишляваше за това, което казвах. Помолих го да не споделя документа с никой освен с някой друг от неговото служение.

За съжаление, на следващия ден той занесе ръкописа ми директно на водача на друго служение. Тогава този човек отнесе ръкописа на бившия ми наставник, при когото бях служил през първите години на служението ми. Започнах да получавам телефонни обаждания от хора, които ме питаха за това, което проповядвам. Чудех се как са разбрали. Бившият ми наставник беше предупредил тези хора, които викаха срещу мен. Реших да му се обадя, понеже ние не бяхме говорили по този въпрос. Той беше много разстроен. Смяташе, че, ако просто бях отишъл при него, за да ми говори, лесно би могъл да ме спаси от това, което смяташе за погубваща душата заблуда.

Стана ми ясно, че ще бъдат положени всички усилия, за да се обезсили моето влияние. Дискусията по телефона беше много напрегната. Обаждането приключи рязко и това ме караше да обмисля отново цената на предприетите от мен стъпки.

Поради това изтичане на информация към другите в църквата, бях разпитван от редица хора за моята ситуация. Когато отговарях на тези хора, бях обвинен от други, че разпространявам материалите си в църквата, което не беше правилно. Реших да следвам един процес на апелиране чрез правилните канали. Ако се опитам да се свържа с приятелите си в църквата, за да ги предупредя, ще изглежда сякаш се стремя да подкопая църква. Можех да кажа много малко на всеки от тях и просто да се надявам и да се моля, че хората ще се свържат с мен, ако са получили информация. Много малко хора направиха това. Мнозинството просто прие информацията, така както им беше представена от други в църквата. Никога не са я поставяли под съмнение и никога не се осмелиха да проучат причините за това, което поддържах. Това беше отрезвителен урок за това как човечеството действа в подобни ситуации. Това ме накара да бъда по-решен да не приемам отрицателна информация за никого, без преди това да съм го питал лично в каква всъщност вярва. Това е много по-трудно, отколкото мнозина си мислят. Колко е лесно да се повярва на нещо невярно за някого, без да се проверят доказателствата.

Тази човешка слабост идва от градината, където Ева приела лъжите на Сатана срещу Бога, без да ги проверява, за да види дали са верни или не.

След като завърших процеса си с църквата и разбрах, че моите убеждения бяха непроменени, с охота се изправих пред писмото съобщаващо за загубата на правомощията ми. Сега, но не и преди това, бях готов открито да изповядам вярата си в родения Син. Отначало си помислих просто да мълча за известно време, но усетих, че дължа на всички извинение и затова написах имейла си на всички, които бяха повлияни от моето служение.

Роден съм в адвентната болница в Сидни и ходих на адвентни училища докато ме приеха в университета. Следвах също и в Авондейл, когато и служех като пастор в четири различни църкви в продължение на повече от десет години. Познавах поне 2500 души в църквата. С мен се свързаха около 30 или 40 от тях. Повечето реакции не представляваха интерес към вярата ми, а по-скоро усилия да коригирам грешката си, без да се отдава сериозно внимание на въпросите, които повдигнах. Поглъщаща реалност на човешката природа е обикновено да не се стреми към поддържане на приятелството с някой, който може да изложи безопасността на групата ти.

Предложих на един мой много близък приятел да прекара с мен уикенда просто, за да обсъдим нещата. Предложението ми беше отхвърлено. Твърдеше, че е твърде зает и това така и не се случи. Що се отнася до по-голямата част от моите приятели в църквата, за тях случаят ми вече беше приключен; и това те бяха решили без откровена ангажираност по примера на беряните за изпитване на всичко, за да се види дали е така. За много хора, щом решението на църковното ръководство бе, че няма светлина в това, което казвах, тогава те нямаше нужда да го изследват сами. По този начин връзките ми със стотици хора бяха прекъснати, без почти никакви усилия да проверят
за себе си. Родих се в една изстинала реалност, но предпочитах да знам за това сега, а не по-късно.

Започнах да пиша статии на моя уебсайт за Отец и Сина в контекста на основаното на отношения царство. За период от две и половина години споделях любовта си към родения Божи Син. По това време написах книгите, *Мъдростта на Бога*, *Божественият модел* и *Моят Любим*. Тези книги и други материали предизвикаха значителен интерес. Управлявах всичките си дейности чрез моя уебсайт. Не исках да раздавам материали в ЦАСД.

В същото време се приближих до две църкви, на които бях пастор в Конференцията в Южен Куинсланд и ги информирах за убеждението ми, че съм проповядвал заблуда на събранията. Казах им, че е мое задължение да информирам тези, на които съм бил пастор за грешката си. Казах им, че признавам юрисдикцията им над местната конгрегация и че ако те поемат отговорността пред Бога за предаване информацията на членовете й, тогава бих оставил това на тях, но, че в противен случай бих им го казал аз.
Потрепервам като си помисля как тези хора поеха отговорността пред Бога по отношение на това дали ще уведомят или не хората за моята изповед за вяра в заблуда. Това е тежка за носене отговорност, но усещах, че не мога да наруша евангелския ред и

да говоря с членовете, без тяхното разрешение Да се действа по такъв начин би означавало само да се нанесат големи щети. Мисловният ми процес за това как да се отнасям към църквата изложих в книгата *Божественият модел*.[248]

През този период, веднага след отнемането на правомощията ми, опитах да се свържа с редица групи, които бяха приели Отец и Сина и представяха тази вест. Опитах се да им обясня, че Бог все още е има заветни отношения с Църквата и ние бихме били разумни, ако признаваме това. Написах две статии, обясняващи моята позиция.

- Защо оставам част от Църквата на адвентистите от седмия ден[249]
- Защо се придържам към моите адвентни братя[250]

Обясних им, че подобно на Давид оставам верен на ръководството на Саул, въпреки, че царят е бил в отстъпничество, и че ние трябва да правим същото, за да има благословия за нас в този процес. Тези братя не виждаха никаква мъдрост в това, което казвах. Много от тях вярваха, че Църквата на адвентистите е Вавилон или в такова състояние, че Бог повече не я признава за Своя църква. Говорих с редица хора по този въпрос и намерих много малко от тях, които виждаха някаква светлина в това, което представях. Обясних им също, че ако се отделим от църквата, тогава нямаме средства, с които да избегнем самодостатъчността на Лаодикийското състояние. Би било почти невъзможно по този начин да се избегне фарисейският критичен дух. Много от тези групи претендираха за статута на Филаделфия и отхвърляха всяко предположение, че могат да са Лаодикия.

Позицията ми ме постави под подозрителността на мнозина. Въпреки че имахме съгласие относно учението за Отец и Сина, възгледите ни за това как функционира църквата бяха много различни. Намерих това за изключително разочароващо, което вероятно говори отчасти за духа на осъдителността, който все още притежавах. Колкото и странно да изглежда на някои, изпитах силно чувство за лоялност към адвентната църква, въпреки че Църквата ме възприема като много нелоялен и внасящ разцепление. Разбира се, това беше много неудобно положение.
Поради факта, че се свързах с тези независими групи, надявайки се да ги насърча в уважението към ръководството на ЦАСД, докато напредват в името на Родения Син, Адвентната църква погледна на присъствието ми в тези срещи като устойчиво участие в разделителни движения. Това беше ключово обвинение срещу мен при изключването ми от Църквата в средата на 2012 г.

48. Прелюдия преди изключването

Разбрах ясно, че ако адвентната църква не може да разшири принципите си в рамките на 28-те основни учения, които да позволят убеждението ми за Божия Син, единственото логично нещо бе да анулирам правомощията си като пастор в нея. За да може църквата

[248] http://maranathamedia.bg/book/view/bozhestveniyat-model-v-tsrkvata
[249] http://maranathamedia.com/article/view/why-i-remain-part-of-the-seventh-dayadventist-church
[250] http://maranathamedia.com/article/view/why-i-cling-to-my-adventist-brethren

да обхване два диаметрално противоположни възгледа за личността на Христос, това би направило нещата изключително трудни от административна гледна точка. Когато пък става въпрос за членството, това е съвсем различен проблем. Църквата е свободна да дава право на пасторите, които се придържат към централните принципи на вярата с цел осигуряване на безпроблемно управление. Когато става въпрос за членството, църквата трябва да съветва и инструктира членовете си от самата Библия като основа на своя авторитет.

По време на една от двете ми дискусии с представител на отдела, говорихме по темата за 28-те основни учения, които се използват като кредо за дисциплиниране на хората. Той ме увери, че ще каже на ръководителите в Конференция, за това как трябва дисциплината на членството да се основава само върху Библията. След като загубих правомощията си и вече бях изправен пред перспективата на безработицата, изпратих имейл на местната конференция и показах имейла, който ми беше изпратен от отдела като помолих Дивизията да потвърди това, което и направи, както се вижда по-долу.

15 ноември 2009 г.

Уважаеми [Председател на конференцията]

Моля намерете приложеното писмо за срещата в Ексек във вторник 17-и относно моето ръкополагане.

Ако можете да представите писмото ми пред комисията, бих оценил особено това. Моля също за копие от решението, което комисията вземе по моята позиция.

Изпратих копие до [секретаря на отдела в съответното поле] поради позоваване на едно изявление, което той направи в разговор, който последно проведохме преди година.

В това отношение [секретар на областта на отдела], ако можете да проверите дали съм Ви разбрал правилно и също така дали сте в състояние да следвайте **своето предложение, като пишете до президентите относно използването на основните учения в дисциплинарните действия.**

Моля се да имате мъдрост [председател на конференцията] в делото при тази ситуация.

Най-добри пожелания

Ейдриън

Уарунга, 16-ти ноември 2009 г.

Скъпи Ейдриън,

Благодаря, че ми изпрати копие от този имейл. Нека побързам да те уверя, че не съм забравил обещанието си да напомня на президентите за правилната процедура във връзка с църковната дисциплина и освобождаването от членство.

На заседанието в Съвета на председателите на Президентския съвет на Южно-океанската Дивизия, веднага след нашия разговор, имах презентация пред президентите в Австралия и Нова Зеландия, и **силно подчертах, че такава дисциплина, когато се изпълнява по причини на вярата и доктрината, трябва да се позовава на Библията. Сигурен съм че съобщението бе чуто и бе посрещнато със съгласие**. Това, разбира се, не винаги ще предотврати объркването в някои местни църкви.

...

Бог да те благослови,

Секретар на полето

Директор на Отдела по библейските изследвания

към Южно-океанската дивизия

С голям интерес получих следното писмо от местната църква, където бях регистриран за член.

14 май 2012 г.

Скъпи Ейдриън,

Както навярно знаеш, в момента църковните записи за членство показват, че твоето членство в църквата все още е валидно в ЦАСД Идънс Лендинг. Уведомлението, че правомощието ти е отнето от Конференцията на Австралийския съюз бе прието с тъга. Обаче обстоятелствата изискват да поговорим за постоянното ти членство в ЦАСД Идънс Лендинг.

Църковният съвет на Църква Идънс Лендинг на неотдавнашно заседание, проведено на 23 януари 2012 г. реши, че името ти ще бъде премахнато от членство. Причините, водещи до това решение, включват: „**Отричане на вярата в основите на Евангелието и във фундаменталните вярвания на Църквата и преподаване на учения противоречащи на същото**.“ Друга причина за дисциплината е, „Постоянен отказ да се признае правилно установената църковна власт и подчиняването на реда и дисциплината на църквата”.

Основните варианти в тази ситуация обикновено са отписване на членство чрез писмена кореспонденция или **потвърждение, че поддържаш всички основни вярвания на Църквата на адвентистите от седмия ден**. Също така църковните процеси предоставят на членовете правото да бъдат изслушани на дисциплинарно заседание. Свикването на дисциплинарно заседание ще помогне за разрешаването на ситуацията и ще ти даде възможност директно да уведомиш относно това каква е твоята позиция по този въпрос.

> Църквата замолва да обмислиш с молитва позицията си и да уведомиш писмено за решението си. Ако искаш да продължиш да бъдеш член на църквата, обикновено е подходящо да присъстваш лично, за да изясниш въпроса директно с църквата на делова църковна среща. От теб се изисква да уведомиш дали: провеждането на срещата в 19:00 ч. в понеделник, 4 юни 2012 г., би било подходящо за твоя график. След получаване на това уведомление, ще бъде предоставена допълнителна кореспонденция, потвърждаваща датата на тази среща.
>
> Кореспонденцията относно координацията на църковната делова среща трябва да бъде направена чрез горепосочената пощенска кутия, адрес или имейл.
>
> Църквата Идънс Лендинг ти благодари за твоето всеотдайно служение през годините и ще се опита да реши този въпрос без излишно забавяне и в християнски дух, зачитайки правото на всеки човек да следват съвестта си.
>
> Твои братя и сестри в Христос. С уважение,
>
> Църковен чиновник

Както се вижда от горното писмо, църквата се е насочила директно към обвинение, че отричам основните вярвания на църквата. Бях информиран, че това може да бъде поправено, като просто заявя, че съм съгласен с Основните учения на църквата. Ето как функционира кредото. Библията не е цитирана и нито дори спомената. Човек е осъден според думите на хора, които твърдят, че това е според Божието Слово. Тази ситуация съответства точно на казаното от нашия пионер Дж. Н. Лафбъроу, че ще се случи с църквата, ако изпадне в отстъпничество.

> Първата стъпка на отстъпничеството е да издигнем кредо (верую), което ни казва в какво трябва да вярваме. Втората е да направим това верую тест за членство (връзка). Третото е да изпитвате членове чрез това верую. Четвъртата е да осъждате като еретици онези, които не вярват в това вероизповедание. И петата е да започне преследване срещу такива. Дж. Н. Лафбъроу, Ривю енд Херълд, 8-ми октомври 1861 г.

Когато президентът Н. К. Уилсън се обръщаше към делегатите при въвеждането на 27-те основни учения през 1980 г., той направи следния коментар.

> Има и други, които мислят, че знаят защо се прави това. Те вярват, че се подготвя клуб, който да бие по главата всеки, за да се опита да вкара хората в някаква тясна концепция на богословието, без да оставя никаква възможност индивидът да тълкува пророчеството или определени области на учението. Това също е жалко, защото това никога не е било и не е това намерение при всяко изследване, което е било предоставено с изявлението за Основните вярвания. Н. К. Уилсън, Ривю енд Херълд, 23-ти април 1980 г.

Въпреки че може би не е било намерението на старейшината Уилсън да използва Основите учения по този начин, това е точно постигнатият резултат. Поемам отговорността за моите действия, като същевременно подчертавам този факт, че, чрез използването на това верую, приятелството ми със стотици хора беше унищожено. Това кредо и начинът, по който то бе използвано в моето изключване е най-ясното доказателство за диагнозата, която Дж. Н. Лафбъроу дава за църковно отстъпничество.

Местната църква не можеше да бъде в състояние да „обърка нещата“, защото срещата за моето освобождаване от членство беше председателствана от председателя на конференцията, който, представителят на отдела ми каза, че е информирал за правилната процедура. Ако случаят е такъв, какъвто изглежда, тогава той е гласувал за игнориране на предложението и е използвал кредото за освобождаване от членство. Когато прочетох обвинението, съдържащо се в писмото на местната църква, знаех, че случаят им е фундаментално погрешен, но избрах да не оспорвам тази точка. Това беше ясно доказателство за мен, че, щом те бяха готови да заобиколят правилната процедура, тази съпротива би била безсмислена. Алтернативата беше да се оспорва техния процес, което би дало като резултат, впечатлението, че не почитам тяхното ръководство. Това не можех да направя.

Бях призовал местния съвет да предаде името ми на конференцията, за да се разбере моя случай и да ги спася от отговорността за извършването на това действие. За съжаление те поеха тази отговорност, въпреки че много от тях не бяха прочели и разбрали материала в тази книга, за да може да вземат информирано решение. Господи Исусе, молитвата ми е да не им считаш този грях.

Съпругата ми поиска от местната църква да се заеме в същото време и с нейното име. Посочи, че вярва същото като мен и искаше да застане до мен, за да се изправи пред същия процес. Църквата й отрече това право. Те посочиха, че ще се заемат с това по-късно. Защо не искаха да се занимават едновременно с жена ми? Не беше ли моето освобождаване от членство с цел поддържане на доктринална чистота?

В следващата глава подробно описвам процеса на моето изключване, но тук ще спомена, че жена ми изпрати документ от 15 страници, в който очертаваше убежденията си за Божия Син, заявявайки от Писанието вярата си, че Христос е роден от Отец. Тя чакаше няколко месеца след изпращане на документа, но не получи отговор. Когато се свърза с тях отново, беше информирана, че, ако не планира да разпространява убежденията си, те нямат планове да продължат въпроса. Моята съпруга сметна за много разочароващо това, че, на първо място, й бе отказано правото да стои до съпруга си в процеса и второ, че църквата не е взела предвид нейната позиция от Библията, достойна за дисциплина, щом подкрепя напълно позицията на съпруга си.

Съпругата ми успя да прехвърли членството си два пъти в рамките на църковната система без затруднения, въпреки вярата си, че Исус е роден Син Божи и напълно подкрепя усилията ми да разпространявам това учение из целия свят. Благодарни сме, че тя може да задържи членството си, но въпросът, който трябва да бъде зададен, е във връзка с последователността. Какъв беше истинският мотив за изключването? Същият въпрос може да бъде зададен относно случая на Крейг и Бронвин Джейкъбсън, които признаха пред църквата, че вярват в същото и въпреки това все още имат членство в църквата. Радвам се, че те все още могат да бъдат членове, но остава въпросът за целта на църквата в стремежа да изключи един, но не и останалите. Онези, които имат уши да слушат, нека слушат.

49. За любовта ми към Божия Син

Това е модифицираната версия на доклада, който написах няколко дни след освобождаването ми от членство на 4-ти юни 2012 г.

Църквата, в която бях член, е на около 1900 км от дома ми. Синът ми и аз изминахме това разстояние с автомобил. Докато пътувах имах много време да помисля и да разгледам въпроса. Вярата ми, че Исус е единородният Син на Отец ме постави в пряк конфликт с любимата ми Църква. За мен вярата е нещо, което живееш, което изповядваш; не е нещо, което премълчаваш. Ето защо казвам, че вярата ми ме доведе в пряк конфликт с църквата ми.

Пътуването ми ме отведе покрай мястото, където съм роден, което е точно срещу централата на Южно-океанския отдел. Видях адвентната болница в Сидни, където съм роден и след това обърнах очи, за да погледна символа на
моята църква, на която съм служил цял живот, размишлявайки за цената, която тъкмо щях да платя. През ума ми преминаваха скоростно много преживявания, лица, църкви, в които се покланях. Мислех си за обучението в адвентната учебна система и някои от учителите, които ми бяха помогнали да се развия по време на формиращите ми години. Спомних си тържественото пеене на химни, което често придружаваше някоя силна проповед за Даниил или Откровение и се усмихнах, докато си мислех за скъпи приятели, които бях срещнал по пътя. Тези неща сега бяха поставени на разстояние от мен и трябваше да се разпитам, струваше ли си да загубя всичко това заради Божия Син?

Дойдоха ми на ум някои семпли твърдения от Писанието, спомен от всички изследвания и проучвания, с които се занимавах през последните 5 години. Умът ми бе като заключен стоманен капан върху сигурността на Словото Божие и почувствах, че истината за Божия Син може да издържи удара на хиляди разтърсвания. Нищо не можеше да разклати доверието ми в Сина на
Бога и нищо не би ме отделило от Него. Нито приятели, нито църква, нито сладки спомени, нито кариера, нито чест, нищо не можеше да застане пред избора ми да следвам единородния Божи Син.

В събота, преди изпитанието, посетих църквата, която пожела да ме изключи. Видях много познати лица и за моя голяма наслада открих, че чувствах само любов към тях. Бях се молил нашият Баща да ми помогне да отразявам само Духа на Исус във всичко, което правя. Добре осъзнавах, че може и да се проваля и чувствата на самосъжаление и безсилие по време на процеса можеха да надмогнат, но аз прекарах там цялото време за поклонение в съботата, без никакви негативни чувства към тях. Спомних си годините на служба, които бях дал на тази църква като неин пастор. Много топли спомени се върнаха, когато си припомних лица и събитията, в които бяхме участвали заедно. Сега, от същия амвон, от който бях проповядвал за любовта на Христос, дойде съобщението, че църквата планира да се събере вечерта на идния понеделник, за да реши членството ми. Съобщението направи един от
прекрасните млади мъже, които бях учел на евангелието.

Не се ли ядоса Ейдриън? Не се ли разочарова от една такава несправедливост, при

всичко, което си бил направил за тази църква? Не[251], не бях ядосан. Изпитвах любов и тъга от спомена, че съм участвал в поклонението пред фалшив бог. Бях повече от достоен за това отношение - да, заслужавах всичко това. Така че нямах от какво да се оплаквам. Доверих се на моя любящ Спасител и се задоволих с това, че знанието за Божия Син си заслужаваше и то много повече от това.

В деня на срещата, на 4-ти юни 2012 г., получих обаждане от моя председател на конференцията, който щеше да председателства бизнес срещата. Той ми каза, че е прочел ръкописа ми „Завръщането на Илия“ и е гледал някои мои
DVD-та и е прочел някои от статиите ми. Каза ми, че е видял някои прекрасни
неща в писанията ми, но не можел да види тежестта на това, което казвах. Каза ми, че е чул много неща и че причинявам много щети на църквата. Благодарих на президента, че е отделил време да прочете моя материал и му казах, че не мога да го моля за повече от това. Попита ме как е възможно само аз да съм прав, а цялата църква да е в грешка. Посочих, че има хиляди миряни, които са намерили радост в Отец и Неговия Син. Не се ли броят гласовете на всички тези хора? Заявих, че съм само един от многото, които вярват в това. Президентът ме информира, че има препоръки от всяко ниво на църквата, които показват, че щяло да бъде в най-добрия интерес на всички, ако бъда изключен. Дискусията ни завърши приветливо и само малко преди да започне срещата.

Знаех, че много хора се молят за мен, защото усещах само любовта на Исус в сърцето си. Основната ми мисъл беше за Него, какво е направил за мен и колко сладко бе за мен откровението за Неговата синовност към Отец. Вече нямаше борба, само мир. Коленичих в молитва преди срещата и благодарих на нашия Баща за възможността да представя Неговия Син пред моите братя.

Когато излязох да отида при колата си, погледнах към безоблачното небе и видях как широката и пълна луна свети надолу върху мен. Доверих се, че моят Баща ще се погрижи и отидох на срещата с Крейг и Бронвин Джейкъбсън, скъпи приятели, които не се страхуваха да заявят вярата си в Божия Син. Когато влязох в залата, видях няколко мъже, които бях кръстил, оженил и наставлявал. Помолих се на нашия Баща да ги благослови и да им помогне. Пасторът на местната църква, родом от Полша, представи кратка проповед на посвещение за църквата като зеница на Божието око. Говореше, че този, който докосва църквата, докосва Божието око и за необходимостта църквата да бъде защитена.

След това президентът на конференцията прочете обвиненията срещу мен и тогава беше представено и трето обвинение.

„Участва в разделителни движения или организации“

Казаха ни, че това обвинение е съставено от местната конференция и местното църковно

[251] Тогава със сигурност нямаше гняв. В близките години след това щях да предприема сериозни усилия, за да предотвратя духа на осъдителността и разочарованието от неговото установяване. Понякога се спъвах и падах, но реших, че ако искам да направя тази жертва, тя си струваше само, ако бъда свободен от горчивина.

старейшинство и сега се препоръчва на църквата. Без обсъждане, обвинението беше гласувано, и явно прието. Не следях твърде отблизо, за да проверявам дали е така.

Тогава президентът очерта историята на моя процес: предаването на ръкописа „*Завръщането на Илия*“ на Комитета за библейски изследвания, което доведе до анулирането на писмата, които ми даваха правомощия. Ясно беше установено, че не съм съгласен с някои от Основните учения - а именно тези, отнасящи се до Триединството. Обвиненията относно отказ от евангелието и постоянен отказ да се подчиня на църковната власт и включването в разделителни движения не беше пряко адресирано. (След това бях помолил писмено конференцията и местната църква да дадат подробности за тези обвинения, но и досега нямам отговор). Единствената връзка с някакъв отказ от моя страна да се подчиня на църковната власт може да се открие само по отношение на Основните учения на църквата. Ако църквата вярва, че има властта да налага учение за Бога, което не се намира
директно в Писанието, тогава смятам, че има объркване по отношение на границите на църковната власт.

След това на църквата беше казано, че препоръките са дошли от няколко административни нива, което показва, че трябва да бъда освободен от членство.

Тогава ми бяха дадени 15 минути, за да отговоря на обвиненията срещу мен. Благодарих на събралите се там (имаше около 30 души, според мен) за привилегията да бъда адвентист от седмия ден. Казах им, че съм трето поколение адвентист и, че дядо ми, по линия на баща ми, е получил книгата *Великата борба* от колпортьор в Холандия и е приел адвентната вяра, а баба ми е изучавала Библията с адвентен пастор в продължение на седем години, преди да приеме вестта. Споменах, че бях роден в адвентната болница в Сидни и че цялото ми образование премина в адвентно училище, а след това и в адвентни гимназии. Казах, че съм работил две години в компания за здравословни храни към санаториум, а по-късно следвах колежа Авондейл, за да обучавам за пастор. Отвъд това, казах, че съм се оженил за прекрасна жена, която е пето поколение адвентист. Прадядото и пра прадядото на жена ми били запознати с вестта чрез А. Дж. Даниелс в Нова Зеландия. Елън Уайт говорила за капитан Джордж Мастърс по следния начин:

„Брат Мастърс и семейството му живеят в Дънедин и вършат доста голяма работа в разпространението на книгите ни. Той е сигурен и уверен, и истинен като стомана в бизнеса си при офиса в Уелингтън.” Издание на ръкописи, том 11 (11MR), стр. 3, Параграф 3

Прадядото на съпругата ми Феърли Мастърс учи в първото адвентно училище в Мелбърн и носи, написани от Елън Уайт писма, до пощата, за да бъдат изпращани обратно в САЩ. Дядото на жена ми бил първият мисионер
за индийския фиджи народ във Фиджи. Действително беше привилегия да бъда свързан с такава богата адвентна история.

Освен това благодарих на църквата, че ми позволи да бъда неин пастор в продължение на 3 години. Споделих как често си лягах нощем радостен, че ми е било позволено да бъда пастор във вестта на Третия ангел. В този момент донесох подарък, който бях

закупил за църквата и го предадох на местния пастор, като го помолих да го приеме в знак на това, че ценя църквата.

Тогава им казах за библейското обещание, което гласи:

Ако Синът ви освободи, наистина ще бъдете свободни. Йоан 8:36

Признах им, че тази обещана свобода изпитвах само за кратко и я изгубвах докато бях с предишните си убеждения като адвентист. Обясних им за това как тогава съм разбрал, че понеже съм се покланял на един Исус, който има само титлата Син, и върши делото на Син, но все пак не беше наистина Син, затова и аз виждайки този образ, имах титлата син на Бога и вършех работа като син на Бога, но нямах уверението, че наистина съм син на Бога, защото Исус, на когото се покланях, не беше действително Божи Син.

Що се отнася до предполагаемото ми отричане на евангелието, казах им за вярата си, че Бог е изпратил Своя Единороден Син на света, та който вярва в Него да не загине, а да има вечен живот. Заявих вярата си, че Исус е умрял и възкръснал отново за моето оправдание и сега служи за мен в Най-святото място. Вярвам също, че Той ще дойде отново и ще ме вземе при Себе Си, та, където е Той, там да бъда и аз.
Тогава ги информирах, че единородният Божи Син е мой господар. (В този момент местният пастор се намеси, заявявайки, че вече не използваме този израз.) Изчаках го да приключи и след това продължих. Заявих, че аз представях Отец и Неговия Син. Казах им как църквата не вярва, че Исус има какъвто и да е вид наследство от Отца. Обясних за изявлението на Уидън, Муун и Рийв, което показва, че термините Баща и Син трябва да се приемат метафорично[252] и как адвентната енциклопедия посочва, че няма идея за раждане на Сина от Отец[253]. Посочих, че Църквата изповядва нероден Син, докато аз изповядвах единороден Син. Той е този, Когото аз представлявам и Той е Този за Когото те ще трябва да решат. Умолявах ги, ако не са абсолютно сигурни затова че съм в заблуда, да обмислят добре този въпрос.

---

[252] „Друг важен момент включва начина по който тълкуваме Библията. Тук въпросът се отнася за това дали трябва да тълкуваме някои пасажи буквално или дали можем да ги третираме по-образно. Може би бихме могли да илюстрираме това по следния начин. Докато често се обръщаме към Исус като към Сина и често наричаме първата Личност на Божеството Отец, наистина ли искаме да приемем едни такива изрази по напълно буквален начин? Не би било по-подходящо да ги тълкуваме по един по-метафоричен начин, който се основава на селективни аспекти от синовността и бащинство?" *Триединството*, Уидън, Муун и Рийв, стр. 94
„Не е ли съвсем очевидно, че проблемните текстове се превръщат в такива само, когато човек предлага изключително буквално тълкуване на такива изрази като „баща", „син", „Първороден", „единороден", „роден" и т.н.? Не отива ли една такава буквалност срещу предимно образното или метафорично значение, което библейските писатели използват, когато визират лицата на Божеството?" (Удроу Уидън, Триединството, „Библейски възражения срещу Триединството", стр.106, 2002 г.)

[253] „Следователно няма основание в библейското разбиране за Божеството относно идеята за раждане на Сина от Отец." Фернандо Канале, *Енциклопедия на адвентистите от седмия ден*, том 12, стр. 125, „Учението за Бога"

Когато отидох да си седна, ми беше казано, че съм свободен да си вървя.[254] Посочих, че ще се радвам да остана и да науча резултата от гласуването. Тогава се преместих в друга стая и изчаках, докато се обсъди ситуацията ми. Молех се за хората на срещата да обмислят действията, които предприемат с оглед на това, че предприемат това срещу моя любим Господар - единородният Син. Биха ли Го предали и изгонили от Адвентната църква?

Говорих с жена ми по телефона и я уверих, че сърцето ми е в мир. Докато седях сам в онази стая, аз се сетих за многото последствия при вземането на това решение. Молех се за нашата църква, нашата любима църква, да получи помощ от нашия Баща…. И тогава бях повикан обратно.

Някои от присъстващите на срещата ми съобщиха за казаното от местния пастор, че, ако не гласуват за моето изключване, той вече няма да бъде техен
пастор. Друг човек посочи, че изпитвал голям натиск, за да гласува за изключването ми.

Президентът обяви, че с огромно мнозинство гласуването е довело до освобождаването ми от членство. Резултатът беше 24 гласа „за“ 4 „против“. Усетих как всички очи се взират в мен, докато приемах писмения резултат от гласуването. В сърцето ми имаше само мир, а на лицето ми само радост. Чудя се сега, когато си спомням събитието. Братя, каня ви да изпитате този дух, изпитайте и вижте, кой дава на хората такава благодат, за да се изправят срещу своите обвинители? Няма нищо, с което да се похваля относно себе си, само се удивлявам, затова, че ми бъде предоставена такава свобода на духа пред лицето на нещо, което би трябвало да е толкова съкрушаващо. Докато усещах мир в цялата си душа, аз просто мълчаливо благодарих на моя Спасител, че ме държа така силен пред подобни неща. Братя, този Дух ви прогласявам; това е Духът на Божия Син. Той е най-сладкият и напълно устойчив Дух. Каква сила, каква невероятна любов пред лицето на тази безсърдечност към родения Син. Напомни ми се какво се е случило с Петър, когато се отрекъл Неговия Господ и аз се помолих нищо на лицето ми да не показва каквото и да е самосъжаление, скръб или огорчение, а само любов, която да не ги обезкуражи, когато осъзнаят чудовищността на това, което са направили. Тъй като хората, които ме гледаха, видяха само радост в мен, видях как някои лицата побледняваха и те започнаха да се чудят дали са постъпили правилно. Някои лица изглеждаха измъчени, други дойдоха да ме прегърнат като че ли, за да ме утешат, но въпреки това, те бяха тези, които се нуждаеха от Утешителя, който притежавах в сърцето си.

Отидох при президента и му благодарих, че председателства по един добър начин срещата, позволявайки ми да добавя идеи към представеното от него и да говоря 15 минути.

Когато пристигнах у дома, нямах никаква тежест, а само радост и спах здраво
през нощта. Събудих се с дълбокото чувство на радост, че Любимият ми бе мой, и аз Негов.

[254] Дали това означаваше, че не искаха да се изправят пред човека, който щяха да изключат от църквата? Защо биха искали да напусна в този момент?

На всички мои братя по света, които четат това, свидетелствам за радостта, която съм намерил в единородния Син. Той ми даде свободата да обичам пред лицето на загуба, отхвърляне и срам от моята църква. Братя, провъзгласявам ви с радост единородния Син. Ако му позволите да бъде ваш Господар, вие също може да има тази свобода, която аз намерих. Елате при Него сега, докато можете. Той си заслужава всичко.

50. Размисъл

Четири години след изключването ми, написах следните думи, на 4 юни 2016 г.

С провидението на моя небесен Баща, ми беше даден ден за размисъл тази събота. Докато гледам извън прозореца си, дъждът вали като порой; подходящ символ отбелязващ четвъртата година след отстраняването ми от любимата ми църква заради любовта ми към родения Син.

Пренасям се в мислите си обратно в онази нощ и си спомням добре как погледнах към небето,, точно, когато тръгвах за среща и видях луната широка и пълна. Сцените от онази нощ минават пред мен и като размишлявам, наблюдавам сърцето си. Има ли стягане в гърдите? Има ли моменти, които предизвикват дразнене и евентуално гняв заради несправедливостта?

Това беше най-голямото ми притеснение. Каква ще е ползата от отдаването на живота ми чрез открита изповед за Божия Син, за да бъда погълнат от горчивината поради отношението, което получих за това усилие? Наистина портата е тясна. Всякакви семена от неоткрита горчивина вероятно биха прераснали в дух на предизвикателство, агресия и бунт. Дали в пасивен режим или при директна атака, желанието да се докаже, че другите грешат и показват глупостта си, намира своята мотивация в горчивината от отхвърлянето и злоупотребата.

Тъжно е да се осъзнае, че много адвентисти, които намират родения Син, няма да намерят пътя през тясната порта на мир и спокойствие в ръцете на Княза на мира. Защо? Невъзможност да простиш на тези, които са те наранили. Това е голямото изпитание. Това беше най-важната мисъл в ума ми. Думите „Отче, прости им“ трябва да се повтарят от всеки вярващ, който
е призван да пожертва положението си в църквата заради родения Син. Ние трябва да сканираме внимателно сърцата си и да се уверим, че там няма непростителност.

Виждам лицата на онези, които гласуваха за изключването ми. Запитвам се, обичаш ли ги? Желаеш ли им само доброто? Тогава си помислям кои са онези, които гласуваха за освобождаването ми от църквата. Представях родения Син от Писанието. Моята изповед за Него бе тази, която предизвика това презрение и отхвърляне от околните. Потрепервам при тази мисъл. Братята ми са се отнесли към родения Син с презрение и са Го отлъчили от синагогата, мислейки, че изпълняват Божията воля. Ако тези дела останат неизповядани, те ще паднат като големи железни тежести върху душите им и ще разбият надеждите им за вечен живот.

Господи Исусе, моля те да им простиш. Усещам Твоята любов към тях в сърцето си. Не искам никой от тях да бъде изгубен. Искам всички те да бъдат спасени и пощадени от смазващата вина за отхвърлянето Ти, чрез моето свидетелство. Усърдно те моля да им помогнеш да се събудят за реалността на онова, което се е случило. Ако можеха само да познаят мира, който изпитах онази нощ, пред обвиненията ми срещу мен.

Спомням си с тъга времето през последните четири години, в които се е проявявал азът, егоизъм, изразен в самосъжаление и наранени чувства. Господи, съжалявам, че съм те представял погрешно в тези моменти. Колко фини са мислите на самосъжаление и неудовлетвореност от отхвърлянето.

Днес, докато сканирам сърцето си за всякакви подземни мини, които все още витаят в душата ми, не усещам нищо друго освен мир. Това е чудо на благодатта. Това е благословена победа. Но все още не е време за празнуване, защото е толкова лесно да изпаднеш от това място на мир и да бъдеш въвлечен в духа на раздразнението заради миналите събития.
Скъпи Татко, моля се за всички, които участваха в премахването на името ми от регистъра на църквата. Простете на онези, които са Ти направили това, и моля да им помогнеш да осъзнаят какво се е случило, за да намерят спокойствие. Признавам, че, като роден от същата плът, имам способността да правя същото в сърцето си и затова моля за прошка от името на всички мои братя.

Моля се също за всички мои братя, които в момента са смълчани в църквата, за онези, които са оставени настрана от църковните изборни комисии. Моля те за онези, които са били третирани лъжливо и обвинени като такива, които вярват, че Исус е създадено същество. Моля се за обвинените, че не вярват в Святия Дух, когато това очевидно е едно фалшиво обвинение. Помогни на моите братя да издържат на тези изпитания търпеливо. Дай им благодат да обичат тези, които ги преследват и да не говорят зло срещу тях. Дай ни победата да обичаме тези, които ни отхвърлят, отбягват и малтретират заради Твоето име. Нуждаем се от Твоята благодат, за да понасяме това търпеливо.

Господи, моля Те също успокоиш бушуващите морета в сърцата на мнозина, които изповядват Твоето име; за тези, които изповядват Божия Син, но имат дух на атакуване себеправедност. В познанието няма добродетел, знанието без покаяние винаги води до възгордяване. Моля, помогни на тези братя да видят, че най-голямото препятствие пред хората да видят родения Син, са тези, които Го изповядват, без покаяние. Нека работим смирено и търпеливо, апелирайки към нашите братя в църквата с нежна благодат и търпеливи изказвания. Молим за Духа на Анна, Авигея и Давид, който бе Христос в тях, надеждата на славата; Дух на смирение, който разпознава тези, които са на власт и остават уважителни към позициите им в църквата.

За всички мои приятели, изправени пред църковна дисциплина, се моля да ви бъде дадена благодат да обичате тези, които ви преследват и радостта от намирането на Отец и Сина да унищожи духа на преследване в църквата. Каква е ползата да спечелите познанието за Божия Син и въпреки това да загубите душата си в горчивина и непростителност.

> Псалм 23:4-6 Дори да ходя през долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен. Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. Приготвяш трапеза пред мен пред лицето на враговете ми, помазваш с миро главата ми, чашата ми прелива. Само благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми и аз ще живея завинаги в дома ГОСПОДЕН.

Поглеждайки назад през тези години, намирам, че това е битка. Много пъти, когато нашето семейство пее химни заедно вкъщи или ако присъстваме на Адвентна църква, не можех да пея, спомняйки си радостните времена, когато пеехме точно тези химни в църквата. Изкушението да бъда разочарован често присъстваше и трябваше да го давам на Христос и да не забравям, че бях избрал този път и просто трябваше да приема последиците и да помисля отново за цялата онази радост, която имах в името на Господ Исус.

Колко скъпоценна беше благодатта на Исус в ходенето ми през тези години. Искам преди всичко на мен да се гледа като на човек, който обича нашия Баща и Неговия скъпоценен Син. Искам основната тема на моя живот да бъде радостта от Божията любов. Това е, което се опитах с всички сили да постигна. Знам, че се провалях на моменти и не винаги бях весел, но се доверявам на прощението на Отец чрез Неговия Син. Благодаря на Господ за тази рафинираща пещ на изпитанията в живота ми. Научи ме на толкова много неща за реалността в този свят и колко лесно е да бъдеш в измамната мъгла на човешкото мнение и въпреки това бъдеш убеден, че имаш истината. Точни са думите на Христос към Неговата църква за последното време:

> Откровение 3:17-18 Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол; то съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено през огън, за да забогатееш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явен срамът на твоята голота; и очен мехлем да помажеш очите си, за да виждаш.

Преживяването при изповедта ми на родения Син разкри толкова много окаяност и слепота в мен. Благодаря на Господ, че ме усъвършенства в този процес и ме води към по-дълбока връзка с Отец и Сина.

> 1 Йоан 5:12 Който има Сина, има живот; и
>
> който няма Син Божий, няма живот.

51. Свобода

За мен беше такъв урок да израсна в адвентната църква вярвайки, че църквата има истината, без наистина да изпитам това напълно за себе си. Бях изпитван за няколко доктрини заради вътрешни конфликти, такива като темата за Светилището, съвършенството на характера, природата на Христос и вестта от 1888 г. Тези неща бяха оспорвани в църквата и аз трябваше да науча за себе си каква е истината. Но понеже всички бяха съгласни по темата за Триединството, никога не ми се налагаше да бъда изпитван по този въпрос и затова никога не го поставях под съмнение.

След изключването ми започнах да осъзнавам колко много ограничения бях поставил в ума си, докато се покланях на Бога чрез 28-те основни учения. Това не бяха едни очевидни белезници, но след като тази доктрина отпадна от ума ми, аз бях наистина свободен да чета Писанията без филтър. Удивлявах се, че съм можел да бъда така заслепен от предишното си робство на човешкото вероизповедание.

Свободата изисква отговорност. Процесът на потискане от църквата ще поведе човека, който е бил изключен от нея да чете Библията с дух на бунт, ако той няма правилен възглед за църквата. Разбрах, че ако подхождах неправилно спрямо авторитета на църквата, лесно бих могъл да се заблудя, стремейки се да докажа учения от Писанието просто защото не са в съгласие с авторитетната фигура, която се опитва да ме смълчи.

Ето тук много хора, които приемат истината за Отец и Син, се провалят. Истината е приета с радост, но когато са изправени пред преследване, радостта им се превръща в бунт; и така Сатана ги улавя като лесна плячка, отклонявайки ги в много други лъжи. Фактът, че значителен брой от тези, които възприеха Отец и Сина напускат адвентната основа, е достатъчно доказателство за адвентната църква, че това учение е невярно.

Благодаря на Господ за внушението Му, че, ако искам да оцелея в процеса на разединение, трябва да продължа да признавам църковната власт, защото Бог все още е в заветна връзка с адвентната църква. Това беше едно от най-важните неща за мен докато се опитвах да напредвам в доктриналната истина. Не можете да продължите в истината, докато сте с дух на бунт или огорчение към църквата. Сатаната, в крайна сметка, ще улови такива хора в ръцете си. Затова бих предупредил всеки адвентист, който намери светлина в истината за Отец и Сина. Умолявам ви, не подкопавайте ръководството на ЦАСД, а по-скоро се молете за него, обичайте го и благодарете на Бога за всички прекрасни неща, които сте получили в Адвентната църква. Ако това не стане, създава се висок риск да бъдете привлечени към дух на настървеност и пиене от ученията на бунта. Роденият Син не е с такъв Дух, защото Неговият Дух е Дух на благодарност и мир.

През последните 12 години се стремях да събера парчетата от адвентната рамка върху основите на родения Божи Син и славната светлина на вестта от 1888 г. Най-ценният инструмент, който открих, аз наричам Божествения модел на Отец и Сина. Описал съм го подробно в книгата *Божественият модел на живота*[255].

Както човекът е създаден по образ на Бог и Бог се разкрива в 1 Коринтяни 8:6 като система от източник и канал, така и цялото това творение е моделирано според тази система на източник и канал. Това е единствената най-голяма истина, върху която съм изградил разбирането си за адвентната доктринална рамка. Много доктрини, които преди това поддържах в неудобно напрежение, се събраха в красива хармония, отваряйки големи гледни точки за истината, за които дори не съм представял, че съществуват.

Докато продължавам да пиша и пътувам по света, проповядвайки любовта на Отец и

[255] http://maranathamedia.bg/book/view/bozhestveniyat-model-na-zhivota

Неговия единороден Син, със сигурност мога да кажа, че всичко си струваше. Има много, които вярват, че съм против Адвентната църква, но аз със сигурност не виждам нещата по този начин. Старая се да почитам мъжете, които са положили основите на това движение. Вярвам, че Бог ги е водил в поставянето на солидна и непоклатима платформа за истината. Това е платформа, върху която възнамерявам да градя.

> Видях една група, която стоеше добре защитена, твърдо и не отстъпваше пред онези, които искаха да разклатят устоите на вярата й. Бог гледаше на нея с благоволение. Показани ми бяха три стъпала - първата, втората и третата ангелска вест. Придружаващият ме ангел каза: "Горко на този, който махне и една тухла или премести една карфица в тези вести. Истинското им разбиране е от жизнена важност.
>
> Участта на човешки души зависи от начина, по който те бъдат приети." Тогава тези вести ми бяха представени отново и видях колко скъпо е платил Божият народ духовния си опит. Постигнал го е чрез много страдания и тежка борба. Бог е водил Своите чеда стъпка по стъпка, докато стигнат до една солидна, непоклатима платформа. Видях някои личности да се приближават до нея и да изследват основата й. Някои стъпиха на нея с радост и незабавно. Други започваха да намират грешки в основата. Те искаха да направят някои подобрения и тогава платформата щяла да стане по-съвършена и хората много по-щастливи. Някои стъпваха върху нея да я опитат и заявяваха, че била погрешно издигната. Но аз видях, че почти всички стояха здраво и увещаваха отстъпилите да престанат с оплакванията си, защото Бог бе Майсторът Строител и се борят против Него. Те разказваха удивителното Божие дело, довело ги до здравата основа, и всички съединени издигнаха очите си към небето и с висок глас прославяха Бога. Това затрогна някои от онези, които се бяха оплаквали и напуснали платформата, и те смирено отново стъпиха на нея. *Ранни писания,* стр. 258, Една твърда платформа - Параграф 1, 2

За съжаление Църквата на адвентистите се оттегли от тази платформа, поставена така твърдо от нашите любими пионери. Тя не само е премахнала карфици от вестта, но премахна самия основен крайъгълен камък и изгради една изцяло нова организация. Книги от нов ред бяха написани, за да се впише този нов крайъгълен камък на неродения Син. Но аз вече няма да му се кланям. Моят ум беше освободен, за да се покланям на родения Син. В Него виждам такива неповторими прелести и не мога да Го предам по отношение на основата, която Той толкова вярно е положил чрез нашите адвентни пионери.

Моят призив към вас е да се върнете при Бога на бащите ни. Те са служили вярно на израилевия Бог и не са били идолопоклонници. Били са отсечени от околните деноминации и са престанали да се покланят на боговете на Вавилон в образа на Триединството. Ако вярвате, че Бог е ръководил Адвентното движение, тогава имайте вяра, че основите са поставени правилно. Надявам се предоставеният с тази книга материал, да ви осигури доказателствата, които показват, че Бог не е направил грешка при свикването на група хора, които вярвали, че Исус е роденият Син на Отец.

Моето свидетелство е, че намерих съвършена свобода в родения Син. Както Той ни е обещал:

Йоан 8:32-36 И ще познаете истината и **истината ще ви направи свободни**. Отговориха Му: Ние сме Авраамово потомство и никога не сме били роби на никого; как казваш Ти: Ще станете свободни? Исус им отговори: Истина, истина ви казвам: всеки, който върши грях, е роб на греха. А робът не остава вечно в дома; синът остава вечно. И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложение А – Изявления на пионерите за Триединството

В оригиналната версия на книгата бях отделил десет страници с цитати от адвентните пионери, показващи вярата си в буквално родения син на Отец. Бях избрал седем пионера, като израз на пълнотата на техните гледни точки. Те бяха Джеймс Уайт, Дж. Н. Ендрюс, Дж. Н. Лафбъроу, Урия Смит, Дж. Х. Уагонър, С. Н. Хаскъл и Р. Ф. Котрел. Има
няколко публикации, които мога да препоръчам, предоставящи по-изчерпателен списък с цитати:

1. *Линия на истината* - Гари Хълкуист (все още не е преведена на български, но *Свидетелството на духовните ни предци за вечния завет и Божеството* е подходящ неин еквивалент, достъпен на maranathamedia.bg)
2. Ресурсна книга - Маргарета Тиърни (не е преведена)
3. Теос - Гари Хълкуист (предстои превод)
4. От Божество към Триединство - Гари Хълкуист (предстои превод)

Всички те са достъпни на maranathamedia.com

Има някои, които твърдят, че Джеймс Уайт бил променил възгледа си за Бога, но аз ще представя един цитат от времето точно преди смъртта му, за да покажа мисленето му по този предмет.

„Отец е най-великият в това, че е първи. Синът е следващият по власт, защото Му е дадено всичко." {Дж. С. Уайт, Ривю енд Херълд, 4-ти януари 1881 г.}

Както е посочено в ресурсите по-горе, адвентната църква е изразила ясно виждането си за единородния Син на Отец в изявлението им в Основни принципи на вярата от 1872 до 1914 г. Смятам, че Джордж Найт представя ясно пионерите като такива, които не са вярвали в Троицата, когато казва:

„Повечето от основателите на адвентизма от седмия ден не биха могли да се присъединят към църквата днес, ако трябва да се подпишат под Основните вярвания на деноминацията. По-конкретно, повечето не биха могли да се съгласят с Вярване № 2, което се занимава с учението за Триединството.” Джордж Найт, *Министри*, октомври 1993 г., стр. 10.

Приложение Б – Интересни изявления на Е. Г. Уайт

В оригиналния ръкопис предоставих седем раздела от изявления на Елън Уайт, които разкриват истинската връзка между Отец и Сина. На разположение са няколко ресурси, които показват цитати от Духа на пророчеството за Отец и Сина, включително и тези от предишното Приложение. Най-семплия и най-добрият за мен е първа глава на *Патриарси и пророци* и първа глава от *Копнежът на вековете*. Ще цитирам само няколко пасажа в тази актуализирана версия на книгата.

„**Владетелят на вселената не бе сам** в Своето дело на благоволение. Той имаше **помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения** и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. “В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога” (Йоан 1:1, 2). Христос - Словото, Единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога. “И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира” (Исая 9:6). “Чийто произход е отначало, от вечността” (Михей 5:2). **А Божият син заявява за Себе Си чрез символиката за Божията мъдрост: “Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана**... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него” (Пр. 8:22-30 - ЦП).” *Патриарси и пророци,* 1890 г., с. 34, Гл. 1, Параграф 4

„Царят на всемира събра при Себе Си небесните множества та в тяхно присъствие да може **да им изложи истинското положение на Своя Син; показа им връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества. Божият син споделяше трона на Отца и славата на вечния Самосъществуващ обкръжаваше и двамата**. Около трона се събраха святите ангели - огромно, безкрайно множество - “десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди” (Откр. 5:11), най-възвишените ангели, служители и подчинени, радващи се в светлината, падаща върху тях от присъствието на Божеството. Пред събраните небесни обитатели **Царят заяви, че никой освен Христос - Единородният на Бога, не може да прониква напълно в Божиите намерения и на Христос е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля**.” *Патриарси и пророци,* с. 36, Гл. 1, Параграф 12 (1890)

""Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син"- **не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновение, както е простеният грешник, но Син, роден в изразения образ на личността на Отец и в целия блясък на Неговото величие и слава**, Един, равен с Бога във власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството”. *Знамения на времето,* 30-ти май, 1895 г. Параграф 3

“Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност.” Поглед нагоре, с. 367 (1905 г.)

„Но като оставим настрана тези по-малки представители, ние виждаме Бога в Исус. Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. “От Себе Си нищо не върша - каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца.” “Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил” (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18). С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. **Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко.** И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота.“ *Копнежът на вековете*, с. 21, Гл. 1, Параграф 7

“Преди своя бунт в небето, Сатана беше високопоставен и издигнат ангел, **следващият по почит до Божия скъп Син**.” *Духът на пророчеството,* том 1, с. 17, Гл. 1, Параграф 1 (1870)

„Сатана бе добре запознат с **почетната позиция, която Христос поддържаше в небето като Син на Бога, възлюбеният на Отец.**“ *Ривю енд Херълд,* 3-ти март, 1874 г., Параграф 21

“Но когато **Бог каза на Своя Син** "Нека направим човека по нашия образ," Сатана завидя на Исус.” *Ранни писания,* с. 145, Гл. Падането на Сатана, Параграф 1 (1882)

“Синът на Бога беше **следващият по власт след великия Законодател**. Той знаеше, че само неговият живот можеше да е достатъчен, за да изкупи падналия човек.” *Духът на пророчеството,* том 2, с. 9, (1877 г.)

“Ангелът каза: “Вярваш ли ти, че Отец отдаде Своя възлюбен Син без борба? Не, не!” Да, за самия Бог в небето бе в борба дали да остави грешния човек да загине, или да отдаде скъпия Си Син да умре за него.” *Ранни писания,* с. 127, Божият дар за човека – Параграф 4, (1877)

“Вечният Баща, непроменимият, даде своя единороден Син, **откъсна от лоното Си онзи, който бе направен в изразения образ на неговата личност**, и го изпрати на земята, за да разкрие колко много обича човечеството.” *Ривю енд Херълд,* 9-ти юли, 1895 г., 13

Приложение В – Поставяне на привидно тринитарни изявления на ЕГУ в контекст

В оригиналния ръкопис, аз обърнах внимание на някои изявления, които привидно подкрепят Триединството по някакъв начин. Разгледах този въпрос по-подробно и по-ясно в статията *Отговор към Дейвид Ашерик във връзка с Триединството.* Може да намерите статията тук:

http://maranathamedia.bg/article/view/otgovor-kmm-deyvid-asherik-vv-vrzka-s-triedinstvoto

Друг материал, който бих препоръчал е книгата *Подреждане на парченцата от пъзела* на Надер Мансур, достъпна на Revelation1412.org
Линк към версията на български: https://drive.google.com/file/d/1ulSVYKDI2leM-ujTGWAhFcrsr1T0qNBf/view?usp=sharing

Приложение Г – Правилата на Милър за тълкуване на Библията

1. Всяка дума трябва да има свое лично отношение (връзка) към темата, представена в Библията. Мат. 5:18

2. Всичкото писание е необходимо, и може да се разбере чрез усърдно прилагане и изучаване. 2 Тим. 3:15-17

3. Нищо от разкритото в Библията не може и няма да бъде скрито за онези, които искат с вяра, без да се колебаят. Вт. 29:29; Мат. 10:26, 27; 1 Кор. 2:10; Фил. 3:15; Ис. 45:11; Мат. 21:22; Йоан 14:13; Яков 1:5, 6; 1 Йоан 5:13-15

4. За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние, и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не може да сте в грешка. Ис. 28:7-29; Ис. 25:8; Пр. 19:27; Лука 24:27, 44-45; Римл. 16:26; Яков 5:19; 2 Петр. 1:19, 20

5. Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то самото е правило за себе си. Ако зависи от някой учител да ми го обясни и той да трябва да се досеща за неговия смисъл, или пък желае да го представи според собственото си сектантско кредо, или, за да бъде смятан за мъдър, тогава неговото предположение, желание, кредо или мъдрост стават мое правило, а не Библията. Пс. 19:7-11; Пс. 119:97-105; Мат. 23:8-10; 1 Кор. 2:12-16; Ез. 34:18, 19; Лука 11:52; Мал. 2:7, 8

6. Бог е разкрил предстоящите неща, чрез видения, образи (символи) и притчи и по този начин тези същите неща често са разкривани отново и отново, чрез различни видения, или с различни образи (символи) и притчи. Ако искате да ги разбирате, трябва да ги комбинирате в едно. Пс. 89:19; Осия 12:10; Авакуум 2:2; Деян 2:17; 1 Кор. 10:6; Евр. 9:9; Пс. 78:2; Мат. 13:13; Бит. 41:1-32; Даниил 2-ра, 7-ма и 8-ма глава; Деян 10:9-16

7. Виденията винаги са споменати като такива. 2 Кор. 12:1

8. Образите (символите) винаги имат фигуративно (символично) значение и са използвани много в пророчеството, за да представят неща, времена и събития от бъдещето; такива образи, като например планините - означават правителства; или зверовете - те означават

царства. Водите - означават хора. Светилото - означава Божието Слово. Денят - означава една година. Дан. 2:35, 44; Дан. 7:8, 17; Пс. 119:105; Ез. 4:6

9. Притчите са използвани като сравнения за илюстриране на определени теми и трябва да бъдат обяснявани по същия начин както образите (символите) - чрез предмета и Библията Марк. 4:13

10. Образите (символите) понякога имат две или повече различни значения, така както денят е използван във фигуративен смисъл, за да представя три различни времеви периода.
(1) Неопределен - Екл. 7:14. 2, (2) Определен - ден за година - Ез. 4:6 и (3) Ден равен на хиляда години - 2 Петр. 3:8. Ако се постави в правилната конструкция, това ще се хармонизира с Библията и ще добие добър смисъл, в противен случай, няма да се получи.

11. Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно. Ако има здрав смисъл, такава каквато е и не нарушава простите закони на природата, тогава тя трябва да се разбира буквално, ако не, фигуративно. Откр. 12:1, 2; Откр. 17:3-7

12. За да се разбере истинското значение на символите, проследете вашата дума с фигуративно значение в Библията си и като намерите обяснението за нея някъде, вложете го в символа си и ако има здрав смисъл по този начин, няма нужда да търсите повече, но ако няма, търсете отново.

13. За да разберем дали имаме истинско историческо събитие в изпълнението на дадено пророчество постъпваме по следния начин: Ако откриете, че всяка дума от пророчеството (след като се разберат символите) се е изпълнила буквално, тогава може да знаете, че вашата история е истинското събитие. Но ако липсва изпълнение на една от думите, тогава трябва да търсите друго събитие, или да чакате нейното развитие в бъдещето. Понеже Бог има грижа историята и пророчеството да бъдат в съгласие, така че истински вярващите деца на Бога никога да не бъдат засрамени. Пс. 22:5; Ис. 45:17-19; 1 Петр. 2:6; Откр. 17:17; Деян 3:18

14. Най-важното от всички правила е, че трябва да имате вяра. Вярата трябва да е тази, която изисква жертва и, ако е изпитана, би се отказала от най-скъпия обект на земята, от света и всичките му желания, характер, живот, професия, приятели, дом, удобства и светски почести. Ако някои от тези неща възпрепятстват нашата вяра, в която и да е част на Божието слово, това показва, че вярата ни е празна. Нито пък можем някога да вярваме докато и един само от тези мотиви мъждукат в сърцата ни. Трябва да вярваме, че Бог никога няма да измени на словото си. Можем да имаме увереност, че Този, Който наблюдава врабчето и брои космите на главата ни, ще пази превода на Словото Си и ще постави бариера около него; ще предпази искрено уповаващите в Бога и онези, които полагат неподправено доверие в словото му от заблуждение, което отдалечава много от истината, дори и да не разбират еврейски и гръцки.

Това са някои от най-важните правила, които намирам гарантирани от Библията, за осъществяване на едно систематично и регулярно приложение и следване. И ако не се заблуждавам много, вършейки това, като цяло намерих Библията за една от най-простите, ясни и разбираеми книги, които някога са били писани, съдържаща в себе си доказателство за своя божествен произход, и пълна с всяко познание, което сърцата ни биха могли да пожелаят или на което биха се наслаждавали. Открих, че тя е едно съкровище, което светът

не може да закупи. Тя осигурява спокойствие и мир във вярването и твърда надежда в бъдещето. Тя поддържа ума в обстановка на враждебност и ни учи да бъдем скромни във време на благополучие. Подготвя ни да обичаме другите и да им вършим добро; и да осъзнаем стойността на душата. Прави ни дръзновени и смели за истината и придава решителност в противопоставянето на заблудата. Тя ни дава мощно оръжие за сломяване на неверието и изявява единствената противоотрова за греха. Тя ни учи как смъртта ще бъде победена и как трябва да бъдат развързани връзките на гроба. Говори ни за бъдещите събития и ни показва необходимата подготовка за посрещането им. Дава ни възможност да поддържаме разговор с Царя на царете и разкрива най-добрия кодекс от закони, който някога е бил съставян.

Това е само един бегъл поглед върху нейната стойност; и все пак колко много загиващи души се отнасят пренебрежително към нея, или (което е също толкова лошо) се отнасят към нея като към скрита мистерия, която не може да се разбере. О, скъпи мой читателю, направи я обект на главното си изучаване. Изпитай я добре, и ще откриеш, че тя е всичко това, което описах. Да, подобно на Савската царица и ти ще кажеш, че и половината не ти е било казано.

Теологията, която се преподава в училищата ни, винаги се е основавала на някое сектантско кредо. Нейното отпечатване в необработения ум може да изглежда успех, но края на това начинание винаги ще бъде фанатизъм. Свободният ум никога няма да се задоволява с възгледите на другите. Ако аз бях преподавател по теология на младите, първо бих изучил техния капацитет и умовете им. Ако са добри, бих ги накарал да изучават Библията за себе си и бих ги изпратил свободни, за да вършат добро на света. Но ако нямат ум, бих ги щамповал с ума на някой друг и изписвайки „фанатик“ на челата им, да ги изпратя навън, за да бъдат роби!

Приложение Д – Една най-скъпоценна вест

Най-скъпоценната вест дадена на Джоунс и Уагонър, била такава, която имала силата да освободи силата на Късния дъжд. Забележете:

> “Господ в Своята велика милост изпрати най-ценното послание към Своите хора чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Това послание трябваше да постави на по-видно място пред света издигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представя оправданието чрез вяра в Гаранта; приканва хората да приемат праведността на Христос, която се проявява в подчинение на всички Божии заповеди. Мнозина бяха загубили от погледа си Исус. Те трябваше да насочат очите си към Неговата Божествена личност, Неговите заслуги и Неговата непроменлива любов към човешкото семейство. В Неговите ръце се дава цялата власт, за да може Той да раздава богати дарове на хората, предавайки безценния дар на Своята праведност на безпомощния човешки агент. Това е посланието, което Бог заповяда да бъде дадено на света. Това е посланието на третия ангел, което трябва да бъде провъзгласено със силен глас и да бъде придружено с изливането на Духа Му в голяма мярка.” *Свидетелство към служителите,* с. 91

Вестта на Джоунс и Уагонър е поставена в контекста на Христос като единствения Божи Син. Както казах по-рано в книгата в глава 20-та, правилната идентичност на Христос като Божий Син и Човешки Син е централната черта на праведността чрез вяра. Забележете какво казва Уагонър за Христос:

“Това име не е дадено на Христос заради някакво голямо постижение, а е Негово по наследствено право[256]. Говорейки за силата и величието на Христос, авторът на Посланието към евреите казва, че Той е толкова повече от ангелите, "колкото името, което е наследил, е по-превъзходно от тяхното" (Евр. 1:4). Синът винаги взема името на бащата по право; и Христос като „единородният Син на Бога“ има по право същото име. Един син, също, е в по-малка или в по-голяма степен репродукция на бащата; той има, до известна степен, чертите и личностните особености на баща си; не в съвършенство, защото сред хората няма съвършено копие. В Бога или в което и да е от делата Му обаче няма нищо несъвършено. Затова Христос е "съвършен образ" на личността на Отец (Евр. 1:3). Като Син на самосъществуващия Бог Той има по природа всички атрибути на Божеството. Вярно е, че има много Божии синове, но Христос е "Единородният Божи Син" и следователно Божи Син в смисъл, в. който никое друго същество не е било или би могло да бъде. Ангелите са Божии синове, Адам също е такъв (Йов 38:7; Лука 3:38) по сътворяване; християните са Божии синове по осиновяване (Римл. 8:14, 15). Христос обаче е Божи Син по рождение. Авторът на Посланието към евреите разкрива по-нататък, че позицията на Божия Син не е такава, до която Христос е бил издигнат, а такава, която притежава по право. Заявява, че Мойсей бил верен във всичко в Божия дом като слуга, а" Христос като Син беше верен над Неговия дом" (Евр. 3:6). Той също потвърждава, че Христос е строителят на дома (ст. 3). Христос е Този, Който построява Господния храм и носи славата му“ (Зах. 6:12, 13). (Е. Дж. Уагонър, 1890 г., *Христос и Неговата правда*, с. 11-13, Бог ли е Христос? - Параграф 6, 7)

“"А ти, Витлееме Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между Юдовите родове, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел, Чийто произход е от начало, от дните на вечността" (Михей 5:2 – странично поле). Знаем, че Христос е "излязъл и дошъл от Бога" (Йоан 8:42), но това е било толкова далеч назад във вековете на вечността, че е извън обхвата на човешкия ум.“ (Е. Дж. Уагонър, 1890 г., *Христос и Неговата правда*, с. 9, Как да гледаме на Христос? – Параграф 3)

Почитаме Отец като почитаме Сина. Помним Павловите думи, че "за нас има само един Бог - Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ - Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него" (1 Кор. 6:8). Както вече цитирахме, именно чрез Него Бог създаде световете. Всички неща произлизат от Бога, Отец; дори самият Христос е "излязъл и дошъл от Бога". Отец обаче благоволи в Него да обитава цялата пълнота и Той да е прекият и непосредствен извършител на всеки акт на сътворение. Целта ни в това изследваме е да поставим Христос на правилната Му позиция на равенство с Отец, за да може силата Му за изкупление да се оценява по-добре. Пак *там*, с. 19, Христос като Творец – Параграф 6

Свещеното писание заявява, че Христос е Единородният Божи Син. Той е роден, не създаден. Кога е бил роден, не е за нас да питаме, нито пък умовете ни могат да го разберат, дори да ни бъде казано; Пророк Михей ни разкрива всичко, което можем да знаем по този въпрос, със следните думи: "А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между Юдовите родове, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел, Чийто произход е от начало, от дните на вечността" (Мих. 5:2). Имало е време, когато Христос е излязъл и дошъл от Бога, от лоното на Отец (Йоан 8:42; 1:18), но посоченото време е било толкова далеч в дните на вечността, че за ограничения ум това на практика означава без начало. Въпросът е, че Христос е роден Син, а не сътворен субект. *По наследство* Той има по-превъзходно име от

[256] Уагонър е различавал ясно проблема за изпълнението срещу отношението. Той работи в един релационен контекст.

ангелите; Той е "Син... над Неговия дом" (Евр.1:4; 3:6). След като е единородният Божи Син, Той е от същата субстанция и естество като Бога и притежава по рождение всички атрибути на Бога. Отец се радваше Синът Му да е съвършен образ на Неговото лице, сияние на Неговата слава, изпълнен с пълнотата на Божеството. По тази причина Христос има "живот в Себе Си". Той притежава безсмъртие по право и може да дарява безсмъртие на други. *Пак там*, с. 21, 22 Дали Христос е сътворено същество? - Параграф 5, 6

Забележете какво казва Джоунс за Христос:

"Този, който е роден във формата на Бога, взе формата на човека." "В плътта той беше през цялото време като Бог, но той не се яви като Бог". Той лиши Себе Си от формата на Бог и на нейно място взе формата и подобието на човек." "За известно време се отказа от славата на Божията форма. (А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната конференция 1895 г.*, с. 448)

Той е роден от Светия Дух. С други думи, Исус Христос е новороден. Той дойде от небето, първородния на Бог, на земята, и се роди отново. Но всичко в делото на Христос върви противоположно на начина по който върви при нас: Той, безгрешен, беше направен да бъде грях, за да бъдем направени ние Божия праведност в Него. Той, живият, принцът и авторът на живота, умря, за да живеем. Онзи, чиито произход е от дните на вечността, първородният на Бога, се роди отново, за да се родим и ние отново. (*Християнско съвършенство*, Параграф 53, 54; Проповед от А. Т. Джоунс, Ривю енд Херълд, 7 юли - 1 август 1899 г.)

Всеки път когато се представят цитати като тези, незабавният отговор е „Елън Уайт не е съгласна с всичко, което Джоунс и Уагонър са писали", сякаш това решава въпроса, за това дали тя е вярвала, че те грешат по въпроса за Божеството. Това е лошо проучване на фактите. Обърнете внимание на следното изявление, което тя прави за вестта на Джоунс и Уагонър:

„Посланията, носещи божествени пълномощия, са изпратени на Божия народ; представени са славата, величието, правдата на Христос, пълни с доброта и истина; пълнотата на Божеството в Исус Христос е изложена сред нас с красота и блясък, за да очарова всички, чиито сърца не са били затворени от предразсъдъци. Ние знаем, че Бог действаше между нас." *Материали на Елън Уайт от 1888 г.* с. 673

Тя казва ясно, че те са представяли пълнотата на Божеството в Исус Христос. Тези мъже представяли Христос като роден от Отец, което ние казваме, че намалявало пълнотата на Божеството в Христос. Елън Уайт казва, че това е пълнотата на Божеството. Докога упорито ще отричаме тази вест от небето и ще поставяме пръстите си в ушите? Ако не можем да чуем истината в това изявление, можем да увеличим потенциометъра със следващото:

"Бог представя на човешките умове божествено определени скъпоценни камъни на истина, подходящи за това време. Бог е спасил тези истини от съжителство със заблудата и ги е поставил в подходящата рамка." *Материали на Елън Уайт от 1888 г.* с. 139, 140

Ако обърнете внимание на рамката в книгата на Уагонър, *Христос и Неговата правда,* ще видите следните заглавия:

Как да гледаме на Христос?
Бог ли е Христос?

Христос като Създател
Сътворено същество ли е Христос
Бог изявен в плът

Това е рамката в презентацията на Уагонър. Елън Уайт казва, че рамката е подходяща. Тя е правилна. Нека не казваме, че Уагонър е променил позицията си от 1888 до 1890 г., когато е писал книгата си. Това е аргумент, който се базира на мълчанието и Елън Уайт никога не е посочвала, че това е било проблем. Нека престанем да се хващаме за сламки в този въпрос.

Представеният от Джоунс и Уагонър възглед за Христос, днес би бил наречен полу-арианство, и според *базираните на изпълнението* тринитарни стандарти, той подкопава божествеността на Христос. Ако случаят е такъв, тогава тяхната вест не е била „най-скъпоценната" и не би тласкала към Късния дъжд, както казвала Елън Уайт по-горе. През 1888 г., църквата била почти напълно базирана на нейния възглед на пионерите за Божеството. Късният дъжд е можел да се излее в отговор на представянето на тази вест и Христос е можел скоро след това да дойде, както действително твърдяла Елън Уайт. Забележете следното:

Ако тези, които твърдят, че имат жив опит в Божиите неща, бяха свършили определената си работа, както Господ е определил, целият свят би бил предупреден преди това и Господ Исус би дошъл със сила и голяма слава. *Ривю енд Херълд,* 6-ти октомври, 1896 г.

Ако Божията цел беше изпълнена от Неговия народ - да даде на света вестта на милост, Христос, щеше да е дошъл на земята, и светиите биха получили своето посрещане в Божия град. *Свидетелства към църквата*, том 6, с. 450, Гл. 56, Параграф 15, (1900 г.)

Съвсем очевидно е, че Триединството не е било ключова съставка на адвентната църква, която да завърши делото. Две години преди предполагаемото промиване с декларацията в „Копнежът на вековете", свързана с изначалния, незаетия и недобит живот, Елън заявила, че Христос може да се върне. Това е нещо, което трябва да обмислим много внимателно.

Изследването на историята показва, че доктрината за Триединството не е започнала да се въвежда в Църквата до 1892 г., когато Елън Уайт е била в Австралия. В продължение на три години от 1888 до 1891 г. Елън Уайт работила с Джоунс и Уагонър за представянето на вестта. През 1888 г. имало широко отхвърляне на вестта, и макар че бавно, с течение на времето, ключовите фигури признавали тяхната грешка, вредата е била извършена.[257] Интересно е да се забележи, че точно в десетилетието след първоначалното отхвърляне на вестта от 1888 г. Тринитарната доктрина започнала да се представя в църквата.

Вестта от 1888 г. се нуждаела от изясняване на позицията на пионерите за Сина, така че Христос да може да бъде обявен по-пълно. Отхвърлянето на вестта от 1888 г. отворило вратата за един поглед към Христос, който отразявал *базираните на изпълнението* сърца на отхвърлилите я. Въпреки че пионерите са имали правилна форма на доктрината, почистването на сърцето, което изследователния съд е предназначен да извърши, не се е

[257] Виж *1888 Повторно проучена,* Роберт Уилънд

случило. Вместо да се отвърне от мисленето, *базирано на постиженията*, църквата започва да променя Бога, когото почита, за да отрази собствения си ум.

Отказът да се ходи в светлината кара човек да остане в тъмнината. Насърчавам ви да изучавате историческите факти, не само чрез уникалната и донякъде изкривена леща на *Движението на съдбата* от Лирой Фрум.[258]

Приложение Е – Писма отнасящи се до кризата с Келог

Келог до Прескот:

> "Ти, старейшината Даниелс и други, сте говорили за тънката линия на разграничение, но не можах да разбера каква е тя; а това изявление на сестра Уайт ми обяснява ясно нещата. Разликата е в това: когато казваме, че Бог е в дървото, думата „Бог" се разбира като че Божеството е в дървото: Бог Отец, Бог Син и Бог Святият Дух, докато правилното разбиране, за да може да има цялостни концепции в умовете ни, е, че Бог Отец седи на престола си на небето, където е и Бог Син; докато животът на Бог или Духът или присъствието са всепроникваща сила, която изпълнява волята на Бог във цялата вселена." *Писмо*: Дж. Х. Келог до У. У. Прескот, 25-ти октомври, 1903 г.

Келог до Бътлър:

> "Доколкото мога да схвана, трудността, която се намира в Живият храм, цялата работа може да се сведе до следния въпрос: Дали Светият Дух е личност. Ти казваш, че не е. Аз предполагах, че Библията казва това, понеже личното местоимение той се използва, когато се говори за Светия Дух. Сестра Уайт използва местоимението той и с толкова много думи е казала, че Светият Дух е третата личност на Божеството. Как Светият Дух може да бъде третата личност и въобще да не е личност, на мен ми е трудно да видя". *Писмо* на Дж. Харви Келог до Дж. А. Бътлър от 28-ми октомври, 1903 г.

А. Г. Даниелс до У. К. Уайт относно възгледа на Келог:

> "Откакто приключиха съвещанията, аз чувствах, че трябва да ти пиша конфиденциално, относно плановете на д-р Келог за ревизиране и повторно отпечатване на Живият храм…. Той (Келог) каза, че няколко дни преди да дойде на съвещанието е мислил отново за проблема и започнал да вижда, че е допуснал малка грешка при изразяване на възгледите си. Той каза, че през цялото време с безпокойство се е опитвал да разбере как да говори за характера на Бога и Неговата връзка с творческите Му дела… Тогава, той каза, че предишните му възгледи относно триединството са му пречели да има едно ясно и абсолютно правилно твърдение; но че скоро е започнал да вярва в триединството и сега можел ясно да види къде била цялата трудност, и вярва, че нещата могат да се изяснят задоволително. Той ми каза, че сега вярвал в Бог Отец, Бог Син и Бог Святи Дух; и убеждението му било, че Бог Святият Дух, а не Бог

[258] Някои добри източници са: *Христос нашата правда* от А. Г. Даниелс и *От Изхода до Идването в предобраз и образ* от Тейлър Бънч

Отец, изпълвал цялото пространство и всяко живо нещо. Той каза, че ако е вярвал това преди да напише книгата, можел да изрази възгледите си без да оставя погрешните впечатления, които книгата сега създавала. Представих пред него възраженията, които намерих в учението и се опитах да му покажа, че то е в такова противоречие с евангелието, че не виждах как може да бъде ревизирано с промяна на няколко израза. Ние спорихме за това известно време, с приятелски тон; но когато се разделихме, аз се уверих, че докторът не разбираше себе си, нито характера на своето учение. Не можех да разбера как е възможно той да се обърне и за няколко дни да поправи книгата, така че да бъде напълно в ред" {*Писмо*: А. Г. Даниелс до У. К. Уайт., 29-ти октомври, 1903 г. с. 1, 2}

Келог до Бътлър:

"Вярвам, че този Божий Дух е персоналност, докато ти не вярваш в това. Но това е чисто въпрос на дефиниция. Вярвам, че Божият Дух е личност; а ти казваш: Не, това не е личност. Сега единствената причина, поради която се различаваме, е, че се различаваме в идеите си за това, кое е личност. Твоята идея за личност е може би тази по подобие на човек или човешко същество." *Писмо*: Дж. Х. Келог до Дж. А. Бътлър, 21 февруари, 1904 г.

Бътлър до Келог:

"Доколко сестра Уайт и вие сте в пълно съгласие, ще трябва да го оставя изцяло между теб и сестра Уайт. Сестра Уайт казва, че няма съвършено съгласие; ти твърдиш, че има. Знам, че някои от нейните забележки изглежда ти дават силна основа за твърдението, че тя е съгласна. Аз съм достатъчно откровен, за да го кажа, но аз трябва да й дам право, докато тя не се отрече от това, че има разлика, и аз не вярвам, че можеш напълно да кажеш точно в какво се състои тя. Бог обитава в нас чрез Своя Свят Дух, като Утешител, като Изобличител, особено първото. Когато дойдем при Него, ние го приемаме в този смисъл, защото Духът излиза от Него; той идва от Отца и Сина. Това не е някаква личност, която се разхожда пеш, нито лети като буквално същество, в какъвто и да е смисъл като Христос и Отец - поне, ако е така, то е напълно извън моето разбиране за значението на изказа и думите." *Писмо*: Дж. А. Бътлър до Дж. Х. Келог, 5-ти април. 1904 г.

В едно видение на сестра Уайт било „ясно показано, че тези идеи са били разглеждани от някои като велики истини, които трябва да бъдат въведени и изтъкнати в момента.

Показаха ми платформа, захваната със солидна дървесина - истините на Божието Слово. Някои високо отговорни в медицинската работа насочваха този и онзи човек да разхлабят дърветата, поддържащи тази платформа. Тогава чух глас да казва: Къде са стражите, които трябва да стоят на стените на Сион? Трябва ли да спят? Тази основа е построена от Главния Работник и ще устои на буря и вихрушка. Ще позволят ли на този човек да представи доктрини, които отричат предишния опит на Божия народ? Дошло е време за решителни действия." *Избрани вести,* том 1, с. 204, Гл. 25, Подзаглавие: Видение за наближаваща опасност - Параграф 6.

Сестра Уайт казала, че той представя "спиритуалистични теории относно персоналността на Бога." (*Избрани вести,* том 1, с. 204, Гл. 25, Подзаглавие: Видение за наближаваща опасност - Параграф 5).

Някои наблюдения:

1. Изглежда обръщането на Келог към един тринитарен възглед е отворило врата за последвалата криза.
2. Проблемът бил сведен до това дали Светият Дух е отделна личност.
3. Провелите се дискусии включвали едно разбиране за персоналността на Бога.
4. Келог използвал изявления от Духа на пророчеството, за да подкрепи своя аргумент.
5. Пантеизмът бил плода, но тринитаризмът бил коренът.
6. Елън Уайт казала, че неговите възгледи погубвали платформата на истината.
7. Тя казала, че опасните му възгледи били свързани с персоналността на Бога.

Приложение Ж – Тримесечни Съботно училищни уроци от 1936 г.

По-долу са изброени комитетите и информацията, които доведоха до поредица от тримесечия на съботното училище, които представиха основните доктрини на адвентната вяра. Прочетете внимателно имената в комисията и подкрепата на църквата за тези изследвания. След това обърнете внимание на написаното по отношение на Божеството. Тези уроци ясно заявяват, че Христос е бил роден от Отца и е получил своя източник на живот от Него. Това станало през 1936 г. и по това време то било насърчено от комисията на Генералната конференция.

"Отделът на съботното училище, който желае специална помощ в комисията по уроци, по времето, когато той ще обмисля ръкописите за уроците по библейски доктрини,

ГЛАСУВА, че И. Г. Еванс, Б. Брансън, О. Монтгомъри, Н. Е. Керн, Ф. М. Уилкокс и Д. У. Хауъл ще бъдат назначени да четат ръкописите и да седят в комисията по уроци в съботното училище, когато се обръща внимание на уроците по библейски доктрини." (*Записки на Комитета при Генералната Конференцията* от 6 декември 1935 г.)

„Започвайки от четвъртата четвърт на 1936 г., уроците за съботното училище за деноминацията в продължение на седем последователни тримесечия трябва да обхванат основните доктрини на тази вест. Беше препоръчано нашите хора навсякъде да бъдат насърчавани да използват тези уроци като основа за провеждане на библейски четения и срещи в къщи със съседи и приятели и във всяка църква да се организират библейски курсове за обучение за тази цел." (*Ривю енд Херълд,* 18-ти юни 1936 г., Доклад от последната сесия на деня на Генералната конференция от 1936 г. в Сан Франциско, „Уроците на съботното училище за 1936 г.")

Започвайки от четвъртата четвърт на 1936 г., уроците в съботното училище за седем тримесечия ще обхващат основните учения на нашата вяра; затова препоръчваме:

1. Във връзка с изучаването на тази важна поредица от уроци, нашите хора по целия свят трябва да бъдат насърчавани да използват тези уроци като основа за провеждане на библейски четения и срещи в домовете на своите съседи и приятели.

2. Като подготовка за тази предварителна стъпка, във всичките ни църкви се организират класове по библейско обучение, както е посочено от мисионерския отдел на Генералната конференция.

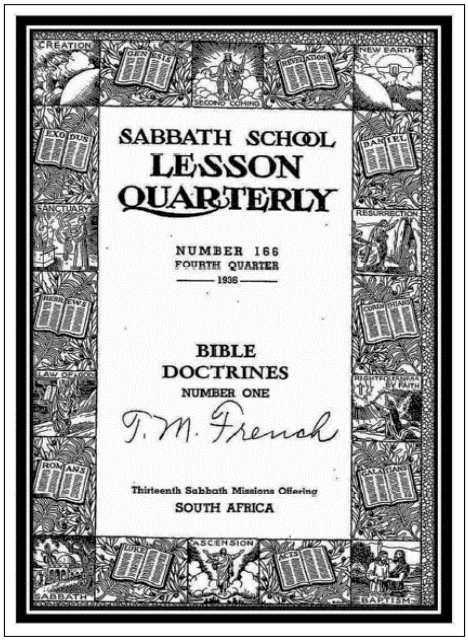
3. От нашите издателски къщи да бъде изискано да предоставят подходящи папки за използване на от тези, които желаят да съхраняват поредицата от уроци по съботно изучаване по библейски доктрини." (*Ривю енд Херълд,* 18-ти юни 1936 г.„ Известия на Обща конференция, тридесет и втора среща")

„Всички тези срещи на департаментите, разпръснати из сесията на Генералната конференция, се отличиха със сериозен дух на проучване за решаване на сложни проблеми и чрез силно желание да се подобри всеки момент от предоставената възможност за обвързване на дискусиите и плановете, разработени в предварителния съвет, като по този начин съхраняваме и запазваме обсъжданията на целия съвет за бъдещото ръководство на лидерите в мисионерското движение на миряните, когато те ще бъдат широко разделени по цялата голяма световна област.

Необходимо бе много време за разглеждане на една тема от необичаен интерес - как да направим най-ефективно мисионерското използване на уроците в съботното училище по библейски учения, които отделът на съботното училище е предвидил да се използват от четвъртото тримесечие на 1936 и обхващат период от седем последователни тримесечия. Председателят обясни, че тези уроци са подготвени във форма, която осигурява просто един очерк за четене на Библията по всеки доктринален предмет.

В продължение на години от много части на полето се изискваха поредица от уроци по доктрини за съботното училище, оформени по такъв начин, че членовете на нашата църква да ги използват като очертания за изучаване на Библията в домовете на приятели и съседи. Сега, когато имаме такъв набор от уроци, трябва да благодарим на Бога и да използваме възможността да доведем всички наши хора в широката област на библейския евангелизъм. Смята се, че има около 100 000 учители в съботните училища в нашите църкви по целия свят, които ще застанат пред техните класове всяка седмица и ще дават инструкции за всички доктринални предмети. Би било чудесно, ако тези сто хиляди учители от съботното училище прекарват малко време всяка седмица в преподаването на урока на групи от хора или на индивиди, на чийто път светлината на истината все още не е изгряла.

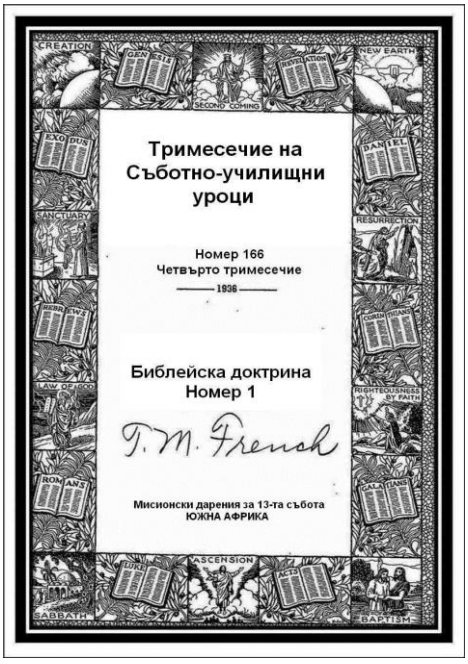
Но това не е всичко, което трябва да се стремим да постигнем. Всеки член на всеки съботен клас трябва да бъде насърчаван да осъществи контакт с някой, който търси по-добро разбиране на Божието слово, и по един неформален начин му представя библейско изследване всяка седмица на урока, който вече е изучавал и получава лично в обучението в класа на съботното училище. Какво можем да направим, братя, за да доведем цялата „учеща се църква“ на мястото, където тя става „работеща църква“?” (Грейс Д. Мейс, *Ривю енд Херълд*, 16-ти юли 1936 г.)

„Не е ли настъпил моментът, когато всеки ученик в съботното училище, който изучава урока на адвентното училище да рецитира или да преподава този адвентен урок на някой, който няма благословението на истината - на съсед, на някои приятел, на група в домашна среща, като проповед в неделя вечер в палатка или зала, или по някакъв друг начин с други хора?

Не трябва ли всеки ученик в съботното училище да вдигне очи и да разгледа полето на своя квартал или кръг от познати, които са „бели за жътва“, и да занесе в това поле посланието, съдържащо се в настоящите уроци в съботното училище? Не трябва ли така всеки да стане отворен канал, както и резервоар на истината?

Сега пред нас е възможността за един цял живот - да преподаваме истината на нашите съседи и общности, защото уроците от съботното училище по библейски учения са добре приспособени за тази цел.

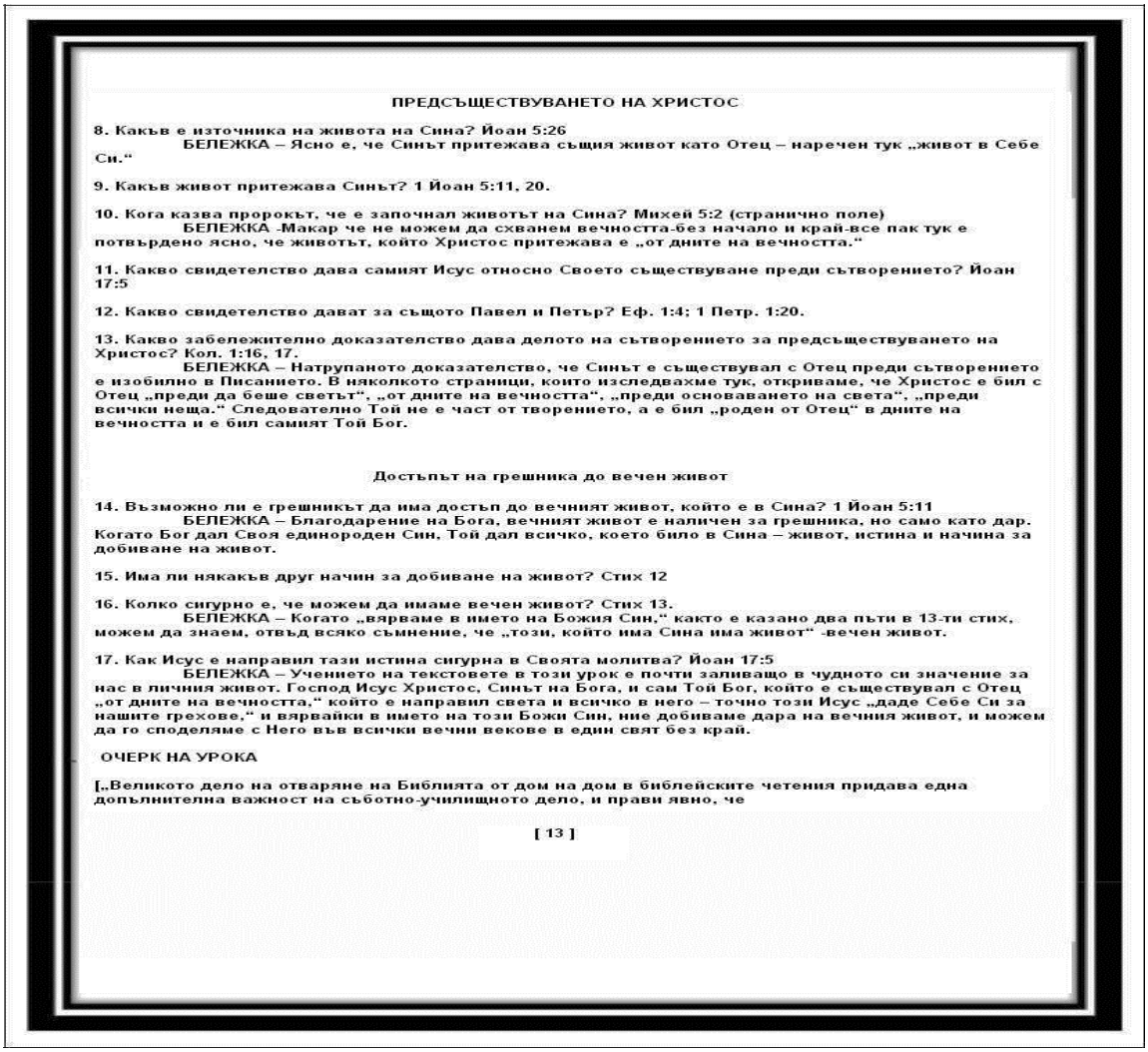
Очертанието в края на всеки урок ще бъде подходящо насочено по въпроса; и тъй като настоящите уроци по доктрините се заверяват напълно от комитета за уроците на отдела на съботното училище към Генералната конференция, всеки може да знае, че това, което той преподава, когато представя урока като четене на Библията или проповед, е вярно.

Както лесно може да се види, ако всички наши хора трябва да преподават истината на другите по този начин, наложително е всеки да стане редовен член на съботното училище. В допълнение към това, което нашите ученици в съботното училище могат да направят, ние имаме около сто хиляди учители и служители в

съботните училища в света, които, по самото естество на случая, са потенциални инструктори за кръщелен клас.

С обучението, придобито от седмица до седмица, когато няколко тримесечия са преминали в съботното училище, учителите трябва да бъдат компетентни инструктори за класове на кръщението и лесно могат да поемат ръководството на такива класове в помощ на евангелизаторите. Ако няма евангелизатори или пастори, учителят в съботното училище може да подготви кандидати за кръщение от членството в класа си в съботното училище и след това да поиска да бъде изпратен служител, който да ги кръсти. (Дж. А. Робъртс, *Ривю енд Херълд*, 17-ти декември 1936 г., „Урок по съботно училище“)

„Ще запази всичките ви брошури за урок, които обхващат библейските доктрини, както е описано в уроците в съботното училище за седем пълни тримесечия. Тези уроци са подготвени под внимателното наблюдение на отдела за съботното училище и ще е добре да ги пазите. Те са безценни за непрекъсната справка.” (*Ривю енд Херълд*, 14-ти януари 1937 г. *Запазете вашите уроци за тримесечия по библейски доктрини*)

ПРЕДСЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ХРИСТОС

8. Какъв е източника на живота на Сина? Йоан 5:26
БЕЛЕЖКА – Ясно е, че Синът притежава същия живот като Отец – наречен тук „живот в Себе Си.“

9. Какъв живот притежава Синът? 1 Йоан 5:11, 20.

10. Кога казва пророкът, че е започнал животът на Сина? Михей 5:2 (странично поле)
БЕЛЕЖКА -Макар че не можем да схванем вечността-без начало и край-все пак тук е потвърдено ясно, че животът, който Христос притежава е „от дните на вечността.“

11. Какво свидетелство дава самият Исус относно Своето съществуване преди сътворението? Йоан 17:5

12. Какво свидетелство дават за същото Павел и Петър? Еф. 1:4; 1 Петр. 1:20.

13. Какво забележително доказателство дава делото на сътворението за предсъществуването на Христос? Кол. 1:16, 17.
БЕЛЕЖКА – Натрупаното доказателство, че Синът е съществувал с Отец преди сътворението е изобилно в Писанието. В няколкото страници, които изследвахме тук, откриваме, че Христос е бил с Отец „преди да беше светът“, „от дните на вечността“, „преди основаването на света“, „преди всички неща.“ Следователно Той не е част от творението, а е бил „роден от Отец“ в дните на вечността и е бил самият Той Бог.

Достъпът на грешника до вечен живот

14. Възможно ли е грешникът да има достъп до вечният живот, който е в Сина? 1 Йоан 5:11
БЕЛЕЖКА – Благодарение на Бога, вечният живот е наличен за грешника, но само като дар. Когато Бог дал Своя единороден Син, Той дал всичко, което било в Сина – живот, истина и начина за добиване на живот.

15. Има ли някакъв друг начин за добиване на живот? Стих 12

16. Колко сигурно е, че можем да имаме вечен живот? Стих 13.
БЕЛЕЖКА – Когато „вярваме в името на Божия Син,“ както е казано два пъти в 13-ти стих, можем да знаем, отвъд всяко съмнение, че „този, който има Сина има живот“ -вечен живот.

17. Как Исус е направил тази истина сигурна в Своята молитва? Йоан 17:5
БЕЛЕЖКА – Учението на текстовете в този урок е почти заливащо в чудното си значение за нас в личния живот. Господ Исус Христос, Синът на Бога, и сам Той Бог, който е съществувал с Отец „от дните на вечността,“ който е направил света и всичко в него – точно този Исус „даде Себе Си за нашите грехове,“ и вярвайки в името на този Божи Син, ние добиваме дара на вечния живот, и можем да го споделяме с Него във всички вечни векове в един свят без край.

ОЧЕРК НА УРОКА

[„Великото дело на отваряне на Библията от дом на дом в библейските четения придава една допълнителна важност на съботно-училищното дело, и прави явно, че

[13]

Pre-existence of Christ

8. What is the source of the Son's life? John 5:26.

NOTE.—It is plain that the Son possesses the same kind of life as the Father—called here "life in Himself."

9. What kind of life does the Son possess? 1 John 5:11, 20.

10. When does the prophet say the life of the Son began? Micah 5:2, margin.

NOTE.—While we cannot comprehend eternity—without beginning and without ending—yet it is clearly affirmed here that the life which Christ possesses is "from the days of eternity."

11. What testimony does Jesus Himself bear concerning His existence before creation? John 17:5.

12. What testimony to the same thing do Paul and Peter bear? Eph. 1:4; 1 Peter 1:20.

13. What outstanding proof of the pre-existence of Christ does the work of creation give? Col. 1:16, 17.

NOTE.—Cumulative evidence that the Son existed with the Father before creation is abundant in the Scriptures. In the few passages we have studied here, we find that Christ was with the Father "before the world was," "from the days of eternity," "before the foundation of the world," "before all things." He was therefore no part of creation, but was "begotten of the Father" in the days of eternity, and was very God Himself.

Sinner's Access to Eternal Life

14. Is it possible for the sinner to have access to the eternal life that is in the Son? 1 John 5:11.

NOTE.—Thank God, eternal life is available to the sinner, but only as a *gift*. When God gave His only-begotten Son, He gave all that was in the Son—life, truth, and the way of obtaining life.

15. Is there any other way of obtaining life? Verse 12.

16. How certain is it that we may have eternal life? Verse 13.

NOTE.—When we "believe on the name of the Son of God," as twice stated in verse 13, we may *know*, beyond all doubt that "he that hath the Son *hath life*"—eternal life.

17. How did Jesus make this truth sure in His prayer? John 17:5.

NOTE.—The teaching of the scriptures in this lesson is little short of overwhelming in its marvelous meaning to us in the personal life. The Lord Jesus Christ, the Son of God, and God Himself, who existed with the Father "from the days of eternity," who made the world and all things therein—even this Jesus "gave Himself for our sins," and by believing on the name of this Son of God, we obtain the gift of eternal life, and may share it with Him throughout the eternal ages, world without end.

LESSON OUTLINE

["The great work of opening the Bible from house to house in Bible readings gives an added importance to the Sabbath school work, and makes it evident that the

teachers in the schools should be consecrated men and women, who understand the Scriptures, and can rightly divide the word of truth."—*"Testimonies on Sabbath School Work," p. 29.*]

I. Christ Begotten of the Father. Ps. 2:7.
   1. Like the Father.
   2. Is called "God." Heb. 1:8.

II. Pre-existence of Christ.
   1. Source of the Son's life. John 5:26.
   2. Existed before the world was. John 17:5.

III. The Sinner May Have Eternal Life. 1 John 5:11-13.

Lesson 5 for October 31, 1936

DAILY LESSON STUDY: Place a check mark in the proper space.

SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SABBATH

The Origin of Evil

MEMORY VERSE: "Whosoever committeth sin transgresseth also the law: for sin is the transgression of the law." 1 John 3:4.
STUDY HELPS: "Patriarchs and Prophets," pp. 33-43; "The Great Controversy," pp. 492-504.

Lucifer—His Nature and Position in Heaven

1. What is the meaning of the name Lucifer? Whence did he fall? Isa. 14:12.

NOTE.—The word Lucifer itself means "light-bearer." The original means "shining one." The Septuagint renders it "morning star." Our version translates it well, "son of the morning."

2. What was the cause of Lucifer's fall? Isa. 14:13-15.

NOTE.—"Little by little, Lucifer came to indulge a desire for self-exaltation. 'Thou hast set thine heart as the heart of God'. . . . Instead of seeking to make God supreme in the affections and allegiance of His creatures, it was Lucifer's endeavor to win their service and homage to himself. And, coveting the honor which the infinite Father had bestowed upon His Son, this prince of angels aspired to power which it was the prerogative of Christ alone to wield."—*"The Great Controversy," p. 494.*

3. Under the name "king of Tyrus," what is said of Lucifer's original nature? Why can this text not consistently refer to the king of Tyre reigning at that time? Ezek. 28:12, 13.

NOTE.—When Lucifer was created, he was perfect. It was his own course in evil that made him a devil.

The king here referred to had been in Eden,—the garden or paradise of God. This certainly could not have been said of the literal king of Tyre; but, on the contrary, it can be said of Lucifer.

There are several references in the spirit of prophecy to Ezekiel 28:11-17, and in each of them application is made to Lucifer. See "Patriarchs and

учителите в училищата трябва да бъдат посветени мъже и жени, "които разбират Писанията и и могат правилно да представят Словото на истината" - "Свидетелства към Съботно - училищното дело - с 29

I. Христос е роден от Отец - Пс. 2:7
   1. Като Отец
   2. Наречен е Бог - Евр. 1:8
II. Предсъществуването на Христос
   1. Източник на живота на Сина - Йаон 5:26
   2. Съществувал преди света - Йоан 17:5
III. Грешникът може да има вечен живот - 1 Йоан 5:11-13

Lesson 5 for October 31, 1936

DAILY LESSON STUDY: Place a check mark in the proper space.

SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SABBATH

The Origin of Evil

MEMORY VERSE: "Whosoever committeth sin transgresseth also the law: for sin is the transgression of the law." 1 John 3:4.
STUDY HELPS: "Patriarchs and Prophets," pp. 33-43; "The Great Controversy," pp. 492-504.

Lucifer—His Nature and Position in Heaven

1. What is the meaning of the name Lucifer? Whence did he fall? Isa. 14:12.

NOTE.—The word Lucifer itself means "light-bearer." The original means "shining one." The Septuagint renders it "morning star." Our version translates it well, "son of the morning."

2. What was the cause of Lucifer's fall? Isa. 14:13-15.

NOTE.—"Little by little, Lucifer came to indulge a desire for self-exaltation. 'Thou hast set thine heart as the heart of God'. . . . Instead of seeking to make God supreme in the affections and allegiance of His creatures, it was Lucifer's endeavor to win their service and homage to himself. And, coveting the honor which the infinite Father had bestowed upon His Son, this prince of angels aspired to power which it was the prerogative of Christ alone to wield."—*"The Great Controversy," p. 494.*

3. Under the name "king of Tyrus," what is said of Lucifer's original nature? Why can this text not consistently refer to the king of Tyre reigning at that time? Ezek. 28:12, 13.

NOTE.—When Lucifer was created, he was perfect. It was his own course in evil that made him a devil.

The king here referred to had been in Eden,—the garden or paradise of God. This certainly could not have been said of the literal king of Tyre; but, on the contrary, it can be said of Lucifer.

There are several references in the spirit of prophecy to Ezekiel 28:11-17, and in each of them application is made to Lucifer. See "Patriarchs and

Приложение 3 – Фундаментални изявления за вярванията – 1872 г.

Предишното издание на книгата представяше три приложения, които съдържаха двете фундаментални изявления на Адвентната църква съответно от 1872 и 1931 г. Гари Хълкуист е обхванал добре подробностите по промяната в Основните изявления на адвентизма в книгата му *От Божество до Триединство.* Вместо тук да правя пълен списък на изявленията на вярата, аз просто ще покажа изявленията относно Отец и Сина.

Изявление от 1872 година

I. Има един Бог, лично, духовно същество, творец на всички неща, всемогъщ, всезнаещ и вечен, безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина и милост; непроменим, и навсякъде присъстващ, чрез своя представител, Святият Дух (Пс. 139:7).

II. Че има един Господ Исус Христос, Синът на Вечния Отец, онзи, чрез когото Бог е създал всички неща, и от кого те се състоят; че е взел върху себе си естеството на семето на Авраам за изкуплението на нашата паднала раса; че живееше сред хората, пълен с благодат и истина, живееше като наш пример, умря като наша жертва, беше възкресен за нашето оправдание, възнесен горе, за да бъде единственият ни посредник в светилището на небето, където със собствената си кръв прави изкупление за нашите греховете; което изкупление що се отнася до кръста е само приносът на жертвата, е последната част от неговото дело като свещеник според примера на левитското свещеничество предсказва и предопределя служението на нашия Господ в Небесата. Виж Лев. 16; Евр. 8: 4, 5; 9: 6, 7;

Изявление от 1931 година

2. Божеството, или Триединството, се състои от Вечния Отец, личностно, духовно същество, всемогъщо, вездесъщо, всезнаещо, безкрайно в мъдрост и любов; Господ Исус Христос, Синът на Вечния Отец, чрез когото всички са били създадени и чрез който ще се изпълни спасението на изкупените множества; Святият Дух, третото лице на Божеството, голямата възраждаща сила в делото на изкуплението. Мат. 28:19.

3. Исус Христос е Бог, който е от същата природа и същност като Вечния Отец. Запазвайки Неговата божествена природа, Той взе върху Себе си природата на човешкото семейство, живя на земята като човек, илюстрира в Неговия живот за пример принципите на праведността, засвидетелства Неговото отношение към Бога чрез много велики чудеса, загина за нашите греховете на кръста, бе възкресени от мъртвите и възнесен при Отца, където Той всякога живее, за да ходатайства за нас. Йоан 1: 1,14; Евр. 2: 9-18; 8:1, 2; 4:14-16; 7:25.

Приложение И – Верска изповед на Валденсите от 1544 г.

1. Ние вярваме, че има само един Бог, който е Дух - Създател на всичко - Отец на всички, който е над всички, и чрез всички, и във всички нас; на когото трябва да се покланяме в дух и истина - от когото постоянно сме зависими и на когото отдаваме хваление за нашия живот, храна, облекло, здраве, болест, просперитет и бедствие. Ние го обичаме като източник на всяка доброта; и го почитаме като онова възвишено същество, което изпитва мотивите и изследва сърцата на човешките деца.

2. Вярваме, че Исус Христос е Синът и образът на Отец - в Него обитава цялата пълнота на Божеството и само чрез Него познаваме Отца. Той е наш посредник и адвокат; няма друго име, дадено под небето, чрез което можем да бъдем спасени. Само в Неговото име ние призоваваме Отец, като не използваме други молитви, освен тези, съдържащи се в Святото Писание, или такива, които по същество са приемливи за него.

3. Ние вярваме в Святия Дух като Утешител, идващ от Отца и от Сина; чрез чието вдъхновение сме учени да се молим; да бъдем чрез Него обновявани в духа на нашите умове; който ни създава отново за добри дела и от когото получаваме познанието за истината.

4. Ние вярваме, че има една свята църква, която включва цялото събрание на избраните и верните, които са съществували от началото на света, и ще бъдат до края му. На тази църква Господ Исус Христос е глава - тя се управлява от Неговото слово и се ръководи от Святия Дух. В църквата всички християни трябва да имат общение. За нея Той [Христос] непрекъснато се моли и Неговата молитва за нея е най-приемлива за Бога, без която тяхното спасение не може да бъде действително.

5. Ние смятаме, че служителите на църквата трябва да бъдат непорочни както в живота, така и в ученията; и ако се открие нещо различно, те трябва да бъдат свалени от службата, а вместо тях да бъдат поставени други; и никой не трябва да си позволява да вземе тази чест за себе си, освен този, който е призован от Бога, както беше Аарон, за да изпълнява задълженията си над Божието стадо, а не заради мръсни печалби или като власта над Божието наследство, но като пример за стадото, в слово, в разговор, в милосърдие, във вяра и в чистота.

6. Ние признаваме, че царете, принцовете и управителите са назначени и установени Божии служители, на които сме длъжни да се подчиняваме [по всички законни и граждански въпроси]. Защото те носят меча за защита на невинния и наказанието на злодеите; поради тази причина сме длъжни да ги почитаме и да им плащаме данък. От тази сила и власт никой не може да се освобождава както става явно от примера на Господ Исус Христос, който доброволно е платил данък, без да има над себе си никаква юрисдикция от светската власт.

7. Ние вярваме, че в обредите на кръщението водата е видимият и външен знак, който представлява силата на Божието невидимо действие в нас - а именно - обновяването на нашите умове и смъртта на нашите части чрез [вярата] на Исус Христос. И с тази наредба

ние сме приети в свещеното събрание на Божиите хора, които преди това са изповядали и обявили тяхната вяра и промяната на живота.

8. Ние считаме, че Господната вечеря е възпоменание и благодарение за благата, които сме получили от Неговите страдания и смърт - и че трябва да бъдем приети във вяра и любов - да изследваме себе си, така че да можем да ядем от този хляб и да пием от тази чаша, както е написано в Святото Писание.

9. Ние твърдим, че бракът е създаден от Бога. Той е свят и почтен и не трябва да бъде забраняван на никого, при условие че няма пречка от Божественото слово.

10. Ние твърдим, че всички онези, в които живее Божият страх, ще бъдат довеждани до него, за да са му послушни и да изобилват в добрите дела, които Бог преди това е наредил, за да ходим в тях: любов, радост, мир, търпение, доброта, доброта, кротост, трезвост и другите добри дела, приложени в Святото Писание.

11. От друга страна, ние признаваме, че считаме за наш дълг да се пазим от фалшиви учители, чиято цел е да отклонят умовете на хората от истинското поклонение на Бога и да ги накара да поставят доверието си в създанието; както и да се отклоним от добрите дела на Евангелието и да гледаме човешките измислици.

12. Ние приемаме Стария и Новия Завет за правило на нашия живот и сме съгласни с общото изповядване на вярата, съдържащо се в [това, което обикновено се нарича] вероизповедание на апостолите.[259]

Приложение Й – Обобщение на моите възражения

Комитетът за библейски изследвания ме помоли да дам кратко резюме на възраженията ми във връзка със сегашното положение на основните църковни вярвания. Ще изброя основните възражения и това, което възприемам като последици от тези въпроси. Тези изявления са доста обобщено резюме на този документ и ако само те бъдат взети в предвид, без да се чете ръкописът ми, ще бъде безотговорно.

Възражения[260]

Спиритуализиране на понятията Отец и Син с намерение Христос да не бъде представен като буквален Син на Бога (не е наследил Своята Божественост). – **(Промяна на адвентните принципи за интерпретация на Библията)** – *Виж глава 28-ма*

[259] www.creeds.net

[260] По-подробен списък на директните възражения може да се открие в 28 глава на моя ръкопис.

Полагане основите на църквата за Божеството върху предположения, които могат само да бъдат загатнати, но не и доказани ясно от Писанието. **(Смесване на традицията и Писанието)** – *Виж глави 27 и 28*

Използването на спиритуализирана методология относно Отец и Сина, която създава прецедент за спиритуализирането и на други библейски доктрини като тази за Светилището – едно омаловажаване смисъла на двете отделения и засенчване на действителното спасително дело, което започнало в 1844 г. **(Промяна на други доктрини и предизвикване на опашка от ереси)** – *Виж глава 8-ма*

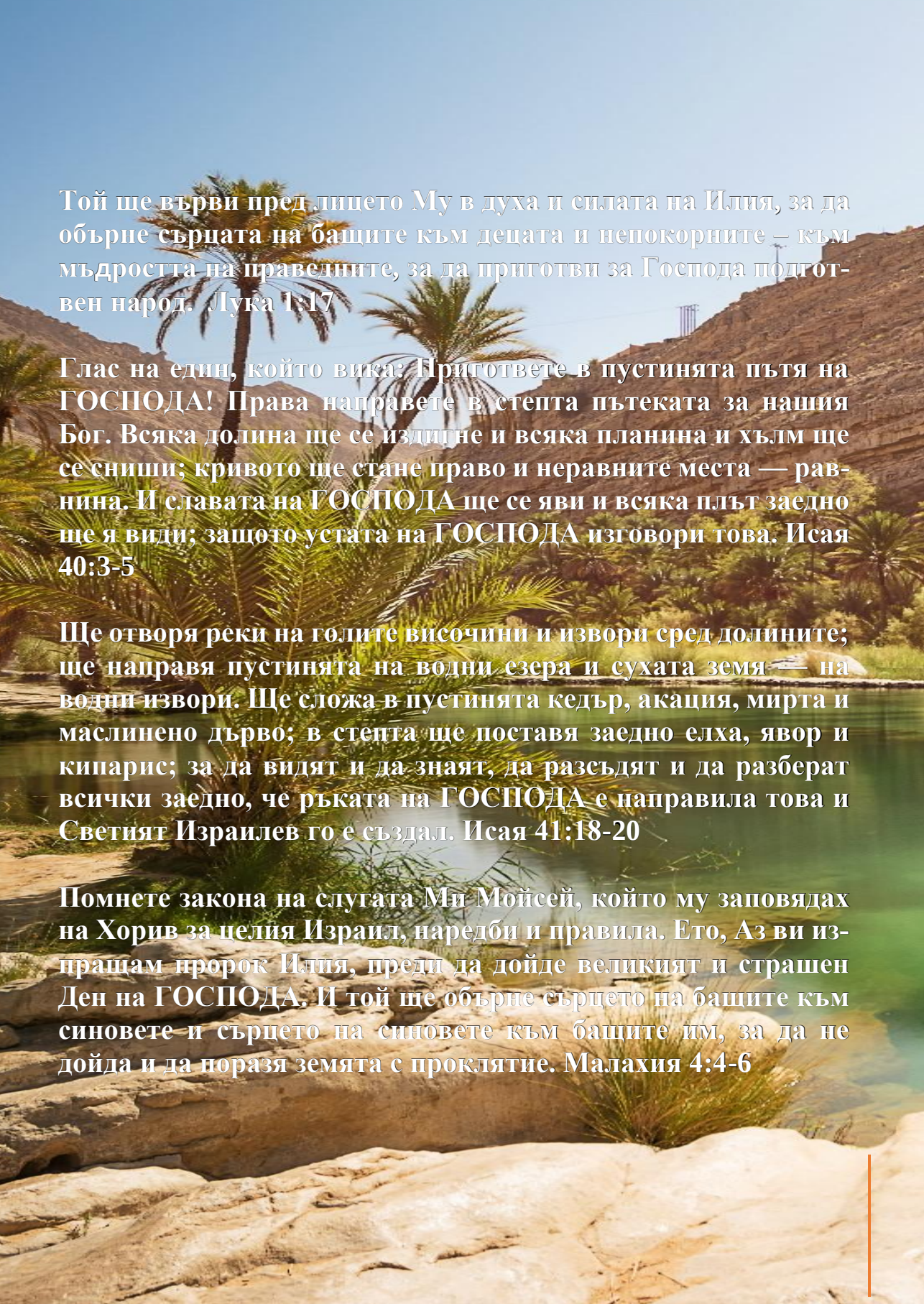
4. Лъжлив възглед за властта, произтичаща от Триединството, който поставя Отец като възприемащ висшата длъжност, а Синът - покорната позиция. Такъв възглед представя една възприета власт в противоположност на буквалния Отец, който има абсолютен авторитет, а подчинението на Христос се приема само за целите на спасението, в противовес на неговото представяне като ПЪТ и пример за всички създадени същества, които могат да разберат принципа на подчинението и как той функционира. **(Промяна на възприятието за власт и покорство**) – *Виж глави 31-34*

Твърдението, че Триединството е едно развитие на платформата на пионерите е невъзможно. **(Отхвърляне на автентичната адвентна доктринална платформа)** – *Виж глава 26*

Ключов елемент от вестта на Уагонър през 1888 г. била наследената Божественост на Христос. **(Триединството води до отхвърляне сърцето на вестта от 1888 г.) –** *Виж глава 26*

Един добит от Триединството фалшив възглед за равенството, който се е превърнал в движещата сила зад половата неутралност в управлението на църквата, и който не е подкрепян от Писанието. **(Промяна във възприемането на равенството, която повлиявана църковното управление) –** *Виж глава 33*

Поставяйки горното в последователност, спиритуализираният възглед за Писанието, изискван от доктрината за Триединството, предизвиква смесване на Писанието и човешката традиция, което променя много от нашите учения. Променените възприятия за Авторитет и Подчинение водят до отхвърляне платформата на пионерите и вестта от 1888 година. Бунтът срещу една такава власт ще породи бунта на членството срещу църковното ръководство и ще разкъса църквата.

Той ще върви пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните – към мъдростта на праведните, за да приготви за Господа подготвен народ. Лука 1:17

Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя на ГОСПОДА! Права направете в степта пътеката за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривото ще стане право и неравните места — равнина. И славата на ГОСПОДА ще се яви и всяка плът заедно ще я види; защото устата на ГОСПОДА изговори това. Исая 40:3-5

Ще отворя реки на голите височини и извори сред долините; ще направя пустинята на водни езера и сухата земя — на водни извори. Ще сложа в пустинята кедър, акация, мирта и маслинено дърво; в степта ще поставя заедно елха, явор и кипарис; за да видят и да знаят, да разсъдят и да разберат всички заедно, че ръката на ГОСПОДА е направила това и Светият Израилев го е създал. Исая 41:18-20

Помнете закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, наредби и правила. Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:4-6